

Một Đời Chỉ Cần Có Em

Contents

Một Đời Chỉ Cần Có Em	2
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Cố Nhân	4
3. Chương 3: Tiễn Đường	7
4. Chương 4: Đi Làm	10
5. Chương 5: Bạn Bè	12
6. Chương 6: Chán Ghét	16
7. Chương 7: Thích	18
8. Chương 8: Khát Vọng	21
9. Chương 9: Ghen	23
10. Chương 10: Gặp Mưa	27
11. Chương 11: Ác Mộng	29
12. Chương 12: Tai Nạn	31
13. Chương 13: Đau Thương	34
14. Chương 14: Nhật Kí	36
15. Chương 15: Thương Tôn	38
16. Chương 16: Theo Đuổi	41
17. Chương 17: Trùng Hợp	45
18. Chương 18: Ước Định	48
19. Chương 19: Xem Xét	50
20. Chương 20: Chăm Sóc	53
21. Chương 21: Im Lặng	56
22. Chương 22: Đồ Ngốc	58
23. Chương 23: Đỏ Mặt	61
24. Chương 24: Cự Tuyệt	64
25. Chương 25: Cùng Nhau	67
26. Chương 26: Chia Sẻ	70
27. Chương 27: Hợp Tác	73
28. Chương 28: Quyết Định	77
29. Chương 29: Dây Dưa	82
30. Chương 30: Nghi Vấn	85
31. Chương 31: Kích Động	89
32. Chương 32: Du Ngoạn	91
33. Chương 33: Chia Tay	93
34. Chương 34: Tình Trạng	96
35. Chương 35: Tiếp Cơ	100
36. Chương 36: Tai Nạn Giao Thông	103
37. Chương 37: Để Ý	107
38. Chương 38: Trốn Tránh	109
39. Chương 39: Thăm	113
40. Chương 40: Vết Nứt	116
41. Chương 41: Bị Bệnh	119

42. Chương 42: Nằm Viện	121
43. Chương 43: Lo Lắng	123
44. Chương 44: Mượn Tiền	125
45. Chương 45: Nói Chuyện	127
46. Chương 46: Tâm Sự	132
47. Chương 47: Buông Tay	135
48. Chương 48: Ăn Cơm	139
49. Chương 49: Đổi Mặt	141
50. Chương 50: Từ Hôn	145
51. Chương 51: Quay Đầu	147
52. Chương 52: Ngoại Truyện: Yêu Em Là Hạnh Phúc Lớn Nhất Đời Anh	150

Một Đời Chỉ Cần Có Em

Giới thiệu

>Em là giấc mộng đẹp nhất đời anh; Anh hứa sẽ mãi mãi chung tình với em. Có lẽ, thật sự có định mệnh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-doi-chi-can-co-em>

1. Chương 1: Chương 1

Trước cửa một khách sạn năm sao cao cấp đông kín xe hôn lễ, có vẻ hôm nay lại có một cặp đôi bắt đầu bước vào cuộc sống hạnh phúc. Khắp nơi tràn ngập tiếng hoan hô, tiếng cười nói, khiến ọi người đều cảm nhận được chút tư vị ngọt ngào của hạnh phúc.

Chung Tình nhìn mẹ đứng bên cạnh, vừa đón khách, vừa giới thiệu mình, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười. Cô không dám cười, vì đây là do tại cô mà ra.

“Đây là Chung Tình à, đã lớn như vậy sao. Nếu gặp trên đường, có lẽ bác cũng không nhận ra đấy.” Đây là bác hai, mẹ vừa giới thiệu như vậy. Chung Tình tao nhã mỉm cười, “Cháu chào bác hai.” Thật sự không thể trách cô, ở nước ngoài mười năm, họ hàng thân thích trong trí nhớ của cô đều dừng ở năm mười tám tuổi.

Bà Chung - Tiêu Tố Tâm - vỗ vỗ trán Chung Tình, “Con bé này mấy hôm trước vừa mới về, khi rảnh sẽ đến thăm các bác.”

Bác hai cười nói, “Chung Tình xuất sắc được xuất ngoại, nhiều năm như vậy, bác còn nghĩ đã định cư bên kia luôn. Cháu kết hôn chưa?”

Chung Tình nhìn ánh mắt thân thiết của bác hai, nháy nháy mắt, “Chưa ạ.” Quả nhiên, trở về nước vẫn còn có người quan tâm đến vấn đề cá nhân của cô.

Lập tức trên mặt bác hai lộ ra vẻ lo lắng, “Cháu xem em cháu cũng đã kết hôn, cháu phải nhanh lên mới được.” Chung Tình ôm mẹ, cùng đáp lời. Mẹ gọi người đưa bác hai vào, sau đó vỗ nhẹ lên tay cô, “Đừng

nghĩ nhiều, bố mẹ không thúc giục con.” Chung Tình cảm động nhìn mẹ, “Con biết bố mẹ không ép buộc con.” Trước kia như thế, hiện tại vẫn không thay đổi.

Chung Tình buông tay mẹ, “Con đi xem Tiểu Duệ thế nào.” Nếu phải đứng đón tiếp họ hàng thân thích, cô muốn đi xem chú rể của ngày hôm nay, em trai đáng yêu Chung Duệ

Vừa ra đến cửa, đã nhìn thấy Chung Duệ anh tuấn ôm cô dâu nói nhỏ vào tai, rất ngọt ngào. Nhìn thấy cô, anh khẽ phất tay về hướng cô. Chung Tình đến gần, cẩn thận xem xét, sau đó gật gật đầu, “Quả nhiên rất tuấn tú.” Chung Duệ miệng nhếch lên, có vẻ đã sớm thành thói quen được người khác khen ngợi. Chung Tình lại nhìn về phía cô dâu, không thể tin được Tiểu Duệ đã kết hôn, nó mới 26 tuổi. Khó trách người khác đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, cô so với Tiểu Duệ lớn hơn hai tuổi, cô chưa lấy chồng, mà em trai đã kết hôn trước, quả thật khiến người ta quan tâm.

Chung Duệ nhìn chị, ánh mắt chợt loé lên, kéo cô đến gần, hạ giọng nói nhỏ vào tai cô, “Em vừa nhìn thấy anh Tưởng.”

Chung Tình ngẩn ra, ngay sau đó mỉm cười, “Vây à?” Chung Duệ kết hôn, anh không thể nào không đến.

Chung Duệ nhìn chị, nói nhanh, “Anh ấy ngồi cách xa chị, chắc là không thấy được.”

Chung Tình cười khẽ, “Có cần như vậy không? Chị đâu có ăn thịt người.” Cô vỗ vỗ vai em trai, xoay người đi vào.

Chung Duệ nhìn bóng dáng chị, trong lòng thở dài, cô dâu giật nhẹ tay anh, làm sao vậy? Một ngày vui như hôm nay, chuyện gì khiến anh thở dài? Chung Duệ mỉm cười an ủi, không có việc gì. Ánh mắt anh hướng vào trong, hy vọng chị thật sự không sao.

Chung Tình mỉm cười bước vào trong, cô không hề cố ý tránh Mạnh Tưởng. Từ trước khi quyết định về nước, cô đã chuẩn bị sẵn sàng để gặp lại anh, bố mẹ và Tiểu Duệ quả thật là lo lắng quá nhiều, chuyện cũ năm ấy, cô không nói đến thì có lẽ anh cũng đã quên. Không sao cả, gặp lại sẽ là bạn bè.

“Tiểu Tình.”

Chung Tình ngẩng đầu nhìn người con trai trước mặt, chậm rãi mỉm cười Mạnh Tưởng.”

Cô nhìn người con trai vừa xa lạ lại vừa quen thuộc trước mặt, trong trí nhớ hiện lên hình ảnh so sánh. Quả nhiên, thời gian dễ dàng thay đổi một người. Anh trưởng thành hơn, khoẻ mạnh mang một chút tang thương, khuôn mặt góc cạnh như tôn thêm vẻ nam tính của anh. Hơn nữa đôi mắt kia, ngoài hàng lông mi dày vẫn như cũ, ánh mắt thâm trầm u uẩn đối với cô hoàn toàn xa lạ. Cô khẽ cười trong lòng, trước kia anh không như vậy, hoàn toàn không phải.

Mạnh Tưởng ôn hoà nở nụ cười, “Em khoẻ không?” Trong lúc cô quan sát anh, anh cũng thăm đánh giá cô.

Chung Tình hơi sững lại trong nháy mắt, gật gật đầu, “Khỏe lắm.” So với tưởng tượng của cô, họ gặp lại có vẻ khá bình thường.

“Em về bao lâu?” Mạnh Tưởng vẫn nhìn cô, mỉm cười.

Ánh mắt Chung Tình chợt loé lên, mỉm cười, “Còn tùy tình hình.” Câu trả lời ba phải, đáp án thế nào cũng được, không phải cô không muốn trả lời, mà là do chính cô cũng chưa nghĩ ra.

Mạnh Tưởng suy nghĩ một chút rồi gật đầu, “Hy vọng có cơ hội ngồi với nhau.” Giọng anh bình thản, không có chút miễn cưỡng nào. Cô gật gật đầu, “Vâng.”

Ánh mắt Mạnh Tưởng hướng về phía sau cô, lễ phép chào, “Mẹ nuôi.” Tiêu Tổ Tâm đi tới bên cạnh Chung Tình, ôm eo cô, gật gật đầu với Mạnh Tưởng, “Mạnh Tưởng, bố mẹ con đâu?” Mạnh Tưởng nhìn ra sau lưng, “Ồ bên trong ạ.” Nói xong mắt nhìn Chung Tình, nhưng lại nói với Tiêu Tổ Tâm, “Mẹ nuôi, mẹ ở đây, con vào trước.” Nói xong xoay người bước vào phòng tiệc.

Chung Tình cảm giác mẹ ôm xiết lấy eo mình, cô nhìn mẹ, khuôn mặt bà có chút lo lắng, “Hôm nay là hôn lễ của Tiểu Duệ, Mạnh Gia chắc chắn sẽ đến.” Chung Tình cười cười, “Vây cũng tốt, con đã lâu không gặp

bố nuôi, mẹ nuôi, con thật sự rất nhớ họ.” Tiêu Tổ Tâm kéo tay Chung Tình, “Nếu con có thể phớt lờ Mạnh Tường, chúng ta đi chào họ.” Bà không muốn con gái mất v

Chung Tình xoay người ôm hai vai mẹ, thật tình nói, “Mẹ, mọi người đừng lo lắng. Bọn con không sao, vừa rồi có hàn huyên một chút, mẹ cứ yên tâm.” Biết người nhà đều lo lắng cho cô, sợ cô trở về không thoải mái. Kỳ thật căn bản không có, không biết là vì đã lâu không gặp, hay vì hình bóng anh trong lòng cô đã phai nhạt dần, cô thật sự có thể cùng anh bình thản hỏi thăm nhau.

“Tiểu Tình,” Tiêu Tổ Tâm nhìn cô, “Nó biết con sẽ không đi nữa chứ?” Chạm mặt một hai lần không phải vấn đề, nếu Tiểu Tình quyết định về nước, cơ hội hai người chạm mặt nhau rất nhiều, bà lo lắng Tiểu Tình sẽ khó xử.

“Anh ấy không biết.” Chuyện này có bắt buộc phải nói cho anh biết không? Sau này chạm mặt, tự nhiên sẽ biết.

Tiêu Tổ Tâm thở dài, “Tóm lại một câu, không nên miễn cưỡng chính mình.” Nhìn Chung Tình cười cười gật đầu, Tiêu Tổ Tâm cũng không nói thêm nữa. Chuyện bọn trẻ, họ không nên xen vào sâu quá, về sau thế nào cũng tùy thuộc vào duyên phận của hai đứa, chỉ hi vọng sẽ không giống như trước đây nữa.

Đêm đó, Mạnh Tường và Chung Tình không có cơ hội nói chuyện nữa. Bởi vì bố mẹ hai nhà Mạnh Chung kết hợp rất ăn ý, che chắn giữa họ, không cho họ có cơ hội nói chuyện.

Chung Tình ngẫu nhiên đảo mắt, nhìn thấy Mạnh Tường cười thanh nhã, cô bỗng hoảng hốt, đây là anh sao? Một Mạnh Tường duy ngã độc tôn, tự nhiên lại có ngày thu bớt khí phách, tạo cho người ta cảm giác ôn hòa. Chung Tình cười cười, mấy lần đổi mặt đêm nay, hình ảnh anh trong trí nhớ cô đã thay đổi một chút, anh hiện tại thâm trầm như biển sâu, hơn nữa cặp mắt kia, nhìn không ra một tia khí thế bức người.

2. Chương 2: Cổ Nhân

Ngoài cửa sổ xe gió thu hiu quạnh, phong cảnh xẹt qua, trong lòng Chung Tình gợn sóng, có chút lạnh lẽo, cô nắm chặt hai tay.

Trải qua mười năm cảnh còn người mất, vì sao những chuyện đau lòng mãi không bao giờ nhạt phai? Cô chậm rãi kéo kính lên mắt, tựa lưng vào ghế, ánh mắt thơ thẩn bên ngoài, mặc cặp kính mắt che khuất tầm nhìn.

“Đến rồi.” Lái xe chậm rãi dừng lại.

Chung Tình nhanh chóng trả tiền, mở cửa xe. Rầm, cửa xe lại khép lại, thân thể bỗng nhiên run rẩy, sợ sao? Cô tự trấn tĩnh mình, bước xuống, bó hoa đựng trên tay, mắt nhìn lên trên. Núi thông Úc Lâm, vẫn trầm tư yên ổn. Cô bước chân về phía trước.

“Cô ơi, cô chưa lấy lại tiền.” Tiếng người lái xe dồn dập vang lên phía sau, cô dừng lại, quay đầu cười nhẹ, “Không cần thôi lại đâu.” Lái xe sợ run, chưa kịp phản ứng lại, cô đã xoay người rời đi.

Cô dựa vào trí nhớ, chậm rãi đi lên núi. Càng lên cao, gió thổi càng lạnh, không gian âm u chón rùng núi, không hiểu sao có chút thê lương. Cô chậm rãi bước về trước, đến khi nhìn thấy dấu hiệu quen thuộc mới dừng lại. Cô khẽ nghiêng mình, nhìn phiến đá tro lạnh, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía xa. Cô bước dọc theo khe suối hẹp, trong lòng thấy tĩnh lặng. Rốt cuộc, cô ngừng lại, chậm rãi tiến lên vài bước, rồi đứng thẳng bất động. Cô đến thăm anh, đến để tưởng niệm anh.

Mình..... đã trở về.

Môi cô không cử động, bên dưới cặp kính mắt hai hàng lệ chậm rãi rơi xuống.

Chu Đồng, mình đã về.

Chung Tình nhìn khuôn mặt trên bức ảnh trước mộ, gương mặt quen thuộc năm xưa vẫn luôn hiện lên trong tâm trí cô, nước mắt lại lặng lẽ lăn dài trên má

Cậu đang trách mình phải không? Trách mình lâu như vậy mới đến thăm cậu? Mình biết cậu trách mình, bởi vì mình cũng thấy lạ lùng với chính bản thân. Mình bỏ cậu đi đã 12 năm, cậu nhất định sẽ trách mình, mình biết. Nhưng mà, Chu Đồng, mình nhớ cậu, thật sự nhớ cậu, và sợ hãi khi trở về gặp cậu.

Chung Tình dùng tay trái che miệng nhẹ giọng khóc nức nở, nước mắt trào ra, khăn khăn gọi tên anh, Chu Đồng, Chu Đồng.

Sau khi đã khóc một hồi lâu, cô tiến lên đặt bó hoa cúc trong tay xuống trước mộ anh, vái ba cái. Đứng thẳng dậy, cô nhìn xung quanh một chút, sau đó ngừng lại trên mộ anh, chậm rãi nói, “Nơi này rất yên tĩnh, quả thật rất thích hợp với cậu.” Cô nhẹ nhàng ngồi xuống đám cỏ dại, chậm rãi dựa vào tấm bia mộ lạnh lẽo.

Cô có rất nhiều điều muốn nói với anh, cô tựa vào mộ kể ra những kỷ niệm của cô, kể ra quãng thời gian cô trưởng thành dần, còn có những chuyện đã đi qua nhưng vĩnh viễn không thể quên.

Cho đến khi trời dần tối, gió trong núi càng lúc càng lạnh giá, cô mới nhận ra cô đã ở trong núi ngầy người suốt nửa buổi. Cô chậm rãi đứng dậy, “Chu Đồng, mình sẽ thường xuyên đến thăm cậu, sẽ không bỏ cậu thêm lần nào nữa, tuyệt đối sẽ không. Đúng rồi, còn có chuyện về Mạnh Tường. Đừng giận, mình biết cậu không muốn nghe đến tên của anh ấy, nhưng mà, tên kia cũng không đến nỗi đáng ghét như vậy. Thời gian qua đi là một điều tốt, cái gì cũng có thể thay đổi, bây giờ mình đã có thể tha thứ cho anh ấy, cậu cũng đừng giận anh ấy nữa. Có một số việc, quên đi sẽ tốt hơn. Đương nhiên, mình tuyệt đối sẽ không bao giờ quên cậu. Cậu vĩnh viễn ở trong lòng mình, vĩnh viễn.”

Chung Tình cẩn thận đi xuống núi.

Chung Tình dạo một vòng quanh siêu thị, sau đó gọi taxi.

Lúc cô xách theo một đống lớn những thứ đồ dinh dưỡng bước xuống tiểu khu, c nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, cô sững người, một lúc sau vẫn không thể nhúc nhích.

Mạnh Tường sao lại ở nơi này? Chung Tình nhìn Mạnh Tường đi qua, khuôn mặt trầm tĩnh, ánh mắt sâu thẳm, anh lái xe nhập vào dòng xe cộ trên đường, chậm rãi rời đi. Chung Tình ngơ ngẩn mười giây mới hồi phục lại tinh thần bước xuống đường cái, trong đầu vẫn còn đang phân vân, trùng hợp anh lại có người quen ở nơi này sao? Nhất định là vậy, cô cười khẽ, cô sao lại có thể cho rằng anh và nhà Chu Đồng có mối liên hệ được, anh ghét Chu Đồng như vậy, tuyệt đối không có khả năng. Việc này ngay cả tưởng tượng trong đầu cũng đã thấy buồn cười.

Chung Tình qua phố, đi vào ngõ nhỏ. Khi đi vào một chiếc cổng lớn quen thuộc, lên tầng ba, nhìn cánh cửa thân quen, ngực bỗng pháp phồng, khoé miệng hơi co lại, đưa tay gõ cửa.

Chỉ trong chốc lát, trong phòng truyền đến tiếng bước chân. Cô điều hoà hô hấp, lẳng lặng đợi.

Đột nhiên một ánh sáng chiếu vào mặt, mắt cô không khỏi nheo lại một chút, nháy nháy mắt, cô nhìn khuôn mặt già nua quen thuộc mà thân thương, cô run run gọi, “Dì Chu.” Người phụ nữ chấn động một chút, yên lặng nhìn cô, rớt cuộc thốt lên, “Tiểu Tình.” Chung Tình kích động ôm chặt mẹ của Chu Đồng, “Dì Chu.”

Dì Chu vỗ lên vai cô, tay có chút lực, cảm xúc cũng kích động, “Đã trở về rồi, rớt cuộc..... cũng đã trở về.” Chung Tình dựa đầu vào vai dì Chu, nước mắt lại trào ra. Dì Chu nâng khuôn mặt cô, “Trở về là tốt rồi.” Một bên cười xoa nước mắt cô, một bên hướng vào trong phòng, “Ông ơi, Tiểu Tình đã trở lại.” Nói xong dẫn Chung Tình vào nhà.

Chung Tình đi vào trong phòng, cảm giác quen thuộc lại trào lên, mỗi đồ vật đều còn nguyên như lúc đầu, khiến những kỷ niệm ồ ạt trở về, nước mắt cũng trào ra ngoài. Dì Chu nhìn thấy sự xúc động của cô, vỗ nhẹ lên vai, giúp cô ngồi xuống. Bác Chu từ buồng trong đi ra, tháo chiếc kính lão xuống, nhìn nhìn sau đó gạt đầu, Chung Tình đứng lên, trầm sâu gọi, “Bác Chu.” Bác Chu đi tới vỗ vỗ lên đầu cô, “Tiểu Tình đã lớn rồi.” Nói xong khoé mắt cũng ướt đẫm. Chung Tình lòng đau xót, cô biết bác Chu nhất định cũng đang nhớ tới

Dì Chu mỉm cười đi vào phòng bếp, pha trà cho Tiểu Tình. Chung Tình chạy nhanh đến giữ lấy dì Chu, “Để con tự làm.” Khóe mắt dì Chu đỏ lên, gật gật đầu.

Chung Tình đi vào phòng bếp, cảm thấy thân quen. Mắt cô đảo một vòng quanh bếp, mọi thứ đều không chút thay đổi, ngay cả bình đường vẫn nằm nguyên vị trí cũ. Cô cười nhẹ. Trước kia ở Chu gia ăn đồ ngọt, Chu Đồng luôn sợ mẹ cho đường không đủ. Mỗi lần đều ở sau lưng mẹ cho thêm vào bát mình hai thìa đường, hơn nữa lần nào cũng dụ dỗ cô, anh muốn tìm đồng phạm. Kết quả, bị dì Chu phát hiện, dì tận tình khuyên anh đừng ăn nhiều đồ ngọt, không sẽ béo lên. Mỗi lúc ấy, Chu Đồng đều kéo Tiểu Tình lại, ồn ào chỉ cần Tiểu Tình cùng nghe, anh mới không sợ. Cuối cùng, dì Chu đành phải nhìn về phía Chung Tình, Chung Tình phối hợp ăn một thìa, sau đó làm bộ ngọt, cau mày nhìn Chu Đồng lắc đầu, “Rất ngọt.” Chu Đồng sẽ tin là thật, cũng hiểu được bát của mình rất ngọt, lần sau sẽ không cho thêm đường. Chung Tình nhớ lại một chút, sau đó bưng trà nóng, chậm rãi đi ra khỏi phòng bếp.

Chung Tình đem trà đưa tới trước mặt hai ông bà, ngồi đối diện với họ, mỉm cười, “Mọi thứ đều không thay đổi.”

Dì Chu gật gật đầu, “Đúng vậy, ngoài việc chúng ta ngày càng già đi.” Chung Tình nhìn hai ông bà mái tóc đã hoa râu, sống mũi bỗng cay cay, cô chỉ có thể đưa tách trà lên che dấu sự khổ sở của chính mình, khóì trà lại quá nhiều, làm mũi và khóe mắt cô đều hồng hồng.

“Dì, con xin lỗi, con lâu như vậy không tới thăm mọi người, con.....” Nghĩ đến chuyện mình chạy trốn suốt mười năm, trong lòng cũng rất áy náy. Cô đã nhận lời anh sẽ chăm sóc cho cha mẹ anh, cô lại đã nuốt lời.

“Con bé ngốc, thấy con hiện tại tốt như vậy, chúng ta cũng yên tâm. Chúng ta là hai ông bà già, ngoài chuyện có chút cô đơn, còn thiếu cái gì đâu? Con không phải vẫn luôn gửi ảnh về cho chúng ta sao? Chúng ta thật sự rất vui vẻ.” Dì Chu hiền lành nhìn Chung Tình, đây là người bạn tốt nhất của con họ, họ luôn coi cô như con gái trong nhà.

Ánh mắt Chung Tình xấu hổ, ra nước ngoài mười năm, cô vẫn định kỳ chụp lại tình hình của chính mình đóng thành quyển gửi v đồng thời cũng gửi cho cha mẹ Chu Đồng một quyển. Cô không thể ở lại bầu bạn với họ, lại mong họ biết rằng cô vĩnh viễn không quên họ, không quên Chu Đồng.

“Các con đều là những đứa trẻ ngoan, Chu Đồng thực sự rất may mắn mới có những người bạn tốt như các con.” Bác Chu cười nói.

Chung Tình thở sâu, “Con lần này trở về sẽ không đi nữa, về sau nhất định sẽ thường xuyên đến thăm mọi người, bác Chu, dì Chu, con nhất định sẽ thay Chu Đồng hiếu thuận với hai bác.” Cô rốt cuộc cũng đã có thể trở về đối mặt với trách nhiệm của mình.

Hai ông bà cười với nhau, dì Chu nói, “Ông xem, bọn nhỏ cũng đã lớn rồi, chúng ta còn cái gì lo lắng nữa?” Bác Chu gật gật đầu, cảm khái nói, “Thật không tin được, mới trước đây mỗi ngày đều cãi nhau, trưởng thành rồi hoàn toàn thay đổi.”

Chung Tình đỏ mặt, “Con và Chu Đồng chưa bao giờ cãi nhau.” Tính anh tốt như vậy, cái gì cũng làm cho cô, họ sao lại có thể cãi nhau.

Dì Chu cười, “Bác Chu của con là đang nói Mạnh Tường. Nó trước đây bắt nạt Chu Đồng của chúng ta, không ngờ rằng, sau khi Chu Đồng mất, nó lại hoàn toàn thay đổi, toàn lực quan tâm chăm sóc chúng ta.”

Chung Tình ngây ra như phỗng, thật lâu mới hỏi, “Mạnh Tường?” Điều đó không có khả năng, anh chán ghét Chu Đồng như vậy, chán ghét đến..... Cô hơi giật mình, trong lòng kinh ngạc, nhìn hai ông bà, “Anh ấy luôn luôn chăm sóc hai bác?” Cô nhớ lại vừa rồi nhìn thấy Mạnh Tường đi từ ngõ ra, trong đầu hoài nghi, anh ấy muốn làm gì? Chẳng lẽ..... anh ấy và mình giống nhau? Không thể thoát khỏi cảm giác áy náy trong lòng?

“Đúng vậy, vài năm nay vẫn là Mạnh Tường chăm sóc cho chúng ta. Nó cứ rảnh là đến thăm chúng ta, còn đưa chúng ta ra ngoài du lịch, cảm giác thằng bé này đối với chúng ta còn hơn cả cha mẹ. Dì thường nói với nó, Chu Đồng có người bạn như nó, vậy là đủ rồi.” Dì Chu nhắc tới Mạnh Tường, vẻ mặt xúc động.

Chung Tình lặng lẽ dì Chu khen ngợi Mạnh Tường, trong lòng cuộn sóng. Cô thực sự hoài nghi Mạnh Tường mà dì Chu đang nói có phải là người cô quen không, nếu đúng là anh, tại sao anh lại thay đổi hoàn

toàn như thế? Mạnh Tường trước kia tuyệt đối sẽ không làm thế.

Buổi tối hôm đó, cô và hai bác Chu cùng nhau hồi tưởng lại Chu Đồng, chậm rãi nhớ lại. Mạnh Tường tựa như làn gió lúc gần lúc xa, cô đè nén nỗi khiếp sợ trong lòng cố gắng để không đưa anh vào những ký ức đang trào dâng.

Mỗi khi nghe đến tên Mạnh Tường, cô đều cảm thấy anh hoàn toàn khác xa hình ảnh trong trí nhớ. Chẳng lẽ ngoài dung mạo thay đổi, tính cách một người cũng có thể theo thời gian hoàn toàn thay đổi sao? Cô thật sự hoài nghi.

3. Chương 3: Tiệm Đường

Nhìn biểu cảm của mẹ, Chung Tình mỉm cười lặp lại, “Con hôm qua đi thăm bố mẹ của Chu Đồng.” Tiêu Tổ Tâm sau một hồi lâu mới hiểu ra, mỉm cười, “Cũng nên đi thăm, bố mẹ nó khoẻ không?” “Rất tốt ạ, chỉ là càng ngày càng già đi.” Chung Tình nuốt xuống miếng cơm, lại nghĩ đến mái tóc hoa râm của bố mẹ Chu Đồng. Họ quả thật đã già đi rất nhiều.

Ông Chung Bình trầm giọng nói, “Họ sống quả thật không dễ dàng, bố mẹ thường mời họ về nhà mình sống, đều bị họ từ chối. Hiện tại con đã về, nên thường xuyên đi chăm sóc cho họ.”

“Đương nhiên, con chỉ hận không thể đến Chu gia làm con gái họ.” Chung Tình nói sự thật.

“Tiểu Tình.” Giọng ông Chung trầm xuống.

Chung Tình le lưỡi, “Con biết rồi, con chỉ là con gái bố mẹ thôi.” Kỳ thật, con gái cũng chỉ là trên danh nghĩa thôi, cô ngoài việc thay Chu Đồng chăm sóc bố mẹ anh, cũng đâu còn cách nào nữa? Cô không thể trả lại con trai

Tiêu Tổ Tâm gấp cả đũa trong bát Chung Tình, “Ăn cơm đi.” Con gái có cảm tình với Chu gia, họ đều hiểu. Bất luận cô làm gì, chỉ cần đừng để tâm vào chuyện vụn vặt là được.

“Đi làm lại bằng lái xe đi, chiếc Toyota vẫn chưa có ai đi, nếu không thích, sau này có thể mua cái khác.” Chung Bình chậm rãi nói, con gái đã quyết định về nước sống, cũng nên có một phương tiện đi lại.

“Không cần đâu ạ, cái kia là được rồi.” Chung Tình gật đầu nói, bằng lái ở nước ngoài không dùng được ở trong nước, đi ra ngoài dùng taxi cũng không tiện lắm. Dù sao ở nước ngoài, cô cũng có sử dụng xe, xe kia cũng nhân rồi, mua cái mới thì lãng phí quá. Sống độc lập bên ngoài nhiều năm như vậy, cô cũng trở nên tiết kiệm hơn rất nhiều.

“Con dự định thế nào?” Chung Bình nhìn về phía Chung Tình

“Con sẽ làm bằng lái sau, mấy ngày này định ở nhà lên mạng xem thử.” Cô biết bố hỏi về chuyện công việc của cô. Ở nước ngoài nhiều năm như vậy, kỳ thật người nhà vẫn hy vọng cô về nước, nhưng không hề mở miệng thúc giục cô. Lần này nhờ Tiểu Kiệt kết hôn, rốt cuộc cũng có lý do để cô trở về. Bố mẹ không nói ra, nhưng cô biết họ rất vui. Cô học thiết kế, làm việc tại một công ty quảng cáo. Lần này xin nghỉ việc, ông chủ Alex còn khuyên giải hồi lâu. Cuối cùng, cô vẫn quyết định trở về.

“Đừng vội, chỉ cần con biết mình muốn gì là được.” Chung Bình gật gật đầu, ông không định can thiệp vào chuyện công việc của con gái. Cô ở nước ngoài nhiều năm như vậy, tìm được một công việc lý tưởng không phải khó. Ở Chung Gia, con cái phải tự mình ra ngoài sống, bố mẹ chỉ có thể dạy cho đạo lý của cuộc sống, không để họ ỷ lại.

“Vâng.” Chung Tình rất thích cách dạy dỗ của bố mẹ, họ không bắt buộc cô làm gì, tất cả mọi chuyện đều do cô tự quyết định. Để cho cô lựa chọn đường đi phía trước, nhưng nói cho cô những hậu quả có thể xảy ra phía sau, nếu cô cảm thấy có thể gánh vác hậu quả, thì cứ tự mình làm. Họ hy vọng cô hạnh phúc, cho dù phải đi đường vòng dài như vậy, nhưng giúp cô trưởng thành rất nhanh. Ờ, ở nước ngoài, cô trước khi làm gì cũng đều suy tính đến hậu quả, nếu không sợ hãi kết quả đã biết trước ấy, cô sẽ làm. Bận bè thường nói cô rất kiên quyết, nghĩ là làm.

Kỳ thật, cô chỉ không muốn sẽ có một ngày hối hận vì không có cơ hội làm những gì mình muốn.

Chung Tình xem như đã được lĩnh giáo giao thông thành phố W. Cô đã đứng ở ngã tư suốt mười lăm phút, vậy mà không thể bắt được một chiếc taxi, chiếc vô tình nhìn thấy cũng bị người khác đoạt mất. Cô chỉ có thể xách theo một đồng túi giấy giương mắt nhìn, giao thông dạo này thật đáng sợ.

Nhìn đám đông bừa bãi phóng xe qua đường, trong lòng cô sợ hãi. Đường nhỏ hẹp, chưa có đèn xanh đèn đỏ, chỉ có một vạch đường ngăn cách, mà hai bên đường lại là hai trung tâm thương mại sầm uất, nên dòng người vô cùng lớn. Những tòa nhà lâu năm với kiến trúc cũ ở hai bên đường, khiến con đường càng nhỏ hơn, dòng xe cộ lại lớn, đặc biệt là các loại xe công cộng chạy ở đường nhỏ, khiến cả đường như một con quái vật khủng khiếp.

Chung Tình không kiên nhẫn nhìn đồng hồ, nếu không đón được taxi, cô phải đi xe buýt. Nhìn một chiếc xe buýt quá tải, cũng khiến cô cảm thấy thật khủng bố, những người đó giống như đồ ăn bị nhét vào một chiếc hộp lớn, cô thậm chí có thể nhìn thấy những khuôn mặt vụn vụn méo mó đè lên lớp kính cửa xe. Aiz, thành phố quả nhiên ách tắc, xe tắc, người càng tắc. Cô quyết định thử vận may, nói không chừng kiên trì có thể bắt được một chiếc taxi.

Đột nhiên có tiếng còi ô tô thu hút sự chú ý của cô, một chiếc BMW màu xám bạc dừng trước mắt cô. Chung Tình cau mày lùi lại mấy bước, người kia lái xe thế nào vậy? Cửa kính chậm rãi hạ xuống, Chung Tình đầu tiên nhìn thấy một người con gái ngồi ở ghế phía gần cô, cô càng thấy kỳ lạ, người này quen cô sao? Sao lại nhìn cô chằm chằm như vậy? Nhìn về phía bên cạnh, Chung Tình ngáy ngẩn cả người. Mạnh Tường!?

Mạnh Tường mỉm cười, “Đón xe không được, để anh đưa em đi một đoạn.” Chung Tình rất nhanh chuyển ánh mắt từ mặt anh sang người con gái k đầu từ chối, “Không cần đâu.”

Phía sau vang lên một tràng còi xe, Mạnh Tường quay đầu lại một chút, “Lên xe nói đi, ở đây không dừng xe được.” Chung Tình khó xử nhìn một hàng dài xe phía sau, còn có người đang chờ xe quét ánh mắt từ cô sang chiếc BMW màu xám bạc. Cô đành mở cửa sau, ngồi vào trong. Xe khởi động, đi vào làn đường phía trong.

Nhưng đừng tưởng rằng ngồi trên xe là được rồi. Con đường này thật sự rất đông, đi chưa được bao lâu, phải chậm rãi di chuyển theo dòng xe cộ. Chung Tình ngồi dựa vào ghế sau, không nhìn Mạnh Tường, cũng nhìn không đánh giá người con gái ngồi bên cạnh anh, chỉ thản nhiên nói một câu, “Làm phiền anh.”

“Chung Tình, nhà bọn anh là thế gia.” Mạnh Tường giới thiệu Chung Tình với cô gái kia, sau đó liếc về phía Chung Tình, “Du Luyến Kinh, bạn anh.”

Du Luyến Kinh xoay người vươn tay về phía cô, Chung Tình cũng đáp lại, mỉm cười nắm tay, “Xin chào”. Hai người ánh mắt nhìn nhau, trong nháy mắt đánh giá đối phương. Đây là một người con gái xinh đẹp tao nhã, mái tóc mềm mại buộc nhẹ phía sau, mày liễu hạnh phúc, phần má môi anh đào. Hơn nữa ánh mắt cô ấy lộ ra ý cười thản nhiên, làm người ta thấy rất thoải mái, là một người con gái thông minh. Chung Tình mỉm cười rút tay lại, chuyển hướng sang Mạnh Tường, “Ngại quá, quấy rầy hai người.”

Mạnh Tường liếc Chung Tình qua kính chiếu hậu, khoe miệng hơi động, “Anh đang định đưa Luyến Kinh về nhà.”

Chung Tình ừ một tiếng, im lặng ngồi sau. Xe đi chậm rãi, cô nhìn bên ngoài vẫn đông đúc, đột nhiên cảm thấy có chút bất đắc dĩ, thành phố này từ lúc nào dân số đã đông như vậy.

Bỗng nhiên, di động của cô vang lên, Chung Tình ngưng ngáp lấy điện thoại ra, vừa nhìn lên đã thấy Mạnh Tường và Du Luyến Kinh đều quay đầu nhìn mình. Cô ngưng ngừng cười nghe điện, “Vâng, có hơi đông, không sao ạ. Con đang ở trên xe, bố, thật sự không cần, bố không phải ra ngoài làm đường tắc thêm đâu, con không nhớ là bố lại muốn bị cuốn vào khúc ruột ấy.” Cô nhanh chóng đưa điện thoại ra xa một chút, tiếng cười sang sảng của bố rõ ràng trong điện thoại. Cô le lưỡi, nở nụ cười, mắt không cần thận nhìn về hàng ghế trước, bắt gặp đôi mắt thâm trầm trong kính chiếu hậu, Chung Tình ngẩn người tiếp tục mỉm cười. Khuyến bố không phải đi ra đón cô, cô mới ngắt điện thoại. Cô không nói với bố là Mạnh Tường đưa về, không muốn mọi người suy nghĩ nhiều.

Cất điện thoại, cô dựa vào ghế một cách thoải mái. Xe rút cuộc cũng bắt đầu chuyển động, Mạnh Tường vẫn đang chăm chú lái xe, dường như cái liếc mắt kia chỉ là một hành động lơ đãng. Du Luyến Kinh lên tiếng, âm thanh dễ nghe, “Thành phố W này vài năm nay càng ngày càng hay ách tắc, hy vọng sau khi xây tàu điện ngầm, có thể bớt đi một chút.”

“Thành phố W trước đây người vốn đông, hiện giờ ngay cả xe cũng nhiều.” Cô nhớ rõ trước đây, đường cũ, nhưng cũng không ách tắc như hiện nay. Hiện tại lại khủng bố như thế, hơn nữa người càng lúc càng đông, cùng xe cộ đi lại trên đường, giống như không muốn sống nữa. Mỗi ngày cô đứng ven đường chờ đèn xanh, nhìn những người bất chấp đèn giao thông lao về phía trước, thật sự lo lắng thay họ, cảnh sát ở thành phố W quả thật có trách nhiệm rất to lớn.

“Vài năm nay thay đổi nhiều, giao thông lại không hề thay đổi.” Mạnh Tường rút cuộc mở miệng, “Chung Tình vừa về nước, nhất định không quen.” Chung Tình cười cười không nói tiếp.

“Cô Chung vừa về nước à, cô từ đâu về?” Du Luyến Kinh nhẹ giọng hỏi.

“Mỹ.”

“New York.”

Mạnh Tường và Chung Tình đồng thời mở miệng, Du Luyến Kinh liếc mắt nhìn Mạnh Tường một cái, mỉm cười, “Cũng cần một thời gian để thích ứng nhỉ.” Bên trong xe im lặng trở lại, Chung Tình nhìn phía ngoài cửa sổ, mắt khép hờ, anh hẳn là biết được từ bố nuôi, chứ anh nhất định không thể chú ý chuyện cô đi Mỹ. Ban đầu cô đi LA học, sau đó đến New York làm việc.

Xe rút cuộc cũng đi xong được đoạn đường đó, tốc độ xe chậm rãi tã

Ba người vẫn im lặng, không nói lời nào.

Du Luyến Kinh ở gần nhất, nên đưa cô về trước. Mạnh Tường dừng xe ở một khu chung cư xa hoa, Du Luyến Kinh gật đầu mỉm cười tạm biệt Chung Tình, sau đó nói với Mạnh Tường, “Anh về cẩn thận,” rồi xuống xe. Chung Tình nhìn Du Luyến Kinh cứ vậy đi vào nhà, kỳ lạ thấp mắt, nhất định là vì có cô ở đây, họ mới không hôn tạm biệt, Mạnh Tường cũng không đưa cô ấy lên nhà.

Mạnh Tường quay đầu xe, ra khỏi khu chung cư.

Trong xe chỉ còn cô và Mạnh Tường, vẫn im lặng. Dù sao họ cũng không có gì để nói, trầm mặc không tìm ra lời gì. Chung Tình lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ.

Xe dừng trước một cột đèn giao thông, Chung Tình thu mắt lại, dựa vào lưng ghế.

Mạnh Tường đột nhiên nói, “Tiểu Tình, có thể ra ngoài nói chuyện một chút không?” Chung Tình hơi sững sốt, không đáp lại.

Mạnh Tường nhìn cô qua kính chiếu hậu, cô cũng nhìn lại cặp mắt kia, một hồi lâu mới cười nhợt nhạt, “Bố mẹ đang đợi em ăn cơm.”

Mạnh Tường thu hồi ánh mắt, mỉm cười gật gật đầu, “Đành để dịp khác vậy.”

Đèn xanh sáng, xe tiếp tục đi về phía trước.

Đến ngã ba, Chung Tình định xuống xe, Mạnh Tường lại lái xe đi trực tiếp vào tiểu khu, đứng ngay dưới lầu. Chung Tình cười với anh, “Cám ơn anh.” Sau đó, vội vàng

Cô không quay đầu lại chạy vào trong, vừa vặn đúng lúc cửa thang máy mở, cô nhanh chóng phóng vào trong.

Mạnh Tường ngồi trong xe lẳng lặng nhìn bóng dáng cô biến mất trong thang máy, chậm rãi thu hồi ánh mắt, khởi động xe, xe chậm rãi lăn bánh.

Cô vẫn chạy trốn anh!

4. Chương 4: Đi Làm

Chung Tình đi làm bằng lái xe, vn đã có tám năm đi xe, kỹ thuật lái xe được công nhận không có vấn đề gì. cầm quyển sổ xanh, Chung Tình lúi Tiểu Duệ ra ngoài lái xe đi lòng vòng. Cô hiện tại cần phải làm quen với đường phố thành phố W, dù sao đi xa lâu như vậy, rất nhiều chỗ không biết đi như thế nào.

Tiểu Duệ nhìn cách lái quen thuộc của cô, ở bên cạnh trêu ghẹo, “Tốt lắm, chị có thể tự lái xe ra ngoài. Trăm ngàn đừng có dạo quanh khắp cả nước, nếu không bố sẽ lải nhải.” Anh biết chị thích tự do, hơn nữa cô rời nhà lâu như vậy, mọi người đều nhớ cô, mong cô có thể yên ổn ở nhà.

“Chị đã tìm được việc.” Chung Tình trềnh mắt liếc em trai, nói móc cô như vậy, dù cũng có phần đúng sự thật. Được rồi, cô biết mọi người nghĩ gì, vì vậy lần này về cũng là báo đáp lại. Tiểu Duệ kết hôn đã có nhà riêng, cô và bố mẹ ở cùng một nhà cũng đủ, không nghĩ sẽ tìm nhà khác. Cô vẫn còn chút lòng hiếu thuận.

“Chị đúng là trâu, không phải người ta chọn chị, lại là chị chọn người ta.” Chung Tình lừ mắt liếc em trai, tiểu tử này trước đây rất ít nói, hiện tại mồm miệng lại nhiều như vậy. Lòng người quả là dễ thay đổi!

“Ngày mai đi làm, em nghe nói đến Sĩ Đạt chưa?” Chung Tình miệng nói, chân đạp ga, xe tăng tốc. Tiểu Duệ hơi dựa ra sau, nhìn về phía trước, “Có nghe qua, công ty ấy rất có danh tiếng, nghe nói gia thế anh ta cũng rất tốt, sao chị không chăm luôn anh ta đi?” Tuy rằng bố mẹ không cho hỏi, vấn đề này vẫn ngứa ngáy trong lòng anh, khiến anh khó chịu.

“Chị đói khát như vậy sao?” Chung Tình mặc kệ, chuyên tâm lái xe.

“Chị...” Tiểu Duệ đột nhiên thấp giọng, lại hơi dừng một chút.

“Cái gì?” Bộ dạng muốn nói lại thôi ấy, khiến Chung Tình chú ý.

“Chị không phải là chia tay với ‘Trung Hiếu’ rồi chứ?” A, Chung Tình khẽ cười trong lòng, “Trung Hiếu” là ngoại hiệu mà Tiểu Duệ gọi bạn trai trước của cô. Tiểu Duệ vừa nghe tên của hắn liền cười mãi, thời nay sao lại còn cái tên chọc cười như vậy, còn tinh trung đến nợ nước nữa. Sau đó biết được hắn đến từ Đài Loan, Tiểu Duệ liền hiểu rõ, quả nhiên là một trái tim trung hiếu, sau này chứng minh tên cũng giống như người. Vệ Tinh Trung không chỉ có trung mà còn hiếu, mẹ nói gì nghe nấy. Mẹ nói không được rời khỏi Mỹ, hắn cùng Chung Tình thương lượng, ở lại nước, hoàn toàn không có suy nghĩ của mình. Hơn nữa mẹ nói không thích Chung Tình, hai người bình thân chia tay.

“Ừ.” Chung Tình ngẫu nhiên nhớ tới Vệ Tinh Trung, đơn giản đến ngốc nghếch. Nhưng mà, rời khỏi hắn, cô không hề có chút thống khổ, hoàn toàn ngược lại với vẻ thống khổ của hắn, chỉ là trước mặt mẹ không dám nói ra.

“Cám ơn trời đất, mắt của chị rốt cuộc cũng bình thường.” Tiểu Duệ ở một bên cảm thán, Chung Tình tiếc là mình không có BS[1], tiểu tử này ngày càng không biết lớn nhỏ.

Tiểu Duệ còn đổ thêm dầu vào lửa, “Sao thế, nói vậy không đúng sao? Ngay cả mẹ cũng nói anh ta không được, lúc nào cũng耿耿 ngơ.” Anh không thích “Trung Hiếu”, khuyên chị vài lần không có kết quả, đành phải thôi. Dù sao sớm hay muộn họ cũng sẽ chia tay, quả nhiên anh đoán đúng. Vài năm nay chị toàn chọn phải người vấn đề, thật sự là làm anh cũng cảm thấy khổ sở thay.

“Bề ngoài chỉ là thứ yếu, bên trong mới quan trọng.” Vệ Tinh Trung như thế nào cũng là kỹ sư phần mềm, mỗi ngày đều ngồi đối diện với máy tính, đương nhiên sẽ có chút buồn tẻ.

“Dù sao, chị bây giờ đang độc thân, cũng nên nhanh lên, chọn một danh sách về, để bố tham khảo một chút.” Tiểu Duệ hơi dựa đầu lên vai cô, giống như trước đây, thật sự làm cô hoài niệm.

Chung Tình cười cười đập vào đầu em trai, “Chuyện của chị không cần em lo, em nhanh chóng giúp Chung gia sinh con trai đi.” Dù sao cô cũng là con gái, hương khói Chung gia không đến lượt cô quan tâm, có thể tự do thì cần phải tự do.

“Tuân lệnh. Nhưng mà, em cũng không muốn khi con em gọi, chỉ có kêu bác gái chứ không có bác trai.” Tiểu Duệ vừa xoa gáy vừa cười.

Chung Tình chán nản lắc đầu, thật là khó bảo. Không phải tên này bị bố mẹ bí mật hạ lệnh, phải nó đến để giục cô kết hôn chứ?

Nhưng cảm giác quan tâm này thật sự rất tuyệt, khóe miệng Chung Tình cười mỗi lúc một sâu, về nhà thật tốt.

Sáng sớm hôm sau, Chung Tình ăn mặc chỉnh tề, lái xe đến công ty Sĩ Đạt.

Đi vào tòa nhà, cô nhìn thấy rất nhiều người đứng đợi thang máy. Chung Tình đứng phía sau mọi người, hiện giờ còn sớm, cô cũng không nóng vội.

Thang máy đến, cả đám người lao vào trong. Chung Tình đành phải đợi lần tiếp theo. Thang máy lại xuống lần nữa, Chung Tình đi vào, hoàn hảo, vẫn còn một chỗ ở cuối. Chung Tình đứng thẳng lưng, không gian này quả thật quá nhỏ, vai chạm vai chân chạm chân, cô cảm thấy có chút không thoải mái.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng la hét: “Chờ chút, chờ chút!”

Chung Tình phản xạ có điều kiện đưa tay nhấn nút mở cửa, ở nước ngoài đây là hành động lịch sự khi đi thang máy. Cửa lại lần nữa mở ra, một bóng đen vụt vào, có thể là chạy quá nhanh, không đứng vững, cả người đổ về trước mặt Chung Tình.

Chung Tình dùng túi xách chắn phía trước, ngăn cách mình và người kia. Người đó vất vả đứng thẳng lên, “Xin lỗi, xin lỗi.” Chung Tình lúc ấy mới nhìn rõ cậu ta, thanh xuân chính mụ, đầu óc cô đột nhiên nhảy lên vài cái. Tuổi trẻ thật tốt.

Người thanh niên kia đến bên cạnh Chung Tình, đứng song song với cô, nở nụ cười hối lỗi, “Thật sự rất xin lỗi.” Chung Tình mỉm cười, “Không sao.” Xin lỗi là có thể xong hết mọi việc, còn cần gì đến cảnh sát nữa? Cô hơi cười trong lòng, đây là lời nói cửa miệng của Đạo Minh Tự trong “Vườn sao băng”. Cậu ta nói ba lần xin lỗi, cô mới nhớ tới bộ phim này.

Lên tầng hai mươi, cậu ta cùng cô đi ra khỏi thang máy. Chung Tình nhìn cậu, có chút nghi hoặc, sau đó lại nhìn cậu vọt vào Sĩ Đạt, cô hiểu ra. Người này là đồng nghiệp của cô.

Khi ông chủ giới thiệu, cô thấy ánh mắt của cậu ta mở lớn, sau đó vươn tay ra, “Tôi là Chu Cần, hoan nghênh chị.” Trái tim Chung Tình hơi nhảy lên, Chu Cần, tên thật có ý nghĩa, cô không tự chủ nghĩ đến Chu Đồng.

Ông chủ đưa cô đến bộ phận thiết kế, giới thiệu cô như một chuyên gia, cường điệu việc cô đã làm ở nước ngoài. Chung Tình khiêm tốn nhìn ánh mắt kinh ngạc và hoài nghi của đồng nghiệp. Công việc là cần thực lực chứ không dựa vào miệng, Chung Tình một chút cũng không lo lắng mình bị nghi ngờ.

Ngày đầu tiên, Chung Tình liền lãnh giáo sự nhiệt tình của người nào đó. Cậu em Chu Cần đối với nhân viên mới thật sự là vô cùng quan tâm, 24 tuổi, thuộc bộ phận chế tác. Chung Tình do dự không biết có nên nói tuổi của cậu ấy biết hay không, nếu cậu ấy muốn tìm một người chị lớn, cô không sao cả; còn nếu cậu nghĩ muốn thể hiện với mỹ nữ, thì thật sự không cần. Nhiệt tình là tốt, nhưng tiếc là cô không thích quá nhiệt tình. Vì vậy, khi Chu Cần nói vì chuyện buổi sáng muốn mời cô đi ăn cơm, cô lịch sự từ chối. Ở nước ngoài gặp qua nhiều đàn ông chủ động, nhưng ở trong nước, cô tin rằng nam nữ bình thường không thể nào ngay từ lần gặp đầu tiên đã thân mật như quen biết ba năm được. Chu Cần mỉm cười ngọt ngào đầy thất vọng mà đi về.

Mất ba ngày, Chung Tình tìm hiểu quy trình làm việc của công ty. Không quá phức tạp, ngành thiết kế nói chung chỉ là một phân ngành. Mỗi người đều có một hạng mục độc lập, trừ khi là một hạng mục lớn của công ty, mọi người mới cần hợp sức lại làm. Mà danh tiếng Sĩ Đạt quả không chỉ là hư danh, nhận được hạng mục không ít, ví dụ như thực hiện một buổi biểu diễn, giới thiệu và tiếp thị sản phẩm.

Khi Chung Tình rảnh rỗi, mới chú ý suốt ba ngày nay luôn có ánh mắt chú ý nhìn cô. Xem ra các đồng nghiệp nữ không hề chấp nhận cô, Chung Tình cười cười, trong môi trường làm việc, không nhất định là cùng giới tính, có khi khác phái lại càng dễ dàng thành bạn bè.

Chu Cần tuy rằng bị Chung Tình cự tuyệt, lại vẫn như cũ không hề giảm nhiệt tình, thậm chí còn dùng tình cảm bạn bè mời Chung Tình ăn cơm trưa. Họ nghe ông chủ nói cô mới từ nước ngoài về, đều xung phong nhận việc dẫn cô đi ăn món gì đó độc đáo. Chung Tình hơi cười ngĩ, họ đều nhỏ tuổi hơn cô, vì sao lại đối tốt với cô như vậy?

Cô cẩn thận quan sát các nhân viên nữ trong công ty, hầu hết đều rất xinh đẹp, tuổi cũng còn trẻ. Đám tiểu tử này không tán tỉnh mấy cô gái ấy, lại hứng thú với cô như vậy. Sau đó, cô xem như hiểu ra, tính cách các cô nhân viên này đều rất mạnh mẽ, ánh mắt cũng cao ngạo, nghe họ nói chuyện phiếm cũng hiểu được, họ không có hứng thú với đám tiểu tử trước mắt, mà phải là những người cấp cao trong công ty, tinh anh tài俊. Thì ra, bây giờ ánh mắt của các cô gái trẻ đều rộng lớn như vậy. Chung Tình chỉ có thể lắc đầu thảm than. Chỉ là, cô trước mắt còn muốn làm việc, không có kế hoạch yêu đương, mấy cậu nhóc này, xin hãy nghỉ ngơi một chút đi!

Thật vất vả, cuối cùng cũng đến cuối tuần.

Chung Tình đeo túi định ra ngoài. Tiêu Tổ Tâm gọi cô lại, “Hôm nay không phải là được nghỉ sao?” Chung Tình vừa đi giày vừa nói, “Con đến nhà Chu Đồng ạ.” Mẹ trầm ngâm nghĩ một chút, “Được, đi sớm về sớm. Hôm nay Mạnh gia đến đây.” Chung Tình ánh mắt trấn định, chậm rãi đứng lên, “Vâng ạ, con sẽ về sớm.” Biểu tình của mẹ, có phải nói là Mạnh Tường cũng đến không?

Chung Tình khẽ hôn lên má mẹ, “Con đi đây.” Nói xong xoay người đi.

Chung Tình lại mang theo một đồng thực phẩm dinh dưỡng vào Chu gia. Cũng không nghĩ đến, ở Chu gia lại gặp phải một người ngoài ý muốn, Mạnh Tường.

Dì Chu kéo cô vào trong phòng, Mạnh Tường đang cùng bác Chu chơi cờ vua, nhìn thấy cô mỉm cười gật đầu. Chung Tình chào bác Chu, đặt đồ lên bàn, biểu tình có chút khô khan. Trùng hợp như vậy, anh cũng đến thăm bố mẹ Chu Đồng.

Chung Tình vào phòng bếp pha trà, lặng lẽ nói với dì Chu, “Sớm biết anh ấy đến, ngày mai con mới đến.” Dì Chu vuốt vuốt đầu cô hỏi, “Vì sao?” “Như vậy thì, thứ bảy và chủ nhật đều có người đến chơi với dì và bác.” Chung Tình nhẹ nhàng nói, khóe mắt vụng trộm liếc ra ngoài. Nghe được tiếng bác Chu bên ngoài nói, “Cẩn thận.” Dì Chu nở nụ cười, “Nếu hai đứa đồng ý, ngày mai lại cùng nhau đến.” Nói xong liền kéo cô ra ngoài. Chung Tình nuốt xuống câu cuối cùng, lại cùng nhau đến, tốt nhất là không cần.

Sáng hôm đó, Mạnh Tường chơi cờ cùng bác Chu, Chung Tình ngồi nói chuyện với dì Chu, ngẫu nhiên bác Chu và Mạnh Tường nói về cái gì, nhắc tới Chung Tình, Chung Tình liền tham gia nói chuyện. Nếu không, cô chỉ im lặng ngồi bên cạnh dì Chu, nghe dì kể chuyện. Chung Tình đưa mắt ngắm nhìn Mạnh Tường, anh chuyên tâm chơi cờ với bác Chu, thỉnh thoảng tán gẫu vài câu cũng rất ôn hòa, tính tình chậm rãi, cùng với con người vội vàng trước kia của anh thật sự rất khác. Chung Tình có khi nghĩ đến ngăn người, dì Chu gọi vài tiếng, cô mới

Sau đó, thấy Mạnh Tường chơi luôn thua. Chung Tình cười cười, có lẽ anh cố ý thua, người này chưa bao giờ dễ dàng nhận thua, bây giờ trưởng thành, đã học được cách nhường nhịn.

5. Chương 5: Bạn Bè

Giữa trưa, Chung Tình giúp dì Chu làm bếp. Sau khi đồ ăn được bưng lên bàn, Mạnh Tường thu bàn cờ, cùng bác Chu ngồi vào bàn.

Hai ông bà hôm nay dường như đặc biệt cao hứng, bác Chu còn cố ý bảo dì Chu lấy rượu ra, nói muốn cùng Mạnh Tường uống một chén. Mạnh Tường khuyên can, bác Chu cao huyết áp, bình thường không được uống rượu. Bác Chu nói hôm nay đang vui, uống một chút cũng không sao. Dì Chu gật gù đi lấy rượu.

Mạnh Tường nhìn Chung Tình ở đối diện, không hé miệng. Chung Tình khẽ cắn môi, có lẽ Chu gia khó có ngày náo nhiệt như vậy, nếu hai ông bà đã vui thì cứ để họ vui, không uống quá nhiều là được. Bác Chu đột nhiên nhớ ra, “Tiểu Tình, muốn uống chút không?” Ông nghĩ ở nước ngoài uống rượu là bình thường, Tiểu

Tình có lẽ tửu lượng cũng không kém. Chung Tình gật gật đầu, cô nguyện ý làm ông vui. Mạnh Tường lại nhìn cô một cái, Chung Tình cười với anh, đừng đánh giá thấp cô.

“Em lái xe đến à?” Mạnh Tường đột nhiên mở miệng hỏi. Chung Tình sửng sốt một chút, gật gật đầu.

“Vậy đừng uống.” Mạnh Tường xoay lại nói với bác Chu, “Bác Chu, Tiểu Tình lái xe, nên uống nước trái cây thì hơn.”

Chung Tình nhăn mặt nhịu mày, “Chẳng lẽ anh không lái xe?” Anh có thể uống, vì cái gì cô

“Anh đi taxi đến.” Mạnh Tường mỉm cười nói.

Chung Tình trừng mắt liếc anh, không nói gì.

Vừa lúc dì Chu cầm chén đi ra, “Đúng vậy, Tiểu Tình, uống rượu không thể lái xe. Gần đây luật phạt lái xe sau khi uống rượu rất nghiêm, con uống nước trái cây với đi.” Chung Tình đành gật đầu đồng ý.

Bốn người một bàn, vừa ăn vừa nói chuyện. Đề tài chậm rãi xoay quanh Tiểu Tình, nói chuyện cô trải qua ở nước ngoài, nói về tình hình gần đây của cô. Chung Tình không nghĩ nhiều lắm, đều hướng vào ông bà Chu nói. Mạnh Tường chỉ thỉnh thoảng ừ vài tiếng, vẫn im lặng ăn cơm. Đặc biệt khi nói đến quyển nhật ký ảnh của cô, ông bà Chu cười ha ha, liên tục hỏi cô, làm sao bỏ được bạn trai mà trở về. Quyển nhật ký ảnh của cô có ảnh chụp của bạn trai. Chung Tình dừng một chút, họ chưa biết cô đã chia tay.

“Anh ấy không thể theo con về nước, vậy nên chia tay.” Chung Tình vừa nói ra, mới phát hiện Mạnh Tường ở đối diện đang chăm chú nhìn mình. Cô theo bản năng muốn thu hồi ánh mắt, trong lòng lại đột nhiên ngưng đọng, cô cần gì phải trốn, cho anh biết cũng không phải chuyện gì lớn. Dù sao chuyện của cô những năm qua anh cũng không biết rõ, cũng không có gì để nói. Mạnh Tường bị cô nhìn thẳng nên hạ mắt xuống, cầm chén rượu uống một ngụm.

Nói đến vấn đề tình cảm, đề tài lại chuyển sang người Mạnh Tường.

Bác Chu vỗ vỗ vai anh, “Tưởng Tưởng cũng vậy, đã ba mươi còn chưa kết hôn, bố mẹ con cũng nóng vội rồi.” Mạnh Tường nhẹ nhàng cười, “Họ không vội đâu ạ.”

“Nhưng hai bác vội, các con nếu đều kết hôn, hai bác cũng thấy thoải mái hơn.” Bác Chu nhìn Mạnh Tường, lại nhìn sang Chung Tình, họ cũng giống như những người khác, có cha mẹ nào không quan tâm đến chuyện hôn nhân đại sự của con cái đâu.

Bác Chu, bác không cần quan tâm đâu ạ, Mạnh Tường có lẽ còn kiếm tiền cho bà xã, bạn gái anh ấy rất xinh đẹp, không có tiền đâu có được.” Chung Tình nhớ tới Du Luyến Kinh, ngay cả cô nhìn cũng thấy thích, Mạnh Tường sao còn không cưới cô ấy về nhà, không sợ bị người khác cướp mất sao?

“Tưởng Tưởng, đây là tại con không đúng. Lần trước dì hỏi con có bạn gái không, con sao lại nói không có? Có phải tiếc không muốn cho chúng ta xem?” Dì Chu ở bên cạnh trách.

Mạnh Tường vội vã trấn an dì Chu, “Đương nhiên không phải ạ. Chỉ là..... Thời điểm chưa tới.” Nói xong, nhìn mắt Chung Tình, Chung Tình cười mà không nói. Không hiểu tại sao, cô thấy trong mắt anh có gì đó như trách cứ, cô đâu có nói sai.

“Được, lần sau mang đến cho dì xem, cô gái xinh đẹp như vậy phải nhanh chóng cưới về nhà, đầu năm nay cái gì cũng nhanh chóng, tình cảm cũng không ngoại lệ.” Dì Chu giao nhiệm vụ cho Mạnh Tường.

Mạnh Tường đành phải gật gật đầu. Chung Tình cười trộm, dì Chu quả là quyết đoán, nhưng thế giới thay đổi, tình cảm một ngày nào đó cũng không còn vẹn nguyên.

Sau khi ăn cơm, để hai ông bà nghỉ ngơi, Mạnh Tường và Chung Tình tạm biệt đi về. Khi đi xuống dưới, Chung Tình ngay lập tức đi về phía xe mình. Mạnh Tường dừng lại ở chân cầu thang, nhìn bóng dáng cô, hạ tầm mắt chậm rãi đi ra ngoài.

Chung Tình ngồi trong xe, nhìn hình dáng Mạnh Tường phía trước có chút cô đơn, đột nhiên trái tim rung động, thò đầu ra gọi, “Mạnh Tường.” Mạnh Tường hơi ngừng lại, xoay người nhìn cô.

“Em đưa anh về.” Chung Tình mỉm cười nói. Nhìn anh hôm nay làm cho dì Chu và bác Chu vui vẻ như vậy, cô đột nhiên quyết định làm việc tốt.

Xe chậm rãi chạy trên đường, Chung Tình hơi liếc mắt sang phía Mạnh Tường đang ngồi trầm mặc, mở radio, tiếng nhạc du dương chậm rãi vang lên

“Buổi chiều rảnh không?” Mạnh Tường đột nhiên hỏi.

Chung Tình do dự một chút mới trả lời, “Có việc gì à?”

“Chúng ta nói chuyện đi.” Giọng Mạnh Tường rất nhẹ, có lẽ là do uống rượu. Tửu lượng của anh kém như vậy lại còn uống.

Chung Tình nghĩ đã từng từ chối anh một lần, lần này lại từ chối có phải là rõ ràng quá không. Được thôi, hôm nay tâm tình cô rất tốt, làm thêm một việc tốt nữa vậy, cô gật đầu đồng ý.

Hai người lái xe vào một quán trà theo đề nghị của anh. Dừng xe, bước vào quán, không khí tươi mát thanh nhã, lại vô cùng yên tĩnh. Chung Tình trong lòng thanh thản, khung cảnh này cô rất thích.

Người phục vụ đưa hai người vào một gian phòng, sau đó nói với Mạnh Tường, “Anh Mạnh, có phải như cũ không?”

Mạnh Tường lại hỏi Chung Tình, “Muốn uống trà gì?” “Gì cũng được.” Cô vốn không biết gì nhiều về trà, ở nước ngoài, cô đều là uống cà phê, rất ít khi có đủ thời gian ngồi chậm rãi thưởng trà. Mà anh hình như không phải thế, có vẻ như anh là khách quen ở đây.

Mạnh Tường gọi trà Thiết quan âm[2]. Người phục vụ đi ra, đóng cửa phòng.

Mạnh Tường ngồi đối diện Chung Tình, vẫn chưa vội mở miệng. Trầm mặc một hồi lâu, anh mới chậm rãi nói, “Nghe bố nói, em lần này về sẽ không đi nữa.” Chung Tình vừa nghe anh nhắc tới bố nuôi, đột nhiên nhớ tới lời mẹ nói buổi sáng, “A, hôm nay không phải mọi người tới nhà em sao?” Cô đã quên chuyện này, mẹ còn bảo cô về sớm

Lời còn chưa dứt, điện thoại Mạnh Tường vang lên. Mạnh Tường nghe máy, “Bố ạ, mọi người đi trước. Con đang ở cùng với Tiểu Tình, tối nay bọn con về nhà.” Nói xong ngắt điện thoại.

Chung Tình trừng mắt, anh nói tự nhiên như thế, trời ạ, làm vậy bố mẹ hai nhà hẳn sẽ điên lên mất.

Chung Tình đứng lên, “Đừng uống nữa, chúng ta về đi, khỏi họ lo lắng.” Mạnh Tường giữ chặt tay cô, “Tiểu Tình...” Vừa lúc ấy người phục vụ gõ cửa đi vào. Mạnh Tường buông tay cô ra, Chung Tình thấy lúc này đi cũng không ổn, nên đành đứng bên cạnh bàn không nhúc nhích.

Người phục vụ đi ra, khép cửa lại.

Mạnh Tường mới nói, “Chúng ta có thể nói chuyện chút không?” Anh vẫn luôn tìm cơ hội nói chuyện với cô.

Chung Tình nhìn anh, trong mắt anh ôn hòa nhẹ nhàng, lại tiềm ẩn một loại khí thế. Chung Tình thở dài, ngồi xuống chỗ. Được rồi, hôm nay nói chuyện cho xong, bằng không cô sẽ cảm thấy nợ anh.

“Muốn nói chuyện gì?” Giọng cô lãnh đạm. Họ có gì để nói? Cái gì đã qua không thể lấy lại, hiện tại không liên quan đến nhau, họ căn bản không có gì để nói.

Mạnh Tường không nói gì, cầm bình trà, từ từ pha trà. Nơi đây là quán trà, cung cấp cho khách tự pha. Chung Tình nhìn động tác mềm nhẹ của anh, từng bước từng bước, cho đến khi rót trà vào chén của cô. Anh bưng một tách trà hướng về phía cô, cô đành phải bưng chén lên, “Uống trước đã.” Anh nhẹ giọng nói.

Chung Tình ngửi thử, quả nhiên cảm nhận được một mùi thơm nhẹ nhàng tỏa vào mũi. Cô mỉm cười với anh, uống một ngụm. Không sai, tuy rằng cô không hiểu biết về trà, nhưng trà này vừa vào cổ họng, cho người ta cảm giác êm dịu, rất tuyệt vời. Chỉ vài ngụm trà, tách trà của cô đã rỗng không.

Mạnh Tường lại rót tiếp cho cô, cười nói, “Chậm rãi mà thưởng thức.” Chung Tình uống chậm lại, từ từ để trà ngấm trong cổ họng, hương vị đọng đầy.

Hương trà dịu dịu, con người ta cũng bình thản hơn rất nhiều.

“Tiểu Tình, rất vui vì em trở về.” Mạnh Tường ôn hòa như hương trà, có một chút ý nhị, thản nhiên, nhẹ nhàng. Chung Tình cười cười, tiếp tục uống trà của cô.

“Nơi này vốn là nhà em, em đi lâu như vậy, bố mẹ nuôi thật sự rất nhớ em.” Mạnh Tường nhận lấy chén không của cô, tiếp tục rót trà.

Chung Tình gật gật đầu, “Em biết.” Cô làm sao không nghĩ đến, nhưng con người đôi khi thiếu dũng khí, không đủ dũng cảm đối mặt với những gì đã qua.

“Dì Chu thân thể cũng có chút không tốt, dì thật sự vẫn mong em sớm trở về.” Mạnh Tường tiếp tục nói.

Chung Tình giương mắt nhìn Mạnh Tường, “Dì làm sao vậy?” Dì sinh bệnh, mình tại sao lại không biết?

“Mấy tháng trước vừa phẫu thuật ngực, sức đề kháng rất kém, gần đây mới phục hồi một chút.” Mạnh Tường thở dài, thần sắc cô đơn.

Chung Tình tay run lên, “Họ sao lại gạt em?” Nhìn biểu tình ngưng lại của Mạnh Tường, cô mơ hồ có thể đoán được, tình hình của dì Chu khi đó hẳn không hề lạc quan. Do tuổi lớn, chỉ có một ít bệnh nhỏ cũng đã phải lo lắng, huống chi còn phải đựng dao kéo, nhất định rất khó khăn. Không biết gì, cô không thể an ủi họ. Mạnh Tường, nhất định rất quan tâm họ.

“Em lúc đó không ở trong nước, nói cho em sẽ làm em lo lắng.” Mạnh Tường cười cười.

“Nhưng...” Cô muốn nói lại thôi. Đúng vậy, thật sự có rất nhiều việc xảy ra, cô không thể không suy nghĩ, mấy quyển nhật ký ảnh căn bản không thể đủ để an ủi họ. Cô nhìn Mạnh Tường, nhớ hôm đó dì Chu nhắc đến anh mãi, trong lòng chậm rãi mềm lại, anh luôn làm những chuyện mà cô đã hứa hẹn. Cho dù trước đây như thế nào, Mạnh Tường có thể quan tâm bố mẹ Chu Đồng như bố mẹ mình, đã khiến cho Chung Tình hoài nghi những gì mình canh cánh trong lòng. Cô cảm kích, nhẹ nhàng nói, “Mạnh Tường, cảm ơn anh.”

“Không cần cảm ơn anh, anh cũng không muốn hai người họ lẻ loi hiu quạnh.” Mạnh Tường mân mê chén trà, sau đó bắt đầu thay trà mới.

Chung Tình vẫn chăm chú nhìn anh, không gian yên tĩnh, ngón tay dài nhẹ nhàng đụng đưa bình, từng động tác đều mềm nhẹ. Cô nhìn có chút xuất thần, động tác như vậy.... làm cô nhớ tới Chu Đồng, chỉ có cặp tay béo béo của cậu ấy, mới có thể làm chuyện gì cũng nhẹ nhàng thông thả. Mà trước mắt lại là Mạnh Tường, một Mạnh Tường bá đạo cường thế, trái tim run lên, anh thật sự thay đổi sao?

Họ chậm rãi trò chuyện, đề tài từ ông bà Chu, đến bố mẹ của nhau, sau đó đến Tiểu Duệ, nhưng thủy chung không có đối phương. Họ cũng không dám hỏi tình hình đối phương gần đây. Chung Tình cảm kích anh không truy vấn, cô chưa chuẩn bị, 12 năm không liên lạc, cần một thời gian để lấy lại thói quen cũ.

Họ uống trà, nói chuyện phiếm. Buổi chiều qua đi, như nước chảy lướt qua. Khi người phục vụ gõ cửa, họ mới giật mình nhận ra đã bốn giờ. Hai người nhìn nhau cười cười, họ đã hàn huyên lâu như vậy.

Hai người thanh toán rồi đi ra. Lên xe, chạy về phía Chung gia.

Khi đến Chung gia, Mạnh Tường đột nhiên mở miệng, “Tiểu Tình, chúng ta có thể lại làm bạn được không?”

Chung Tình tim nhảy dựng lên, không lên tiếng. Cô chăm chú nhìn về phía trước, để xe chậm rãi dừng lại.

Mạnh Tường vẫn chờ, cuối cùng thất vọng quay đi. Dừng xe, Mạnh Tường xuống xe trước, Chung Tình tắt máy khóa xe lại, sau đó đi vào trong.

Khi chờ thang máy, hai người vẫn duy trì trầm mặc.

Thang máy đến, hai người một trước một sau đi vào. Nhìn thang máy chậm rãi đi lên, Mạnh Tường trong lòng than nhỏ, cô vẫn không thể tha thứ cho anh. Ngay khi cửa thang máy mở ra, anh đột nhiên nghe cô nói, “Có thể thử xem.” Nói xong, Chung Tình nhìn anh thật sâu, đi ra trước. Mạnh Tường sững lại, thật nhanh đi theo ra ngoài.

Bạn bè, cô đồng ý hai người chỉ là bạn bè! Mạnh Tường ánh mắt hiện lên một tia kích động, nhưng lại khắc chế để không thể hiện ra. Anh hít thở thật sâu, chỉ cần cô không tránh anh là đủ rồi.

Hai người vào phòng, mọi người nhìn thấy họ đồng thời xuất hiện, đều ngây ngẩn cả người, Tiểu Duệ biểu tình thay đổi, trợn mắt nhìn Mạnh Tường. Chung Tình mỉm cười chào hỏi bố mẹ nuôi, nhẹ nhàng băng quơ nói một câu, “Xin lỗi, bọn con vừa rồi đi uống trà.” Nói xong, trên mặt những người lớn hiện lên một tia quái dị. Chung Tình cười cười không để ý, đi luôn vào phòng khách, Mạnh Tường cũng mỉm cười đi vào phòng.

Thật tốt, hai nhà Mạnh Chung tụ lại rất có ý nghĩa. Chung Tình xuất ngoại nhiều năm nay, tuy rằng hai nhà cũng thường qua lại, nhưng Tiểu Duệ và Mạnh Tường lấy lý do bận không tham gia, còn lại bốn người lớn tán gẫu chuyện phiếm nhàn nhã. Họ cũng biết một điều cấm kỵ, khi tụ họp lại không được nói chuyện Chung Tình. Mà bây giờ, người hai nhà nhìn Chung Tình và Mạnh Tường cùng xuất hiện, thậm chí thoải mái nói chuyện, họ trong lòng tuy nghi hoặc, nhưng cũng nhẹ nhàng thở ra. Bọn họ rất cuộc cũng không còn khó khăn nữa.

Đêm đó, khi Mạnh gia cáo từ, ánh mắt Mạnh Tường nhẹ nhàng nhìn Chung Tình, mỉm cười nói, “Cám ơn.” Chung Tình trong lòng mềm nhũn, ôm lấy mẹ nuôi. Mạnh Tường nhìn khuôn mặt kích động của Chung Tình, chỉ mỉm cười, ánh mắt vô cùng mềm nhẹ. Chung Tình nhìn anh cười nhợt nhạt, cô biết hôm nay anh thật sự vui vẻ.

n Mạnh gia xong, Chung Tình cùng bố mẹ vào nhà, nhìn Tiểu Duệ và vợ Lâm Tuyền còn ngồi ở phòng khách xem tivi, bất giác hỏi, “Hai đứa chưa về sao?” Tiểu Duệ nhìn cô, đứng dậy theo cô vào phòng.

Chung Tình nhìn Tiểu Duệ thần bí khép cửa phòng, cười khẽ tựa vào tủ quần áo, khoe miệng nhếch lên. Cô biết nó có chuyện muốn hỏi, hơn nữa nhất định liên quan đến Mạnh Tường.

“Chị,” Tiểu Duệ đứng trước mặt cô, biểu tình khó mà nghiêm túc được nhìn cô, “Chị và anh Tường...”

“Bọn chị làm sao? Tốt lắm, nhiều năm nay không gặp bạn cũ.” Kỳ thật, người nhà lo lắng không phải không có lý. Ngay cả chính cô trước khi về nước đều do dự, nếu nhìn thấy anh, cô nên lấy thân phận gì đối mặt? Bây giờ khi gặp Mạnh Tường, đột nhiên nhận ra những gì mình lo lắng thật dư thừa. Anh đã sớm buông tay, cô cần gì phải chấp nhất chọn lấy đau khổ. Nếu anh có thể chủ động quan tâm chăm sóc bố mẹ Chu Đồng như vậy, cô nguyện ý cho anh một cơ hội nữa, một lần nữa bắt đầu, đơn giản là bạn bè! Hơn nữa, anh hiện tại đã có bạn gái tốt như vậy, cô căn bản không cần lo lắng. Như vậy, mọi người đều tốt, Mạnh Chung hai nhà cũng không cần cố gắng lắng tránh nói về vấn đề của họ.

“Nhưng mà, chị, hai người thật sự có thể quên đi quá khứ sao?” Tiểu Duệ lo lắng hỏi. Anh chính mắt chứng kiến mọi chuyện của chị và anh Tường, chỉ cần nhớ tới đã thấy lo lắng. Anh thật sự không muốn chị sẽ lại giống như trước kia.

Chung Tình ngăn ra, quên đi quá khứ? Không, đây không phải quên đi, quá khứ của họ mãi mãi không thể quên. Cô hiện tại phải đối mặt với một Mạnh Tường hoàn toàn khác. Nhớ tới Mạnh Tường khi chăm sóc bố mẹ Chu Đồng, trầm ổn ôn hòa, khiêm tốn cung kính, anh cũng như cô, đều đã thay đổi.

Đêm đó, Chung Tình nằm trên giường, thật lâu cũng không thể ngủ. Lời nói của Tiểu Duệ vẫn vang vọng bên tai, hai chữ “quá khứ”, tựa như một lời ám thị ám ảnh trong đầu cô. Nỗi đau nặng nề đè lên tim, cô vùi mặt thật sâu vào gối, chậm rãi hít thở sâu. Tiếng nức nở lặng lẽ vang lên trong đêm tối tịch mịch, nếu thật sự thời gian có thể quay lại, cô muốn mọi thứ đều dừng lại ở năm mười tám tuổi ấy. Cô sẽ không mất đi Chu đồng, không đi tha hương suốt 10 năm cũng sẽ không hận một người như vậy, hận kẻ tự xưng là thanh mai trúc mã của cô, người đã gắn bó với cô từ khi sinh ra, Mạnh Tường!

6. Chương 6: Chán Ghét

Chung Tình từng vô số lần tự hỏi mình, nếu bố mẹ cô và bố mẹ Mạnh Tường không phải bạn thân, cô không cùng lớn lên với anh, liệu cô có thể coi anh như người vô hình không? Nhưng tất cả đều chỉ là “nếu”, mối nhân duyên của cô và anh từ khi sinh ra đã được trời định, căn bản cô không thể né tránh.

Ánh tịch dương như một đứa trẻ đã chơi mệt mỏi, phát ra những ánh sáng ảm áp màu cam nhạt, xuyên qua những nhánh cây cổ thụ, chiếu xuống khoảng sân rộng, tạo nên một vầng sáng tuyệt đẹp.

Chung Tình ngồi trên thanh xà ngang cao, chiếc quần hồng phấn để lộ đôi chân mảnh khảnh và một đôi giày thể thao đã tuột dây, đung đưa. Cô hơi nhíu mày, lại nhìn xuống đồng hồ trên cổ tay trái, kim đồng hồ đã chỉ 5 giờ 45, người cô chờ vẫn chưa tới. Cô dùng sức nhai kẹo cao su trong miệng, thổi một quả bóng thật to, như thổi toàn bộ buồn bực vào quả bóng ấy.

“Tình Tình.” Một tiếng kêu to từ phía sau vang lên, Chung Tình hơi giật mình, bong bóng vỡ vang lên tiếng bụp, dính vào da miệng, cô khó chịu kéo hết vào miệng, bực tức người nào đó lần nào cũng dọa cô ở phía sau, khiến cô không thể không chế ngự.

“Tình Tình.” Không đợi cô quay đầu trừng anh, kẻ dọa người Mạnh Tường đã nhảy lên thanh xà ngang, ngồi song song với cô, “Đang đợi anh à?”

Chung Tình liếc mắt, “Anh không phải học bù sao?” Anh đã năm thứ ba, mỗi ngày đều phải học bù đến tám giờ. Cô lại khá thoải mái, mỗi ngày đều tan học đúng giờ.

“Đúng vậy, phiền chết được, bỏ cái quỷ gì, mấy cái thứ y anh đều đã biết rồi.” Anh rất ghét học bù, khiến anh không thể đưa Tình Tình về nhà. “Anh đang định đi ăn cái gì, xa xa nhìn giống em, nên đi tới đây. Quả nhiên chúng ta có thần giao cách cảm, xa như vậy anh đã nhận ra em.” Anh đắc ý cười.

Chung Tình không chịu nổi trừng mắt liếc anh một cái, lấy trong túi một cái khăn giấy định nhả kẹo cao su trong miệng ra, Mạnh Tường đã lấy ra, đưa tới trước mặt cô, “Con gái đừng có ăn kẹo cao su, khó coi lắm.” Chung Tình nhả kẹo cao su ra, liếc mắt nhìn anh, mỉm cười nói, “Em thích.” Rất khó chịu khi anh cái gì cũng quan, so với bố cô còn phiền hơn.

Mạnh Tường nhìn cô mỉm cười không nói, cô luôn phản đối đề nghị của anh. Anh nhìn xuống dưới đất, sau đó đột nhiên nhảy xuống, Chung Tình trong lòng vui vẻ, anh phải đi đúng không? Bằng không, nếu lát nữa để anh nhìn thấy Chu Đồng, cô không muốn anh khi dễ Chu Đồng. Mạnh Tường vừa chạm xuống đất, đứng trước mặt cô, sau đó vô cùng tự nhiên buộc lại dây giày cho cô.

Chung Tình ngẩn ra, ngỡ ngác trừng mắt nhìn anh, một hồi lâu sau mới giật mình tỉnh lại, đột nhiên thu chân lại, muốn rút ra khỏi tay anh. Giày trong chân theo tay anh rơi ra, dây vẫn chưa được buộc, Mạnh Tường nhìn lên cô, “Đừng nhúc nhích, vẫn chưa buộc chặt.” Nói xong, giữ lấy chân cô, tiếp tục làm chuyện chưa xong.

Mặt Chung Tình nóng lên, đây là trường học, anh cứ nhiên đứng ở giữa nơi này xỏ giày cho cô. Chung Tình thẹn quá hóa giận, thấp giọng nói, “Anh còn chưa đi ăn cơm à?” Cô hiện chỉ mong anh nhanh chóng rời đi, mỗi lần đều là như vậy, anh luôn tự tiện chăm sóc cho cô, cô không phải đứa trẻ, không cần một người bảo mẫu như anh.

Mạnh Tường buộc dây giày xong, đưa mắt nhìn khuôn mặt hồng hồng của cô, tâm tình rất tốt, nở nụ cười, “Bây giờ sẽ đi, em về sớm một chút, xuống dưới đi.” Nói xong đưa tay ra muốn ôm cô xuống dưới, Chung Tình lại vẫn không nhúc nhích. Cho xin đi, anh đừng coi cô là đứa trẻ ba tuổi được không! Cô không cần anh ôm, hai tay giữ lấy thanh xà ngang định nhảy xuống.

“Tiểu Tình.” Một tiếng kêu to khiến cô dừng lại, cô đưa mắt lại, hưng phấn kêu to, “Chu Đồng.” Người cô đang đợi, Chu Đồng đứng cách đó không xa. Mạnh Tường vừa nghe thấy tên này, mặt chậm rãi tối lại, tên đầu lợn chết này sao cứ như âm hồn quần lấy Tình Tình, chẳng lẽ hắn còn muốn ném thử nắm đấm nữa? Anh chậm rãi xoay người, mắt lạnh lẽo nhìn Chu Đồng.

Chu Đồng đầu tiên hơi liếc mắt nhìn về phía Mạnh Tường, sau đó đi thẳng đến phía Chung Tình. Chung Tình đưa tay ra, “Đỡ mình xuống.” Chu Đồng đưa tay, bế Chung Tình xuống. Chung Tình ôm lấy cánh tay anh giận dữ, “Sao lại lâu vậy?” Chu Đồng mỉm cười, “Cậu nói sai vị trí.” Anh lấy từ túi xách ra một cuốn sách đưa cho cô. A? Chung Tình đỏ mặt le lưỡi, lại nhớ nhầm. Cô và Chu Đồng khi tan học đã đi đến cổng trường, cô mới phát hiện thiếu cuốn bài tập, định quay lại tìm, Chu Đồng đề nghị cô ở lại chờ, anh quay lại tìm giúp cô. Chu Đồng nhìn bộ dáng đáng yêu của cô, chỉ mỉm cười.

Mạnh Tường nhìn hai người coi anh như không tồn tại mà đùa giỡn với nhau, mặt đen như than, đi lại gần Chu Đồng, “Đầu óc ngu ngốc, làm việc gì cũng chậm chạp hơn người bình thường.”

Mạnh Tường muốn nói đến chính là người bị anh ghét nhất, Chu Đồng. Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt bị thịt của Chu Đồng, anh lại không thích. Chu Đồng, người ột mét bảy, thể trọng khoảng tám mươi kg, không biết một bữa ăn bao nhiêu cơm mà cơ thể lại thành hình vuông như vậy. Còn nữa, da hắc rất trắng, so với con gái còn trắng hơn một chút, nhưng dù sao hắc cũng là đàn ông con trai, da lại trắng hơn con gái, nhìn đã khiến người ta thấy chán ghét. Đầu óc ngu ngốc, nói chuyện phản ứng đều chậm hơn người khác, khiến Mạnh Tường xem thường, lá gan còn rất nhỏ, mỗi lần đều tránh ở sau lưng Tình Tình. Thật không rõ Chung Tình vì cái gì lại thích ở cùng với hắc.

Chung Tình trừng mắt liếc Mạnh Tường, “Nếu không đi ăn sẽ không kịp, đi nhanh đi.” Nói xong kéo Chu Đồng ra khỏi cổng trường. Chung Tình đi bên cạnh Chu Đồng cười khẽ, “Anh ấy đói bụng, thích nói bậy, chó điên bình thường vẫn như vậy.” Khuôn mặt trầm lặng của Chu Đồng vừa nghe vậy lại chậm rãi cười, đôi mắt nhỏ trên khuôn mặt béo híp lại. Chung Tình nhìn bộ dáng đáng yêu của anh, cũng cười. Chu Đồng là một người thành thật, tính cách ôn hòa, không muốn tranh cãi với người ta, nên mỗi lần người ta trêu chọc anh mập mạp, anh đều cười cho qua. Mạnh Tường thật đáng giận, Chu Đồng không trêu chọc gì anh, anh mỗi lần gặp lại ác ngôn như vậy. Dù sao khi Mạnh Tường bắt nạt Chu Đồng, cô lại bảo vệ anh, cô tuyệt đối không để cho người “em gái” tốt nhất của mình chịu ủy khuất.

Mạnh Tường nhìn bóng dáng hai người đi song song bên nhau, trong lòng tức giận. Anh ngàn phòng vạn phòng, lại không nghĩ một tên đầu heo sẽ nhảy đến bên Tình Tình. Thấy hai người đi bên nhau không một chút phù hợp, tên đầu heo kia thân thể béo núc, khi đi đường lúc nào cũng run run, nhìn đã thấy muốn ói. Hơn nữa tính cách của tên đầu heo, anh cũng thấy chán ghét, vô cùng éo lả, bất kể người ta nói cái gì, đều gạt đầu phụ họa, hoàn toàn không có một chút chính kiến, thật làm mất mặt đàn ông con trai. Đặc biệt khi hắc ở bên người Tình Tình, luôn ngây ngô cười, ánh mắt khi cười không thấy đầu, khiến Mạnh Tường lần nào cũng muốn đâm vào khuôn mặt ấy một cái.

Tóm lại, Mạnh Tường rất ghét Chu Đồng, vô cùng ghét. Lý do ghét, anh có thể tìm ra đến ba trăm điều! Quan trọng nhất chính là, suốt thời tuổi thơ Tình Tình chỉ quấn lấy anh, nhưng từ sau khi quen biết Chu Đồng ở tiểu học, Tình Tình lại không thèm nhìn anh đến một cái! Chung Tình và Chu Đồng cùng học tiểu học, trung học, thậm chí ở trung học còn ngồi chung một bàn. Mà Mạnh Tường lại lớn hơn hai tuổi so với họ, cho nên, anh không thể giống như Chu Đồng mỗi ngày đều ở bên cạnh Chung Tình. Khi lần đầu tiên Chung Tình nhắc đến cái tên Chu Đồng trước mặt anh, anh đã bắt đầu chán ghét hắc, hoàn toàn vô lý mà chán ghét! Khi Chu Đồng xuất hiện, khiến mối quan hệ giữa Chung Tình và Mạnh Tường vốn là hình tròn trở thành hình tam giác. Anh không thích kẻ nào đoạt Tình Tình của anh, tên đầu heo này lại càng không được!

7. Chương 7: Thích

Mặc dù Chung Tình khó chịu với Mạnh Tường thế nào đi nữa, người nhà cũng vẫn rất thích anh.

Tiêu Tố Tâm bưng một đĩa trái cây từ bếp đi ra, mỉm cười gọi Chung Tình, “Tiểu Tình, đi gọi Tiểu Duệ ra ăn trái cây.” Chung Tình đứng lên khỏi ghế sofa, đi đến phòng Tiểu Duệ, đẩy cửa, kêu to, “Đi ra ăn trái cây.” Mạnh Tường rất nhanh ngẩng đầu nói, “Được, ra ngay.” Nhưng Tiểu Duệ lại kêu to, “Không rảnh, không rảnh.” Chung Tình tựa vào cạnh cửa nhìn hai người cầm PS

Chung Tình cười khẽ, chậm rãi đi đến sau lưng hai người, vừa thấy điểm số trên màn hình, khẽ lắc đầu, Tiểu Duệ đã sắp thua. Mạnh Tường cảm nhận được cô đi đến, nghiêng đầu nháy mắt với cô. Chung Tình nhếch miệng cười, nhìn về phía Tiểu Duệ, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào màn hình, hai tay liều mạng dùng sức ấn nút, thân thể hơi nghiêng nghiêng. Chung Tình nhẹ giọng, “Tiểu Duệ, em chấp nhận thua đi.” Nó quả thật không thể thắng Mạnh Tường. Mạnh Tường nhanh chóng liếc mắt lại phía màn hình lại liếc Chung Tình, gật gật đầu. Tiểu Duệ khó chịu gầm nhẹ, “Chị, đừng phá rối. Anh Tường, tập trung đi.” Chỉ biết khi chị ở gần đây, anh Tường lại chơi không hề tập trung. Không được, cậu nhất định phải thắng anh Tường một cách tâm phục khẩu phục.

Chung Tình nhún nhún vai, xoay người ra khỏi phòng. Bố và bố nuôi trước đây ở cùng một đội bóng đá, thường cùng nhau chơi đá bóng. Cho nên, chỉ cần có một trận bóng, hai nhà đều đưa con trai đi xem, mưa dầm thấm đất tự nhiên thành yêu thích bóng đá. Mà Tiểu Duệ sùng bái Mạnh Tường là có nguyên nhân, không chỉ vì anh chơi bóng đá trên máy tính rất giỏi, mà đá trên sân cũng rất siêu. Cái gì cũng làm Tiểu Duệ hâm mộ, luôn kéo anh Tường đi luận bàn bóng đá.

Tiêu Tổ Tâm đưa Chung Bình một quả cam, thấy chỉ có một mình Chung Tình đi ra liền hỏi, “Hai đứa kia đâu?” Mỗi lần Mạnh Tường đến, Tiểu Duệ đều rất vui vẻ, không giống bình thường.

Chung Tình gật gật đầu, ngồi vào bên cạnh bố, “Bố, bố và bố nuôi, ai đá giỏi hơn?” Nhìn bộ dạng không chịu thua của Tiểu Duệ, cô không khỏi tò mò.

“Đương nhiên là bố, bố nuôi con sẽ chạy hỗ trợ. Ông ấy thể lực khỏe hơn, cho nên bình thường hiệp một là do bố làm chủ, đến hiệp hai mới đến lượt ông ấy.” Chung Bình đặc ý nói. Tiêu Tổ Tâm vừa nghe, vừa khẽ cười liếc nhìn ông một cái, thật là kiêu ngạo, trước mặt con cũng tự mãn. Chung Bình nhìn vẻ mặt của bà, ôm chầm lấy bà nói, “Thật đó.” Tiêu Tổ Tâm mỉm cười không vạch trần, đưa con gái một miếng táo, nói, “Tí nữa hỏi Tường Tường sẽ biết.”

Chung Tình nhìn ánh cười trong mắt bố mẹ, rất ấm áp, không nhận miếng táo mà lấy một miếng dưa đỏ đứng dậy đi vào phòng Tiểu Duệ, nên để lại hai người họ tình cảm với nhau thì hơn. Bố mẹ ở nhà chưa bao giờ che dấu ý nghĩ không muốn xa rời nhau, cô và Tiểu Duệ sớm biết nhưng không nói gì. Nhưng mà, ánh mắt ấm áp của bố mẹ hoặc những cái ôm ngọt ngào, cũng không bao giờ quá mức trước mặt họ. Mỗi khi nhìn hai bố mẹ cảm tình nồng đậm, cô đều thấy cảm động.

Vừa mới vào phòng, thấy hai người đã kết thúc trận đấu. Mạnh Tường nhìn thấy cô vào, vừa định đứng dậy, Tiểu Duệ kéo anh, “Anh Tường, trận nữa đi, lần này em chọn đội Bồ Đào Nha.” Mạnh Tường cười vỗ vỗ vai cậu, “Được, nghỉ ngơi một lát đã.” Nói xong, đi lại phía Chung Tình, “Có gì ăn không?” Mạnh Tường lớn lên ở nhà họ Chung, tự nhiên sẽ không khách khí, nói xong đã đi ra ngoài. Chung Tình đưa tay cản anh lại, “Tí nữa rồi ra.” Mạnh Tường đứng im một lát, nhanh chóng hiểu ra. Anh tới gần Chung Tình, “Anh cũng muốn ăn dưa đỏ.” Anh nhìn miếng dưa đã ăn một phần ba trong tay cô. Chung Tình vừa thấy ánh mắt anh đã biết, anh muốn ăn miếng dưa trong tay cô, cô nhanh chóng giấu miếng dưa vào, “Muốn ăn thì tự đi mà lấy.” Mạnh Tường khoe môi khê nhếch lên, nhìn cô, “Anh muốn ăn ngay bây giờ.” Chung Tình trừng mắt liếc anh.

Tiểu Duệ đột nhiên nói một câu, “Chị, chị cho anh Tường một nửa, sao lại nhỏ mọn như vậy.” Chung Tình hung hăng trừng mắt liếc Tiểu Duệ, thằng này rốt cuộc là em trai của ai? Sao lại luôn đứng về phía Mạnh Tường như vậy. Nhìn phần còn lại trong tay, mặt cô hồng lên, khê gắt, “Em đã ăn rồi.” “Không sao, anh sẽ ăn bên này.” Mạnh Tường vừa nói vừa nâng tay cô lên, hé miệng cắn một miếng dưa lớn, Chung Tình mặt đỏ bừng trừng mắt nhìn anh, anh sao cứ nhất định phải ăn của cô? Mạnh Tường vừa nhai, vừa cười nhìn cô.

Chung Tình nhìn anh, lại nhìn miếng dưa trong tay, đột nhiên thấy có chút xấu hổ. Tiểu Duệ không biết lúc nào đã chạy đến bên cạnh cô, cười nhẹ, “Chị, sao lại đỏ mặt vậy? Cũng không phải chưa từng ăn chung với anh Tường?” Nói xong, ra khỏi phòng. Mặt Chung Tình nghiêm lại, đưa miếng dưa trong tay cho Mạnh Tường, xoay người chạy về phòng. Trước đây là trước đây, khi đó đều còn nhỏ, không biết thẹn thùng. Nhưng họ giờ đều đã lớn, sao có thể giống trẻ con ăn chung với nhau. Chung Tình càng nghĩ càng thấy không tự nhiên, ôm lấy gối lăn lộn trên giường. Anh chẳng lẽ không sợ nước miếng của cô, nghĩ đến đây, mặt cô càng đỏ hơn.

Mạnh Tường cười ăn dưa, ra khỏi phòng. Chung Bình vẫy vẫy anh, “Tường Tường, bố con nói mấy giờ họ đến đây?” Mạnh Tường ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, “Chắc một lát nữa thôi ạ”. Hôm nay hai nhà Chung Mạnh hội họp, tình cảm hai nhà rất tốt, nên thường xuyên đến ở lại nhà nhau. Nếu không có chuyện gì đặc biệt, một tháng hai lần, mỗi lần tụ họp ở một nhà. Hôm nay, bố mẹ muốn đi thăm em gái, anh liền đến đây trước.

Tiểu Duệ lấy nho, vẫy tay, “Anh Tường, chúng ta tiếp tục.” Mạnh Tường nhìn về phía phòng Tình Tình, có chút do dự. Tiểu Duệ nói, “Yên tâm đi, chị em không tức giận đâu.” Mạnh Tường đành theo Tiểu Duệ vào phòng, tiếp tục chiến đấu.

Hai người chơi đến tận khi ăn cơm mới ra khỏi phòng. Mạnh Tường vừa ra đã thấy bố mẹ. Anh tùy ý vào phòng Tình Tình, cô đang đọc sách. Mạnh Tường đi lại gần, “Đọc gì vậy?” Tình Tình tiếp tục đọc, không lên tiếng. Mạnh Tường nhìn xuống, lại là truyện tranh. Tình Tình từ khi nhỏ đã thích đồ họa, đọc sách thích nhất truyện tranh, lại hay bắt chước vẽ lại nhân vật trong truyện. Anh thích nhất một bức vẽ theo phim hoạt hình cô từng tặng anh, tên gọi là “Anh trai chân dài của tôi”. Mạnh Tường nhớ lại Tình Tình ngày trước, trong lòng lại thấy vui sướng, khi đó cô lúc nào cũng đi theo anh, đòi anh cho đi chơi. Giờ đây, Tình Tình lớn lên, không còn quần lấy anh như vậy nữa.

“Em mua à?” Mạnh Tường ngồi bên cạnh cô, muốn xem thử mấy thứ này có gì đẹp mà cô xem mê mẩn như thế.

Chung Tình lắc lắc đầu, “Đây là em mượn của bạn.” Mạnh Tường cúi đầu nhìn tên sách, “Song tình nhớ”, bút pháp đơn giản, giản dị, hình ảnh cẩn thận chân thật. Anh nhìn xuống cuốn sách, Tình Tình chuyển sách ra giữa hai người, cúi đầu nói, “Đọc hay lắm.” Mạnh Tường chỉ nhìn một hai trang, tâm tư chậm rãi chuyển lên người Tình Tình.

Khuôn mặt cô lạnh lẽ, những sợi tóc mai mềm mại trên mặt, vành tai trắng nõn như ngọc. Tình Tình có một mái tóc đen dài, từ nhỏ đến giờ chưa từng cắt ngắn, đã dài qua eo. Mỗi khi cô hất tóc ra phía sau, anh không tự chủ nhớ lại khi giúp cô gội đầu. Những sợi tóc mềm mại lướt qua, giống như khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đều làm anh luyến tiếc không muốn buông tay. Khi đó Tình Tình rất đáng yêu, luôn la hét, bắt anh làm cái này cái kia, khiến anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Cô ở rất gần anh, gần đến mức có thể nhìn thấy từng sợi lông, da cô rất đẹp, cơ hồ không nhìn rõ lỗ chân lông, hơn nữa cũng không có nhiều mụn như những nữ sinh khác. Da cô luôn sạch sẽ trong sáng, mỗi khi đỏ mặt, hai gò má giống như được thoa phấn, nhìn thấy khiến người ta hài lòng.

Chung Tình rốt cuộc cũng phát hiện Mạnh Tường không chú ý tới cuốn sách mà chỉ chú ý lên người cô, nâng mắt liếc anh, “Anh không thích sao?” Anh không thích truyện tranh thiếu nữ, ngoài sách thể thao ra thì chỉ xem sách khoa học viễn tưởng hoặc huyền bí. Cô oán giận vì đến nhà anh không có sách đọc, anh sẽ đề nghị cô xem sách khoa học viễn tưởng, kể chuyện rất phần khích, tưởng tượng của các tác giả đều rất cao siêu. Lâu dần, cô cũng bị ảnh hưởng, bắt đầu thích đọc khoa học viễn tưởng.

“Có muốn mua một quyển không?” Mạnh Tường thấy cô tiếp tục nhìn không chuyển mắt vào cuốn truyện tranh, biết cô nhất định rất thích.

“Có rất nhiều tập, hơn nữa bố không ua.” Chung Tình hậm hực, bố không thích cô đọc nhiều truyện tranh, sợ ảnh hưởng đến học tập của cô.

Mạnh Tường cười cười, “Bố nuôi cũng vì muốn tốt cho em.” Chung Tình không cho là đúng, đọc truyện tranh căn bản không ảnh hưởng đến học tập của cô, bố mẹ Chu Đồng cho anh mua rất nhiều truyện tranh, chẳng qua anh thích truyện tranh dành cho nam, như là Dragon ball, Hokuto no Ken[3], loại này không có nhiều tranh đẹp. Cô vẫn thích đọc truyện tranh thiếu nữ hơn, người vật đều vẽ rất đẹp, mỗi lần nhìn đều thấy xúc động, cô lại bắt chước vẽ theo.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng mẹ gọi ăn cơm.

Chung Tình luyến tiếc buông cuốn truyện, lật nhanh nhìn vài trang. Mạnh Tường thấy cô thích như thế, khóe miệng hơi cong lên. Nghe mẹ nuôi thúc giục bên ngoài, kéo tay cô, “Được rồi, ăn cơm xong lại đọc.” Chung Tình lưu luyến buông cuốn truyện, đi theo anh ra khỏi phòng.

Cơm chiều xong, người lớn ở lại phòng khách nói chuyện. Đám trẻ lại vào phòng làm việc riêng, Tiểu Duệ một mình chơi game trên chơi cờ với Tình Tình. Đứng thấy Tình Tình lớn, những trò chơi cô thích đều rất trẻ con. Thích cờ bay, cờ tử phú, những trò chơi trong máy tính thì chỉ theo thị hiếu của người ta, cũng tập tành chơi vài trò. Mỗi lần cô chơi, đều bị Tiểu Duệ cười nhạo, nói cô giống như học sinh tiểu học. Tình Tình không để ý, vẫn say mê những thứ mình thích. Mạnh Tường không cười nhạo cô, cũng giống như Chu Đồng, lần nào cũng cùng chơi với cô. Mỗi lần như vậy, Chung Tình đều cảm thấy Mạnh Tường rất đáng yêu, lớn như vậy vẫn cùng chơi những trò chơi trẻ con với cô.

Nhưng là, chơi với Mạnh Tường và Chu Đồng không giống nhau. Mạnh Tường rất thông minh, chơi trò gì cũng thắng, cho dù anh nhường cô, cô cũng rất ít khi thắng. Mà Chu Đồng thì ngược lại, nên Chung Tình

thích chơi với Chu Đồng hơn, khiến cô có chút cảm giác thắng lợi.

Mạnh Tường nhìn Chung Tình cười đắc ý, cô đã hoàn thành ba cái phi cơ, mà anh còn có hai cái ở trên đường. Mạnh Tường đỏ xức sắc, cười nhẹ, anh thích nhìn cặp mắt lóe ra hưng phấn kiêu ngạo ấy, xinh đẹp khiến người ta lóa mắt. Anh thật sự không có hứng thú với trò cờ bay, nhưng lại rất hưởng thụ khi chơi, có thể quang minh chính đại nhìn chằm chằm không cần chuyển mắt vào Tình Tình ở đối diện. Mà lúc này cô đang chăm chú chơi, căn bản không phát hiện đôi mắt anh sáng quắc với bao say đắm.

Tiểu Duệ đứng dậy khỏi máy tính, nhìn thấy anh Tường lại đang ngắm chị, bất giác cười trộm. Anh Tường không phải đang chơi trò chơi, rõ ràng là mượn cơ hội nhìn lên chị, chị cũng thật là ngốc, tình yêu của anh Tường rõ ràng như thế, chị còn luôn giả ngu, đối với anh Tường chột xa chột gần. Tiểu Duệ ho nhẹ hai tiếng, Mạnh Tường nhanh chóng chuyển mắt nhìn sang phía cậu, thấy cậu làm mặt quỷ, Mạnh Tường nháy mắt mấy cái ý bảo đừng quấy rầy, Tiểu Duệ thức thời im lặng ra khỏi phòng.

Chung Tình rốt cuộc thắng, hưng phấn kêu to, “Da, anh lại thua rồi, thua cả ba bàn, phạt!” Mạnh Tường ra vẻ bất đắc dĩ thở dài, “Hôm nay sao lại đen như vậy?” Kỳ thật trong lòng cười trộm, anh chính là chờ cô phạt. Chung Tình ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo anh lại gần, sự trừng phạt truyền thống của họ chính là cụng trán. Cô rốt cuộc cũng có thể báo thù lần trước.

Mạnh Tường lộ ra vẻ khó xử, “Có thể đổi cách khác không?” Chung Tình chu miệng, “Không được.” “Đương nhiên không bỏ, ý anh là đổi hình thức phạt, nếu không để anh đưa em cái khác được không?” Anh nhìn vẻ mặt biến hóa của cô, ánh mắt nghi hoặc, “Đưa cái gì?”

“Tạm thời bí mật.” Mạnh Tường cười thần bí.

Chung Tình ngẫm nghĩ, nếu anh muốn làm trốn, cô vẫn có thể tìm anh đòi lại. Không bằng lần này xem anh làm trò gì? “Được”, Chung Tình đồng ý.

Mạnh Tường cười vui vẻ, nắm lấy cái mũi nhỏ của cô, “Tình Tình tốt nhất.” Chung Tình đỏ mặt, xoa xoa mũi đau, “Không được kéo mũi em.” Cô đã kháng nghị nhiều lần, nhưng anh vẫn như cũ, thật đáng ghét.

Chung Tình không hề nghĩ bí mật của Mạnh Tường lại bất ngờ như vậy. Khi cô nhìn thấy, cô kích động xông lên ôm chặt lấy anh!

Mạnh Tường đã lặng lẽ mua trọn bộ “Song tinh nhớ” đưa cho cô!

8. Chương 8: Khát Vọng

Đêm, Chung Tình nói với cả nhà muốn đến nhà Mạnh Tường làm bài tập, chạy đến nhà Mạnh Tường. Cô định ôm nguyên bộ “Song tinh nhớ” 19 tập đọc hết. Mạnh Tường nhìn cô đọc chăm chú, cũng không quấy rầy, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh đọc sách của mình. Bố của Mạnh Tường, Mạnh Dịch Nam gõ cửa đi vào, thấy hai đứa trẻ đang ngồi đọc sách, vừa định lên tiếng, Mạnh Tường đã giơ ngón tay, ngăn cản. Mạnh Dịch Nam hiểu ý, đi ra ngoài.

Chung Tình đã hoàn toàn chìm đắm trong câu chuyện, Mạnh Tường thì đi pha trà, chuẩn bị đồ ăn vặt mà cô thích. Nhìn miệng cô thần nhiên cười, anh cảm thấy rất vui, có thể ở cùng cô như thế này thật tốt.

Rất nhanh đã mười rưỡi, mẹ Mạnh Tường, Lộ Hiểu Vụ đi vào, “Tiểu Tình, mẹ con gọi điện đến.” Chung Tình sốt ruột, kéo áo Mạnh Tường, Mạnh Tường cười nói với mẹ, “Để con nói chuyện với mẹ nuôi.” Mạnh Tường đi ra nói chuyện điện thoại, nói tới nay anh sẽ đưa Tình Tình về nhà. Tiêu Tổ Tâm nghe có chút lo lắng, “Tiểu Tình làm gì vậy, sao khuya thế này còn chưa về?” “Cô ấy đang hỏi con một vài đề thi, cũng sắp xong rồi.” Mạnh Tường vừa nhìn lên thấy bố anh đang nhìn, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, ông biết anh đang nói dối. Tiêu Tổ Tâm nói, “Nếu muộn quá, để Tiểu Tình ngủ lại bên nhà con đi, hai đứa muộn như vậy mà ra đường cũng không an toàn.” “Chuyện đó...” Mạnh Tường hơi do dự, che điện thoại nhìn về phía bố, “Mẹ nuôi nói để Tiểu Tình ngủ ở đây, muộn quá về nhà không an toàn.” Miệng anh tuy do dự, nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng. Mạnh Dịch Nam suy nghĩ một chút, “Không sao, để bố lái xe đưa Tiểu Tình về.” Mạnh Tường nghe bố nói, sắc mặt hơi sụp xuống, trừng mắt liếc bố! Mạnh Tường nói với mẹ nuôi, “Được rồi, để con hỏi Tiểu Tình, xem ý cô ấy thế nào.” Ngắt điện thoại, Mạnh Tường nhần nhần mắt nhìn bố, “Nhà chúng ta cũng không phải không có phòng ngủ.” Nói xong hé mắt nhìn vào phòng.

Mạnh Dịch Nam nhìn con một cách kỳ quái, lại nhìn Lộ Hiểu Vụ, “Nó làm sao vậy?”. Lộ Hiểu Vụ vỗ vỗ lên đầu ông, “Đồ ngốc, nó luyến tiếc Tiểu Tình thôi.” Mạnh Dịch Nam bưng tỉnh đại ngộ, con trai đối với Chung Tình có ý, người qua đường đều biết. Ông ôm Hiểu Vụ cười hỏi, “Anh thấy Tưởng Tưởng thích Tiểu Tình như vậy, cho hai đứa đính hôn là vừa.” Lộ Hiểu Vụ lườm ông, “Bọn nó còn nhỏ! Đừng nóng vội, dù sao cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi.” Đúng vậy, tất cả mọi người đều nhận định Mạnh Tưởng và Chung Tình là một đôi trời sinh, sớm hay muộn cũng đến với nhau. Khi Chung Tình vừa sinh ra, Mạnh Tưởng đã vô cùng thích cô em gái nhỏ này. Hơn nữa Tiểu Tình cũng đặc biệt thích quần quít Mạnh Tưởng, mỗi lần cô khóc, Mạnh Tưởng vừa lên tiếng, cô liền ngừng lại. Bố mẹ hai nhà đều nói hai đứa trẻ là sự phối hợp tuyệt vời.

Mạnh Tưởng bảo Chung Tình không cần về nhà, mẹ nuôi sợ muộn quá không an toàn. Chung Tình vừa nghe, đột nhiên ngừng đầu khỏi cuốn truyện, nhìn đồng hồ, la hoảng lên, “Đã trễ vậy rồi sao? Anh sao lại không gọi em.” Mạnh Tưởng cười cười, “Anh thấy em đọc nhập thần như vậy, không đành lòng phá rối.” Chung Tình buông truyện, vội vã đứng lên, “Không được, không được, em phải đi về. Không thì bố nhất định sẽ mắng.” Mạnh Tưởng giữ vai cô lại, “Không sao, anh và mẹ em đã nói chuyện rồi, em đêm nay có thể ở lại nhìn Mạnh Tưởng, nghĩ nghĩ rồi lắc đầu, “Em muốn về nhà.” Mạnh Tưởng không nghĩ cô sẽ phản đối, sững sốt vài giây mới nói, “Không sao, phòng cho khách còn quần áo cũ của em.” Anh nghĩ cô lo lắng không có quần áo thay, trước kia cô và Tiểu Duệ đến nhà anh ở vài ngày, để lại quần áo. Chung Tình lắc đầu, “Không phải, em sáng mai có hẹn chạy bộ với Chu Đồng.” Mạnh Tưởng vừa nghe tên Chu Đồng, sắc mặt thay đổi, lại là hấn. “Mấy giờ? Anh gọi em.” Tên đầu heo béo ấy mà chạy được sao? Chung Tình không trả lời, xoay người cầm hai cuốn truyện chưa đọc cất vào túi sách, cô không dám đem truyện về nhà, sợ bố hỏi, đành phải tạm gửi ở nhà Mạnh Tưởng. Cô đi về phía Mạnh Tưởng, “Không được, ngày mai Chu Đồng tới nhà chờ em, em phải về.” Nói xong, liền đi ra ngoài.

Mạnh Tưởng nhìn bóng dáng cô, trong lòng tính toán, sẽ bao lâu nữa, vị trí của Chu Đồng vượt qua vị trí của anh trong lòng cô? Anh cũng đi ra ngoài, “Anh đưa em về.” Chung Tình nhìn anh mỉm cười gật gật đầu.

Mạnh Tưởng để bố lái xe đưa Chung Tình về, anh cũng đi. Mạnh Dịch Nam nhìn khuôn mặt con trai không chút hờn giận, ánh mắt thắc mắc, Mạnh Tưởng cũng không nói gì. Lộ Hiểu Vụ mỉm cười nhìn Chung Tình, “Tiểu Tình, trẻ thế này, hay ở lại đây đi. Sáng mai để mẹ bảo bố nuôi đưa con về được không?” Bà biết con trai muốn giữ Tiểu Tình lại. Chung Tình ngượng ngùng nhìn mẹ nuôi, “Ngày mai con có việc, sợ dậy sớm làm phiền mọi người.” Ánh mắt Chung Tình khẩn cầu nhìn Mạnh Tưởng, chỉ có anh mở miệng, bố nuôi mẹ nuôi sẽ không giữ cô lại. Mạnh Tưởng lòng khê than, giục bố, “Bố, không còn sớm nữa.” Mạnh Dịch Nam đành phải dẫn họ xuống tầng.

Chung Tình đọc truyện cả đêm không buồn ngủ, vậy mà vừa lên xe, bắt đầu mệt rã rời. Mí mắt hạ xuống, Mạnh Tưởng nhìn bộ dáng đáng yêu của cô, dùng tay ôm cô dựa vào vai, nhẹ giọng nói, “Về đến nhà anh gọi em.” Chung Tình gật gật đầu thoải mái dựa vào vai anh, nhắm mắt lại.

Mạnh Tưởng nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, gõ gõ vào lưng ghé dựa của bố. Mạnh Dịch Nam quay đầu nhìn, thấy Mạnh Tưởng ý bảo đóng cửa sổ, ông ấn nút, đóng cửa xe. Mạnh Tưởng dụ dằng nhìn Tình Tình trong lòng, cô khi ngủ cũng đáng yêu như vậy, hai hàng lông mi dày nhắm lại, cái mũi đáng yêu, miệng nhỏ nhắn, khóe miệng hơi cong lên như mỉm cười. Trong ánh đèn đường mờ ảo, cô trông giống một thiên sứ đang bình an ngủ. Thiên sứ của anh đang ngủ yên bình trong vòng tay anh, lòng khê dao động, tay bất giác ôm chặt

Mạnh Dịch Nam nhìn hai đứa trẻ qua gương chiếu hậu, cười nhẹ, con trai và Tình Tình có lẽ đã vượt qua tình cảm anh em bình thường. Nhưng họ không lo lắng, hai đứa trẻ đều hiểu chuyện, sẽ không làm chuyện gì vượt trước tuổi, ngược lại, loại tình cảm thanh mai trúc mã sẽ khiến quan hệ giữa hai đứa ngày càng tốt, tương thân tương ái.

Rất nhanh đã đến Chung gia, Mạnh Tưởng lay nhẹ Chung Tình đang ngủ, cô chỉ ưm ưm hai tiếng, rồi lại tiếp tục thiếp đi trong lòng anh, căn bản không tỉnh lại. Mạnh Dịch Nam tắt máy xe, đi ra phía sau mở cửa xe, “Để bố ôm Tiểu Tình lên.” Mạnh Tưởng nhìn bố, “Con làm là được rồi.” Mạnh Dịch Nam nhìn ánh mắt kiên định của con, cười cười về hiểu biết, tính độc chiếm của Mạnh Tưởng rất mạnh. Mạnh Dịch Nam mở cửa xe cho Mạnh Tưởng, anh cẩn thận ôm Chung Tình xuống, Mạnh Dịch Nam khóa cửa xe, đi đến phía trước ấn thang máy.

Mạnh Tường ôm chặt Chung Tình, khi còn nhỏ đã ôm cô không biết bao nhiêu lần, cảm giác có cô trong ngực vẫn còn rõ ràng. Từ khi Chung Tình mười lăm tuổi trở về trước, ngoài Tiêu Tổ Tâm, người ôm cô nhiều nhất có lẽ là Mạnh Tường. Anh nhớ khi Chung Tình còn chưa biết nói, mỗi khi ôm cô, cô sẽ kêu oa oa, nhào vào cắn mặt anh, giống như coi anh là một viên kẹo ngon. Sau này, Tiêu Tổ Tâm nói cho anh biết, cái này cho thấy Chung Tình thích anh. Mạnh Tường càng thích ôm Chung Tình, anh thích tiểu thiên sứ đáng yêu này.

Vào thang máy, Mạnh Dịch Nam nhìn con cười khê, nhẹ giọng, “Không sao chứ?” Mạnh Tường gật mạnh đầu, không có vấn đề. Mạnh Dịch Nam vỗ vỗ vai con trai, lộ ra ánh mắt tán dương.

Đến Chung gia, Chung Bình nhìn Chung Tình trong lòng Mạnh Tường, định đón lấy, Mạnh Tường lại ôm Chung Tình lùi lại, “Để con ôm cô ấy vào.” Chung Bình nở nụ cười, nghiêng người cho anh đi.

Tiểu Duệ chạy ra khỏi phòng, kêu lên, “Anh Tường.” Mạnh Tường trừng mắt, khiến cho Tiểu Duệ lập tức im lặng. Mọi người im lặng nhìn Mạnh Tường ôm Chung Tình vào phòng. Mấy người lớn nhìn nhau cười, Chung Bình nói, “Xem ra trò giỏi hơn thầy rồi.” Mọi người đều biết Mạnh Dịch Nam đối với Lộ Hiểu Vụ vô cùng độc chiếm, hơn nữa loại độc chiếm này lại vô cùng mạnh, không thể ngờ Mạnh Tường cũng không thua kém. “Nó cũng đối với Tiểu Tình như thế.” Mạnh Dịch Nam vỗ vai Chung Bình, “Dù sao chúng ta sớm hay muộn cũng làm thông gia, kệ bọn nó đi, tình cảm tốt là chuyện hay.” Tiêu Tổ Tâm cũng gật gật đầu, “Tình cảm của hai đứa trẻ này rất tốt.” Tiểu Duệ nhìn mấy người lớn nói chuyện của anh chị, khê cười, “Không phải là mọi người không chờ được nữa đấy chứ ạ?” Cậu biết bố mẹ đang nói chờ chị và anh Tường tốt nghiệp đại học, hai nhà liền đính hôn, sớm công khai bí mật.

Mạnh Tường nhẹ nhàng đặt Chung Tình trên giường, cởi áo khoác, giày giúp cô, sau đó kéo chăn đắp cho cô. Anh ngồi bên giường, nhìn cô thật lâu. Tiểu Tình, khi em lớn lên, hãy để anh chăm sóc cho em, sống cùng em mãi mãi. Mạnh Tường vuốt nhẹ thái dương tinh tế của cô, thích lẳng lặng nhìn cô, nhìn hàng lông mi hơi nheo lại, như đang có một giấc mộng đẹp. Anh biết mình khát vọng cô, đôi lúc quá mạnh mẽ đến mức làm anh sợ hãi, suy nghĩ Tiểu Tình thuộc về anh luôn không ngừng tra tấn anh. Anh tin mình có thể cho cô những gì tốt nhất, cho nên, anh cũng hy vọng cô chấp nhận thuộc về anh. Anh muốn bảo vệ cô, yêu thương cô.

Chung Tình đột nhiên trở mình, mơ hồ nói nhỏ, Mạnh Tường giật mình, nhìn môi Chung Tình, Chung Tình lại nói, “Mập mập..... không được lười biếng....” Mạnh Tường căng thẳng, ngón tay hơi nắm lại, cô lại mơ về tên heo ngu ngốc kia! Vì sao? Người trong mơ của Tình Tình tại sao không phải là anh!

9. Chương 9: Ghen

Mập mập chính là người bạn tốt nhất của Chung Tình – Chu Đồng.

Hai người cùng lớp, lại ngồi cùng bàn, từ tiểu học đến trung học vẫn thế. Chuyện này khiến Mạnh Tường vô cùng hâm mộ duyên phận của hai người.

Chung Tình kéo cánh tay Chu Đồng, “Mình có cái này hay lắm.” Chu Đồng hơi liếc mắt về phía thầy giáo trên bục giảng, mới nhìn cô cười, ý hỏi cái gì? Chung Tình cúi người xuống bàn, nhỏ giọng nói, “Song tinh nhớ”. Cô rất cuộc cũng không cần mượn của Điền Tinh nữa. Cô bạn ấy có rất nhiều truyện tranh, mọi người trong lớp đều mượn của cô ấy. Nhưng bạn lại có chút hẹp hòi, vừa đắc ý, lại vừa thúc giục người khác nhanh trả. Chung Tình nếu không phải rất thích “Song tinh nhớ” sẽ không tìm đến cô ta để mượn. Chu Đồng biết cô rất muốn mua nhưng ở nhà không đồng ý, sao lại đột nhiên để cô mua? “Bố cậu đồng ý à?”

“Không phải, Mạnh Tường mua ỉnh.” Chung Tình cười hạnh phúc, giờ có thể thoải mái đọc mà không lo người khác thúc giục.

Chu Đồng hạ ánh mắt, “Anh ấy thật hào phóng.” Chỉ cần là Chung Tình thích, Mạnh Tường nhất định sẽ làm được, đây gọi là thanh mai trúc mã.

“Mình cũng không muốn lấy không, nên sẽ mua cái gì đó tặng cho anh ấy.” Chung Tình hai mắt sáng lên, “Tan học đi với mình đi.”

Chu Đồng gật gật đầu, liếc mắt thấy thầy giáo nhìn họ đã lâu, vội vã ngồi thẳng lại nghe giảng.

Chưa tan học, Mạnh Tường đã tự mình đến.

Ăn qua cơm trưa, Chung Tình và Chu Đồng ngồi trong lớp đọc truyện. Đột nhiên, nghe thấy tiếng gọi ngoài cửa, “Chung Tình, anh Tường của cậu đến đây.” Chung Tình vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Mạnh Tường từ ngoài cửa đi vào, Lâm Lệ vừa gọi cô và những nữ sinh khác đều nhìn chăm chăm vào Mạnh Tường, che miệng cười. Chung Tình đỏ mặt, liếc mắt nhìn Chu Đồng rồi chạy nhanh ra ngoài.

Mạnh Tường vừa nhìn thấy cô, mỉm cười đưa một cuốn vở cho cô, “Vở của em để quên.” Chung Tình vội nhận lấy vở, kéo Mạnh Tường xuống dưới tầng. Những học sinh khác cười lớn, “Anh Tường của người ta thật tốt, còn đem vở đến cho.”

Đến một chỗ không người, Chung Tình nổi giận dửng dưng trừng mắt nhìn Mạnh Tường, “Em đã nói không được đến lớp em mà!” Cô không chịu nổi ánh mắt những người khác nhìn anh. Cái gì là anh Tường, thật buồn nôn, đã lớn vậy rồi còn thích diễn phim Hàn!

“Anh sợ em cần gấp.” Mạnh Tường nhìn cô trừng đôi mắt to, khuôn mặt hồng càng thêm kiều diễm, trong lòng cười khê nhưng không biểu hiện ra.

“Em cần dùng gấp sẽ tìm anh để lấy.” Chung Tình lườm anh.

“Được, tan học chờ anh. Hôm nay anh không phải học thêm.” Mạnh Tường thật ra muốn đến gặp cô, tối qua thấy cô trong giấc mơ còn nghĩ đến Chu Đồng, trong lòng không thoải mái.

“Tôi không được, em và Chu Đồng còn có việc.” Chung Tình từ chối, vốn đang nổi nóng, hơn nữa chuyện tặng quà, cô định giấu anh.

Mạnh Tường vừa nghe thấy tên Chu Đồng, mày nhăn lại, “Không được, anh tìm em cũng có chuyện.” Tình Tình sao lại không hiểu chứ, anh không thích Chu Đồng, cô có thể dừng lại gần hắn quá như vậy không được sao?

Chung Tình trừng mắt nhìn anh, lại bắt đầu ra lệnh cho cô, hừ, không nghe lời anh. “Xếp hàng đi, cậu ấy trước.” Nói xong, xoay người đi lên tầng.

Mạnh Tường đuổi theo vài bước giữ chặt cô, “Tình Tình, đừng có ở cùng với cậu ta, cậu ta và em không hợp.”

Chung Tình nhú mắt, ý cười trong suốt, “Nhưng em thích.” Nói xong bỏ tay anh ra đi lên tầng.

Mạnh Tường tức giận đá chân vào lan can, Tình Tình ở cạnh Chu Đồng sẽ không còn ngoan nữa!

Chung Tình chạy về lớp học, chợt nghe thấy tiếng cười to. Lâm Lệ ngồi ở chỗ cười trộm, lại liếc về phía cô, “Chung Tình, anh Tường của cậu một ngày không thấy cậu không được rồi!” Những nữ sinh khác cười vang, “Lâm Lệ, cậu cũng đừng hâm mộ quá, người ta là thanh mai trúc mã, cậu muốn cũng không được đâu.” Lâm Lệ cười khê, “Đúng vậy, thật hiếm lạ.”

Chung Tình không để ý đến sự trêu ch của các bạn, lập tức về chỗ, ngồi xuống đã bỏ vở vào ngăn kéo, nhưng phát ra tiếng động không nhỏ. Chu Đồng nhìn khuôn mặt Chung Tình, tháo tai nghe điện thoại nhét vào tai cô, Chung Tình giương đôi mắt nghi hoặc nhìn anh, Chu Đồng mỉm cười, “Nghe rất êm tai.” Chung Tình nở nụ cười cảm kích, Chu Đồng luôn săn sóc cô như vậy. Chu Đồng tiếp tục cúi đầu đọc sách, Chung Tình nhìn khuôn mặt ôn hòa của anh, lửa giận chậm rãi tắt, cô cũng cầm truyện tiếp tục đọc.

Sau khi tan học, Chung Tình và Chu Đồng lao ra khỏi lớp. Chung Tình sợ Mạnh Tường đến lớp tìm cô, nên chạy nhanh thoát thân trước.

Hai người đi xe buýt đến đường dành riêng cho người đi bộ. Chung tình vẫn chưa nghĩ ra sẽ tặng Mạnh Tường cái gì. Anh cái gì cũng không thiếu, hàng năm khi sinh nhật anh, cô đều vô cùng đau đầu, không biết tặng cái gì. Hiện giờ, cô lại đau đầu.

Chu Đồng đi cùng cô vào trung tâm mua sắm, thấy Chung Tình vòng vo nửa ngày, vẫn không biết nên mua gì. Chu Đồng đề nghị, cô biết Mạnh Tường không thiếu gì, nên đưa cái gì đó đặc biệt. Chu Đồng nhìn cô nói về Mạnh Tường một cách quen thuộc, nhẹ nhàng cười, cô mới là người hiểu Mạnh Tường nhất.

Họ lại vòng vo một lát, rốt cuộc cũng tìm được món quà vừa ý. Hai người cùng nhau đón xe về nhà.

Chu Đồng đưa Chung Tình đến dưới nhà, giục cô nhanh chóng đi lên. Chung Tình cười vẫy vẫy tay, chạy lên. Không đợi cô vào đến cửa, một bóng người đột nhiên đi ra, Chung Tình chăm chú nhìn lên, Mạnh Tường?!

Mạnh Tường khuôn mặt tối lại nhìn cô, lại nhìn Chu Đồng phía sau, ánh mắt lạnh lẽo, lướt qua Chung Tình đi lại phía Chu Đồng. Chung Tình sốt ruột gọi, “Mạnh Tường.” Về mặt anh thật đáng sợ. Mạnh Tường đến trước mặt Chu Đồng, Chu Đồng có chút sợ hãi lùi lại. Mạnh Tường cười lạnh một tiếng, cúi người nói bên tai, “Cách xa Chung Tình ra một chút.” Ánh mắt Chu Đồng chợt lóe lên, nhìn chằm chằm vào Mạnh Tường, chậm rãi lắc đầu, “Không thể.” Cho dù anh thích Chung Tình, nhưng anh không thể cấm Chung Tình giao lưu với người khác.

Khuôn mặt Mạnh Tường lạnh lùng, kéo cổ áo Chu Đồng, kề mặt vào mặt anh, “Tôi không muốn đánh cậu trước mặt Chung Tình.”

Chung Tình chạy lại, kêu lên, chụp lấy tay Mạnh Tường, “Anh sao lại bắt nạt Chu Đồng?”

Mạnh Tường trừng mắt liếc Chu Đồng, mới chuyển sang phía Tình Tình, “Anh chỉ nói đạo lý với cậu ta thôi.”

“Quý quái.” Chung Tình liếc mắt nhìn anh, kéo Chu Đồng đi, “Mập mập, cậu đi đi. Ngày mai đừng có đến muộn nha.” Họ mỗi ngày đều chạy bộ, có lần cô phải chờ đến cả nửa ngày.

Chu Đồng mỉm cười gật gật gật đầu với Chung Tình, “Không muộn đâu.” Chỉ cần là Tiểu Tình giao cho, anh nhất định sẽ làm được, trước khi đi còn liếc về phía Mạnh Tường một cái.

Mạnh Tường nhìn hai người nói chuyện thân thiết, trong lòng tức giận.

Chung Tình nhìn Chu Đồng đi xa, mới mang theo gói to bỏ lên nhà. Mạnh Tường đi theo sau cô.

Chung Tình không thèm nhìn anh ẩn thang máy, Mạnh Tường giữ chặt lấy cô, “Tình Tình, em biết anh chờ em bao lâu không?”

Chung Tình cười lạnh, “Ai cần anh chờ?”

“Em..... và cậu ta đi đâu vậy?”

“Đi dạo phố.”

“Anh không phải đã nói em chờ anh sao?”

“Em cũng đã không đồng ý.”

“Tình Tình, em đừng có như vậy, vì cậu ta mà nổi giận với anh, có ý gì vậy?” Mạnh Tường chịu không nổi kéo Chung Tình đối mặt với anh.

Chung Tình nhìn vẻ mặt buồn bực của Mạnh Tường, trong lòng cười khế, “Anh như vậy là có ý gì?” Nói xong dùng sức hất tay anh ra đi vào thang máy, nhìn anh lại đi theo, cô giơ ngón tay lên, “Không được đi theo.” Mạnh Tường dừng lại, bất đắc dĩ nhìn cửa thang máy đóng lại, ánh mắt lạnh lùng của Chung Tình biến mất sau cánh cửa.

Chung Tình buồn bực kéo chiếc túi to, cô thật sự không chịu được sự bá đạo của anh. Luôn cấm cô giao thiệp với mọi người, mà người nhà và các bạn đều nghĩ anh làm đúng. A! Chung Tình tức giận hét lên trong thang máy, cô không thích, một chút cũng không thích!

Mạnh Tường đứng ở ngoài nhìn thang máy chậm rãi đi lên, trong lòng âm trầm. Đều tại tên đầu lợn chết tiết kia, nếu không phải tại hắn, Tình Tình sẽ không tức giận!

Chung Tình vì chuyện đó mà vài ngày không để ý đến Mạnh Tường, Mạnh Tường mỗi ngày tan học đều đến Chung gia. Ít nhiều Tiểu Duệ cũng thay anh nói lời tốt, Chung Tình mới hơi buông lỏng, anh lại vừa đâm vừa xoa, cô yêu cầu anh về sau tuyệt đối không được bắt nạt Chu Đồng, Mạnh Tường đồng ý tất cả, cô mới bằng lòng tha thứ cho anh.

Mạnh Tường nhìn món quà Chung Tình đưa cho, kích động không nói lên lời. Đó là một tấm đệm dựa lưng hình chữ thập có hình vẽ quái dị. Chung Tình từ nhỏ đã thích làm thủ công, cô thật sự không nghĩ ra phải tặng anh cái gì, nghĩ anh hàng ngày vui đầu vào máy tính, nhất định lưng sẽ nhanh mỏi, định tự tay làm cho anh một tấm đệm dựa lưng. Nhưng hôm ấy anh lại làm loạn như vậy, Chung Tình tức giận đến mức hận không thể ném túi vật liệu vào mặt anh. Sau lại thật sự không bỏ được, vẽ ra một con quái vật như răng nhếch miệng, tưởng tượng nó là Mạnh Tường, dùng kim châm lên xả giận.

“Anh xấu xí như vậy sao?” Mạnh Tường nhìn tấm đệm dựa, vừa tức giận vừa buồn cười

“Anh còn xấu hơn, lúc nào cũng nổi giận!”

“Tình Tình,” Mạnh Tường nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang giận dữ của Chung Tình, chậm rãi nở nụ cười, trong lòng Tình Tình vẫn có anh. “Cám ơn,” Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên má phải của cô, Chung Tình ngẩn ra, hoàn toàn không phản ứng lại hành động của anh.

Cửa truyền đến hai tiếng cười nhẹ, hai người vội vàng tách ra. Tiểu Duệ dựa vào cạnh cửa cười trộm.

Mặt Chung Tình lúc xanh lúc hồng, anh dám đánh lén cô. Mặt cô hồng lên, cầm tấm đệm ném vào đầu anh, sau đó chạy khỏi phòng. Mạnh Tường ôm tấm đệm đưa ra cho Tiểu Duệ xem, Tình Tình đã tha thứ cho anh.

Tiểu Duệ bất đắc dĩ lắc lắc đầu, “Hai người này thật là...”

Cuối tuần, Chung Tình ở nhà Chu Đồng đọc truyện tranh. Ở Chu gia, cả bác Chu và dì Chu đều khen cô thông minh. Vì vậy, Chung Tình đặc biệt thích đến Chu gia.

Chu Đồng nghe cô nói đã làm hòa với Mạnh Tường, cười nhẹ, “Cậu không cần tức giận với anh ấy.”

“Ai bảo anh ấy bắt nạt cậu. Thật là kỳ quái, Mạnh Tường vì sao lại đặc biệt ghét cậu? Anh ấy đối với ai cũng rất tốt.” Chung Tình nghiêng người, gối đầu lên bụng Chu Đồng, bụng mập mập của anh nằm thật thoải mái, cô thích nằm như vậy đọc truyện.

“Anh ấy chắc không thích người mập.” Ánh mắt Chu Đồng lóe lên, khoe miệng cười khế.

“.....Vậy sao?” Chung Tình nghĩ nghĩ, thật lâu mới thở dài, “Nếu hai người có thể trở thành bạn thì thật tốt.” Như vậy, cô sẽ không thấy

“Nếu bọn mình đánh nhau, cậu sẽ giúp ai?” Chu Đồng đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên là cậu.” Bởi vì cậu không đánh lại được Mạnh Tường, trong lòng Tiểu Tình nghĩ thầm.

Chu Đồng cười cười, thật lâu không lên tiếng.

Hai người tiếp tục đọc truyện, nói chuyện phiếm.

Chu Đồng cũng từng hỏi Chung Tình, vì sao mọi người đều chán ghét anh, cô lại không. Chung Tình cười tựa vào người anh nói, anh béo nên rất đáng yêu. Không ai nhận ra Chu Đồng có thân hình mập mập nhưng lại có một trái tim ấm áp, tính cách anh hòa ái, đối xử với mọi người đều rất tốt. Anh luôn im lặng nghe cô xả giận, mỉm cười tán thành với cô, cử chỉ luôn nhẹ nhàng như vậy. Có lần ở Chu gia, hai người không cẩn thận làm đổ màu vẽ, dây dây ra tay. Hai người cười chạy vào phòng vệ sinh, Chu Đồng giúp cô rửa tay, Chung Tình lẳng lặng nhìn, cảm nhận được bàn tay mập mập ấm áp của anh bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô, trong lòng khẽ cười, Chu Đồng nếu là nữ sinh nhất định sẽ rất dịu dàng! Cô thích anh, thích sự im lặng của anh, tính tình ôn hòa, còn có nụ cười lúc nào cũng ấm áp, ở bên cạnh anh, cô không cảm thấy có chút áp lực nào. Cô thích cảm giác ấm áp an toàn ấy.

Chung Tình cũng có một số người bạn tốt, nhưng con gái luôn có nghi kỵ, hoàn toàn không giống Chu Đồng, anh không có thứ tâm tư ghen tị, vĩnh viễn cùng thể vô tranh. Chung Tình thích tính cách bình ổn của anh, khiến cô có cảm giác an toàn. Cô và Chu Đồng là tri kỷ, có tâm sự gì cũng nói với anh. Luôn luôn là cô nói, còn anh lắng nghe.

Mà quan hệ ấy lại khiến cho Mạnh Tường đổ kỵ.

10. Chương 10: Gặp Mưa

Tuy chương trình học cấp ba rất nặng, Mạnh Tường vẫn dành thời gian đi đá bóng. Tiểu Duệ mới lên sơ nhị, chỉ cần Mạnh Tường nói đi đá bóng, cậu liền có mặt, vậy nên Chung Tình thường thấy Tiểu Duệ đến trường tìm Mạnh Tường đá bóng. Khi Chung Tình và Chu Đồng vô tình đi qua sân bóng, nghe thấy tiếng thét chói tai của ám nữ sinh.

“Kia không phải em trai cậu sao?” Chu Đồng chỉ vào một cậu bé nhỏ người.

“Ừ.” Chung Tình nhìn qua, Tiểu Duệ mặc bộ đồng phục bóng đá giống của Mạnh Tường, giơ tay yêu cầu chuyển bóng. Tiểu Duệ cái gì cũng học Mạnh Tường, giày chơi bóng cũng giống nhau, thậm chí tất đi chân cũng không khác. Chung Tình thường cười, thằng nhóc này thích Mạnh Tường như vậy, rõ ràng nên cho nó đi làm em trai anh. Ai ngờ tiểu tử này cười nói, chờ cô gả đi, tự nhiên sẽ thành như thế. Chung Tình kêu oa oa, tiểu tử này nhất định đã bị Mạnh Tường làm hư. Nghĩ nghĩ, cô không khỏi tìm kiếm hình dáng cao cao kia, lúc anh đá bóng quả thật rất tuyệt. Góc cạnh rõ ràng, tóc ngắn bay lên, màu da khỏe mạnh dưới ánh tịch dương như tỏa sáng. Anh làm chuyện gì cũng rất chuyên tâm, chạy rất liều mạng, làm cho người ta không thể không lo lắng cho thể lực của anh. Cô quét mắt nhìn về đám nữ sinh đang thét chói tai bên kia sân, tất cả ánh mắt của họ đều tập trung trên người anh, một nam sinh hào quang bốn phía như thế thật sự khó bỏ qua được. Khóe miệng Chung Tình khẽ nhúc nhích, thu hồi tầm mắt, lại bắt gặp ánh mắt đang nghiên cứu cô của Chu Đồng.

Chung Tình thần nhiên cười, “Sao vậy?” Chu Đồng cười cười, “Không có gì.” Sau đó chuyển tầm mắt vào sân bóng, ánh mắt vừa nãy của cô thật sự rất chăm chú giống như những nữ sinh khác.

Chung Tình và Chu Đồng cùng rời khỏi sân bóng, không nghe thấy tiếng thét chói tai của những người bên ngoài, không biết tại sao Mạnh Tường không tránh kịp bị bóng đập vào cằm. Tiểu Duệ vọt tới bên cạnh, “Anh Tường, không sao chứ?” Mạnh Tường xoa xoa cằm, không sao. Ánh mắt đuổi theo bóng người vừa đi ra khỏi, tâm tình trùng xuống, vừa rồi rõ ràng nhìn thấy cô và Chu Đồng đứng bên sân xem bóng, vậy mập tức rời đi, cô đối với chuyện của anh vẫn không có hứng thú.

Một buổi chiều cuối tuần, không khí oi bức, những đám mây nặng nề trôi trên cao, nhưng cả nửa ngày vẫn không rơi được một giọt mưa, áp suất cũng xuống thấp. Chung Tình và Chu Đồng chơi đùa ở hoa viên bên kia sông, đối diện với tiểu khu Chung gia. Chung Tình đặc biệt thích ngồi vẽ trong vườn hoa nhỏ này, Chu Đồng lại đang cầm sách ngồi bên cạnh cô.

Chu Đồng ngẩng đầu khỏi cuốn sách, nhìn Chung Tình đang chăm chú vẽ trước mặt. Hôm nay cô mặc một bộ váy trắng tinh không tay, thân váy dài đến mắt cá chân khiến thân hình cô càng thon thả. Tiểu Tình bình thường không mặc váy, cô nói không tiện, váy này là anh giúp cô chọn khi đi dạo phố. Lúc ấy cô nhìn chằm chằm hồi lâu, Chu Đồng đề nghị cô mặc thử, Tiểu Tình ban đầu có chút do dự, cô chưa từng mặc váy. Nhưng khi mặc vào người, cô rất thích. Vải bông cọ xát vào da rất thoải mái, hơn nữa trên váy còn có một chiếc túi nhỏ, nhìn rất nữ tính.

Chu Đồng ngẩng đầu nhìn trời, những đám mây trên trời tạo thành hình thù kì dị, “Tiểu Tình, chúng ta về đi, trời sắp mưa rồi.”

Chung Tình không quay đầu lại, “Đợi chút đã, còn thiếu một chút.” Chung Tình nhìn cảnh vật phía xa, tiếp tục chìm đắm trong đó. Chu Đồng mỉm cười tiếp tục vùi đầu đọc sách.

Trời mỗi lúc một xấu, những đám mây kia ngay cả chút thời gian cũng không cho họ. Mưa to, mưa ào ào trút xuống, mưa tầm tã. Hai người vội vã thu dọn đồ đạc chạy vào trong nhà. Từ hoa viên về nhà rất gần, nên hai người không khó khăn để đi về, bất chấp cơn mưa đang rơi.

“Mau lên, mập mập, đến đây.” Chung Tình ôm bàn vẽ trong ngực, quay đầu gọi Chu Đồng chạy đã đến mức hỗn h

Chu Đồng thở phì phò gật gật đầu, mắt bị mưa khiến không mở ra được, anh lau mặt, nhìn Chung Tình phía trước, sưng sốt vì đã xa đến mức không đuổi kịp.

Chung Tình nhìn anh còn ngẩn người, chạy ra kéo anh chạy về phía nhà, lúc chạy còn lấy bàn vẽ che đỉnh đầu hai người.

Chu Đồng hụt hơi nói, “Tranh..... của cậu.”

“Không sao.” Chung Tình cười cười kéo anh chạy, người vẫn là quan trọng nhất.

Hai người vọt vào nhà, mới dừng lại không ngừng thở.

Chung Tình nhìn Chu Đồng bị ướt sũng, nhịn không được cười rộ lên. Những sợi tóc trên thái dương anh bết lại, người ướt đầm, quần áo dính vào người càng khiến anh trở nên mập mạp hơn.

Chu Đồng khẽ liếc cô một cái, lại nhanh chóng quay đi, có chút ngượng ngùng, mặt hơi nóng lên. Chung Tình nhìn vẻ không tự nhiên của anh, đi đến vuốt trán anh, quan tâm hỏi, “Sao vậy?” Mặt anh nóng bừng lên, chẳng lẽ lại bỏ chạy?

Chu Đồng xoay người vuốt vuốt tóc, nhỏ giọng nói, “Không có gì.” Cô không cần đứng gần anh như vậy, anh có thể cảm thấy máu rần rật chạy phía sau đầu.

Chung Tình cảm thấy anh rất kỳ quái, xoay anh quay lại đối diện với mình, “Mập mạp, có gì không thoải mái cứ nói với mình, có phải thấy tim đập nhanh quá không?” Phản ứng của anh giống như của các vận động viên khi vận động quá sức.

Chu Đồng khó khăn nuốt nuốt nước miếng, “Tiểu Tình, cậu vào nhà đi, mình muốn về nhà.” Nói xong, quay người bước đi.

Chung Tình buồn bực kêu lên, “Chu Đồng!” Anh đi cái gì mà đi, bên ngoài mưa lớn như vậy, tốt hơn là nên đứng trú ở cửa nhà cô đã.

Lúc Chu Đồng đang do dự đứng cạnh cửa suy nghĩ xem có nên chạy ra mưa không, một giọng nói truyền đến từ phía sau, “Tình Tình!”

Hai người đồng thời quay đầu, Chung Tình chấn động, Mạnh Tường! Anh cầm ô từ thang máy đi ra, vừa rồi anh ở nhà cô sao?

Mạnh Tường trừng mắt nhìn hai người, biểu tình càng lúc càng khó coi. Chung Tình thấy trong mắt anh dường như có lửa giận, trong lòng khẽ than nhẹ, không phải anh lại muốn phát hỏa chứ? Cô có chút lo lắng che trước mặt Chu Đồng. Mạnh Tường nghiêm mặt cầm chiếc ô màu đen trong tay, đi về phía cô. Lúc Chung Tình đang định mở miệng ngăn cản Mạnh Tường, anh đột nhiên cởi chiếc áo sơ mi trên người, trùm lên đầu cô, “Mặc vào.” Chung Tình ngây ngốc không hiểu, hai mắt nhìn thấy phần thân thể trần trụi của anh, cơ thể cường tráng đầy bắp thịt, nhất thời thất thần, mặt nóng lên, anh.... Tại sao đột nhiên lại cởi áo?

Chung Tình hất chiếc áo sơ mi trên người ra, thẹn thùng trừng mắt nhìn Mạnh Tường, “Anh định làm gì?” Anh cởi trần, lại đưa áo cho cô mặc, anh bệnh chắc?

Mạnh Tường trừng mắt, sắc mặt tối tăm, “Mặc áo vào.” Ánh mắt liếc nhanh qua người cô rồi lại quay đi, sắc mặt trầm xuống, trong mắt hiện lên tia khó hiểu.

Chung Tình cảm thấy anh rất kỳ lạ, cúi đầu nhìn xem mình có gì không thích hợp.

.....

Lúc nhìn lên, oanh, mặt Chung Tình đỏ rực. Cô kêu lên sợ hãi rồi ôm lấy ngực, cô..... cô..... Chiếc váy dài gặp mưa ướt nhẹp, trở nên trong suốt dính vào người.... Nội y của cô hiện ra rõ ràng, thậm chí ngay cả những chiếc đăng ten nhỏ cũng nhìn rõ. Chung Tình ôm lấy áo Mạnh Tường, vô cùng xấu hổ.

Mạnh Tường than nhẹ một tiếng, kéo hai tay cô, nhanh chóng mặc chiếc áo sơ mi lên người cô, che chắn sự xấu hổ của cô. Chung Tình mặt đỏ tai hồng không dám nhìn Mạnh Tường, ôm bàn vẽ đứng nguyên tại chỗ.

Mạnh Tường quay đầu nhìn Chu Đồng vẫn đứng cạnh cửa, lạnh lùng đi lại. Chung Tình lo lắng khẽ gọi, “Mạnh Tường.”

Mạnh Tường tới gần Chu Đồng, ghé sát vào tai anh nói nhỏ cái gì đó, hai người đối diện vài giây, sau đó cùng quay lại nhìn Chung Tình. Chu Đồng xấu hổ quay đầu chạy vào trong mưa, Chung Tình lo lắng gọi to, “Mập mập,” Cô nắm lấy cán ô định lao ra, vừa chạy đến cửa đã bị Mạnh Tường ngăn lại, Chung Tình lo lắng nhìn Mạnh Tường, “Cậu ấy sẽ cảm mất.” Mạnh Tường trừng mắt nhìn cô không nói, sau đó đột nhiên xoay người kéo cô vào thang máy. Chung Tình quay đầu nhìn về phía Chu Đồng đã chạy, sao lại không lấy ô đã rồi đi?

Mạnh Tường kéo Chung Tình vào thang máy mới buông ra. Trong thang máy chật hẹp, hai người im lặng, Chung Tình cầm ô, ánh mắt không biết nên nhìn ở đâu. Mạnh Tường nửa người trên trần trụ dựa vào tường thang máy đối diện, nhìn cô chằm chằm, sao cô không chịu nghe lời anh?

Chung Tình bị anh nhìn đến mức thấy bất an, chỉ có thể nắm chặt cán ô, do dự không biết có nên phá vỡ không khí ngưng đọng này không, “Sao nh lại ở đây?”

Mạnh Tường nhìn cô, thở dài, đi đến bên cạnh, một câu cũng không nói, nhẹ nhàng ôm lấy vai cô. Chung Tình ngẩn ra, hoàn toàn không thể nhúc nhích, anh..... anh làm sao vậy?

“Tình Tình, đừng làm anh lo lắng nữa.” Mạnh Tường nhẹ nhàng đặt khuôn mặt cô vào ngực, cô nhất thời cảm thấy hai má nóng bừng.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, hai người nhẹ nhàng ôm lấy nhau, không nhúc nhích.

Trong lòng Chung Tình bất an buồn bực, sao anh lại nói vậy? Chẳng lẽ lo lắng cô cũng bị cảm? Nghĩ đến vừa rồi mình gần như trần trụi đứng trước mặt hai người con trai, mặt cô nóng bừng lên, về sau không bao giờ mặc cái váy chết tiệt này nữa, nếu ở bên ngoài bị như vậy, cô thật sự không có mặt mũi nào về nhà. Nhưng may mắn là, Chu Đồng là “Chị em tốt”, hẳn sẽ không chú ý đến chuyện này; Mạnh Tường, anh..... cũng sẽ không nói linh tinh, chỉ là nghĩ đến ánh lửa trong mắt anh, khuôn mặt nhỏ của cô lại đỏ bừng lên.

Mạnh Tường ôm lấy Chung Tình, nhớ tới tên đầu heo kia, trong lòng bị dấm chua thiêu đốt. Chỉ biết tên đầu lợn chết kia đối với Tình Tình không đơn thuần, Tiểu Tình bị như vậy, hẳn không nhắc nhở cô, lại còn nhìn chằm chằm, mặt hồng lên như vậy, chắc chắn trong lòng đang có ý nghĩ xấu xa!

Mạnh Tường cúi đầu về phía Chung Tình, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đỏ bừng, vừa rồi nhất định rất xấu hổ. Trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh vừa rồi, váy ướt dẫm như tầng da thịt thứ hai dính sát vào người cô, vòng quanh dáng người, bộ ngực tròn trịa bị nội y che khuất hơi phập phồng, eo nhỏ cong cong hình chữ S, đôi chân tinh tế như ẩn như hiện dưới làn váy, khiến anh rung động thiếu chút nữa quên cả hô hấp, nhưng vừa thấy tên đầu heo đứng phía sau cô, ngọn lửa trong anh như bùng lên. Hắn lại dám nhìn Tình Tình!

Tình Tình, vẻ đẹp của em chỉ có thể để anh thưởng thức!

11. Chương 11: Ác Mộng

Sau việc này, Mạnh Tường càng quản chặt Chung Tình, thường xuyên nhắc nhở cô, Chu Đồng đối với cô nhất định không đơn thuần. Chung Tình mỗi lần đều cười nhạt, Chu Đồng không xấu xa như vậy, cô và Chu Đồng tuyệt đối chỉ là tình bạn thuần khiết.

Khi Chung Tình đem suy nghĩ tiểu nhân của Mạnh Tường nói với Chu Đồng, cô cười to ôm lấy Chu Đồng, “Anh ấy vĩnh viễn không thể hiểu được tình bạn của chúng ta, bởi vì anh ấy là đồ nhỏ nhen.” Chu Đồng cười gật gật đầu.

Chu Đồng dịu dàng nhìn Chung Tình, “Anh ấy rất thích cậu.”

Chung Tình ngừng cười trừng mắt liếc anh: “Đó là độc chiếm, cậu hiểu không? Cậu không biết anh ấy từng nói gì đâu. Tình cảm của bố mẹ anh ấy rất tốt, vô cùng vô cùng tốt, tốt đến mức có chút bá đạo. Có lần, anh ấy nói với mình, sau này cũng muốn đối xử với mình như bố anh ấy đối với mẹ.” Chung Tình mở to đôi mắt đẹp, “Giờ mình mới biết tính độc chiếm của anh ấy là do di truyền!”

Chu Đồng nhẹ nhàng cười, “Vì vậy mà cậu không thích anh ấy?”

“Cũng một phần.” Chung Tình ngẩng đầu, tựa vào vai Chu Đồng, “Tình yêu trong mắt mình không như vậy, nhất định phải giống như trong truyện, đầu tiên sẽ khiến người ta tim đập thình thịch, nhớ mãi không quên, sau đó tình yêu sẽ chậm rãi từ đáy lòng mọc rễ nảy mầm.”

Cô và Mạnh Tường thật sự rất quen thuộc, quen đến mức hoàn toàn không có cảm giác xa lạ hay tim đập mạnh. Có cô gái nào không muốn để cho chàng trai mình thích nhìn thấy những mặt tốt đẹp nhất của mình, mà tất cả những điều tốt lẫn xấu của cô đều bị Mạnh Tường thấy hết. Có thể nói cô lớn lên dưới mắt anh, từ khi mặc tã đến khi những chiếc răng cửa rụng, trong lòng Mạnh Tường cô làm gì còn chút đẹp đẽ nào nữa? Mà cô đối với anh quen thuộc cũng giống như với Tiểu Duệ, anh thích ăn gì, muốn làm gì, cô đều biết, thậm chí giọng nói của anh, cô cũng có thể bắt chước được. Cô thường cảm thấy anh chính là đứa con thứ ba trong gia đình, quen thuộc đến thế làm sao có thể yêu nhau?

Hơn nữa, cô ghét thứ gọi là thanh mai trúc mã, cảm thấy đó đều là bị người lớn áp đặt, bọn họ có lẽ sẽ làm bạn với nhau cả đời.

Chu Đồng nghe cô than thở, ánh mắt trầm tĩnh, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cô, “Có lẽ chờ cậu lớn lên, sẽ không còn tin vào nhất kiến chung tình nữa”. Cô nhất định đã bị ảnh hưởng bởi truyện tranh, luôn hâm mộ nữ nhân vật chính trong truyện gặp được bạch mã hoàng tử, thường mơ sau này cũng có thể gặp hoàng tử như vậy. Cô thường nói, bạch mã hoàng tử của cô nhất định phải cao, ánh mắt sáng ngời, như chim hạc trong bầy gà[4], tỏa ánh hào quang, khi bắt gặp ánh mắt người ấy, cô nhất định cả người run rẩy, tim đập mạnh, không thể động đậy. Trái tim cô sẽ không báo trước mà rung động, đây là tình yêu mà Chung Tình hướng tới.

Chu Đồng luôn để mặc cho cô mơ mộng, bởi vì sau mỗi lần mơ mộng, cô luôn so sánh với Mạnh Tường, nói anh bá đạo thế nào, đáng ghét thế nào. Chu Đồng chỉ mỉm cười chúc cô sớm gặp được bạch mã hoàng tử.

Chu Đồng vẫn lẳng lặng nhìn đôi thanh mai trúc mã không được tự nhiên này, một kẻ đuổi một người trốn, có lẽ họ đều còn quá nhỏ có rất nhiều chuyện không hiểu. Anh thường nghĩ, sau khi trưởng thành, Chung Tình và Mạnh Tường nhất định sẽ có kết quả.

Đúng vậy, Chu Đồng vẫn chờ đợi kết quả này, nhưng anh lại vĩnh viễn không thể đợi được.

Chung Tình vĩnh viễn cũng không bao giờ quên mùa hè kinh hoàng ấy. Năm đó, cô và Chu Đồng 18 tuổi, rốt cuộc cũng đã thi đỗ đại học!

Nếu cô biết thất hẹn sẽ phải chịu trừng phạt, cô nhất định không bao giờ thất hẹn! Nhưng cô lại vĩnh viễn không có cơ hội làm lại lần nữa.

Khi Mạnh Tường đưa cô về nhà, cô còn hưng phấn nói không ngừng, cô rất vui. Bởi vì thi đại học mà bỏ lỡ bộ phim “Titanic”, cô rất ảo não, tức giận bố mẹ không cho cô xem. Kết quả là ngày đó, Mạnh Tường đột nhiên nói cô có thể xem, trường đại học của anh vào nghỉ hè vẫn mở cửa, có chiếu “Titanic”. Chung Tình vừa nghe đã vô cùng kích động giục anh đưa cô đi, Mạnh Tường vui vẻ lấy vé đã mua sẵn, anh biết cô muốn xem, đã sớm chuẩn bị.

Xem phim về, trong bữa cơm chiều, Chung Tình còn không ngừng kể lại bộ phim vừa xem. Tình yêu của Rose và Jack thật cảm động, nhất là khi trên mặt biển lạnh như băng, Rose gọi tên Jack, nước mắt cô rơi ướt đầm, thật lâu sau vẫn không thể ngừng.

Cơm nước xong, điện thoại đột nhiên vang lên, là điện thoại của mẹ Chu Đồng.

“Tiểu Tình, không phải là Chu Đồng đi ra ngoài với con sao? Sao giờ vẫn chưa về nhà?” Giọng dì Chu

Chung Tình vừa nghe, trong lòng kêu to hồng rồi, cô đã quên mất chuyện hẹn Chu Đồng đi leo núi, cô vội trấn an dì Chu, “Hôm nay bọn con không đi, chắc cậu ấy sẽ sớm về thôi.” Dì Chu nghe cô trấn an mới thoáng yên tâm.

Gác điện thoại, cô vội chạy đi hỏi mẹ, “Hôm nay Chu Đồng có gọi điện tới không ạ?”

Tiêu Tổ Tâm nghĩ một lát, “Hình như không có.” Chung Tình nghĩ nghĩ, một mình Chu Đồng nhất định sẽ không đi leo núi, có lẽ anh không thấy cô nên đi đâu đó chơi rồi chẳng? Không sao, ngày mai đi kể cho anh

nghe “Titanic” hay thế nào là được.

Đêm đó, Chung Tình cùng tình yêu ngọt ngào của Rose và Jack đi vào giấc ngủ.

Trời còn chưa sáng, điện thoại của Chung gia điên cuồng vang lên không ngừng. Chung Tình nghe thấy tiếng người nói chuyện, chỉ một lát sau, mẹ gọi cô, Chung Tình vội mắt ra khỏi phòng nhận điện.

“Tiểu Tình, suốt đêm qua Chu Đồng không về nhà.” Ở đầu bên kia dì Chu dồn dập nói.

Trái tim Chung Tình như ngừng đập, “Dì, đừng gấp, có chuyện gì từ từ nói. Sao Chu Đồng lại vẫn chưa về ạ?”

“Không biết, dì cũng tưởng nó ham chơi, tối sẽ về.” Bà và ông Chu nghĩ không sao, nên đi ngủ. Kết quả, sáng sớm hôm sau phát hiện giường Chu Đồng vẫn lạnh lẽo, cả đêm không về. Hai người bắt đầu lo lắng, vội gọi điện cho Tiểu Tình, sớm hôm qua Chu Đồng rời nhà, nói là có hẹn với Chung Tình.

Chung Tình nghe vậy cũng lo lắng, vội vã thay quần áo chạy đến Chu gia.

Vừa vào cửa, chợt nghe tiếng nước nở của dì Chu, Chung Tình vội an ủi, “Dì, bác, đừng lo, Chu Đồng sẽ không sao đâu.” Lúc ấy, cô cũng chợt dạ, không biết vì sao, khi vừa bước chân vào Chu gia đã bắt đầu cảm thấy lo lắng, cô không đoán được Chu Đồng đi đâu.

Cô giải thích hôm qua không gặp Chu Đồng, dì Chu vừa nghe nói họ hẹn nhau đi leo núi, bắt đầu thấy sốt ruột.

“Có khi nào nó gặp chuyện không may rồi không? Có thể không?” Bác Chu lớn tiếng cắt ngang, “Đừng nghĩ lung tung.” Nhưng cái nhũ mày có thể nhận ra ông rất lo lắng.

Có một số việc càng sợ hãi, sẽ càng dễ xảy ra.

Khi điện thoại vang lên, cả người Chung Tình chợt run lên. Nhìn chiếc điện thoại rơi khỏi tay bác Chu, trái tim cô cũng chậm rãi rơi xuống vực sâu.

Là điện thoại của cảnh sát, báo tin Chu Đồng xảy ra chuyện.

Khi họ tới bệnh viện, nhìn chiếc giường phủ vải trắng, dì Chu ngất xỉu, bác Chu gạt nước mắt ôm vợ ngồi bên giường, khản giọng gọi tên Chu Đồng. Chung Tình cả người ngây dại, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, tai hoàn toàn không nghe được gì nữa, trong đầu chỉ vang lên một câu, “Khi phát hiện thấy thì cậu ấy đã chết”.

Chung Tình không biết mình làm cách nào rời khỏi bệnh viện, trước mắt vẫn hiện lên hình ảnh màu trắng thê lương, Chu Đồng bị che phủ bởi một lớp vải trắng, khiến cô cảm thấy tất cả chỉ là một giấc mơ, một cơn ác mộng. Cô không ngừng tự bảo với mình, tỉnh dậy đi, tỉnh dậy nhanh lên, tỉnh lại để kể cho Chu Đồng nghe về tình yêu của Rose và Jack, sao cô lại tham ngủ vậy chứ? Tỉnh lại đi! Trong lòng Chung Tình khàn khàn la hét, nhưng cổ họng lại không thể phát ra tiếng nào. Mối run rẩy không di động được, khuôn mặt đã ướt đầm từ bao giờ.

Cho đến khi Mạnh Tường gọi cô, cô mới nhận ra mình đã đến trước lầu dưới nhà. Mạnh Tường nhìn cô thất hồn lạc phách, sợ hãi, ôm cô hỏi sao vậy?

Chung Tình giống đứa trẻ lạc đường cuối cùng cũng gặp được người thân, nhào vào lòng Mạnh Tường khóc thất thanh. Mạnh Tường ôm cô đón một chiếc taxi đi đến công viên gần đó.

Chung Tình nói tin dữ này cho Mạnh Tường, nói năng lộn xộn, cuối cùng biến thành hồ ngôn loạn ngữ, “Mạnh Tường, nói cho em biết, đây là mơ, đúng không? Đây nhất định chỉ là mơ!” Mạnh Tường ôm cô thật chặt, “Đúng, đó là mơ, ngày mai tỉnh lại sẽ tốt thôi.” Cho dù anh an ủi cũng không thể ngăn được sự run rẩy của cô, cô đã bắt đầu dần mất đi nhận thức.

12. Chương 12: Tai Nạn

Khi Mạnh Tường ôm Chung Tình về Chung gia, Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm đều sợ hãi.

Đêm đó, Mạnh Tường ở lại bên cạnh cô. Cả đêm cô bị ác mộng hành hạ, không ngừng khóc kêu la, “Mập mập, mình ở đây.” Mạnh Tường vô cùng đau lòng. Tình Tình nhất định không thể chấp nhận chuyện này ngay lập tức, tinh thần và thân thể đều suy sụp.

Khi Chung Tình lại đã là ngày thứ ba, cô nhảy vội xuống giường, mặc áo ngủ lao ra ngoài. Chung Bình ngăn cô lại, hỏi cô đi đâu?

Chung Tình thất thần nhìn bố, thì thầm nói, “Mập mập đang chờ con ở bên dưới.” Chung Bình nghe cô nói, lòng đau xót, ôm lấy con gái, vui mặt cô trong lòng mình. Họ biết, Chu Đồng lên núi xảy ra chuyện, là vì bị ngã.

Chung Tình dùng sức tránh khỏi vòng tay của bố, mỉm cười, “Bố, mập mập đang đợi con.”

Tiêu Tổ Tâm chạy ra khỏi phòng, ôm chầm lấy con gái, “Tình Tình, con đừng dọa mẹ, Tình Tình.” Con gái mê man hai ngày hai đêm, họ vẫn ở bên cạnh cô, cô ngủ rất vất vả, lại nghe thấy tiếng con gái tỉnh lại.

Chung Tình để mặc mẹ ôm, yếu ớt nói, “Mẹ, đau quá.” Sao mẹ lại dùng sức như vậy?

Tiêu Tổ Tâm vội buông ra, đau lòng vuốt mặt con gái, mới hai ngày đã tiêu tụy như vậy làm người ta đau xót, “Tình Tình, con đói không, mẹ lấy cơm cho con ăn.”

Chung Tình lắc đầu, “Con về rồi sẽ ăn.” Nói xong đi ra mở cửa.

“Chị, anh Chu Đồng đã chết rồi.” Một giọng nói đột nhiên vang lên, không khí như ngưng đọng.

“Tiểu Duệ.” Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm đồng thanh kêu.

Chung Tình chậm rãi xoay người, trừng mắt nhìn Chung Duệ, hung hăng nói, “Em nói bậy!”

Chung Duệ không để ý đến bố mẹ, kéo chị ngồi xuống ghế sofa, “Thật sự là như vậy, anh Chu Đồng đã chết, cả trường đều đã biết rồi.” Chu Đồng gặp tai nạn, cả trường nhanh chóng biết, mọi người đều vô cùng kinh ngạc, mà Chung Duệ lại lo lắng cho chị, Chu Đồng là bạn tốt của chị, chị chắc chắn rất khó chấp nhận chuyện này.

Chung Tình dùng sức đẩy Chung Duệ ra, lao ra khỏi cửa. Vừa mở cửa, đã thấy Mạnh Tường đứng ngoài, Chung Tình dùng sức đẩy anh ra. Chung Bình kêu Mạnh Tường ngăn Chung Tình lại, Mạnh Tường vội vã đuổi theo, đến thang máy giữ được Chung Tình.

“Tình Tình, em đi đâu vậy?” Mạnh Tường nhìn Chung Tình mặc áo ngủ, tóc tán loạn, rất dọa người.

“Em đi tìm Chu Đồng, họ gạt em.” Chung Tình kéo tay anh, chỉ về người nhà.

Mạnh Tường suy nghĩ cẩn thận, liếc nhìn Chung Bình, nhẹ giọng nói với Chung Tình, “Em cứ như thế này đi ra ngoài, sẽ dọa Chu Đồng sợ, chúng ta về thay quần áo đã được không? Anh sẽ đi với em.” Chung Tình mở to mắt nghi hoặc, do dự một lúc mới gật gật đầu.

Nhân lúc Chung Tình rửa mặt thay quần áo, Tiêu Tổ Tâm nấu cho cô một bát cháo trứng, Tình Tình chắc chắn đã rất đói.

Chung Tình vừa đi ra, liền kéo Mạnh Tường đi ra ngoài, Mạnh Tường vỗ nhẹ lên mặt cô, “Ăn cháo đi đã, không Chu Đồng thấy em gầy như vậy, sẽ không vui.” Chung Tình quả nhiên ngoan ngoãn ngồi ăn hết bát cháo.

Chung Bình nói sẽ lái xe đưa hai người đi, Chung Tình vẫn lắc đầu, chỉ kéo Mạnh Tường ra ngoài. trấn an bố nuôi, nói anh sẽ lo cho Tình Tình.

Trên đường đi, hai người không nói chuyện, Chung Tình nắm chặt tay anh không buông. Mạnh Tường đau lòng ôm lấy cô, khi đến Chu gia, liệu cô có thể chịu đựng được không? Trái tim anh như thất lạc.

Khi Mạnh Tường gõ cửa Chu gia, anh có thể cảm nhận được Tình Tình không đứng vững, anh vội giúp đỡ cô.

Bác Chu mở cửa, Chung Tình vừa nhìn thấy ông, nước mắt trào ra, trái tim như bị một thanh sắt đâm xuyên qua, tóc bác Chu..... đã bạc đi rất nhiều.

Bác Chu vừa thấy họ, nước mắt cũng không kìm được lặng lẽ chảy xuống.

Chung Tình đi vào trong, cảm thấy trong phòng lạnh giá, trên bàn còn một chiếc túi nhựa chứa đồ của Chu Đồng. Trùng mắt nhìn gói đồ to ấy, ý thức của cô chậm rãi đóng băng, Chu Đồng thật sự đã mất, đó là di vật của anh. Cô khổ sở nhào vào lòng Mạnh Tường mà khóc, Chu Đồng, Chu Đồng thật sự đã mất.

Mạnh Tường ôm cô vào phòng, dì Chu nằm trên giường, thần sắc tiêu tụy, vừa thấy Chung Tình, khóe mắt lại đầm lệ. Chung Tình quỳ gối cạnh giường, gục đầu bên dì Chu, khóc nói, “Xin lỗi, dì Chu, con xin lỗi.”

Dì Chu nâng đầu Chung Tình, chua xót nói, “Con bé ngốc, đây là tai nạn mà.”

Chung Tình nghe thấy trái tim càng đau, lắc đầu khóc. “Con không chăm sóc cậu ấy tốt, là con sai.” Không, cô không nên thất hẹn, không nên để Chu Đồng một mình lên núi, nếu cô đi cùng anh, anh nhất định sẽ không gặp tai nạn.

“Tiểu Tình, con là đứa bé ngoan, Đồng Đồng có thể quen con, là may mắn của nó.” Dì Chu nói xong lời cuối đã nghẹn ngào không thể nói tiếp.

Bác Chu an ủi dì Chu một lúc lâu, sau đó dẫn họ ra ngoài.

Bác Chu kéo ngăn tủ lấy ra một bức thư, nghẹn ngào nói, “Chu Đồng từ nhỏ đến lớn không được thông minh cho lắm, bác và mẹ nó vẫn hy vọng một ngày nào đó nó có thể vào đại học. Tiểu Tình, ít nhiều con vẫn giúp nó, nó mới có thể đỗ đại học. Bác và mẹ nó ngồi tính điểm, vui mừng ba đêm không ngủ được, bởi vì nó có thể vào đại học H, lại không cần ra khỏi tỉnh. Vậy mà bây giờ, khi thông báo được gửi đến, nó lại...” Bác Chu vui mặt vào tay khóc, lá thư bị nước mắt thấm ướt.

Chung Tình không nói lên lời, chỉ có thể nắm vạt áo Mạnh Tường khóc. Bác Chu càng nói lại càng làm cô thêm áy náy, là vì cô thất hẹn mới khiến Chu Đồng gặp nạn, đều là tại cô!

Mạnh Tường ôm cô, khó khăn nói, “Bác, xin hãy cố nén đau thương, bác nhất định phải cố gắng chịu đựng, bác còn phải chăm sóc dì.” Bác Chu chậm rãi ngẩng đầu, nhìn vào trong phòng, gật gật đầu.

“Tiểu Tình, thứ ba tới sẽ chôn cất Chu Đồng, lúc đó con nhớ cố gắng đến tiễn nó... Chu Đồng vẫn nói con là người bạn tốt nhất của nó, chắc chắn nó cũng rất muốn gặp con.” Bác Chu khấn cầu nhìn Chung Tình.

Chung Tình khóc thê thảm gật đầu, cô nhất định sẽ tiễn anh một đoạn đường cuối cùng.

Trên đường về, Chung Tình vẫn lặng lẽ khóc. Mạnh Tường ở bên cạnh nhìn cô, vô cùng đau lòng, anh biết cô nhất định đang tự trách, tự trách mình vì lỡ hẹn với Chu Đồng, mới xảy ra chuyện này.

Mạnh Tường không ngừng lau nước mắt trên mặt cô, đau lòng lay lay cô, “Tình Tình, việc này không phải tại em, đây là tai nạn.”

Chung Tình mở to đôi mắt trống rỗng đầm lệ, “Sao cậu ấy không gọi cho em, em nhất định sẽ bảo cậu ấy không được đi một mình.” Nếu anh không đợi cô, thì nên gọi điện thoại cho cô chứ!

Lòng Mạnh Tường trùng xuống, nắm chặt tay cô, “Điện thoại của cậu ấy là do anh nhận.”

Hai mắt Chung Tình đại ra, chậm rãi nhìn anh, “Cái gì?”

“Anh nói với cậu ấy, chúng ta đi xem phim, cậu ấy không nói gì đã gác máy.” Mạnh Tường nhớ lúc ấy Chung Tình thay quần áo trong phòng, những người khác ở ngoài phòng khách, điện thoại vang lên, anh nghe máy. Chu Đồng nghe thấy tiếng anh, đã định ngắt máy, Mạnh Tường cũng muốn cố tình khiêu khích, nên khoe mình và Tình Tình đi xem “Titanic”, Tình Tình rất vui. Chu Đồng vừa nghe thấy Chung Tình không nhớ lời hẹn với mình, tâm tình không tốt ngắt điện thoại.

Mạnh Tường sợ Tình Tình vì Chu Đồng mà bỏ rơi mình, nên không nói với Tình Tình, Chu Đồng gọi tới.

Chung Tình mở to mắt nhìn Mạnh Tường, giọng nói trở nên bén nhọn, “Vì sao anh không nói cho em biết?” Nếu lúc ấy cô nhận điện thoại của Chu Đồng, cô nhất định sẽ đi tìm anh, sẽ không có chuyện gì xảy ra

Mạnh Tường ngẩn ra, trái tim nghẹn lại. Lúc đó anh thật sự có tư tâm, không muốn Chu Đồng phá ngang cơ hội đi xem phim với Chung Tình mà anh vất vả lắm mới có được.

Chung Tình nhìn anh không nói lên lời, ánh lửa trong mắt chậm rãi bốc lên! Anh nhất định lại khiêu khích Chu Đồng!

13. Chương 13: Đau Thương

Chung Tình phần nộ hỏi Mạnh Tường: “Tại sao anh lại gạt em?” Về tâm tư này của anh, sao cô lại không biết, là vì anh không muốn cô và Chu Đồng ở cạnh nhau. Hơn nữa, anh nói chuyện khách khí với Chu Đồng, vừa nghe thấy điện thoại của Chu Đồng, giọng anh đã đầy ác cảm.

“Anh nghĩ em muốn đi xem phim, dù sao cũng s không đi ra ngoài với cậu ấy, nên anh không nói.” Mạnh Tường căn bản không muốn cô đi với Chu Đồng, cũng không bao giờ muốn cậu ấy xảy ra chuyện, thật sự không hề muốn.

Chung Tình cắn răng oán hận trừng mắt nhìn anh: “Anh cố ý, đúng không?” Cô vô cùng hối hận, vì sao vừa nghe thấy được đi xem “Titanic”, đã quên luôn lời hẹn với Chu Đồng! Chết tiệt, cô hoàn toàn quên!

Mạnh Tường nhìn ngọn lửa trong mắt cô, bắt đầu sốt ruột, “Tình Tình, em vốn biết là anh không thích em và cậu ta ở cùng với nhau.” Anh luôn không vui mỗi khi họ ở gần nhau.

“Đúng, anh không thích, cái gì anh cũng không thích!” Chung Tình đột nhiên hét lên, hai tay chỉ vào ngực anh, “Hiện giờ cậu ấy đã chết, anh vừa lòng rồi phải không!”

Mạnh Tường bối rối cầm tay cô, muốn ngăn cản cơn điên loạn của cô, xe dừng lại, họ đã đến nơi.

Chung Tình dùng sức bỏ tay anh ra, đẩy cửa nhảy xuống khỏi xe, điên cuồng chạy vào trong tiểu khu.

Mạnh Tường vội vã trả tiền rồi chạy xuống, “Tình Tình, Tình Tình.” Chung Tình căn bản không nghe thấy, chỉ liều mạng chạy.

Mạnh Tường người cao chân dài, chỉ chớp lát đã đuổi kịp cô, kéo cô xoay lại hướng anh, bỗng ngậy người, khuôn mặt Chung Tình ướt đầm nước mắt, hai mắt đầm lệ nhìn anh đầy căm hận, anh chợt căng thẳng, tay vô thức buông ra, cô vội vã xoay người chạy.

Mạnh Tường kinh ngạc đứng im tại chỗ, nhìn cô chạy đi một lúc mới bừng tỉnh đuổi theo. Chung Tình đã vào thang máy đi lên tầng trên.

Mạnh Tường vội vàng ấn chuông nhà Chung gia: “Tình Tình, Tình Tình.”

Cửa vừa mở, Chung Bình kinh ngạc nhìn anh, “Tường Tường, các con sao vậy? Sao Tiểu Tình lại chạy về trước?” Mạnh Tường không giải thích, vội vàng chạy vào nhà, đẩy cửa phòng Tiểu Tình, cửa đã khóa trái.

Mạnh Tường giật cánh cửa, gọi to: “Tình Tình, mở cửa ra, Tình Tình.” Mặc anh gọi thế nào, bên trong vẫn không có tiếng đáp lại, mà mọi người ở Chung gia đều tụ tập lại.

“Tường Tường, Tiểu Tình sao vậy?” Tiêu Tổ Tâm lo lắng Tiểu Tình lại xảy ra chuyện gì, sốt ruột gõ cửa, “Tiểu Tình, con sao vậy? Mở cửa ẹ, ngoan nào!”

“Anh Tường, chị lại bị làm sao vậy?” Tiểu Duệ nhìn thấy chị có vẻ bất thường cũng bắt đầu lo sợ, tính cách chị khá cứng rắn, nếu đã bướng bỉnh thì rất khó khuyên nhủ.

Mạnh Tường khẽ lắc đầu, nhưng vẫn không ngừng gõ cửa: “Tình Tình, em để anh vào đã, chúng ta từ từ nói chuyện.”

Chung Bình giữ tay Mạnh Tường, nhẹ nhàng gõ cửa: “Tiểu Tình, mở cửa ra đi con, có chuyện gì từ từ nói.”

Bên trong vẫn hoàn toàn im lặng, Chung Bình cau mày nhìn Mạnh Tường, kéo anh vào phòng khách, nghiêm trọng hỏi anh, “Xảy ra chuyện gì?” Mạnh Tường kể lại đơn giản chuyện đến Chu gia, sau đó nói đến chuyện mình nhận điện thoại của Chu Đồng mà không nói cho Tiểu Tình. Chung Bình nghe xong ngẫm nghĩ một lúc, dùng sức giữ vai anh, “Không sao, có lẽ bây giờ con bé suy nghĩ không rõ ràng, hai ngày sau sẽ ổn thôi.” Mạnh Tường bất đắc dĩ khẽ gạt đầu, đi đến trước cửa phòng Chung Tình, gõ nhẹ, “Tình Tình, em đừng quá đau lòng, cũng đừng giận anh, được không?”

“Cút đi!” Bên trong đột nhiên vang lên một tiếng rống, sắc mặt Mạnh Tường biến đổi, ánh mắt trầm xuống, cô thật sự vô cùng tức giận!

Tiêu Tổ Tâm cũng bị sự tức giận của Tiểu Tình làm cho sợ hãi, “Tình Tình, con đừng như vậy.” Con gái chưa từng nói với người khác như vậy, giống như dồn toàn bộ phần uất vào lời nói!

Chung Bình kéo Mạnh Tường ra ngoài, “Tường Tường, con về trước đi, hiện giờ nó đang nổi giận, có lẽ không chịu gặp con đâu. Đợi bố mẹ khuyên nó đã.” Mạnh Tường đi ra ngoài, ánh mắt cô đố Tiểu Tình chưa từng nặng lời với anh như vậy, chưa bao giờ.

Sau khi Mạnh Tường đi khỏi, Tiêu Tổ Tâm lại gõ cửa phòng Chung Tình, “Tiểu Tình, Tường Tường đi rồi, để mẹ vào được không?”

Bên trong không có động tĩnh, một lúc lâu sau, mới vang lên một tiếng nói rất nhỏ: “Mẹ, con muốn ở một mình một lát.”

Tiêu Tổ Tâm định tiếp tục gõ cửa, Chung Bình cầm tay bà, lắc đầu: “Để nó yên tĩnh một chút.” Nói xong đưa Tổ Tâm về phòng, Chung Duệ nhìn cánh cửa phòng chị đóng chặt, tâm tình trầm trọng trở về phòng mình.

Trong căn phòng nhỏ tối tăm, bức rèm che kín, ánh mặt trời không thể chiếu vào.

Một thân hình nhỏ bé gầy gò nằm trên giường, những sợi tóc dài rối tung bên người, khuôn mặt nhỏ vùi trong gối, tay đặt dưới ngực, thân thể không hề nhúc nhích.

“Mập mập, không được lười biếng. Thứ bảy chúng ta đi leo núi, cậu nhất định phải đến đỉnh núi trước mình.”

“Được, lần này mình nhất định sẽ thắng cậu.”

Cô cố gắng nhớ lại đoạn đối thoại cuối cùng với anh, đó là một buổi chiều muộn ngày thứ năm, họ gọi điện thoại hẹn nhau đi leo núi. Cô hứa với Chu Đồng trong kỳ nghỉ hè cuối cùng của thời học sinh nhất định phải giúp anh giảm năm cân, vì thế, họ đã lên một loạt kế hoạch giảm béo, có cả chạy bộ, leo núi.

Chung Tình nắm chặt tay đến mức đau đớn, chết tiệt, sao cô có thể quên, là cô lên kế hoạch cho Chu Đồng, cô lại quên trước. Đáng giận nhất là, vì sao ngày đó Mạnh Tường cố tình nói cô có thể đi xem “Titanic”, mà cô lại chỉ nghĩ đến niềm vui của mình. Cô rất ích kỷ, tại sao lúc đó không gọi Chu Đồng cùng đi xem, nếu cô nghĩ đến anh một chút, nhất định sẽ không quên lời hẹn với anh, khiến anh thất vọng một mình lên núi.

Chung Tình nằm trên giường không ngừng tự trách, người khác có thể quên, nhưng Chu Đồng là bạn tốt nhất của cô, tại sao cô có thể một mình vui vẻ, quên mất anh. Cô cho rằng, tai nạn của Chu Đồng đáng lẽ không thể xảy ra, chỉ vì sự ích kỷ của cô mà nên.

Mà cứ nghĩ đến Mạnh Tường, cô lại hận nghiêng răng nghiêng lợi! Nhớ tới những chuyện anh đã làm với Chu Đồng, lại nhớ tới lần này anh cố tình nhận điện thoại của Chu Đồng, thì thù cũ hận mới lại bùng lên. Nếu cô là nguyên nhân gián tiếp hại chết Chu Đồng, thì anh chính là kẻ đồng lõa! Cô không thể tha thứ cho chính mình vì tai nạn của Chu Đồng, càng không thể tha thứ cho sự ích kỷ của Mạnh Tường!

Ngày hôm sau, Chung Tình rơi vào tình trạng tự trách, cô tự đóng kín chính mình, nhốt mình trong căn phòng nhỏ, nhất định không chịu gặp ai.

Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm đều lo lắng, Chung Duệ lại chạy đi báo cho Mạnh Tường, không ngờ, Chung Tình vừa nghe thấy tiếng Mạnh Tường lại càng bị kích động, hét lên: “Vĩnh viễn không muốn gặp anh ta.”

Chung gia lo lắng, Chung Tình bị tổn thương nghiêm trọng hơn mọi người nghĩ. Mọi người ở Chung gia sợ cô làm chuyện điên rồ, lặng lẽ dùng chìa khóa dự phòng mở cửa, lại thấy cô chỉ ngồi im trên giường, ôm chặt con lợn Lucky, đó là món quà Chu Đồng tặng cô. Cô lặng lẽ nhắm hai mắt, vừa nghe thấy tiếng động, đột nhiên mở mắt, khi nhìn thấy Mạnh Tường, đôi mắt nhắm lại, chỉ tay vào anh: o anh ta đi đi, con không muốn gặp anh ta.”

Mạnh Tường nghe cô nói, trái tim co lại, sự lạnh lùng trong giọng nói của cô như con dao nhọn đâm qua tim anh, khiến anh đau đớn đến mức không thở được, chỉ có thể kinh ngạc nhìn đôi mắt đầy hận thù của cô. Cô hận anh, cô hận anh, chân anh run lên, ngón tay run rẩy. Không, Tình Tình của anh sẽ không như vậy, Tình Tình, đừng nhìn anh bằng ánh mắt ấy! Mạnh Tường loạng choạng tới gần giường, muốn xóa đi sự hận thù trong mắt cô.

Chung Tình đột nhiên thét lên một tiếng chói tai, tất cả mọi người giật mình, Chung Bình vội vàng giữ Mạnh Tường lại, Chung Tình vùi mặt vào con lợn Lucky, hai vai run lên khóc.

Tiêu Tố Tâm đau lòng kéo Mạnh Tường ra, “Tường Tường, mẹ xin con, con để Tình Tình bình tĩnh lại đã.” Bà khẩn cầu nói, không muốn con gái bị kích động thêm nữa. Mạnh Tường nhìn ánh mắt của mẹ nuôi, lại nhìn Chung Tình trên giường, anh đau khổ nhắm hai mắt, chậm rãi rời khỏi phòng. Cửa phòng vừa đóng lại, lòng anh cũng đóng, hai tay chậm rãi nắm lại, cơ thể đau đớn, răng cắn chặt, Tình Tình, em không thể hận anh, tuyệt đối không thể!

Chung Bình sợ Mạnh Tường lại làm Chung Tình kích động, nên bảo anh tạm thời đừng đến đây. Mạnh Tường không tin mở to mắt nhìn họ, nhưng lại thấy Tiêu Tố Tâm khẩn cầu, cuối cùng chỉ còn cách đồng ý.

Chung Tình lại tiếp tục nhốt mình trong phòng, không nói cũng không tranh cãi, chỉ lẳng lặng ôm con lợn Lucky nằm trên giường, thậm chí ăn cơm cũng là Tiêu Tố Tâm mang đến giường.

Sau một vài ngày, Chung Tình đột nhiên mặc đồ trắng ra khỏi phòng, Tiêu Tố Tâm ôm lấy cô, “Tình Tình.” Cô rút cuộc cũng chịu ra khỏi phòng.

Chung Tình gương mặt nhìn mẹ, “Mẹ, con muốn đi tiễn Chu Đồng.” Tiêu Tố Tâm nhìn thấy dải băng trắng trên đầu Chung Tình, hai mắt bà nóng lên, trong lòng đau đớn gập đầu. Chung Bình lái xe đưa Chung Tình đến Chu gia.

Ở Chu gia, Chung Tình thấy Mạnh Tường, chỉ thoáng nhìn, ánh mắt cô lập tức biến đổi. Mối Mạnh Tường giật giật, chỉ có thể nuốt lời nói vào bụng.

Họ đi theo xe tang của Chu gia, Chung Tình vẫn trầm mặc, im lặng, thỉnh thoảng nói vài câu an ủi ông bà Chu, còn lại đều chỉ lẳng lặng nhìn, nhìn những người lớn vui Chu Đồng xuống, vô thanh vô tức lấp đất lên, cô chỉ có thể dùng nước mắt đưa anh đi đoạn đường cuối cùng.

Mạnh Tường đứng cách đó không xa, lẳng lặng nhìn Chung Tình, khổ sở vì sự đau lòng của cô, muốn ôm cô vào lòng an ủi. Nhưng anh không thể làm gì được, hiện giờ anh chính là người cô không muốn gặp nhất!

Trở lại Chu gia, Chung Tình không muốn rời đi, Chung Bình chỉ có thể an ủi ông bà Chu, nói với họ tình hình Tiểu Tình gần đây, họ vô cùng lo lắng.

Dì Chu ngẫm nghĩ, kéo Tiểu Tình vào phòng Chu Đồng. Chung Tình bước vào phòng, nước mắt không nghe lời rơi xuống, nơi này có rất nhiều kỷ niệm, cô và Chu Đồng từng cười nói ở đây, tiếng cười dường như mới hôm qua, cô vẫn còn nhớ rất rõ. Dì Chu kéo cô ngồi bên giường, sau đó lấy một cuốn vở từ bàn học của Chu Đồng đưa cho cô, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Tình, dì nghĩ con cần nó.” Chung Tình nhìn xuống, mơ hồ nhìn chăm chăm vào bìa da cứng lạnh trong tay.

“Đây là nhật ký của Chu Đồng, dì nghĩ nó muốn để lại cho con.” Dì Chu lau nước mắt trên mặt cô, đau lòng nuốt nhẹ, “Tiểu Tình, đừng tự tra tấn chính mình, Chu Đồng trên trời nhìn thấy sẽ rất đau lòng.” Lời còn chưa dứt, giọng đã nghẹn lại. Chung Tình khổ sở ôm dì Chu khóc nức lên, họ không thể tự tra tấn chính mình! Vì Chu Đồng, họ phải sống thật tốt!

14. Chương 14: Nhật Ký

Đóng cửa phòng, Chung Tình cẩn thận lấy quyển sổ bìa da cứng ra, nhật ký của Chu Đồng. Cô nhẹ nhàng vỗ về mặt bìa, trái tim hơi thất lại, Chu Đồng hẳn rất yêu quý nó, còn dùng giấy màu lam nhật đóng lại cẩn thận, hai mắt có chút chua xót, anh nhất định luôn thường xuyên đọc lại nó.

Chung Tình nhẹ nhàng mở ra, nhìn hàng chữ quen thuộc của Chu Đồng chậm rãi hiện lên trên mặt giấy.

Người kia lại làm cậu tức giận. Nhìn cậu luôn kể anh ta bá đạo như thế nào, ngang ngược như thế nào, trong mắt cậu chỉ toàn là phần nộ, mình chỉ có thể lẳng lặng mỉm cười chờ cậu phát tiết xong.

Cậu nói cậu ghét nhất là thanh mai trúc mã, đó chỉ là trẻ con ngây thơ hoang đường, cậu tuyệt đối không muốn bị bắt ép vì điều đó. Mình còn có thể nói gì, chỉ có thể mỉm cười như vậy. Ngay cả anh ta cậu cũng chán ghét, mình chẳng phải càng không có cơ hội. Tuy anh ta luôn mắng mình là đầu heo, nhưng mình biết mình thông minh hơn anh ta. Bởi vì cậu thích ở cùng với mình, chỉ cần có thể ở bên cạnh cậu, làm chị em cũng có sao đâu? Ít nhất, cậu sẽ an tâm nằm trên bụng mình đọc truyện tranh, cũng sẽ hưng phấn ôm lấy mình nhảy lên, đây là điều anh ta vĩnh viễn không có được. Bởi vì, thứ cậu muốn là bạn tốt, là chị em tốt, không phải thanh mai trúc mã. Mình sẽ vẫn an phận như vậy, vĩnh viễn làm chị em tốt của cậu.

Thật xin lỗi, hôm nay mình đã nói dối cậu. Đột nhiên cậu hỏi mình tại sao lại nhìn chăm chăm vào Hoàng Linh Linh, mình sợ cậu nhìn thấy khát vọng trong mắt mình, nên chỉ có thể nói lung tung là mình thầm yêu cô ấy. Đúng vậy, mình nhìn chăm chăm cô ấy, nhưng lại nghĩ đến mái tóc cột đuôi ngựa của cậu, bởi vì tóc của cô ấy không dài bằng tóc cậu, cũng không đen như tóc cậu. Cho dù mọi người đều nói cô ấy là hoa khôi của khối, mình lại cảm thấy cô ấy không xinh bằng cậu. Mà cậu lại nói một câu làm mình đau lòng, sao mình lại cần sự giúp đỡ của cậu? Chẳng lẽ muốn người on gái mình thích giúp mình theo đuổi một người khác sao?

Mình sao có thể, làm sao có thể! Lúc ấy mình thật sự nhìn đến ngây người. Váy trắng ẩm ướt thuần khiết dính vào người cậu, sợi đăng ten hồng nhạt như ẩn như hiện, khiến tim mình đập như sấm nổ qua đầu, hai mắt không thể dời khỏi ngực cậu, biểu hiện của mình lúc ấy nhất định rất giống một tên đại sắc lang! Khi cậu tiến lại gần, chân mình run lên nhẹ, may mà cậu chỉ chú ý đến màu đỏ trên mặt mình, may mà tiếng mưa rơi rất to, nếu không, cậu nhất định sẽ phát hiện tim mình đập to đến mức ù tai, lúc ấy mình đã bị ù tai, ngay cả thở cũng sợ cậu nghe thấy. Nhìn anh ta cởi áo, khoác lên người cậu, trái tim mình như ngừng lại một chút, cảm giác này thật sự khó dùng ngôn từ để hình dung, giống như trái tim bị ai đó chụp lấy, không hề báo trước, dùng chiếc dây thừng trói chặt, đúng vậy, chính là cảm giác này, trái tim đột nhiên co thắt lại. Mình thật sự rất ghen tị vì anh ta có thể tự nhiên mặc áo vào cho cậu, anh ta vĩnh viễn có lợi thế hơn mình. Khi anh ta nổi giận dùng dùng đi lại, lòng mình như lui từng bước, vì tưởng anh ta sẽ đánh mình. Nhưng anh ta lại chỉ đến bên tai mình nói một câu, một câu phá nát lòng tự trọng của mình! Anh ta nói, “Cốc đừng có đòi ăn thịt thiên nga.” Mình hoảng hốt nhìn cậu, cậu chỉ đỏ bừng mặt đứng nguyên tại chỗ, không hề nhúc nhích. Thì ra, anh ta vẫn biết bí mật của mình! Biết mình vụng trộm thầm mến cậu, cho nên, anh ta mới ghét mình như vậy.

Nghe cậu nói, hai người lại làm hòa, mình ngoài mỉm cười còn có thể làm gì? Sự khổ sở của mình, cậu căn bản không biết. Hai người lúc đó cứ hòa lại giận, đã mười mấy năm, hai người căn bản đang chơi một trò chơi của thanh mai trúc mã, vì sao còn không thừa nhận! Cậu nói muốn chờ nhất kiến chung tình, nói vì anh ta rất quen thuộc, nên sẽ không thích anh ta, mình thật sự hi vọng cậu nói thật, nhưng vì sao mình lại nhìn thấy hình bóng của anh ta trong mắt cậu? Giống như khi cậu bắt tri bắt giác nhìn về phía anh ta, sẽ thất hồn lạc phách, có lẽ, chính cậu cũng không hiểu được. Liệu có thể vĩnh viễn không hiểu được không, mình rất sợ, sợ một khi cậu hiểu ra, sẽ không còn cần mình nữa.

Thượng Đế, xin hãy tha thứ cho con! Con khẩn cầu họ không ở bên nhau, để con có thể mãi mãi ở bên cạnh cô ấy.

...

Nước mắt từng giọt rơi xuống cuốn nhật kí, cuốn nhật kí cô cầm không nhúc nhích. Thì ra, người ngốc nhất là cô! Chu Đồng căn bản không cần làm chị em tốt của cô, chỉ là cô đã một mình áp đặt cho anh.

Trong đầu hiện lên hình ảnh Chu Đồng cười nhẹ nhàng ảm áp vỗ về trán cô, ánh mắt anh thì ra lại cất giấu nhiều tình yêu như vậy. Cô trì hoãn cố ý bỏ qua, coi sự săn sóc, dịu dàng của anh trở thành lẽ thường tình. Bởi vì cô không cần tình yêu, anh chỉ cho cô tình bạn; Cô không cần người yêu, anh chỉ làm tri kỉ của cô, tâm nguyện duy nhất của anh chỉ là ở bên cạnh cô.

Mập mập, mập mập ngốc.... Khóe mắt cô ướt đầm, ôm chặt cuốn nhật kí chậm rãi chìm vào giấc mộng.

Đêm đó, Chung Tình sốt cao, toàn bộ Chung gia đều hoảng hốt, luống cuống tay chân đưa cô vào bệnh viện.

Mạnh Tường đến sau, không để ý sự ngăn cản của bố mẹ, suốt đêm đi vào bệnh viện. Nhìn Chung Duệ dựa đầu ngoài phòng bệnh, anh nóng nảy, chạy lại cầm tay Tiểu Duệ, “Tình Tình sao rồi?”

Về mặt Tiểu Duệ lo lắng nói, “Chị cứ nhốt mình trong phòng, ai gọi cũng không đáp. Lúc mẹ em mang đồ ăn vào cho chị, phát hiện chị ôm quyển nhật kí hôn mê bất tỉnh, toàn thân nóng như lửa. Anh Tường, chị liệu có sao không?” Tiểu Duệ rất sợ, nhìn chị mấy ngày nay tiêu tụy như vậy, cậu thật sự lo lắng.

Mạnh Tường ôm Tiểu Duệ, cố gắng an ủi cậu, “Yên tâm, cô ấy không sao.”

Bác sĩ truyền nước cho Chung Tình, bởi vì mấy ngày không ăn cơm, hơn nữa ưu thương quá độ, thân thể không khỏe nên phát bệnh.

Mạnh Tường khuyên ông bà Chung về, anh và Tiểu Duệ ở lại chăm sóc Tiểu Tình, Chung Bình nhìn Tiêu Tổ Tâm cũng hao lực quá độ, chỉ có thể đồng ý, n họ trăm ngàn đừng kích thích Tiểu Tình, cô hiện tại cần yên tĩnh nghỉ ngơi.

Tiểu Duệ còn nhỏ, thức một lúc thì mệt, nằm trên ghế ngủ.

Mạnh Tường vẫn ngồi bên giường, lẳng lặng nhìn Tiểu Tình. Anh nhìn thấy cô vẫn luôn ôm chặt quyển nhật kí, nhẹ nhàng rút ra, chậm rãi mở ra.

Khi anh khép lại cuốn nhật kí, sắc mặt vô cùng ngưng trọng. Anh nhìn cô ngủ, lông mày vẫn nhíu lại, cô nhất định gặp ác mộng, anh nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ bé của cô, đặt lên môi, đau lòng hôn lên đó. Tình Tình, đừng tự trách nữa, nếu trách anh có thể làm em bớt đau thương, em cứ trách anh đi, trăm ngàn đừng tự tra tấn chính mình. Nhìn em như vậy, thà là bị em hận còn đỡ đau khổ hơn!

15. Chương 15: Thương Tổn

Rất nhiều rất nhiều năm sau, Mạnh Tường mới biết được khi đó Chung Tình hận anh nhiều như thế nào.

Chung Tình khỏi bệnh trở về nhà, Mạnh Tường vẫn giống như trước, ngày nào cũng đến thăm cô, cô luôn ôn hòa, không hề tra tấn mình nữa, bắt đầu ăn cơm bình thường.

Những ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè, Chung Tình ngày nào cũng đến Chu gia, chăm sóc bố mẹ Chu Đồng. Có một ngày, cô gặp Mạnh Tường ở đó, anh cũng đến Chu gia. Nhìn Mạnh Tường an ủi bố mẹ Chu Đồng, cô chỉ trầm mặc.

Trên đường về nhà, hai người vẫn không nói

Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm nhìn Mạnh Tường đưa Chung Tình về, mặc dù kinh ngạc nhưng cũng nhẹ nhàng thở ra, xích mích của họ rốt cuộc cũng qua đi.

Mạnh Tường lại có thể tự do ra vào Chung gia, Chung Tình không náo loạn, nhưng cũng không cười đùa, chỉ vui đầu đọc truyện tranh. Dì Chu mang truyện tranh của Chu Đồng đưa cho Chung Tình, Chung Tình đọc đi đọc lại. Mạnh Tường vẫn ngồi cạnh cô, hai người thỉnh thoảng nói chuyện một cách bình thản. Mạnh Tường biết trong lòng Chung Tình còn rất khó chịu, anh cũng hết sức chăm sóc cô, an ủi cô, chỉ cần cô muốn, anh nhất định phải hoàn thành. Mạnh Tường nghĩ sau một thời gian nữa, sự đau thương của Chung Tình cũng sẽ nhạt đi.

Bố mẹ Chung Tình thấy Mạnh Tường đối với Chung Tình hết lòng tận tâm, cũng yên tâm, cảm thấy vẫn là Mạnh Tường hiểu rõ Tình Tình nhất. Khoảng thời gian ấy, Chung gia xảy ra việc, bà nội Chung Tình bị bệnh, Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm thường đến chăm sóc bà, có khi không về nhà ngủ.

Có một buổi sáng sớm, khi Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm từ nhà bố mẹ về, lại thấy Mạnh Tường đi ra từ phòng Chung Tình, họ kinh ngạc không nói lên lời! Sự tình rốt cuộc được đem ra bàn bạc, bố mẹ hai nhà Chung Mạnh tề tụ ở Chung gia, Chung Duệ nhìn chị và Mạnh Tường ngồi ở sofa không nói một lời.

Tuy trong mắt họ Mạnh Tường và Chung Tình đã là một đôi, nhưng họ vạn lần không nghĩ tới, trong lúc họ không biết bọn trẻ đã để xảy ra quan hệ như vậy.

“Mạnh Tường!” Mạnh Dịch Nam mở miệng khiển trách.

“Bố, con thích Tình Tình, con nhất định sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy.” Mạnh Tường nắm tay Chung Tình cam đoan.

Nhìn Chung Tình trầm mặc, những người lớn đều không nói gì. Đã như vậy, còn có thể làm gì bây giờ? Họ chỉ có thể dạy hai đứa trẻ chú ý các biện pháp an toàn, yêu cầu hai người trước khi tốt nghiệp thì không được làm bậy. Sau đó, hai nhà bắt đầu tính đến chuyện hôn nhân, họ tính trước hết cứ cho hai đứa đính hôn đã. Mạnh Tường nhìn khoe miệng cười bình thản của Chung Tình, giống như mọi chuyện đều không liên quan đến cô, trong lòng thấy vô cùng đau xót.

Vốn là, Chung Tình luôn nói không ngủ được, Mạnh Tường ở cùng cô, thậm chí ôm cô đến lúc cô ngủ mới rời đi. Có một đêm, cô ôm anh không cho anh đi, thân thể tuổi trẻ khao khát mới xảy ra chuyện. Khi đó bố mẹ Chung Tình không ở nhà, Tiểu Duệ nghĩ có anh Tường chăm sóc chị, cũng không để ý, chăm chú chơi điện tử. Cứ như vậy, không ai phát hiện ra chuyện họ đã làm.

Đính hôn xong, hai người ngày nào cũng ở bên nhau. Cho dù Tình Tình đi đâu, anh đều vội vã đi theo, chăm sóc Chung Tình. Chung Duệ nhìn anh Tường và chị như hình với bóng, thường cười nói nếu anh không phải đến trường chắc sẽ ước có thể đem chị đính vào người. Mạnh Tường cười không nói, anh thật sự nghĩ như vậy.

Chung Tình cũng đỗ vào đại học W, khi còn khoảng ba ngày nữa là đến ngày nhập học, cô đột nhiên đưa ra một quyết định làm mọi người kinh ngạc, cô quyết định không đi học đại học W.

Chung Bình hỏi cô, vì sao? Chung Tình thản nhiên nói, con muốn xuất ngoại, Chung gia sôi trào.

Mạnh Tường sau khi biết thì vô cùng shock, anh chưa từng nghe cô nói cô muốn xuất ngoại! Anh hỏi lý do, cô cười nói, chỉ muốn đi trải nghiệm. Mạnh Tường kiên quyết phản đối, anh không muốn xa cô.

Chung gia cũng thay nhau giảng giải cho Chung Tình, cô lại khư khư cố chấp, đại học W khai giảng, cô không đi. Chung Bình vì thế thiếu chút nữa cho cô một bạt tai, bị Mạnh Tường cản lại. Mạnh Tường khuyên can mãi, hy vọng Chung Tình đổi ý, cô lại cười nói, anh không phải nói sẽ tôn trọng ý kiến em sao? Mạnh Tường nghẹn lời.

Cùng người nhà đấu tranh suốt một tháng, Chung Tình rốt cuộc thắng.

Buổi tối trước ngày xuất ngoại, Mạnh Tường ôm Chung Tình thật chặt, lần đầu tiên Chung Tình nghe anh nói ba từ ấy, nước mắt lãnh lẽ rơi.

Chung Tình đến Los Angeles, Mạnh Tường ở lại trong nước.

Thời gian đầu, Chung Tình thường xuyên gọi điện về, sau đó bắt đầu giảm dần. Mỗi lần, Mạnh Tường gọi điện sang, cô luôn vội nói vài câu rồi đi. Mỗi lần khi nói chuyện qua video chat, cô luôn lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, nói cô bận đến mức không có thời gian ngủ. Mạnh Tường nhìn đôi mắt thâm lại của cô, đau lòng dặn cô chú ý chăm sóc bản thân, cô mỉm cười gật đầu, ở bờ bên kia đại dương gửi cho anh một nụ hôn gió.

Mạnh Tường nghĩ đông, anh gạt mọi người, lặng lẽ đến Mỹ thăm Tình Tình.

Trong khi anh mang theo tâm trạng kích động đứng gõ cửa kí túc xá của Chung Tình, anh tuyệt đối không nghĩ tới, người ra mở cửa lại là một nam sinh nửa thân trên để trần, phản ứng đầu tiên của anh là nghĩ mình đi nhầm phòng. Nhưng khi anh nghe thấy giọng nói quen thuộc hỏi “Who is that?”, anh cảm thấy như sét đánh ngang tai, chậm rãi nhìn qua vai nam sinh đó, nhìn một hình bóng ngàn tư trăm niệm. Chung Tình mặc một chiếc áo sơ mi nam rộng thùng thình, vạt áo chỉ dài qua hông, đôi chân thon dài gợi cảm lỏa lồ, mái tóc dài rối tung ở sau lưng.

Mạnh Tường cảm thấy đầu óc mơ hồ, ném hành lý xuống, điên cuồng hung hăng đánh nam sinh kia, sao hắn ta dám nhúng chàm Tình Tình của anh, sao dám chạm vào Tình Tình của anh. Chung Tình hét chói tai muốn tách hai người ra, lại không ngăn được. Cuối cùng, bảo vệ kí túc xá đến, đưa ba người đi xử phạt.

Khi Mạnh Tường mặt mũi bầm dập ngồi đối diện Chung Tình, tay anh đã nắm lại cứng như tảng đá.

“V sao?” Anh cố nén phần nộ, hy vọng nhận được lời giải đáp của cô.

Chung Tình không nói, chỉ rút ra một điều thuốc, trước ánh mắt kinh ngạc của Mạnh Tường, từ từ đưa lên môi, “Cô đơn, anh ta có thể an ủi tôi.”

Mạnh Tường cảm thấy cổ họng khô khốc, anh nói không nhanh không chậm, “Bất kỳ ai muốn an ủi em, em đều nhận?” Núi lửa trong lòng đã âm ầm phát nổ, cô lại vẫn vờ đạm phong khinh như thế.

Chung Tình cười khê, ánh mắt mông lung, “Có lẽ, tôi cũng nên thử một tên khác xem có thể làm tôi thấy khoái hoạt hay không.” Mạnh Tường đứng bật dậy, khiến bàn ghế đổ xuống, anh kéo áo Chung Tình lên, “Không biết xấu hổ!”

Chung Tình nhìn lửa giận hừng hực trong mắt anh, chậm rãi nở nụ cười, “Ít ra vẫn còn nhẹ nhàng hơn anh...” Đang nói đột nhiên dừng lại, trên mặt nóng bỏng đau đớn, Mạnh Tường đánh cô! Đây là lần đầu tiên anh đánh cô, nhưng cô không hề tức giận, tiếng cười càng lớn, cô chỉ muốn nhìn thấy vẻ phẫn nộ của anh, cô muốn anh cũng có thể cảm nhận được cảm giác giận dữ đến tuyệt vọng.

“Chung Tình, em tại sao lại làm hỏng chính mình?” Anh tức giận đến mức phát run, lắc cô đến loạn xạ.

“Vì tôi thấy vui vẻ, đã lâu rồi không vui như vậy! Tới bây giờ anh cũng không hề có khuyết điểm, tôi chỉ muốn nhìn thấy anh biết được cảm giác muốn chiếm mà không chiếm được! Tôi không phải của anh, vĩnh viễn cũng không!” Chung Tình chịu đựng nỗi đau trên mặt, cười.

“Em biết anh yêu em, yêu em rất nhiều!” Mạnh Tường đau đớn hét lên, đến bây giờ anh mới nhận ra sự hận thù trong mắt cô không hề vơi đi. “Em vẫn vì Chu Đồng mà trách anh! Tình Tình, phải làm sao em mới tha thứ cho anh?”

“....Trả Chu Đồng cho tôi.”

“...” Cô căn bản không muốn tha thứ cho anh, muốn để anh phải chịu sự đau đớn áy náy suốt đời.

“Không thể phải không? Chúng ta vĩnh viễn cũng không thể!” Ánh mắt cô lạnh lẽo nhìn anh, cô sẽ không tha thứ cho anh!

Mạnh Tường gầm lên đẩy cô xuống đất, phẫn nộ rời đi! Chung Tình rút cuộc cất tiếng cười to, khóe miệng lại cảm thấy mằn mặn.

Sau khi về nhà, Mạnh Tường dường như hoàn toàn thay đổi. Anh đột nhiên nói muốn trọ ở trường, Mạnh Dịch Nam cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy con trai đã lớn, sẵn khoái đồng ý. Sau khi được ở lại trường, Mạnh Tường bắt đầu đêm không về kí túc, cả ngày ở trong quán bar. Bởi vì Mạnh Tường che giấu rất tốt, Mạnh Dịch Nam và Lộ Hiểu Vụ nghĩ anh vẫn hiểu chuyện như trước đây, không ngờ việc học tập của anh đã xuống dốc không phanh. Một ngày, có người phụ nữ kéo một nữ sinh đi vào nhà họ Mạnh, họ mới ngáy người. Mạnh Tường lại làm bụng cô gái đó to lên, trong khi nữ sinh đó mới năm thứ ba. Nghe thấy sự thừa nhận của Mạnh Tường, họ luống cuống tay chân cùng đối phương bàn bạc, cô gái cũng không muốn sinh con, Mạnh gia chỉ tiền giúp cô ta phá thai. Chờ giải quyết xong chuyện của nữ sinh đó, họ mới sửa trị Mạnh Tường.

Đến trường học, nhìn Mạnh Tường ôm một cô gái khác từ ngoài trở về, họ mới biết được nữ sinh bên người con trai không chỉ có một. Nhìn Mạnh Tường ăn mặc cầu thả, Lộ Hiểu Vụ đau lòng mà khóc, Mạnh Dịch Nam ra lệnh cưỡng chế anh lập tức về nhà, họ tuyệt đối không để con trai tiếp tục sa đọa.

“Mày làm như vậy không hổ thẹn với Tình Tình sao, con bé vừa ra nước ngoài, mày lại làm xằng làm bậy!” Mạnh Dịch Nam vẫn không biết chuyện xảy ra giữa Chung Tình và Mạnh Tường.

Mạnh Tường vừa nghe thấy tên Chung Tình, ánh mắt đau khổ, khàn khàn nói, “Cô ấy không để tâm đâu.” Mạnh Dịch Nam và Lộ Hiểu Vụ ngáy người, chạy đi gọi điện cho Chung gia, Chung Bình gọi điện thoại cho con gái, Chung Tình thừa nhận họ chia tay.

Lộ Hiểu Vụ biết từ bé con trai đã yêu nhất Chung Tình, con trở nên như bây giờ, nhất định là vì có chuyện xảy ra với Chung Tình. Bà đến Chung gia, xin họ khuyên nhủ Chung Tình. Nhưng Chung Tình kiên định nói, họ tuyệt đối không thể!

Họ rất cuộc ý thức được, khoảng cách giữa Mạnh Tường và Chung Tình đã quá lớn, không thể hàn gắn được! Cứ ép họ lại với nhau cũng không thể hạnh phúc!

Lúc ấy Chung Bình mới biết nguyên nhân con gái xuất ngoại là vì muốn trốn Mạnh Tường, họ đến Mỹ khuyên con gái về nước. Khi nhìn thấy con gái mặc quần áo lố lằng, tóc tai quái dị, còn một đám nam sinh vây quanh, họ mới giật mình thấy con gái cũng thay đổi.

Hai nhà Chung Mạnh vì khuyên bảo con, hao hết tâm lực. Tiêu Tổ Tâm ôm Chung Tình, nói cho cô biết chuyện Mạnh Tường, sau đó đau lòng hỏi Chung Tình, “Vốn đang tốt đẹp như vậy, sao lại thành như thế này?” Chung Tình nhào vào lòng mẹ không nói lời nào.

Mạnh Dịch Nam và Lộ Hiểu Vụ tận tình khuyên bảo con, anh sa đoạ như vậy, không phải đang trừng phạt Chung Tình, mà là trừng phạt bố mẹ. Mạnh Tường nhìn ánh mắt lo lắng của bố mẹ, rất cuộc gặt đầu. Từ đó về sau, Mạnh Tường không hề đề cập đến Chung Tình.

Hai nhà Chung Mạnh vì quan hệ của hai đứa trẻ, gián đoạn quan hệ suốt hai năm. Cho đến khi Chung Duệ lên Đại học, hai nhà mới qua lại với nhau, nhưng chuyện Mạnh Tường và Chung Tình trở thành điều cấm kỵ, không bao giờ xuất hiện trong cuộc nói chuyện của hai gia đình.

16. Chương 16: Theo Dõi

Chung Tình xoa xoa thái dương xuống giường, chân trần chạm vào sàn, hơi lạnh ập vào khiến cô vội rút lại, cô đã quên, đây là ở nhà! Nhiều năm trước có thói quen xấu, khi tỉnh ngủ thì đi chân trần xuống giường, sau đó phòng ngủ của cô nhất định phải trải một lớp thảm thật dày.

Chung Tình đi dép lê vào, mở cửa phòng đi ra ngoài, thấy mẹ ngồi trên ghế sofa, cô xoa xoa tóc, “Mẹ.”

“Rửa mặt đi, rồi ra ăn sáng.” Tiêu Tổ Tâm đứng dậy đi vào bếp.

Chung Tình ăn mặc chỉnh tề, ngồi trong phòng bếp, cầm bánh quẩy và cốc sữa đậu nành. Đây là bữa sáng cô thích nhất, lúc ở nước ngoài, cô vô cùng nhớ nó.

Tiêu Tổ Tâm ngồi cạnh, lẳng lặng nhìn cô, Chung Tình uống sữa đậu nành, cười cười nhìn mẹ, “Bố đi làm rồi ă?”

Tiêu Tổ Tâm gật gật đầu, Chung Bình đi làm sớm, sáng sớm đã ra ngoài. Chung Tình đi làm muộn hơn, cho nên, luôn để cô ngủ thêm một chút.

“Con và Mạnh Tường không sao chứ?” Hôm qua có người nhà họ Mạnh, bà không tiện hỏi, trong lòng vẫn lo lắng, bọn chúng thật sự có thể bình thân ở bên nhau sao?

“Vâng.” Chung Tình hơi gật đầu, cắn một miếng bánh quẩy.

“Như vậy.... cũng tốt, mẹ còn lo khi con trở về, Tường Tường sẽ không bỏ qua. Tiểu Tình, con chỉ cần nhớ, bố mẹ luôn hy vọng con hạnh phúc.” Họ không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng cho dù là chuyện gì, đã qua thì cứ để cho qua đi.

“Mẹ, mẹ yên tâm, con biết mà.” Cô dùng thời gian mười năm để quên đi, vậy là đủ

Chung Tình vừa đến công ty đã nhìn thấy Chu Cần ngồi ở chỗ của cô, mắt híp vào, đi lại gần.

Chu Cần vừa thấy cô, tươi cười nói, “Xin chào, ăn sáng không? Hôm nay tôi mua hơi nhiều.” Cậu đẩy sữa và bánh mì tới trước mặt cô. Khóe mắt Chung Tình liếc nhìn ánh mắt quái dị của Tiểu Vương bên cạnh, cô mỉm cười, “Tôi ăn rồi, cảm ơn.”

Mặt Chu Cần ngẩn ra, nhưng nhanh chóng khôi phục vẻ cười cười, “Không sao, để lại trưa ăn, có lẽ đến giữa trưa sẽ đói.” Nói xong vội vã đi mất. Chung Tình trừng mắt nhìn bánh mì và sữa để lại, chậm rãi ngồi xuống, đứa trẻ này cũng thật đáng yêu.

Chung Tình thao tác chuột, điều chỉnh từng chi tiết, bắt tri bắt giác giờ ăn trưa đã tới.

“Chung Tình, vẫn chưa xong à?” Chu Cần cười nói phía sau cô, Chung Tình không ngẩng lên, gật gật đầu. Phía sau im lặng, Chung Tình tiếp tục cúi đầu làm việc.

....

Khoảng năm phút sau, Chung Tình ngẩng đầu lên, vừa lòng nhìn tác phẩm đã hoàn thành, nhấn nút Save, thả chuột, dựa đầu ra sau, dời người một chút, vắn vắn lưng. Đầu nghiêng qua, giặt mình, Chu Cần đang ngồi dựa lưng sau bàn cô, im lặng mỉm cười!

“Sao cậu còn ở đây?” Cô còn tưởng cậu ta đã đi ăn cơm trưa.

“Xong rồi à? Tôi đói bụng rồi.” Chu Cần nhướn nhướn mi, có chút bất đắc dĩ.

Chung Tình vốn nhạy cảm, hành động của có ý gì, cô hiểu rất rõ. Nhưng cô thấy mình cần biểu đạt rõ ràng hơn, chậm rãi đứng dậy, “Chu Cần, tôi nghĩ cần phải nói rõ với cậu.”

Chu Cần đi vòng qua, tắt màn hình, cầm túi xách của cô, vô cùng tự nhiên kéo tay cô, ngữ khí trầm ổn, “Vừa ăn vừa nói chuyện.”

Chung Tình cứ vậy bị Chu Cần kéo tay ra khỏi công ty, vẽ mặt kinh ngạc, cậu nhóc này lại bá đạo như vậy!

Nhìn Chu Cần ngồi đối diện, Chung Tình rất buồn bực. Cậu ta vừa hỏi cô thích ăn gì, vừa tự động thay cô gọi món, Chung Tình trong lòng cười khế, chẳng lẽ đám trẻ trong nước đều có tư tưởng đại nam tử sao?

Đồ ăn còn chưa đưa lên, Chung Tình uống nước chanh, chậm rãi nói, “Cậu theo đuổi tôi à?”

Chu Cần nhướn nhướn mi, hai mắt cong lên, “Tốt lắm, tôi thích phụ nữ thông minh.”

Chung Tình đảo đảo mắt, tươi cười, “Tôi không có hứng thú với cậu.” Nếu cậu ta đã thẳng thắn, cô cũng trực tiếp nói thẳng.

“Không sao, không biết thì rất khó có hứng thú, tôi có nhiều thời gian để cho em hiểu tôi.” Hiển nhiên người đối diện cũng quá bướng bỉnh.

“Chu Cần, tôi xưa nay luôn bài xích chuyện tỷ lệ luyện.”

“Vậy sao? Tôi còn tưởng người từ nước ngoài trở về sẽ thoáng hơn chứ, hiện giờ tỷ lệ luyện không phải đang mốt sao?”

“...” Cổ họng Chung Tình nghẹn lại, bị sắc nước miếng của chính mình, mắt mở to, cậu nhóc này quả là nói cũng

“Cậu thích tôi ở chỗ nào?” Cô thật sự buồn bực, họ chỉ gặp vài lần, chẳng lẽ cậu ta đối với cô là nhất kiến chung tình, gặp quý rồi, chuyện tình kiểu này bây giờ cô không còn tin nữa.

Nhưng Chu Cần không trả lời, vì người phục vụ đã đưa đồ ăn lên.

Nhìn cậu ta không ngừng gắp rau vào bát cô, cô bắt đầu có chút khó chịu, có những việc khiến người ta không thích.

“Em luôn im lặng, nhưng không khô khan, khi xuất thần ánh mắt xa xăm, giống như có rất nhiều tâm sự. Em không biết ánh mắt như vậy sẽ khiến đàn ông quan tâm sao? Sẽ khiến người ta muốn thăm dò tâm sự của em.” Chu Cần mỉm cười nói.

Chung Tình trừng mắt liếc Chu Cần, có chút ngoài ý muốn, những gì cậu ta nói đều đúng, tuy trên mặt vẫn tươi cười, nhưng không hề có vẻ trêu chọc.

“Tuổi đối với em là vấn đề, đối với tôi thì không. Tôi hy vọng sự thẳng thắn của tôi sẽ không dọa em chạy mất, bằng không, chúng ta có thể làm bạn trước, ít nhất, cũng giúp tôi biết em không ghét tôi.” Cậu nở nụ cười, bên miệng có hai má lúm đồng tiền, cậu rất thật tâm.

Chung Tình thở sâu, “Tôi sẽ không làm bạn với người thích tôi.” Tình bạn và tình yêu không thể cùng tồn tại, cô đã từng nhận được bài học.

“Vậy nếu tôi không có ý đồ thì được chứ, dù sao bây giờ em cũng không có câu trả lời.” Chu Cần kiên trì nói, cười nháy mắt mấy cái, lại gắp cá vào bát cho cô.

“...” Cô đột nhiên không nói gì. Chẳng lẽ đúng như báo chí nói, tỉ lệ nam nữ trong nước mất cân bằng nghiêm trọng, đàn ông không tìm được đàn bà, sẽ phát triển theo hướng nam nam Chẳng lẽ vì lo lắng chuyện đó mà cậu ta gặp rồi phải ra tay luôn.

Chu Cần bắt đầu công khai theo đuổi Chung Tình, khi tan tầm sẽ đón đường đi nhờ xe cô, lần nào cũng đưa theo một hai đồng nghiệp, khiến cô không thể cự tuyệt. Kết quả chưa đến nửa đường đã đá người ta xuống xe, chính mình vui vẻ hưởng thụ ngồi trong tòa lâu đài hạnh phúc với Chung Tình.

Chung Tình vừa giận vừa buồn cười, nghiêm chỉnh cảnh cáo cậu, tuyệt đối không được nói gì làm người trong công ty hiểu lầm. Chu Cần cười nhẹ trong lòng, sao còn cần tôi nói? Đám nam giới trong công ty đều đã bị cậu cảnh cáo rồi.

Chung Tình thấy mọi người trong công ty cũng không nói gì về họ, nghĩ lời cảnh cáo của mình hữu hiệu, nên không để ý nhiều nữa. Nhân viên bộ phận thiết kế đều là những kẻ có cá tính, chỉ làm việc của mình.

Trong sự nhiệt tình quá mức của Chu Cần, Chung Tình bắt đầu thường đi đến khu vực gần công ty ăn. Nói chuyện lâu ngày, Chung Tình và Chu Cần cảm thấy khá hợp nhau. Cậu luôn nhiệt tâm giới thiệu cho cô những tin tức mới nhất trong lĩnh vực điện ảnh, tìm hiểu sở thích của cô, lần nào Chung Tình cũng cười cười, suy nghĩ xem có nên tìm một cô bé nào đó để dời sự chú ý của cậu ta không.

Chung Tình ăn cơm xong, trở về phòng, mở máy tính, đăng nhập MSN, hình cái đầu Chu Cần ở trên mạng nhấp nháy. Lúc ở nước ngoài cô vẫn dùng MSN, không quen dùng QQ. Lúc ở công ty, mọi đồng nghiệp đều dùng QQ, chỉ có cô và một vài người không dùng QQ, sử dụng MSN để nói chuyện. Chu Cần vì cô mà lập một nick MSN.

“Mai trời mưa, có thể tiện đường đến đón tôi không?”

Tiện đường? Cô muốn đi đón cậu cũng phải mất mười lăm phút đi ngược đường, cô nhanh chóng phục hồi, “Cậu ở phía Nam, tôi ở phía Bắc, xa

“Mai mưa to, em nhắn tâm để tôi đứng trên đường đông đúc suốt một giờ sao?” Một biểu tình đáng thương hiện trên màn hình.

“...”, giao thông thành phố W quả thật khó nói được.

“Cùng lắm thì, giữa trưa mời em ăn một bữa to, đừng có tiếc chút tiền xăng chứ.” Một đôi mắt hoa đào ướm át.

Chung Tình chần chờ, “Được rồi.”

“Vậy có thể đến sớm một chút không, tôi sẽ đãi em ăn phở bò ở dưới tầng nhà tôi, cam đoan em ném qua sẽ không bao giờ quên.”

Người này thật đúng là được một tác lại muốn tiến một thước, “Như vậy, mỗi ngày cậu lại có xe để đi nhờ?”

Một biểu tình vô tội, “Phụ nữ thông minh, đàn ông phải làm sao bây giờ!” Nhìn biểu cảm đó, Chung Tình nhin không được nở nụ cười.

“Đừng cười, đàn ông chân tình không thể tùy tiện giễu cợt.” Nụ cười của Chung Tình cứng đờ, chậm rãi đóng cửa sổ nói chuyện.

Hình cái đầu của Chu Cần còn lóe lóe, Chung Tình làm như không thấy, mở hòm thư MSN, nhận thư của bạn.

Cuối tuần, Chung Tình như thường lệ lái xe đến nhà Chu Đồng.

Vào đến tòa nhà, đã thấy Mạnh Tường quay lưng lại cửa, tự mình châm trà cho bác Chu, quay đầu cười với cô, “Chào buổi sáng.” “Chào buổi sáng.” Chung Tình mang đồ vào bếp.

Mỗi tuần, cô đều đến nhà họ Chu ăn liên hoan, nên luôn đến siêu thị mua đồ trước. Vào phòng bếp, đã thấy trên bàn có rất nhiều túi rau quả. Dì Chu đi vào, “Con xem các con lãng phí chưa, mua nhiều đồ như vậy, đủ cho chúng ta ăn được vài ngày. Lần sau, hai con cùng đi đi, thương lượng với nhau để đừng mua nhiều quá.” Chung Tình cười cười, bỏ rau vào bồn rửa.

Chung Tình bảo dì Chu nghỉ ngơi, vào nhà thu dọn phòng, thay đệm giường, mang vào buồng vệ sinh giặt. Chăn đệm đã lâu đời, không thể giặt bằng máy, nên phải dùng tay. Cô cũng từng định mua đồ mới cho họ, nhưng họ nói dùng cái cũ thoải mái hơn, cô chỉ có thể mỉm cười gật đầu.

Trong phòng vệ sinh, có thể nghe tiếng Mạnh Tường và bác Chu vừa chơi cờ vừa nói chuyện phiếm, tán gẫu chuyện ở công ty anh, Chung Tình chợt nhớ, Mạnh Tường đã tiếp nhận công ty Mạnh gia, Mạnh Dịch Nam gần như hoàn toàn buông tay, chỉ ngẫu nhiên tham dự những buổi họp trọng yếu. Từ lần trước nhắc tới bạn gái Mạnh Tường, dì Chu lần nào cũng nhắc Mạnh Tường dẫn đến cho hai người xem, Mạnh Tường dạ dạ đồng ý, nhưng cũng không làm gì.

Chung Tình giặt xong đệm chăn, lau mồ hôi trên trán, kéo chăn lên định vắt nước.

“Anh giúp em.” Mạnh Tường không biết từ lúc nào đã dựa vào cạnh cửa, cô nhanh chóng quay lại, gật đầu.

Hai người mỗi người cầm một đầu, dùng sức vắt về hai hướng ngược nhau, nước chảy xuống, Chung Tình nhìn chiếc quần tây của anh đã ướt hết, “Anh đứng xa ra một chút, nếu không sẽ ướt hết.” Anh cúi đầu thoáng nhìn, cười nói, “Không sao.”

Hai người hợp lực vắt khô chăn đệm, sau đó cùng nhau mang lên ban công. Mạnh Tường trèo lên ghế, dùng khăn lau sạch dây phơi nhận lấy đầu chăn Chung Tình đưa, cẩn thận vắt lên, chậm rãi trải ra. Chung Tình giặt nhẹ góc chăn, vuốt phẳng.

Sau khi Mạnh Tường xuống dưới, Chung Tình bưng chậu không vào nhà, Mạnh Tường kê ghế về vị trí cũ, đi theo vào phòng.

Chung Tình cùng dì Chu xuống bếp, dì Chu nhìn cô làm đồ ăn, cười nói, “Nhìn không giống như người còn độc thân.” Thật sự không nhận ra, Chung Tình còn độc thân, xem ra suốt mười năm bên nước ngoài, cô đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Chung Tình cười cười, “Những đồ ăn linh tinh rất khó ăn, con đành phải tự mình vào bếp.” Dì Chu nở nụ cười, ngoài phòng nghe bác Chu nói, “Tiểu Tình thông minh như vậy, học gì cũng nhanh.” Chung Tình đỏ mặt, trong lòng ông bà Chu, cô vẫn là một cô bé ngoan.

“Tay nghề của Tường Tường cũng rất khá, lần trước nấu súp rất ngon.” Dì Chu không quên khen ngợi Mạnh Tường, Chung Tình nhún nhún mày, thật sự ngoài ý muốn, Mạnh Tường lại tự mình xuống bếp?

“Không bằng để Tường Tường thể hiện tài năng đi.” Bác Chu đột nhiên đề nghị. Mạnh Tường dừng một chút, vui vẻ nhận lời.

Dì Chu nhìn anh đi vào, cười tránh ra.

Mạnh Tường xắn áo, rửa sạch tay, đến bên cạnh Chung Tình, “Còn gì cần làm không?”

Chung Tình chỉ vào bông cải xanh trên bàn, rồi chỉ vào xương sườn trên bếp, Mạnh Tường lấy chiếc muôi trong tay cô, chuẩn bị nấu. Chung Tình đặt đồ ăn sang một bên, nhẹ giọng nói, “Đợi đã.” Mạnh Tường cầm muôi nhìn cô, cô tháo tạp dề, đưa cho anh. Mạnh Tường choàng vào người, buông thìa trên tay để buộc dây lưng, Chung Tình đã đứng đằng sau, nhẹ nhàng buộc vào.

Xong xuôi, Chung Tình cười vỗ vỗ tay, “Giao cho anh.” Sau đó đi ra ngoài. Mạnh Tường nhìn bóng cô, mỉm cười.

Chỉ chốc lát sau, đồ ăn đã xong, mọi người ngồi vào bàn.

“Tình Tình nấu cá rất ngon.” Bác Chu khen ngợi.

“Tưởng Tưởng làm sườn xào chua ngọt cũng rất khá, hương vị vừa phải.” Di Chu cũng khen tay nghề Mạnh Tưởng.

Hai ông bà gấp đồ ăn cho Mạnh Tưởng và Chung Tình, hai người cười cười ném thử tay nghề đối phương, trăm miệng một lời, “Ngon.”

Hai ông bà cười đến tà mị, hai đứa nhỏ này thật ăn ý.

Một bữa cơm vui vẻ hòa thuận trôi qua, Chung Tình nhìn hai ông bà cười vui vẻ, âm thầm quyết định, nhất định phải thường xuyên đến thăm hai người.

Ăn cơm xong, hai người rời khỏi Chu gia.

Hôm nay Mạnh Tưởng lái xe đến, hai người đi về hướng xe của mình. Chung Tình chưa kịp lên xe, di động đã vang lên. Mạnh Tưởng chậm rãi lấy chìa khóa, ngừng lại, không vội mở cửa xe.

“Alo.” Chung Tình vừa nhận điện thoại, vừa tìm chìa khóa, nhưng không thấy.

“Rảnh không? Hôm nay có hai vé xem hát kịch, muốn đi nghe thử văn hóa truyền thống không?” Tiếng Chu Cần truyền tới.

Chung Tình không tìm thấy chìa khóa có chút vội vàng, thanh âm khẽ vang lên, “Tôi không có hứng thú xem kịch.” Tốt, rất cuộc cũng thấy.

Giọng Chu Cần trầm thấp, “Đó không phải lãng phí vé sao, đừng mà, chúng ta phải duy trì văn hóa bản thổ chứ.”

Chung Tình hạ tầm mắt, “Nghe không hiểu chẳng phải càng lãng phí?” Cô mở cửa xe, khom người ngồi vào, nhìn thoáng qua, Mạnh Tưởng vẫn cúi đầu bên cạnh xe, khuôn mặt căng thẳng, anh cũng không mở được cửa xe?

“Chung Tình...” Chu Cần không cam lòng gọi, Chung Tình nhanh chóng nói, “Được rồi, cứ vậy đi, bye.” Ngắt điện thoại, vươn đầu nhìn Mạnh Tưởng, “Sao vậy?”

Mạnh Tưởng ngẩng đầu, đồng thời cửa xe mở ra, anh cười cười, “Cửa xe bị kẹt.”

Chung Tình cười cười, “Hết vấn đề rồi, em đi trước.” Nói xong ngồi lại vào xe, rầm một tiếng đóng cửa, chậm rãi khởi động.

Mạnh Tưởng nhìn cô lái xe rời đi, xuyên qua cửa kính xe mỉm cười với cô thay lời tạm biệt. Cho đến khi không thấy xe của cô nữa, anh mới ngồi vào xe, chậm rãi khởi động.

Vừa rồi có người hẹn cô đi xem kịch, là người theo đuổi mới sao? Anh nhìn về phía trước, lâu thật lâu mới rời đi.

17. Chương 17: Trùng Hợp

Mạnh Tưởng lái xe vào đến nhà bố mẹ, vừa vào nhà, đã thấy mẹ dùng bông vệ sinh tai cho bố, trong lòng ấm áp, họ mãi mãi luôn ân ái như vậy.

“Lần này lại đi bao lâu ạ?” Mạnh Tưởng đi qua, ngồi xuống ghế nhìn bố mẹ. Họ vừa xuất ngoại du lịch, hứng thú gần đây nhất của hai ông bà là dùng máy ảnh đi ghi lại cảnh sắc khắp nơi, thật sự bội phục họ hoàn toàn không quan tâm thể giới, tận tình hưởng thụ tự do.

“Khoảng nửa tháng, quản lý công ty cho tốt, đừng gọi điện quấy rầy bố mẹ.” Mạnh Dịch Nam ghé mắt nhìn con, thật ra ông luôn yên tâm khi Mạnh Tưởng quản lý công ty, chỉ là thỉnh thoảng có một vài lão thần trong công ty vẫn gọi điện trực tiếp cho ông để xin chỉ thị.

“Bố tắt máy là được rồi, nếu không thì chuyển hết cuộc gọi sang cho con.” Ánh mắt Mạnh Tưởng nhẹ nhàng, chậm rãi dựa vào sofa.

“Mẹ con lo lắng, không cho bố tắt máy.” Mạnh Dịch Nam bị Lộ Hiểu Vụ ấn ấn đầu, không dám động dấy.

“Bố mẹ còn muốn đi thăm con của Đình Đình, không thể tắt máy.” Không thể vì chơi mà quên hết mọi việc.

Mạnh Tường cười cười, “Long Long bao nhiêu tuổi rồi ạ?” Anh còn có hai người anh họ, Mạnh Xa, Mạnh Phong, tên ở nhà là Đình Đình, Đang Đang, đều đã có con. Long Long là con của Mạnh Xa.

“Bảy tuổi.” Lộ Hiểu Vụ than nhẹ một tiếng, ngừng tay, nhìn Mạnh Tường, “Tường Tường, bố mẹ không thúc giục con, con cũng phải tự giác một chút. Con cho là vì sao mẹ và bố con lại phải ra ngoài du lịch, còn không phải là vì trong nhà không có trẻ con sao?”

Mạnh Tường cười nhẹ, “Con rất tự giác, bố mẹ còn có thể đi chơi năm năm.” Anh đã cam đoan với bố mẹ trước ba mươi lăm tuổi phải kết hôn, bố mẹ nhìn anh, chỉ có thể tiếp tục đợi.

“Luyện Kinh đâu? Sao gần đây không đến chơi?” Lộ Hiểu Vụ biết bên người con có nhiều phụ nữ, người tên Du Luyện Kinh là hợp ý bà nhất, ở bên cô gái này cũng rất thoải mái.

“Đi công tác, vẫn chưa về ạ.” Luyện Kinh đi Bắc Kinh tham gia một cuộc hội thảo, nghe nói còn đi xem triển lãm bán hàng nội. Du Luyện Kinh là một nhà thiết kế trang phục có chút danh tiếng, thường phải đi khắp nơi trong nước.

“Con và Luyện Kinh đang yêu nhau phải không?” Từ lần đầu tiên Luyện Kinh đến chơi, bà và Mạnh Dịch Nam cũng bắt đầu đoán, đây thật sự là cô gái sẽ ở bên con mình. Nhưng mà, hai người tới lui suốt hai năm, vẫn không tiến triển gì, thật sự làm họ lo lắng.

Mạnh Tường cười cười đứng dậy, “Mẹ nghĩ gì vậy?” Nói xong quay người đi vào phòng mình, Lộ Hiểu Vụ vỗ nhẹ đầu Mạnh Dịch Nam, “Anh nói làm sao bây giờ?”

Mạnh Dịch Nam ôm cổ bà, khẽ xoa người, “Dù sao cũng còn năm năm, sao chúng ta không nhanh đi chơi nhiều một chút. Đến lúc đó nếu nó dám không kết hôn, trực tiếp lột da nó.” Nói xong cười tùm tùm khẽ hôn mặt vợ, Lộ Hiểu Vụ bĩu môi, ông dám lột da con, bà liền lột da ông.

Mạnh Tường đi vào nhà, lại phía bàn máy tính. Trong nhà vẫn luôn có hai máy tính để sẵn, để khi anh thỉnh thoảng đến nhà bố mẹ có thể dùng.

Bật máy tính, anh theo thói quen mở trình duyệt, chậm rãi di chuyển chuột, xem các liên kết. Anh từ từ đưa chuột đến dòng cuối cùng, một địa chỉ quen thuộc đập vào mắt. Anh dời chuột, nhấp đúp vào một chương trình, đó là chương trình quản lý Proxy IP. Anh đăng ký một IP Bắc Mỹ, sau đó mở địa chỉ, một trang web chậm rãi mở ra.

Anh cẩn thận nhìn thật lâu vào trang web, ánh mắt chợt lóe lên, có chút thay đổi. Anh chỉ cập nhật những thông tin mới nhất. Xem xong, lưu hình ảnh vào, kiểm tra hòm thư, sau đó mới đóng trình duyệt, tắt máy tính.

Châm một liều thuốc, đứng dậy đến bên cửa sổ. Nhìn ngoài cửa sổ lá thu bắt đầu rơi, trái tim thoáng lạnh, mưa cuối thu nhẹ nhàng, mùa đông đã gần đến.

Lặng lẽ thả một hơi khói mỏng, anh xoa người ra khỏi phòng.

Cửa hàng băng đĩa.

Chung Tình một bên cầm chiếc CD xem, một bên nghe điện thoại của Chu Cần.

Cậu ta lải nhải, “Em đang ở đâu, tôi qua đó gặp em.” Chung Tình hơi nhúu mi, “Cậu muốn nghe nhạc của ai, tôi mua giúp cậu.” Có khi thật sự bội phục tình lực thừa thãi của cậu ta, buổi chiều vừa nghe nói cậu ta phải xuất ngoại, đi tới phía bắc. Hiện giờ có lẽ còn chưa ăn cơm tối, lại nói phải cùng cô nghe nhạc, cậu nhóc này.... Cô thật sự không biết nói gì.

“Em thích nghe nhạc của ai, sao giúp tôi một bộ, tôi cũng sẽ tập nghe.” Cậu ta thật đúng là không khách khí, đáng tiếc cậu ta không phải đang nghe hát, rõ ràng đang nghe lời người ta, suy nghĩ tìm sở thích của cô. Khóe miệng Chung Tình hơi nhếch lên, “Làm gì phải phạm phạm như vậy, tìm tôi mượn là được rồi.”

Đầu bên kia rõ ràng hưng phấn, âm điệu cao hơn, “Tốt, khi nào thì đến nhà em lấy?” Giống hệt một đứa trẻ đang được nhét miếng đường vào miệng.

“Mất tiền thuê, mỗi ngày năm trăm.” Cô bị sự khoa trương của cậu ta chọc cười, khước miệng khẽ giương lên.

“Không thành vấn đề, ngân hàng Trung Quốc ở ngay gần nhà tôi, yên Nhật cũng không khó đổi.” không được cười ra tiếng, tiểu tử này còn là tử tặc.

Ở bên kia Chu Cần cũng nở nụ cười, “Được rồi, ngày mai lúc về nhớ mang theo tiền.” Chung Tình chọn hai đĩa nhạc, mang qua quầy thu ngân để tính tiền.

Mới đến đầu quầy thu ngân, lại ngây ngẩn cả người, trong lòng cười, sao lại trùng hợp như vậy, Mạnh Tường đứng ở một quầy khác nhìn cô mỉm cười. Chung Tình nghe đầu dây bên kia kêu to, vội vã trả lời, “Được rồi, tôi chọn xong rồi, nói chuyện sau nhé.”

“Mua đĩa à?” Mạnh Tường cũng cầm hai chiếc đĩa nhạc trong tay, vẫn có túi bao, cô không nhìn rõ là đĩa gì.

Chung Tình cười cười, “Đúng, anh cũng vậy à?” Không thể tưởng tượng được, anh lại đi xa như vậy để mua đĩa, thần kỳ.

Chung Tình đứng song song với Mạnh Tường ở quầy thu ngân, cùng đặt đĩa lên quầy, lấy ví tiền, Mạnh Tường nhắc tay, mỉm cười nói, “Để anh trả.”

Chung Tình vừa định cự tuyệt, tiếng nói ôn hòa của anh lại vang lên, “Khó có dịp.” Cô sợ run mất nửa giây, thần nhiên cười, cất ví tiền đi.

Cô gái thu ngân cầm bốn chiếc đĩa giơ lên, “Hai chiếc đĩa giống nhau sao?” Hai người nếu quen biết nhau, sao lại còn mua giống nhau, thật kỳ quái.

Chung Tình sửng sốt, lúc ấy mới biết Mạnh Tường chọn đĩa giống hệt của cô, trái tim hơi ngừng lại một chút, chuyện này.... Quá trùng hợp rồi! Cô nhanh chóng thu hồi lại vẻ ngẩn ngơ, nhướn mày nhìn anh, “Anh cũng thích họ?” Nhớ từ trước tới giờ, anh không hề nghe những bài hát trầm buồn, mà thích những thứ nhạc sôi động như rock and roll. Suốt những năm ở nước ngoài, Robbie Williams và Sarah Cornor là hai ca sĩ cô yêu thích nhất, những ca khúc về tình yêu của họ luôn làm cô

“Đúng.” Mạnh Tường gật gù đầu, sau đó mỉm cười nói với người thu ngân, “Cho vào hai túi giúp tôi.”

Cô gái thu ngân nhìn hai người một cách kỳ lạ, sau đó quét mã, thu tiền.

Hai người mang đĩa CD, ra khỏi cửa hàng. Nhìn chiếc xe cách xe của cô không xa, đầu Chung Tình chợt lóe, sao cô lại không phát hiện ra đó là xe của anh chứ, khó trách lúc ấy cô cảm thấy biển số xe có chút quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ tới anh.

“Em đi trước.” Chung Tình định đi về hướng xe.

Mạnh Tường đột nhiên nói nhỏ phía sau, “Tiểu Tình, ngày mai có rảnh không?”

Chung Tình dừng chân, quay đầu nhìn anh, “Có chuyện gì sao?”

“Buổi tối cùng ăn cơm.” Mạnh Tường thần sắc ôn hòa, ánh mắt bình thản, “Có thể đi cùng bạn của em.”

Chung Tình sợ run trong ba giây, nhìn thẳng anh, có chút hoang mang, bạn của cô? Anh ám chỉ Chu Cần? Trong đầu vòng vo ba vòng, cô cười trả lời, “Có phải có gì đáng chúc mừng không?”

“Ngày mai Luyến Kinh trở về.” Mạnh Tường tươi cười, Chung Tình giật mình hiểu ra, sáng khoái gật đầu, “Được.”

Phất tay, tạm biệt, hai người đều đi về phía xe của mình. Xe của cô nhanh chóng rời đi, anh ngồi trong xe nhìn xe cô đi xa dần.

Di động nhẹ nhàng vang lên, điện thoại của Luyến Kinh, anh chậm rãi đưa điện thoại lên tai, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bóng chiếc xe phía trước, “Khỏe không? Ngày mai anh đến đón em, mấy giờ máy bay hạ cánh? Được, buổi tối đi ăn cơm nhé, anh hẹn Chung Tình và bạn cô ấy. Được, nghỉ sớm một chút đi.”

Ngắt điện thoại, Mạnh Tường khởi động xe. Giọng nói của Luyến Kinh có chút mệt mỏi. Trong đầu hiện lên hình ảnh khuôn mặt tươi cười kia, đôi mắt nhắm lại, môi mở ra mang theo ý cười. Đã bao lâu rồi anh không thấy nụ cười ấy của cô? Không có chút miễn cưỡng hay che giấu, chỉ đơn giản là vui vẻ. Đã rất lâu rất lâu, lâu đến mức trước mắt anh bỗng xuất hiện ảo giác, khi cô vẫn là một tiểu thiên sứ đáng yêu lúc xưa!

18. Chương 18: Ước Định

Đêm nay hẹn Chung Tình và bạn ăn cơm, sau khi từ công ty về, Mạnh Tường liền đến thẳng nhà Luyến Kinh. Nhìn khuôn mặt Luyến Kinh không còn vẻ mệt mỏi, anh vui vẻ cười, “Ngủ no rồi à?”

Luyến Kinh gật gù đầu, kéo dây an toàn, “Vẫn là trong nhà thoải mái nhất.”

Mạnh Tường mỉm cười khởi động xe, “Lần này rất bận à? Sao lại mệt như vậy?” Tuy rằng cô đã trang điểm, nhưng vẫn mơ hồ nhìn thấy mắt cô hơi thâm, cô ngủ cũng vẫn không đủ.

“Chạy vài vòng quanh thủ đô.” Cô giống như chic dây cót đã được vặn, không dám dừng lại nửa khắc.

“Thu hoạch được cũng không ít.” Luyến Kinh nhìn bên ngoài ôn hòa mềm mại, nhưng thật ra rất mạnh mẽ, chuyện gì cũng luôn làm hết sức.

Luyến Kinh tựa lưng vào ghế ngồi, nghiêng mặt nhìn anh, thật lâu không nói chuyện. Mạnh Tường thấy cô trầm mặc, cười

“Mạnh Tường, chúng ta còn kết hôn không?” Luyến Kinh cúi đầu, giọng nói để lộ ra sự đau đớn, chạm tới tận đáy lòng Mạnh Tường, tay anh không khỏi nắm chặt tay lái, chèn ép những chấn động trong lòng.

Một lúc lâu sau, anh nhìn cô, “Luyến Kinh, em sao vậy?”

Đúng vậy, cô sao vậy, rốt cuộc làm sao vậy? Luyến Kinh nhắm mắt lại, nhẹ lắc đầu, môi khẽ mở, “Em gặp anh ta.”

Lúc Mạnh Tường và Luyến Kinh ngồi trong nhà ăn, nhìn người Chung Tình kéo vào, Mạnh Tường ngây ngẩn cả người, sau một lúc liền hạ tầm mắt, che khuất ý cười không dễ nhận ra.

Người phục vụ dẫn Chung Tình đến, Mạnh Tường đứng lên, cười nói, “Hai người đến đây.” Sau đó Mạnh Tường khoát tay, mời hai người vào bàn, giới thiệu, “Luyến Kinh, đây là Chung Tình em đã gặp, đây là em trai cô ấy, Chung Duệ. Đây là Du Luyến Kinh, bạn anh.” Chung Duệ liếc mắt nhìn Du Luyến Kinh, chào một tiếng, sau đó kéo ghế cho Chung Tình ngồi, còn chính mình ngồi xuống vị trí đối diện với Mạnh Tường.

“Cô Chung, xin chào.” Luyến Kinh mỉm cười nhìn Chung Tình.

Chung Tình mỉm cười, “Xin chào, cô Du.”

Chung Duệ nhìn thật kỹ Du Luyến Kinh, đây là bạn gái của anh Tường?

Giữa bữa cơm, bốn người bắt đầu nói chuyện.

“Tiểu Duệ, gần đây thế nào?” Nghe bố nói, Chung gia vì muốn nhanh có cháu nội, luôn thúc giục Chung Duệ.

“Rất tốt.” Chung Duệ đảo mắt liếc chị chỉ lo uống nước, cười nói, “Anh Tường, khi nào thì đến phiên anh?”

Mạnh Tường ngừng một chút, nhìn khóe miệng đang cười của Luyến Kinh, chậm rãi nói, “Thuận theo tự nhiên thôi.” Nói xong nhìn Chung Tình, Chung Tình mỉm cười nhìn lại.

Du Luyến Kinh đột nhiên mở miệng, “Cô Chung, mới về đã quen chưa?” Lần trước gặp Chung Tình, cô cảm thấy cô gái này và thành phố không hợp nhau, trên người cô ấy luôn có cảm giác phiêu bạt tang thương.

Chung Tình nở nụ cười, “Đừng khách khí, gọi tôi là Chung Tình được rồi. Cũng đã quen rồi, quê hương mình, vẫn có cảm giác thân thiết như xưa.”

“Vậy là tốt rồi, hiện giờ cô đang làm việc ở đâu? Có cơ hội chúng ta cùng đi dạo.” Ngón tay xinh đẹp của Luyến Kinh gõ nhẹ lên chiếc cốc thủy tinh trong suốt, tạo ra âm thanh giống như tiếng nhạc.

“Tôi vừa mới xin vào làm trong một công ty quảng cáo.”

“Sao? Cô làm gì?” Luyến Kinh tò mò, hơi nhướn mi, chăm chú nhìn Chung Tình.

“Thiết kế đồ họa.” Chung Tình thần nhiên trả lời.

“Trùng hợp vậy sao?” Luyến Kinh đảo mắt nhìn Mạnh Tường, “Sao anh không nói cho em biết Chung Tình cũng làm thiết kế.” Cô cười rạng rỡ, chống người nhướn lại phía Chung Tình, vươn tay nói, “Tôi làm thiết kế trang phục.” Hai người có cùng chung sở thích, đều là thiết kế, tự nhiên dễ nói chuyện.

Chung Tình sững sốt một chút, nhanh chóng nắm tay cô, hật sự rất trùng hợp.” Bạn gái Mạnh Tường là người thiết kế trang phục, khó trách lần trước gặp, cảm thấy trang phục của cô ấy rất đẹp, nhìn thật sự rất thoải mái.

Chung Duệ nhìn hai người nắm tay, nở nụ cười, “Ánh mắt anh Tường thật không sai.” Mạnh Tường cười cười, không nói gì.

Xong bữa cơm, bốn người trò chuyện vui vẻ, Luyến Kinh kể lại những hiểu biết của mình ở Bắc Kinh, Chung Tình cũng kể một số chuyện ở nước ngoài, Mạnh Tường và Chung Duệ có chung sở thích, bàn luận về thể thao. Bất tri bất giác, nhà hàng đã đến lúc đóng cửa.

Bốn người thanh toán xong, đi ra, đứng bên ngoài chờ xe.

Luyến Kinh luyến tiếc nắm tay Chung Tình, “Có dịp thì đến phòng làm việc của tôi, xem thử giúp tôi mấy cái đồ họa.” Hai người không chỉ có chung sở thích về hội họa, mà còn yêu thích hoạt hình và truyện tranh. Chung Tình gật đầu, trong lòng lại có chút lo lắng.

Xe đến, Chung Tình nắm nhẹ tay Luyến Kinh, mỉm cười tạm biệt, “Đêm nay rất vui.”

“Tôi cũng vậy, rảnh tôi sẽ gọi điện thoại cho cô, cô nhất định phải tới.” Luyến Kinh chân thành nhìn Chung Tình.

Chung Tình gật gù đầu, “Được.” Luyến Kinh vui vẻ nhìn Mạnh Tường, “Anh có số điện thoại của Chung Tình đúng không?” Mạnh Tường gật đầu, nhìn Chung Tình, “Đi đường cẩn thận.” Chung Tình mỉm cười vuốt vuốt cằm, cùng Chung Duệ đi về phía xe.

Mạnh Tường cũng ôm Luyến Kinh đi về xe mình, theo một hướng khác.

Chung Duệ nhìn chằm chằm Chung Tình đang lái xe, hơn nửa ngày mới than nhẹ, “Chị, chị cũng nhanh đi tìm tình đi.” Xem tình huống tối nay, chuyện của anh Tường và Du Luyến Kinh cũng đã gần rồi.

Chung Tình khẽ liếc mắt nhìn em, cười khẽ, “Em gấp cái gì?”

“Chị nên đi tìm một tên đàn ông nào đó yêu thương chị.” Chung Duệ nhìn cô, trên mặt không có chút cảm xúc, nhìn anh Tường và người yêu khăng khít, phản ứng của chị lại quá bình tĩnh, có chút quỷ dị.

Chung Tình cười khẽ, “Thế nào? Mẹ và em trách chị ở nhà ăn không ngồi rồi à?” Bố mẹ còn chưa thúc giục, em trai lại mỗi ngày đều nhắc đi nhắc lại sợ cô không gả đi được.

“Không phải.” Chung Duệ nhìn chị chằm chằm, rất muốn vạch trần, nhưng lại không cam lòng do dự mở miệng, “Chị, chị thấy anh Tường và Du Luyến Kinh, không có cảm giác gì sao?”

Chung Tình khẽ nheo mắt, “Nên có suy nghĩ gì?” Bọn họ trai tài gái sắc, thật xứng đôi.

“Chị không có chút không thoải mái nào sao? Anh Tường trước kia đối với chị...” Chung Duệ nuốt xuống nửa câu sau, vết thương lòng của chị không biết đã lành chưa, nếu cứ nói tiếp, sợ rằng.... sợ rằng chị không vui.

“Trước đây mà em nói, là chuyện trẻ con, ai còn nhớ.” Chung Tình chậm rãi quay tay lái, ánh mắt xa xăm, ánh đèn xe đối diện chiếu vào mắt có chút đau.

Chung Duệ chậm rãi đặt tay lên vai chị, “Chị.” Chị giờ đây thâm trầm hơn trước rất nhiều, thậm chí ngay cả anh cũng không hiểu được màn sương mù trong mắt chị.

**

Mạnh Tường đưa Luyến Kinh về nhà, xe đến dưới lầu, cô lại không vội lên, hai người lẳng lặng ngồi trong xe.

“Cô ấy rất được.” Luyến Kinh mỉm cười nói.

Mạnh Tường không nói gì, ánh mắt nhìn ánh đèn đường phía xa chiếu trên hồ nước, ánh sáng phản chiếu lại có chút mờ ảo.

“Anh còn yêu cô ấy à?” Luyến Kinh chậm rãi nhìn anh, người đàn ông này nhìn nghiêng rất đẹp, vẻ thâm trầm khiến người ta run sợ, đôi mắt thâm sâu như kéo người ta nhảy vào đó.

“Không.” Mạnh Tường một mực phủ nhận, nhớ tới chuyện bất hòa với Chung Tình, trái tim bỗng chốc trầm xuống.

“Tại sao phải nói dối chính mình? Giống như em, khi thấy anh ta và người phụ nữ khác ở với nhau, trong lòng khó chịu muốn đánh người, lại giả như không có gì, bắt tay anh ta, khen quần áo của người phụ nữ kia thật đẹp, dối trá! Nghĩ đã muốn nhổ nước bọt!” Luyến Kinh nhắm mắt lại, trên mặt vô cùng chán ghét.

Mạnh Tường vươn tay, ôm đầu cô đặt trên vai, “Em luôn kiêu ngạo hơn hẳn ta.” Nội tâm kiên cường, khiến cô luôn nuốt tất cả vào bụng.

“Mạnh Tường, cô ấy đã trở lại, ước định của chúng ta còn hiệu lực không?” Luyến Kinh vỗ về ngực anh, nhẹ nhàng hỏi. Hai người bị thương, an ủi lẫn nhau, anh biết cô đã có một khoảng thời gian vô cùng đau khổ, cô biết anh có một kí ức không thể quên đi, họ ước định nếu trước ba mươi lăm tuổi, họ vẫn độc thân thì sẽ kết hôn!

“Còn hiệu lực.” Mạnh Tường bình thản nói không chút do dự, cô đã trở lại, nhưng cũng không thay đổi được gì, anh và cô nhất định không bao giờ có thể!

Bên trong xe không khí trầm mặc, Luyến Kinh nghe thấy tiếng tim anh đập, vững vàng chắc chắn, không chút gợn sóng.

“Em rất tò mò, anh và cô ấy trước đây đã xảy ra chuyện gì?” Luyến Kinh chậm rãi ngồi thẳng dậy, nhìn khuôn mặt ôn hòa của anh, cho dù có chuyện gì xảy ra, trên mặt anh vĩnh viễn vẫn không có chút gợn sóng hay sợ hãi, anh vẫn luôn như vậy sao? Cô có thể hỏi anh không?

“Là một số chuyện trẻ con, giờ đây nghĩ lại, cũng thấy lạ lùng.” Ánh mắt Mạnh Tường nhẹ nhàng, nụ cười vẫn nở.

Luyến Kinh xoa xoa mắt anh, ôn nhu nói, “Anh cười như vậy, rất bi thương.” Mặt anh đang cười, mắt lại đau đớn.

Mạnh Tường chậm rãi kéo tay cô xuống, “So với khóc còn khó coi hơn sao?” Luyến Kinh nhìn thẳng anh, gật gật đầu.

Mạnh Tường cười.

Anh biết có những người như vậy, khi cười lộ lên còn khó coi hơn cả khóc, bởi vì khuôn mặt đẹp không tương xứng với ánh mắt trống rỗng, càng trở nên quý mị đến dọa người!

19. Chương 19: Xem Xét

Mạnh Tường trở lại chỗ ở của mình.

Anh vào phòng, đang chuẩn bị mở đèn bàn, đột nhiên thấy bầu trời đêm ngoài cửa sổ lóe lên một chút, ngừng lại nhìn, ở bên kia sông đang đốt pháo hoa, rất sáng lại rất đẹp.

Anh ngồi trước bàn, mở máy tính, nhân lúc máy tính đang khởi động, đốt một điếu thuốc. Nhìn máy tính trên mặt bàn chậm rãi hiện ra, anh dụi thuốc trong tay, mở hòm thư.

Đối với tình trạng công ty hiện nay, anh nhận được một bức thư nặc danh tố cáo Phó tổng Dương Bản Vũ nhận hối lộ, căn cứ vào độ chính xác của bức thư, Mạnh Tường thu thập chứng cứ, sau đó đóng hòm thư. Dương Bản Vũ là nhân viên cũ của bố anh, sau khi anh tiếp quản công ty, vẫn phụ tá anh, tác phong cường thế cứng rắn, nên trong những cuộc họp thường kỳ luôn có xung đột với anh, nhưng ngại vì ông ta là lão thần trong công ty, ngay cả chính mình thường ngày vẫn phải ba phần kính nể, những người khác cũng chỉ dám giận chứ không dám nói. Mạnh Tường chậm rãi hút thuốc, suy nghĩ xem nên xử lý chuyện này thế nào.

Mắt bất giác lại nhìn ra ngoài cửa sổ, pháo hoa sáng rực rỡ không ngừng biến hóa nở rộ, trong lòng đột nhiên xúc động, tay chậm rãi mở một thư mục ẩn, kích đúp vào một đoạn video. Mạnh Tường tắt đèn bàn, chậm rãi dựa lưng ra sau, để chính mình vùi vào trong ghế, tàn thuốc lập lòe trong bóng đêm như đáp lại pháo hoa ngoài cửa sổ.

Sau những tiếng tap âm rất nhỏ, một giọng nói ngọt ngào vang lên, “Em ngốc thật, lại đặt sai giá phóng rồi, giờ đã được chưa?”

Khuôn mặt Mạnh Tường chiếm toàn bộ màn hình, ánh mắt dịu lại, bộ dáng cô ngây ngốc, tóc rối loạn ở thái dương cho thấy cô đang bối rối thế nào. Anh lẳng lặng nhìn, lẳng lặng mỉm cười, tàn thuốc không tiếng động lặng lẽ rơi xuống.

Tiếng pháo hoa một lần nữa phát ra từ phía sau, anh nhắm mắt lại, bên tai dường như vang lên tiếng cười quen thuộc, nhớ tới lời nói lúc này của Luyện Kinh, đúng vậy, người cười khiến người khác thấy bị thương chính là Chung Tình.

Trong những năm tháng thống khổ hoang đường ấy, anh đã quên hết người thân, cũng quên rằng còn có một trách nhiệm phải gánh vác. Khi anh tỉnh táo lại, đến nhà Chu Đồng bố mẹ Chu Đồng đang già đi, trong thâm tâm thấy áy náy, chợt nhận ra anh đã phóng túng bản thân mình quá lâu.

Tình yêu tuổi trẻ đã trở thành một nỗi đau! Anh không muốn nghe thấy tên cô, cũng không bao giờ hỏi đến chuyện của cô, thậm chí khi bố mẹ Chu Đồng nhắc đến tên cô, anh cũng lạnh lùng mà chống đỡ. Anh hận cô như vậy, hận cô ra đi, hận cô giẫm đạp lên tình cảm của anh, anh muốn hoàn toàn quên cô.

Khi đó, hai nhà Chung Mạnh chấm dứt liên hệ, anh có thể thành công rời xa tin tức của cô, bố mẹ cũng không nhắc tới cô, anh cố gắng hoàn thành việc học. Sau khi tốt nghiệp, anh trực tiếp đến công ty của bố thực tập.

Anh nghĩ mình đã mai táng cô, tất cả mọi chuyện về cô cũng không thể ảnh hưởng đến anh, nhưng không ngờ, ngày ấy, anh mới nhận ra mình đã sai lầm thế nào.

Ngày đó, anh vào Chu gia, chợt nghe thấy một tiếng nói quen thuộc. Anh dờ dẫm vào nhà, nhìn khuôn mặt trong TV, khuôn mặt anh xám lại. Anh trầm mặc ngồi trong sofa, ánh mắt không rời khỏi màn hình, cho đến khi hình ảnh đột nhiên ngừng lại, anh mới nghe tiếng bác Chu quát to.

“Sao lại không chạy nữa? Hả?”

“Chung Tình gửi VCD cho chúng ta, con bé thật tốt.”

Anh nghe thấy một tiếng gào lên trong lòng, quả thật rất khá, thật sự rất tốt, có thể không? Cảm giác phần hận dâng lên cao, anh nắm chặt tay, bực tức vì mình phần nộ, không phải đã thành người lạ, tại sao còn vì cô mà tức giận, cô không đáng!

Có trời mới biết, ngày đó anh bị ma làm hay sao, mà lại mở miệng nói sẽ sửa VCD cho ông bà Chu.

Anh về nhà dùng máy tính phục chế VCD, làm một bản VCD mới, mà chính mình lại một bản. Đêm đó, máy tính chỉ đơn giản chiếu đi chiếu lại đoạn video, mỗi nụ cười của cô đều làm tổn thương mắt anh, trái tim anh. Cô quả thật rất giỏi! Cho dù anh che giấu tốt thế nào, ảnh hưởng của cô đối với anh vẫn như cũ, anh chung quy không thể nhả tâm như cô, có thể khiến trí nhớ xóa hết không còn một chút!

Sau đó, mỗi lần anh đều mượn cơ hội sửa chữa VCD giúp bố mẹ Chu Đồng, lặng lẽ cất giấu những đoạn video về cô. Vô số đêm, trong bóng đêm anh lẳng lặng ngắm nhìn nụ cười của cô. Anh cẩn thận giữ bí mật ấy trong lòng, không dám cho bất cứ ai biết, anh không thể quên được người đã từng làm mình bị tổn thương thật sâu ấy!

Những đoạn video này anh đã xem đến mức có thể đọc lâu lâu, vậy mà có một ngày anh phát hiện ra một điểm lạ, anh kích động di chuyển chuột, nhìn thấy trên màn hình máy tính phía sau lưng cô có một trang blog, trên blog có ảnh chụp của cô. Anh run run phóng to màn hình, dựa vào logo của trang web để tìm. Trời không phụ người có lòng, trải qua ba đêm thức trắng khổ chiến, anh rốt cuộc cũng tìm được trang web của cô! Nhưng lại không thể tìm được câu trả lời cho câu hỏi bảo mật.

Anh nhìn câu hỏi trên màn hình: “Who am i?” Suy nghĩ một lúc, rốt cuộc cũng đoán trúng. Khi anh nhập vào hai chữ “mập mập”, trang web mở ra! Anh giống như một tên trộm cẩn thận dùng IP quản lý xem trang blog, lòng của cô giống như quả cà rốt, từ từ mở ra.

Sau khi anh xem hết nhật ký của cô, ngoài cửa sổ trời đã sáng! Anh kinh ngạc ngồi thất thần trước máy tính, toàn thân lạnh lẽo, tay chân như trúng ma túy, cho đến khi ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, anh mới hoảng sợ tắt trang blog, rút nguồn điện. Cho tới khi anh đứng lên, lại thấy hai chân không thể đứng thẳng được, một đêm rung động khiến anh đầu váng mắt hoa.

Anh đã xem bí mật của cô!

Xuyên qua những dòng chữ nhỏ bé ấy, anh dường như đã nhìn thấy một cô gái bồi hồi đứng chân trần trong đêm, giấu mình trong bóng tối, tự mình gặm nhấm nỗi

Anh đã biết cô mắc chứng mất ngủ nghiêm trọng, từ sau khi Chu Đồng gặp chuyện không may, bệnh lại nặng hơn. Khi đó, cô nói không ngủ được, không phải là lừa anh, cô không muốn rời xa anh cũng là bởi vì chỉ có ở trong lòng anh, cô sẽ không gặp những giấc mộng kỳ quái, tra tấn giấc ngủ của cô.

Cô vẫn vì chuyện Chu Đồng mà tự trách, đến bây giờ Mạnh Tường mới có thể suy nghĩ cẩn thận.

“Làm sao bây giờ? Vì sao người trong mơ của mình không phải cậu? Vì sao mình nhớ cậu như vậy, mà không thể gặp cậu trong mơ? Cậu vẫn trách mình sao? Trách mình đã nói những lời ấy với cậu. Nếu mình biết tâm sự của cậu, mình nhất định sẽ không nói vậy với cậu, đánh chết cũng không nói.”

Cô rốt cuộc đã nói với Chu Đồng cái gì đó, khiến cho cô nghĩ rằng mình và cái chết của Chu Đồng có quan hệ trực tiếp, vì vậy mới đau khổ tự trách.

Cô sợ người nhà phát hiện ra mình mất ngủ, lại muốn tránh né Mạnh Tường, đưa ra yêu cầu xuất ngoại. Những ngày mới ra nước ngoài, hàng đêm cô không ngủ, đêm khuya ngồi vẽ trước máy tính, viết nhật ký, cho đến khi gục xuống bàn. Một người tịch mịch tự trách làm cho tinh thần mau xuống dốc, thậm chí cô bắt đầu ỷ lại vào thuốc, cần. Anh khó có thể tưởng tượng được, cô làm thế nào để sống qua những ngày đó?

Ngày ấy anh nhìn thấy cô và một nam sinh khác trong phòng, thật ra cũng không phải chủ ý của cô, chỉ là việc ngoài ý muốn do say rượu, nhưng cô lợi dụng cơ hội ấy để làm tổn thương anh! Sau việc đó, anh thấy cô viết một câu, “Cậu thấy không? Trong mắt anh ấy chỉ còn lại hận thù, cậu có thể yên tâm.” Yên tâm? Một người đã chết thì có gì mà yên tâm? Anh nghiền ngẫm những lời này, nhưng vẫn không thể lý giải được. Chỉ mơ hồ cảm thấy, Chung Tình và Chu Đồng đã có một lời ước định, cô yên lặng tuân thủ ước định ấy.

Sau đó, cô tìm bác sĩ tâm lý, qua hai năm điều trị, mới dần khôi phục. Những thứ trong lòng đã có thể nói ra, cô không còn mất ngủ.

Nhìn bức tranh của cô, trong lòng anh dường như có gì đó đổ vỡ, có một thứ chất lỏng chậm rãi chảy ra, những đường cong đơn giản vẽ một bóng dáng trong đêm, ở đó cất giấu một trái tim cô độc, không có chút sinh khí. Trong lòng cô như có một thứ gì đó đã chết theo Chu Đồng.

Mạnh Tường cũng phát hiện, trong nhật ký của cô, không có một chút bóng dáng anh, cô cố ý lảng tránh anh. Giống như anh khi đó, cố ý mai táng hình bóng cô.

Buổi tối hôm ấy, nỗi hận trong lòng anh lặng lẽ mờ đi, thì ra cô chỉ là hận chính mình mà thôi.

20. Chương 20: Chăm Sóc

Lâm Tuyền mang thai, Chung gia từ trên xuống dưới đều vui mừng, thậm chí vì chăm sóc Lâm Tuyền, Tiêu Tổ Tâm chuyển đến nhà Chung Duệ. Chung Tình nhìn bộ dáng vui mừng của bố mẹ, cảm giác rất hạnh phúc, nhà này ít nhất cũng còn Tiểu Duệ có thể làm họ yên tâm, thay cô chăm sóc bố mẹ.

Mấy ngày nay công ty nhận một hạng mục lớn, bộ phận thiết kế đều phải tăng ca, đã vài ngày cô không về nhà ăn tối.

“Lại đây, lại đây, ăn no rồi làm tiếp.” Khi Chu Cần mang một đồng lớn đồ uống vào cửa, người mang đồ ăn cũng vừa tới.

Mọi người đều ngừng tay, vội vã đi qua, hương thơm ngập tràn cả văn phòng, mọi người thật sự rất đói bụng.

“Đừng làm nữa, ăn xong rồi làm tiếp.” Chu Cần đoạt chuột trong tay Chung Tình, đưa một hộp thức ăn đến trước mặt cô. Chung Tình mỉm cười nhận lấy, “Cám ơn.”

“Chị Chung, chị thật hạnh phúc, ở lại tăng ca còn có người chăm sóc” Đồng nghiệp Tiểu Phong vừa ăn vừa cười trộm, Chu Cần ở bộ phận nghiệp vụ cũng cùng tăng ca với bộ phận thiết kế của họ, thật là dụng tâm lương khổ.

Chung Tình chỉ cười không nói, Chu Cần trừng mắt liếc Tiểu Phong, “Không phải các cô được lợi sao, toàn là tôi làm chân chạy vật.” Cậu đặt một ly trà sữa vị trà xanh trước mặt Chung Tình, Chung Tình hỏi: “Cậu không ăn sao?”

“Lúc này tôi đói quá, đã ăn rồi.” Chu Cần nháy mắt mấy cái, cô chủ động quan tâm cậu, thật hiếm có.

Tiểu Xa nháy nháy mắt với Tiểu Phong, Chu Cần theo đuổi Chung Tình? Tiểu Phong gật đầu cười trộm, cô thường nhìn thấy hai người cùng nhau tan ca, xem ra Chung Tình cũng không cự tuyệt Chu Cần.

Chu Cần mặc kệ hai người ở một bên tề mi lộng nhãn, chỉ xem bản thiết kế đã hoàn thành một nửa của Chung Tình, “Còn mất bao lâu nữa?” Cô đã tăng ca liên tục, sắc mặt gần đây không tốt lắm.

“Phải xem tiến độ của mọi người nữa, đêm nay phải hoàn thành.” Chung Tình nhìn thành quả của những người khác, ước chừng đêm nay phải làm muộn, “Cậu cứ về trước đi, bọn tôi có lẽ sẽ về muộn.”

Chu Cần lắc đầu, “Không được, em mệt như vậy, lái xe rất nguy hiểm, để tôi đưa em về cho an toàn.” Đôi mắt cô đã đen lại, lái xe trong tình trạng mệt mỏi như vậy cậu cũng sẽ rất lo lắng.

Chung Tình nhú mày, “Cậu lái xe à?” Không phải cậu ta vẫn ngồi xe buýt sao? Cậu ta có bằng lái?

“Đừng khinh thường tôi, tôi đã có bằng lái lâu rồi, chỉ là thành phố này đông như vậy, ngồi xe buýt tanh.” Chu Cần méo mào. Thật ra cậu cũng có ý định lái xe, để về sau có thể đưa đón Chung Tình khi cô tăng ca.

Chung Tình cười cười không để ý, vừa ăn cơm vừa nhìn chằm chằm vào kết quả trên màn hình máy tính, suy nghĩ về công việc. Chu Cần nhìn cô chăm chú, khóe miệng khẽ nhếch lên, gần đây cô không còn cự tuyệt cậu đến gần, dù trong lời nói vẫn còn vẻ đạ mạc. Nhưng cô đối với tất cả mọi người đều thế, khách khí, lễ phép, duy trì khoảng cách.

Ăn xong, Chu Cần để mọi người tiếp tục làm việc, cậu thu dọn sạch sẽ, sau đó mở máy tính, làm việc của mình.

Chung Tình nhìn theo bóng dáng cậu, mỉm cười, đó thật ra cũng là một cậu bé tốt.

Làm việc đến gần sáng, rốt cuộc cũng hoàn thành. Chung Tình tổng hợp kết quả của mọi người lại, sau đó kiểm tra mấy lần, đứng lên mỉm cười tuyên bố: “OK, hoàn thành, mọi người vất vả rồi.” Mọi người nghe Chung Tình nói, tất cả đứng dậy hoan hô, rốt cuộc có thể về nhà. Mọi người vội vàng thu dọn bàn, tắt máy tính.

Chu Cần cũng lại giúp Chung Tình thu dọn, mọi người tạm biệt hai người, lục tục rời đi. Cuối cùng, trong văn phòng chỉ còn lại Chung Tình và Chu Cần, Chung Tình day day thái dương, nhìn Chu Cần tắt máy

tính giúp cô, dọn sạch bàn. Cô nở nụ cười, “Cậu không phải thường làm việc nhà chứ?” Chu Cần đắc ý nói, “Tôi thường giúp mẹ dọn dẹp vệ sinh.” Chung Tình kinh ngạc, thật không nhận ra.

“Kinh ngạc không, về sau còn nhiều thứ khiến em kinh ngạc.” Chu Cần đẩy ghế dựa của cô vào, sau đó kéo cô ra ngoài cửa.

Đóng cửa lại, ra ngoài công ty, đi thang máy xuống sảnh, người quản lý liếc mắt nhìn họ, “Sĩ Đạt à?” Chu Cần dương dương tự đắc cầm thẻ nhân viên trong tay, “Đúng vậy.”

Hai người đi về bãi đỗ xe, Chu Cần quả nhiên không cho Chung Tình lái xe, Chung Tình không tranh được, đành phải thôi, ngồi vào vị trí bên cạnh.

Đêm khuya, xe trên đường không nhiều, gió ngoài cửa đã mang theo hơi lạnh, Chung Tình tựa lưng vào ghế, ánh mắt có chút mệt mỏi.

“Mệt thì ngủ chút đi, khi đến tôi gọi em.” Chu Cần đóng cửa kính. “Không sao.” Chung Tình lắc đầu, cô vẫn chịu đựng được.

Chu Cần nhìn cô cố chấp, cũng không khuyên nhủ thêm, mở CD, muốn giúp cô nâng cao tinh thần.

Bản nhạc A better man chậm rãi vang lên, Chu Cần kinh ngạc nhìn Chung Tình, “Em cũng thích bài này? Đây là bài hát ở đại học tôi nghe mãi không chán.” Chu Cần vì sự trùng hợp này mà hưng phấn không thôi. Chung Tình tựa vào ghế nhắm mắt lại, nghe giọng của Robbie William, chậm rãi thả lỏng.

Xe xóc nảy, trong xe âm nhạc ngập tràn. Đột nhiên, một tiếng nhạc vang lên, Chu Cần quay đầu nhìn Chung Tình, điện thoại di động của cô, đúng lúc cậu còn do dự có đánh thức cô không thì Chung Tình tỉnh lại. Cô lấy di động, vừa thấy cái tên lóe lên trên màn hình, Mạnh Tường! Cô sợ run ba giây, nhanh chóng bấm nghe.

“Alo? Vẫn chưa ngủ. Cái gì? Ở đâu? Được, em đến ngay.” Sắc mặt Chung Tình đột biến, vừa ngắt điện thoại liền hỏi Chu Cần, “Bệnh viện Lục ở đâu cậu biết không?” Chu Cần căng thẳng, vội vã nói, “Tôi biết.” Ai bị bệnh mà khiến sắc mặt cô khó coi như vậy, Chu Cần quay đầu xe, tăng tốc.

“Có chuyện gì vậy?” Chu Cần lo lắng hỏi.

“Có người bị bệnh.” Chung Tình nói một câu ngắn gọn, không mở miệng nữa. Chu Cần biết cô lo lắng, tăng tốc chạy.

**

Lúc Mạnh Tường nhìn thấy Chu Cần ở phía sau Chung Tình, sợ run nửa giây, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường, “Chung Tình.”

“Bác Chu sao vậy?” Chung Tình nhìn bác Chu nằm trên giường bệnh, hai tay đều cầm đầy ống truyền, đầu giường còn có bảng điện theo dõi, dì Chu ngồi bên cạnh nắm tay ông.

Mạnh Tường đỡ lấy cô, “Đừng lo, bác Chu bị viêm tuyến tụy.” Chung Tình vội vã cầm tay anh, “Nghiêm trọng không?” Vì sao bác Chu lại có vẻ khổ sở như vậy, không ngừng rên rỉ. Mạnh Tường trấn an cô, “Hiện giờ có lẽ hơi đau, nhưng không sao”. “Đây là...” Chung Tình chỉ vào bảng theo dõi ở đầu giường, cô còn tưởng bác Chu đang bị nguy hiểm đến tính mạng. Mạnh Tường nhẹ nhàng cười, “Bác Chu bị cao huyết áp nên phải theo dõi chặt chẽ.” Chung Tình nhìn vào, quả nhiên, huyết áp của bác Chu là 180, thật sự hơi cao.

Chung Tình buông Mạnh Tường ra, đến bên cạnh dì Chu, ôm lấy bà, “Dì”. Dì Chu sờ sờ đầu cô, “Làm phiền các con rồi.” Chung Tình lắc lắc đầu, cầm tay dì đặt lên mặt mình, “Không phiền.”

Lúc ấy, y tá đi vào, đưa một viên thuốc cho Mạnh Tường, “Cho bố anh nuốt viên thuốc này.” Mạnh Tường gật đầu, sau đó đi lại, nhét thuốc vào miệng bác Chu, nhỏ giọng dặn, “Bác Chu, nuốt thuốc đi bác”. Bác Chu từ từ nhắm mắt, vừa rên rỉ vừa nuốt thuốc trong miệng.

Chung Tình nhìn Mạnh Tường, “Thuốc gì vậy?” “Giảm áp, huyết áp của bác Chu hiện giờ rất cao.” Mạnh Tường nhìn cô, ánh mắt mềm nhẹ.

Chung Tình khôn ngoan khẽ buông lỏng khẩu khí, nhẹ nhàng vỗ về vai dì Chu.

Mạnh Tường nhìn Chu Cần hỏi, “Đây là?” Chung Tình mới giật mình lao thẳng đến Chu Cần bị bỏ quên một bên, khẽ giới thiệu, “Chu Cần, đồng nghiệp của em, đây là Mạnh Tường, bạn tôi.” Mạnh Tường mỉm cười vươn tay. Chu Cần nắm lấy, “Xin chào.” Hai người đàn ông đối diện nhìn thẳng nhau, sau đó mới buông tay.

Chung Tình nói với Chu Cần, “Chu Cần, ngại quá, không thể đưa cậu về.” Chu Cần cười cười, “Không sao, tôi tự về được. Em.... Cũng chú ý nghỉ ngơi, về sớm một chút.” Chung Tình cảm kích cười cười, Chu Cần tạm biệt mọi người rồi rời đi.

Mạnh Tường thấy Chung Tình nhìn theo Chu Cần rời đi, chậm rãi hạ tầm mắt, đây là người đang theo đuổi cô? Hình như nhỏ tuổi hơn Chung Tình.

Mạnh Tường đi đến, vỗ nhẹ vai Chung Tình, “Anh đưa dì Chu về trước, em chăm sóc cho bác.” Chung Tình gật gật đầu, ánh mắt dì Chu đã rất mệt mỏi. Cô nâng dì Chu dậy, “Dì, dì yên tâm, ở đây có con và Mạnh Tường lo, không sao đâu.” Dì Chu gật gật đầu, “Nhờ con vậy, Mạnh Tường.” Mạnh Tường đỡ dì Chu, dặn Chung Tình, “Truyền nước xong thì nhớ gọi y tá, nếu huyết áp vẫn cao như vậy cũng gọi y tá đến xem.” Chung Tình vội vàng gật đầu.

Mạnh Tường nhìn vẻ hoảng hốt của Chung Tình, nhẹ nhàng ấn vai cô, “Đừng lo, không sao đâu. Anh sẽ về ngay.” Chung Tình nhìn ánh mắt an ủi của anh, giống như có một nguồn sức lực khiến cô yên tâm, cô mỉm cười gật đầu.

Mạnh Tường đỡ dì Chu rời đi.

Chung Tình ngồi ở ghế cạnh giường, cẩn thận nhìn bác Chu, nhìn hai bên cánh tay ông đầy ống dẫn, một bên là ống truyền dịch, một bên là ống đo huyết áp. Mà bác Chu bị đau, lăn qua lộn lại, cô sợ bác cử động mạnh làm đứt ống dẫn, vội gọi y tá.

Y tá nói không sao, để ý một chút là được, sau đó cô y tá hỏi, “Bác đã uống thuốc chưa?”

Thần trí bác Chu không rõ ràng, không ngừng rên rỉ, “Đau chết tôi, đau chết tôi.” Cô y tá cười khẽ, hỏi lại, Chung Tình hỏi nhỏ vào tai bác Chu, “Bác Chu, bác đã uống thuốc chưa?” “Không biết.” Bác Chu ồn ào trả lời. Chung Tình hỏi lại, “Miệng của bác có đắng không?” Bác Chu ngừng lại một lát, “Có một chút.” Y tá nghe xong, lại mở huyết áp kế, nhìn con số không ngừng nhảy, Chung Tình lo lắng hỏi, “Cô y tá, uống thuốc rồi sao huyết áp không hạ?” Y tá lấy bút ra ghi lên tờ giấy ở đầu giường, nói, “Thuốc này sau 20 đến 45 phút mới có tác dụng.” Chung Tình gật đầu cảm ơn.

Cô y tá nhìn lại biểu đồ một lần nữa, rồi mới rời đi.

Chung Tình im lặng ngồi trên giường, nhìn chăm chăm vào bác Chu.

Tiếng rên rỉ của bác Chu nhỏ dần, rồi chìm vào giấc ngủ. Phòng bệnh trở nên vô cùng im lặng, chỉ có tiếng lách cách của các dụng cụ y tế. Chung Tình dựa vào thành ghế, chống mí mắt, không dám nháy mắt, cô sợ mình không cẩn thận ngủ quên. Cô vào phòng vệ sinh rửa mặt, quả nhiên tỉnh hơn rất nhiều.

Cô cứ ngồi lẳng lẳng bên giường như vậy nhìn bác Chu, nhìn dáng vẻ già nua của ông, trong lòng khẽ nhói, suốt mấy năm cô không có mặt ở đây, có phải chỉ có Mạnh Tường chăm sóc họ?

Không biết qua bao lâu, phía sau vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp, cô quay đầu nhìn lại, Mạnh Tường đã trở lại.

Mạnh Tường cởi áo khoác ngoài, đến bên cạnh cô, nhẹ giọng nói, “Khá hơn chút nào không?” Cô gật đầu, “Nước đã truyền hết một bình, phải truyền thêm một bình nữa, huyết áp thì vẫn phải tiếp tục theo dõi.”

Mạnh Tường nhìn băng đo, huyết áp đang giảm. Anh dịu dàng nhìn Chung Tình, trên mặt cô lộ vẻ mệt mỏi, mắt hờn xuống, “Anh đưa em về.” Chung Tình vội lắc đầu, “Em muốn ở lại đây.”

“Ở đây có anh là được rồi.” Anh vốn không định gọi điện cho cô, nhưng nghĩ cô cũng rất quan tâm đến ông bà Chu, nếu không nói cho cô biết, sau này cô nhất định sẽ trách.

Chung Tình nhìn những lọn tóc tán loạn trên trán Mạnh Tường, không hề gợn gờm như bình thường, “Trước đây anh thường xuyên chăm sóc cho họ như vậy sao?”

Mạnh Tường ngẩn ra, nhìn ánh mắt quan tâm của cô, chậm rãi nở nụ cười, “Ừm, thói quen thôi.”

Chung Tình dời ánh mắt về gương mặt bác Chu, sau đó lại nhìn Mạnh Tường, “Cám ơn anh.” Anh thật sự đã chăm sóc cho bố mẹ Chu Đồng như bố mẹ đẻ của mình.

Mạnh Tường mỉm cười nhìn cô, “Là nên làm thôi.” Chăm sóc bố mẹ Chu Đồng không phải là trách nhiệm, anh cũng muốn làm chút gì đó cho Chu Đồng.

“Nếu không, em đi nằm một chút đi, có ghế nằm đấy.” Mạnh Tường nhìn hai mắt cô thâm lại, lo lắng nói.

Chung Tình lắc đầu, “Em không ngủ được.” Mạnh Tường vừa nghe, trong mắt hiện lên một tia cảm xúc phức tạp, không hề miễn cưỡng cô, nhẹ giọng nói phải ra ngoài một chút, liền rời khỏi phòng.

Chung Tình nhìn bóng dáng cao ngất của Mạnh Tường, trong lòng có rất nhiều cảm xúc phức tạp.

Chỉ chốc lát, Mạnh Tường cầm hai cốc cà phê bốc khói đứng cạnh cửa, ý bảo cô ra ngoài, cô vội vã ra khỏi phòng. Mạnh Tường đưa cô một cốc, “Để nâng cao tinh thần.” Chung Tình cầm cốc cà phê nóng, cùng Mạnh Tường dựa lưng vào tường, nhìn bác Chu trên giường bệnh.

Hai người yên lặng uống cà phê, mùi hương ngào ngạt chờn vờn xung quanh.

“Anh nghĩ em đã ngủ.” Mạnh Tường mở miệng

“Không, ở lại tăng ca.” Thì ra, họ đều tăng ca, ánh mắt Mạnh Tường khẽ động.

“Bạn lắm à?”

“Vừa nhận một hạng mục lớn, nên phải tăng ca thêm vài ngày.” Khó trách trên mặt cô lộ ra vẻ mệt mỏi, ngay cả mắt cũng hơi thâm lại.

“Đừng liều mạng quá, phải chú ý sức khỏe.”

“Ừm.” Cô gật đầu mỉm cười, uống một ngụm cà phê ấm áp.

“Nghe nói vợ Tiểu Duệ mang thai, chúc mừng.”

“Cám ơn.”

“Em thì sao, khi nào kết hôn?” Mạnh Tường nhìn Chung Tình, khóe miệng cười thản nhiên. Vừa rồi nhìn Chu Cần, anh nhận ra cậu ta rất quan tâm đến Chung Tình.

“Không biết.” Chung Tình nở nụ cười, không phải anh vẫn chưa kết hôn sao? Quan tâm cô làm gì.

“Đừng kén chọn quá, vài năm nữa sẽ khó khăn.” Mạnh Tường chân thành nhìn cô, ánh mắt đầy quan tâm.

Chung Tình cười khẽ, sao đột nhiên anh giống bố cô vậy. “Em biết rồi. Anh cũng vậy, kết hôn sớm một chút, mẹ nuôi đã muốn ôm cháu nội rồi.”

Hai người cầm cà phê, nở nụ cười, họ đều đã thành thặng nam thặng nữ[5].

Không gian tĩnh lặng, chỉ có bóng dáng các y tá thỉnh thoảng đi ngang qua. Hai người tựa vào tường, nhẹ nhàng nói chuyện phiếm, cảm giác thoải mái rất quen thuộc khiến họ chợt nhớ lại ngày xưa, đã rất lâu rồi họ không hề nói chuyện phiếm với nhau.

21. Chương 21: Im Lặng

Mạnh Tường và Chung Tình chăm sóc cho bác Chu một đêm, hừng đông dì Chu mang theo cháo nóng đến. Vừa thấy bộ dáng mệt mỏi của hai người, dì Chu đau lòng khẽ nói, “Đã khiến các con mệt mỏi rồi.”

Chung Tình khẽ cười, “Không có gì đâu ạ, hàn huyên cả đêm, tự nhiên càng tán gẫu càng có tinh thần.” Cô chớp chớp mắt với Mạnh Tường, anh rất nhanh chóng gật đầu phụ họa. Dì Chu lắc đầu, đưa cháo cho Mạnh Tường, “Mau ra ăn sáng đi.” Chung Tình nghi hoặc hỏi, “Đây không phải cho bác Chu sao ạ?” “Bác Chu đang truyền dịch, không thể ăn gì.” Mạnh Tường ý bảo Chung Tình đi rửa mặt, rồi ra ăn cháo.

Khi Chung Tình đi ra, Mạnh Tường đã phân chia xong cháo, dì Chu ngồi bên giường nhìn bác Chu. Cô mỉm cười nhận lấy bát Mạnh Tường đưa, uống một ngụm lớn, thơm quá, khóe miệng cong lên, lưỡi đưa ra ngoài khe liếm lên môi, cười nhìn anh, “Anh cũng đi rửa mặt đi.” Mạnh Tường nhìn bộ dáng đáng yêu của cô, tim đập mạnh, ánh mắt có chút thất thố, vội vã đi vào buồng vệ sinh, che dấu sự dao động trong lòng.

Chung Tình vừa ăn cháo, vừa hỏi dì Chu, “Bệnh của bác Chu là do tuổi cao ạ?”

“Thỉnh thoảng lại bị vài lần, mỗi lần đau đến vài ngày, aizz, cũng tại ông ấy không quản được miệng.” Dì Chu vẻ mặt không thể nề

“Có phải hôm qua bác lại uống trộm rượu không ạ?” Mạnh Tường rửa mặt đi ra, cười hỏi.

“Đúng vậy, nói ông ấy không nghe, đã cao huyết áp, lại viêm tuyến tụy, vậy mà còn nói cái gì cũng không cho ăn thì sống không bằng chết.” Dì Chu nhắc tới bệnh của bác Chu lại bắt đầu lải nhải.

Chung Tình khấn trương nói, “Thân thể không tốt, nên chú ý hơn một chút, dì nhớ nhắc nhở bác.”

“Dì cũng muốn vậy.” Dì Chu nhún nhún vai, “Ông ấy phải nghe mới được.”

Mạnh Tường ôm dì Chu an ủi, “Dì đừng lo, bình thường bác Chu chú ý một chút, chỉ cần uống rượu ít đi một chút là được.”

Chung Tình và Mạnh Tường ăn cháo xong, dì Chu bắt họ về nhà nghỉ ngơi. Hai người nói buổi tối sẽ đến thăm bác Chu, rồi rời khỏi bệnh viện.

Vào bãi đỗ xe, Mạnh Tường liếc mắt nhìn xe Chung Tình, đột nhiên mở miệng, “Cả đêm không ngủ, xin phép công ty rồi về nhà nghỉ ngơi một chút.”

“Không cần, hôm nay em có rất nhiều việc.” Cô cười phất tay, đi về phía xe của mình. Cô vừa định mở cửa xe, bên người có một cảm giác áp bách, chìa khóa xe trong tay đã bị Mạnh Tường lấy mất, Chung Tình nâng mắt về mặt nghi hoặc.

“Anh đưa em đi.” Anh mở cửa xe, đẩy nhẹ cô, để cô ngồi vào phía bên kia. Chung Tình hơi nhíu mi, “Anh cũng đến công ty?” Anh là ông chủ, thỉnh thoảng lưỡi một chút cũng đâu sao.

“Đúng, hôm nay cũng có nhiều việc.” Anh cười ôn hòa với cô, khom người ngồi vào trong xe, Chung Tình đành phải miễn cưỡng đi qua, ngồi vào vị trí bên cạnh ghế

“Anh đưa em đến công ty trước, sau đó trở lại công ty.” Mạnh Tường khởi động xe, chậm rãi ra khỏi bãi đỗ. Chung Tình liếc mắt nhìn chiếc xe của anh còn ở trong bãi, anh không phải là lo lắng cô nửa đường ngủ quên mà xảy ra tai nạn chứ? “Thật ra em không sao, thật đấy.”

“Anh biết, nhưng anh vẫn lo lắng.” Mạnh Tường chăm chú nhìn phía trước, giọng nói ôn hòa.

Chung Tình nhìn vẻ mặt bình thản của anh, trong lòng cười khê, tuy rằng Mạnh Tường thay đổi rất nhiều, không còn khí thế bức người, duy ngã độc tôn, nhưng vẫn còn ý thức về bản thân mình rất mạnh, chỉ là thay đổi cách biểu lộ, nhưng làm người ta không hề cảm thấy không thoải mái.

“Hay là chúng ta luân phiên chăm sóc cho bác Chu đi.” Cô nghĩ được một cách hay, mọi người không cần vất vả như vậy.

“Được, đêm nay em về nhà nghỉ ngơi cho tốt.” Anh nhìn mắt cô đầy tơ máu, trái tim hơi hơi đau, trước đây cô vẫn luôn mất ngủ, cô đơn chờ bình minh sao? Cô sao có thể chống đỡ được? Anh rất muốn linh hội thử một lần.

“Không được, đêm nay em đi chăm sóc cho bác Chu, anh về nhà nghỉ ngơi.” Chung Tình nóng nảy, gương mặt anh mỗi mét như vậy, còn cứng rắn chống đỡ làm gì?

Mạnh Tường nhìn cô, khóe miệng có một nụ cười không dễ phát hiện, “Tiểu Tình, em cần nghỉ ngơi.” Ánh mắt và ngữ khí anh đều rất nhẹ nhàng, lại làm cho người ta cảm thấy có một loại cường thế, cô lẳng lặng dựa vào ghế, không phản đối. Mạnh Tường mở CD, “Ngủ một chút đi.” Chung Tình nghe lời chậm rãi nhắm mắt lại, ghế tựa thoải mái, tiếng nhạc nhẹ nhàng, không khí thư thái, khiến cô thả lỏng hơn rất nhiều.

Mạnh Tường chăm chú lái xe, khoe mắt thỉnh thoảng lại liếc về người đang điem tỉnh ngủ bên cạnh. Bộ dáng lúc ngủ của cô không hề thay đổi, hướng mặt về bên trái, vai trái hơi trùng xuống. Mái tóc dài đã được cắt đi, tóc cô bây giờ chỉ dài đến thắt lưng. Nhìn những lọn tóc xòa xuống hai bên mặt cô, anh đột nhiên muốn vén những sợi tóc ấy lên, nhưng tay vừa rời khỏi tay lái, lại bị lí trí bắt dừng lại, anh làm sao vậy? Không phải vẫn che dấu rất tốt sao? Nếu dọa cho cô chạy mất, chẳng lẽ anh lại phải chờ mười năm nữa? Mười năm, anh không tiếng động lác đầu, anh sợ mình không thể chờ được. Bây giờ anh không dám hy vọng xa vời, chỉ cần có thể lẳng lặng nhìn cô, cảm nhận cô ở bên cạnh, anh cũng đã thỏa mãn.

Anh nhìn đồng hồ, cố tình đi thật chậm, anh muốn cô có thể ngủ nhiều hơn một chút. Khi xe dừng lại trước công ty Chung Tình, vừa vặn 8 giờ 45 phút, Mạnh

Tường nhìn tòa nhà không hề xa lạ, từ khi biết cô làm việc ở Sĩ Đạt, thỉnh thoảng anh lại ngẫu nhiên hoặc cố ý đi ngang qua chỗ này, mong có thể có cơ hội tình cờ gặp cô.

Anh đỗ xe vào bãi, nhưng không đánh thức Chung Tình, chỉ lẳng lặng nhìn cô ngủ, còn chăm chú lắng nghe tiếng thở đều đều của cô. CD không biết đã ngừng từ bao giờ, trong xe thật sự yên lặng, anh tham lam nhìn cô, hai mắt nhắm chặt, lông mi lay động, mũi cao thẳng, đôi môi khéo léo, ánh mắt anh hơi mơ trớn dung nhan cô. Thật sự đã rất lâu, hình ảnh vốn khắc sâu trong những giấc mơ của anh giờ đang hiện lên thật rõ ràng, tiếng tim đập lớn đến vang vọng cả màng nhĩ, anh biết giờ khắc này, trái tim đã bị một thứ gì đó tràn ngập, cảm giác ấy khiến anh có chút khó kìm lòng. Nhưng anh lại không thể làm gì, không thể!

Nhìn khi kim đồng hồ chỉ 50 phút, anh thở sâu, thu lại những cảm xúc của mình, khẽ lay Chung Tình, “Tiểu Tình, dậy, dậy.”

Chung Tình tỉnh lại, hai mắt đầy sương mù khẽ chớp chớp, mới ý thức được đang ở dưới công ty, Mạnh Tường chậm rãi quay mặt đi, ngăn cản sự hỗn loạn trong lòng, cô thật sự rất gọi cảm, quyến rũ.

“Cám ơn!” Chung Tình nhìn qua đồng hồ của anh, thời gian vừa khít.

Anh rút chìa khóa xe đưa cô, mỉm cười nói, “Rảnh thì nghỉ ngơi một chút.” Nói xong, mở cửa xuống xe. Chung Tình nhìn anh, cũng đi theo xuống xóng đáng anh đi ra khỏi cửa xe của mình, đột nhiên có một loại xúc động khó nói, “Mạnh Tường...” Cô muốn anh lấy xe cô đi, nhưng nghĩ anh cũng đã rất mệt, lái xe không tốt, nên lời nói lại trở thành, “Cẩn thận một chút.” Mạnh Tường nhìn lại, gật đầu cười cười, xoay người rời đi.

Chung Tình thu hồi ánh mắt, đóng cửa xe, khi nhìn lên, bóng anh đã biến mất ở lối vào bãi đỗ xe, cô vuốt vuốt mái tóc dài, lấy lại tinh thần đi vào công ty.

22. Chương 22: Đồ Ngốc

Chung Tình đi vào văn phòng, thấy Chu Cần đang ở trước bàn làm việc của cô, thấy cô vội chạy ra đón, nhìn trên người cô vẫn là bộ quần áo ngày hôm qua, có chút kinh ngạc, “Em.... Tối qua không về nhà à?”

Chung Tình gật gật đầu, “Đến giờ rồi, cậu đi làm đi.” Cô mỉm cười hạ lệnh trực khách, Chu Cần muốn nói lại thôi đành phải rời đi. Chung Tình nhìn bữa sáng trên bàn, chậm rãi thu dọn, cậu nhóc này thật tri kỷ, đáng tiếc là sai đối tượng.

Biết bộ phận thiết kế đã hoàn thành công việc, quản lý lập tức triệu tập cuộc họp, chủ thể thiết kế cơ bản được thông qua, chỉ là còn chút chi tiết cần sửa chữa. Chung Tình là nòng cốt trong bộ phận thiết kế, toàn bộ quá trình tham dự hội nghị, cô cảm cả phê không ngừng uống, mí mắt cuối cùng cũng không hạ xuống. Tới mười một giờ, hội nghị mới chấm dứt, phó tổng cố ý giữ cô lại, yêu cầu cô buổi chiều đến sửa chữa, lời từ chối đã ra đến miệng bị Chung Tình nuốt trở lại. Không sao, cùng lắm thì uống thêm hai cốc cà phê nữa.

Chung Tình ngồi vào chỗ, mới nhớ ra hôm qua không gọi điện về nhà, vội vàng gọi điện thoại cho bố, đơn giản nói bác Chu bị bệnh, buổi tối còn đi chăm sóc bác. Bố cô không nhiều lời, chỉ dặn cô đừng cố gắng quá. Chung Tình ngắt điện thoại, ngẩng đầu đột nhiên cảm thấy lưng hơi đau. Thật sự đã già rồi, khi trẻ còn có thể vài ngày không ngủ, giờ mới có một đêm đã vậy. Cô nhẹ nhàng cười, đứng dậy đi lại phía phòng nước lấy cà phê.

Khi đang cầm cà phê về chỗ, Tiểu Phong đột nhiên nói, “Chị Chung, vừa rồi điện thoại của chị kêu.” Cô cầm điện thoại, tên Mạnh Tường hiện lên trên màn hình, ngón cái ấn vào phím gọi, anh có bận vào buổi sáng không?

“A lô, em đây, vừa rồi anh gọi à?” Cô cầm cốc cà phê chậm rãi dựa lưng vào ghế, trong ống nghe truyền đến giọng nói của anh, anh đang ở công ty.

Anh ừ nhẹ một tiếng, khiến cô chờ đợi, sau đó một lúc trầm mặc, anh đi ra khỏi văn phòng, “Buổi tối em về nhà đi, không bố nuôi sẽ lo lắng.”

Chung Tình nuốt một ngụm cà phê, cảm giác ấm áp trôi từ cổ họng xuống ngực, như sự quan tâm của anh, “Anh thì sao?”

“Chờ em đến anh sẽ về, tối anh ở đây rồi sau đó đến lượt em.” Giọng nói của anh vững vàng, nhẹ nhàng chậm chạp, cô nở nụ cười, anh đã sắp xếp rất tốt, không cho cự tuyệt, mà cô cũng không muốn cự tuyệt, như vậy rất tốt, có thể cùng nhau chăm sóc bác Chu, cũng không quá mệt. Cô đồng ý.

Ngắt điện thoại, cô nhìn máy tính có chút ngẩn người, không phải là cả ngày nay anh cũng không ngừng uống cà phê giống cô chứ? Mỉm cười, cô gạt ý nghĩ trong đầu, chuyên tâm làm việc.

Chung Tình dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành công việc, sau đó đem thành phẩm đến phòng phó tổng, phó tổng nhìn nhìn, vẫn thấy có mấy chỗ không hài lòng, nên Chung Tình lại tiếp tục sửa chữa, lặp lại mấy lần, cuối cùng cũng xong. Chung Tình đóng gói văn kiện đưa cho phó tổng một bản, cũng photo in một bản. Khi trở lại văn phòng, mới nhận ra văn phòng không còn ai, Chung Tình kêu một tiếng trong lòng, đã bảy giờ hơn, cô vội vã mở ngăn kéo, trên di động có năm cuộc gọi nhỡ. Cô mở ra xem, bốn là của Chu Cần, một của Mạnh Tường.

Cô vội ấn điện thoại cho Mạnh Tường, anh nhất định đã ch đến sốt ruột.

Điện thoại vừa kết nối, cô khẽ gọi, “Mạnh Tường, ngại quá, em sẽ đi ra ngay.”

“Chung Tình.” Phía sau có một tiếng gọi to, bên tai cũng truyền đến tiếng kêu, “Tiểu Tình.” Cô nhất thời có cảm giác bưng nhùng, chậm rãi quay lại, không lên tiếng, nhìn Chu Cần đứng ở cửa văn phòng, cậu ta còn chưa về sao?

Đầu dây bên kia ngừng một lúc mới mở miệng, “Không cần vội.” Chung Tình đột nhiên bình tĩnh, cô nâng tay ý bảo Chu Cần chờ, mở miệng nói, “Ngại quá, lúc nào cũng bận, em sẽ ra ngay đây.”

“Tiểu Tình, em về nhà ăn cơm trước, tắm rửa, rồi tối đến bệnh viện”. Giọng Mạnh Tường nhẹ nhàng chậm chạp lại mang theo sức mạnh không cho cự tuyệt.

Cô dừng một chút, nhẹ nhàng nói, “Vâng.” Anh vì cô mà sắp xếp. Cắt điện thoại, cô quay lại nhìn Chu Cần, “Sao còn chưa về?”

“Đang đợi em.” Về mặt Chu Cần quá mức im lặng, cô sợ run nửa giây, xoay người thu dọn bàn, vội vã về nhà.

“Đêm nay còn định đi bệnh viện?” Lúc này nhìn cô nói chuyện điện thoại, ban đầu có chút lo lắng nhưng cuối cùng lại an tâm, cậu hơi tò mò xem điện thoại của ai.

“Đúng vậy, hôm qua cậu cũng thấy đấy, viêm tuyến tụy.” Giọng cô nhẹ nhàng chậm chạp, tay cũng không dừng lại. Chu Cần giúp cô thu dọn, “Tôi đi với em.”

“Không cần.” Chung Tình mỉm cười cự tuyệt, mấy ngày nay cậu ta cũng tăng ca cùng cô, chắc chắn rất mệt.

“Chung Tình.” khuôn mặt mỉm cười của cô, trong mắt có chút tổn thương, cô không muốn nhận sự quan tâm của cậu.

Chung Tình đẩy ghế dựa vào gầm bàn, đóng túi, nhìn cậu: “Chu Cần, về nhà trước đi được không? Sáng mai chúng ta nói chuyện tiếp.” Giờ cô thật sự có việc, hy vọng cậu ta có thể hiểu.

Chu Cần nhìn cô, rồi cuộc gật gật đầu.

Hai người rời khỏi công ty, Chu Cần vẫn kiên trì muốn đưa cô về, Chung Tình than nhẹ đưa chìa khóa cho cậu. Dọc đường đi, Chu Cần không nói nhiều, Chung Tình bận rộn suốt một ngày rồi cuộc trầm tĩnh lại, nhất thời cảm thấy mệt mỏi, mí mắt trĩu xuống.

Chu Cần nhìn cô đi vào nhà, mới rời đi. Chung Tình lặng lẽ liếc nhìn bóng dáng cao gầy của cậu, trong lòng có chút áy náy, có phải cô đã làm tổn thương cậu không? Chung Tình lắc lắc đầu, vội vã đi vào thang máy, nếu có thể, cô hy vọng cậu ấy không cứng đầu như vậy.

Chung Bình thấy cô về, rất kinh ngạc: “Không phải con nói không về sao?”

“Lát nữa con lại đi.” Cô nhanh chóng trở về phòng, Chung Bình gọi ở bên ngoài, “Ăn cơm đã chứ?” Chung Tình cởi áo khoác, mở tủ quần áo, cao giọng trả lời, “Lát nữa con ăn.” Cô lấy quần áo đi tắm rửa. Chung Bình trừng mắt nhìn cô, thật buồn bực, sao cơm chưa ăn đã đi tắm rồi.

Chung Tình nhanh chóng lao ra khỏi bồn nước nóng, dùng khăn tắm bao quanh người, chạy đến bàn ăn, bố đã lấy cơm cho cô, “Sao lại vội như vậy?”

“Con còn phải đến thay cho Mạnh Tường, anh ấy còn ở bệnh viện.” Chung Tình vừa lấy cơm vừa trả lời. Chung Bình nghe thấy tên Mạnh Tường, ánh mắt có chút kinh ngạc, “Mạnh Tường cũng đến đó?”

“Là anh ấy đưa bác Chu đến bệnh viện ạ.” Chung Tình nuốt xuống một miếng cơm.

“Tôi hôm qua nó cũng không về nhà?” Chung Bình nghĩ một lúc rồi hỏi.

“Bác Chu buổi tối cần có người chăm sóc.”

Chung Bình gật gật đầu, “Hai đứa cũng đừng quá sức, ban ngày còn đi làm.”

“Con biết ạ.” Chung Tình vui đầu ăn cơm.

Chung Tình ăn cơm xong, lau khô tóc, thay quần áo, rồi đi ra ngoài. Cô không lấy xe, gọi taxi đến bệnh viện.

Mạnh Tường thấy cô mang theo một cặp lồng thức ăn đi vào bệnh viện, ánh mắt dịu xuống, đứng lên, “Đến rồi à.”

“Anh chưa ăn phải không? Cầm lấy ăn đi.” Chung Tình đẩy thức ăn đến trước mặt anh. Mạnh Tường nhận lấy, mỉm cười, “Cám ơn.” Sau đó ngồi trên ghế bắt đầu ăn, trong lòng Chung Tình thả lỏng, chỉ biết anh nhất định đã đói bụng, thật là ngốc.

Đúng vậy, Mạnh Tường thật sự rất ngốc! Rõ ràng vừa ăn một phần giống như vậy, nhưng thấy đồ cô mang đến, không hề suy nghĩ nhận lấy. Cô còn nhớ món anh yêu thích, cô vẫn còn nhớ! Anh nuốt một miếng thịt lớn, trong lòng vô cùng kích động, rất ngon, so với lúc này ăn còn ngon hơn vạn lần! Mắt cúi xuống, sự kích động và hưng phấn đều hóa thành lực nhai, anh có thể cảm giác được cô ở ngay trước mắt, đôi giày thể thao trắng vẫn ở phía trước. Anh cẩn thận nhắm nháp, dường như trong miệng không phải món cơm thịt đơn thuần, mà là một món ăn mỹ vị, vị ngọt nhều vũ trên đầu lưỡi.

Chung Tình quay lưng về phía anh, không nhận ra sự khác thường của anh. Cô nhìn bác Chu nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, nhìn thật sự thư thái hơn hôm qua nhiều, lại nhìn chai truyền dịch, đã hết một nửa, nhưng trên móc vẫn treo một chai đầy.

Cô nhìn Mạnh Tường bên cạnh nhẹ giọng hỏi, “Có đỡ hơn chút nào không?” Mạnh Tường gật đầu, “Đỡ hơn nhiều, nhưng vẫn chưa ăn được gì, chỉ có thể truyền dịch.” Vì vậy, buổi tối phải có người trông.

Chung Tình nhìn những sợi tóc lòa xòa trên trán anh, trái tim khẽ nhói lên, vội vàng mở mắt, giọng nói trầm xuống, “Đừng kiếm tiền nhiều quá, lúc nào mệt thì nên nghỉ một chút.” Mạnh Tường nhìn cô một lúc, rồi tiếp tục ăn, khoe miệng khẽ nhếch lên thành nụ cười nhợt nhạt, “Ừ.”

Mạnh Tường ăn xong, Chung Tình giục anh đi về, “Đừng lái xe, bắt taxi mà về, ngủ một giấc rồi mai lại đến.” Mạnh Tường không phản đối, chỉ nói cho cô biết nước sôi có ở phòng đầu tiên ngoài hành lang, buổi

vệ sinh ở cuối hành lang. Chung Tình nhìn bộ dáng căn dặn của anh, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, anh nhất định đã chăm sóc người khác thường xuyên đến thành quen, cô cười liên tục gật đầu.

Mạnh Tường nhìn cô, Chung Tình cũng bình tĩnh nhìn lại anh, nghĩ anh còn định dặn gì, nhưng anh lại không nói gì, chỉ nhìn cô thật sâu, sau đó khước miệng khẽ nhếch, xoay người rời đi.

Chung Tình hơi thất thần, anh thật khó hiểu.

Mạnh Tường ngồi vào taxi, khước miệng cười mới chậm rãi mở rộng, anh đột nhiên có chút cảm tạ trận ốm này của bác Chu, để anh có thể đến gần cô, yên lặng quan tâm cô. Anh chậm rãi nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ ập đến, ngoài cửa sổ gió thu lạnh lẽo, nhưng trong lòng lại ấm áp như mùa xuân.

23. Chương 23: Đỏ Mặt

Suốt một tuần đó, mỗi đêm Mạnh Tường và Chung Tình đều đến bệnh viện chăm sóc bác Chu, tình trạng của bác Chu dần có chuyển biến tốt, đến ngày thứ tư đã bắt đầu ăn được cơm. Mạnh Tường nhìn Chung Tình ngày nào cũng bận rộn, khuôn mặt nhỏ nhắn lại gầy đi một chút, đau lòng khuyên cô không cần đến, nhưng lại mong mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô, cho dù chỉ là thoáng qua anh cũng nguyện ý.

Nhìn Chung Tình thu dọn ở đầu giường, lại kéo chăn đắp cho bác Chu, anh đứng ở cuối giường không lên tiếng.

Đến khi Chung Tình đứng thẳng lên nhìn về phía anh, ánh mắt cong lên, mỉm cười nói, “Được rồi.”

Mạnh Tường gật gật đầu đến gần giường, mắt nhìn bác Chu, “Có vẻ đã đỡ hơn nhiều rồi.” Mấy hôm trước khi bác Chu ngủ lòng mày vẫn nhăn lại, giờ đã giãn ra một chút. Chung Tình hơi lùi lại một chút, anh đứng quá gần, một mùi hương thân nhiên phảng phất bên mũi, khiến mặt cô hơi nóng lên. Cô ổn định thân thể chờ anh lùi lại phía sau, anh vẫn đứng nguyên chỗ cũ xoay mặt nhìn cô, trong nháy mắt bắt gặp ánh mắt anh, cô có thể nhìn thấy vẻ mệt mỏi được che giấu bên trong, khước mắt nhợt nhạt. Cô không hiểu tại sao có chút hồi hộp, anh muốn nói gì?

Ôi, một tiếng rên rỉ nhẹ nhàng từ giường truyền đến, bác Chu chuyển mình, Chung Tình nhanh chóng đảo mắt về phía bác, có lẽ xoay chuyển quá nhanh, làm cô hơi chóng mặt. May sao, anh vội đi đến bên giường, cô nhẹ nhàng thở ra, tim đập nhanh cũng từ từ ổn định. Cô lại lấy chăn đắp cho bác Chu để che dấu sự bối rối, sau đó đứng thẳng dậy, cầm túi xách ở trên tủ gần đầu giường, xoay người mỉm cười, “Em về trước đây, nếu tối nay không có việc gì, anh cũng ngủ đi một chút.”

Mạnh Tường nhìn cô, gật đầu mỉm cười, sau đó đưa cô xuống

Chung Tình vừa ngồi vào xe, chợt nghe thấy tiếng chuông, điện thoại di động của anh vang lên. Cô đặt túi xách ở ghế bên cạnh, xoay chìa khóa khởi động xe, mỉm cười gật đầu với anh đang ở bên ngoài, anh đi về phía trước vài bước, cô chậm rãi quay đầu xe. Đêm tối tĩnh lặng, giọng nói của anh hết sức rõ ràng, vô cùng dịu dàng, “Sao còn chưa ngủ?” Hai mắt cô nhấp nháy, điện thoại của Du Luyến Kinh, khước miệng hơi nhếch lên, nhăn ga, xe thông thả chạy đi.

Giọng nói của anh nhỏ dần, cô khẽ liếc mắt nhìn qua kính, anh cầm di động đứng nhìn theo xe cô, vẻ mặt nhu hòa.

Cô mở CD, giọng hát của Robbie Williams vang lên, chậm chạp, lại có chút đau thương.

Hạng mục của công ty thật sự thành công.

Tổng giám đốc hào phóng nói, tổ chức ăn mừng, ăn cơm, hát karaoke, còn quy định không được vắng mặt. Mọi người nhất thời hoan hô như sấm dậy, ngoài Chung Tình, cô ngồi ở vị trí, về mặt không có chút biểu tình, buổi tối còn phải đi trông bác Chu, sao bây giờ?

Chu Cần đi tới gõ gõ lên tấm kính thủy tinh chắn ngang chỗ làm của cô, “Nghĩ gì vậy?”

Chung Tình ngẩng đầu mỉm cười, “Buổi tối tôi có việc.” Ánh mắt Chu Cần tối lại, hiểu cô định đi bệnh viện.

“Vẫn chưa ra viện à?” Cũng đã một tuần rồi.

“Cũng sắp rồi. Bác sĩ nói cuối tuần có thể xuất viện.”

“Nếu không, buổi tối ăn xong rồi em đi, miễn đi hát là được.” Lãnh đạo mời cơm, dù sao cũng phải chừa mặt cho người ta. Chung Tình nghĩ nghĩ, chỉ có thể gật đầu.

Chu Cần nhìn cô, đột nhiên cúi đầu tới gần, cô trừng mắt nhìn khuôn mặt phóng đại của cậu ta, không khỏi lui ra phía sau, vẻ mặt đề phòng, muốn làm gì đây?

Chu Cần khẽ vuốt hai hàng lông mày của cô, giọng nói trầm thấp, “Em gầy đi.” Chung Tình khẽ liếc mắt nhìn Tiểu Nguyên ở phía sau, vẻ mặt cười gian xảo. Mặt cô đen lại, trừng mắt, “Chu Cần.”

“Đêm nay ăn nhiều chút, dù sao cũng là lãnh đạo trả tiền.” Cậu vừa nói xong, khóe miệng nở nụ cười xấu xa, rời đi.

Chung Tình nhăn mày, tiểu tử này gần đây có vẻ bị cái gì kích thích, đột nhiên muốn làm mấy việc ái muội, lại đột nhiên rời đi, động kinh!

Chung Tình gọi điện cho Mạnh Tường, “Mạnh Tường, buổi tối công ty có tổ chức tiệc, em đến muộn, anh nhớ ăn cơm đấy.” Mấy ngày nay có thể là vì anh bận quá, sau khi làm lại lao thẳng đến bệnh viện, lần nào cũng nói không rảnh ăn cơm, lúc đến thay cô luôn mang theo thức ăn cho anh.

Mạnh Tường vừa nói được, chợt nghe có người gọi anh, anh vội vàng chuyển điện thoại. Chung Tình cầm điện thoại, có chút cảm thán, làm ông chủ cũng không phải là vui vẻ.

Buổi tối, công ty tổ chức ở một nhà hàng gần đây, mọi người tự chọn chỗ ngồi, khi Chu Cần đi qua chỗ Chung Tình, còn nháy mắt ra dấu với cô mấy cái, cô mỉm cười đáp lại.

Sau đó, mọi người vừa nói chuyện vừa chờ đồ ăn đưa lên. Chung Tình im lặng ngồi, nghe thấy Tiểu Phong và Tiểu Vân thấp giọng bàn chuyện, hôm nay người quản lý mặc áo rất đẹp, cô nhìn theo ánh mắt của hai người. Quản lý Lưu, ba mươi tuổi, dáng vẻ bệ vệ, khí vũ hiên ngang, khi nói chuyện với người khác miệng luôn mang theo nụ cười. Chung Tình nghe hai người nói chuyện, trong lòng cười khẽ, những cô gái trẻ quả nhiên thường yêu thích những người đàn ông trưởng thành. Đầu chợt lóe lên, Mạnh Tường có phải cũng rất được mấy cô gái trẻ ái mộ không? Đang nghĩ, di động rung, cô lấy ra đọc tin nhắn, “Em đang nhìn tôi! Ha ha, bị tôi phát hiện rồi.” Chung Tình nhin không được cười khẽ, Chu Cần thật sự là một đứa trẻ, đưa mắt nhìn quanh, thấy cậu ta ngồi ở phía sau quản lý Lưu, lưng đối lưng với quản lý Lưu, khó trách cậu ta nghĩ mình đang nhìn cậu ta.

Cô nhắn ba chữ, “Không phải cậu.”

“Vậy là ai? Em sao lại nhắn tâm như vậy chứ!” Cậu ta còn nhắn lại một tin nhắn tan nát cõi lòng, Chung Tình nhẹ nhàng cười, cất di động, không nhắn lại.

Phục vụ đưa đồ ăn lên, nhìn đồ ăn mỹ vị, mọi người nhất thời thêm nhỏ dãi. Mỹ nữ lúc đầu còn rụt rè, nhưng thấy đám đàn ông đã bắt đầu chiến đấu, liền cố gắng không rụt rè, như lang cuốn hổ nuốt, không chút khách khí. Ăn uống tập thể tốt ở chỗ đây, không cần để ý hình tượng. Phụ nữ muốn ăn nhiều một chút, đàn ông thì muốn uống cho đã, chưa được bao lâu, mấy bàn đã nâng chén, thay nhau kính rượu.

Vương tổng là người phương Bắc, hào sảng tục tằng, uống rượu tự nhiên cũng không hẹp hòi. Tiểu Vân nói nhỏ, “Mau đưa cái chén đây, lãnh đạo đang đến đây.” Chung Tình còn chưa hiểu rõ, Tiểu Vân đã rót đầy một cốc Sprite. Nghe thấy ở phía sau Chu phó tổng và Vương Tổng đang đi về phía bàn này.

“Nào, mọi người vất vả quá, tôi đại diện cho công ty cảm tạ mọi người.” Vương tổng yêu cầu Chu phó tổng rót thêm rượu ọi người. Vương tổng thật sự rất giỏi hoạt, vì đề phòng các cô dùng nước ngọt thay rượu, đã tự mình mang sang một chai rượu. Kết quả, mọi người đều không thể tránh nạn.

Vương tổng gơ chén kính mọi người, mọi người cũng chỉ có thể cố gắng uống xong, mặt mấy cô gái đã đỏ lên, nhú mi nhưng không dám hé răng. Chung Tình cảm thấy vị cay chạy từ đầu lưỡi xuống cổ họng, rồi

đi vào dạ dày. Đã rất lâu rồi cô không uống rượu, thấy có chút cay, mùi vị nồng nồng này khiến hoảng hốt, trong đầu hiện lên một khung cảnh xa hoa trụy lạc, cô từng sống mơ mơ màng màng.

Vương tổng vừa lòng vỗ vỗ vai Tiểu Vân, sang sảng cười to, “Các nữ đồng nghiệp của chúng ta uống thật khá.” Nói xong, cùng Triệu tổng đến bàn tiếp theo kính rượu.

Mọi người thấy Vương tổng đi rồi, vội vã uống nước để giảm hơi cay trong miệng, “Cay quá đi.” Tiểu Vân cau mày nhìn Chung Tình, “Chị Chung, chị có khỏe không?” Chung Tình cười cười cầm cốc Sprite lên, “Hơi cay.” Cô không muốn đồng nghiệp biết cô có thể uống rượu.

Lãnh đạo đi rồi, lại đến phiên các đồng nghiệp nam thay nhau đến muốn mời mỹ nữ uống rượu. Mọi người vừa thấy họ cũng đến giúp vui, “Ai đến mời rượu, trước tiên phải tự mình uống ba chén.” Đám đàn ông cười hi hi, bằng không nữ uống nước ngọt, nam uống rượu. Các nữ đồng nghiệp thấy mình được lợi, cũng không cự tuyệt nữa, uống rượu vô cùng náo nhiệt.

Chu Cần đến bên cạnh Chung Tình, bám vào ghế dựa của cô, hỏi: “Em không sao chứ?” Hai gò má cô hồng hồng, vô cùng kiều mị.

Chung Tình cười lắc đầu, “Còn lâu không?” Bọn họ náo loạn như vậy, có lẽ còn chưa xong.

Chu Cần nhìn đồng hồ, “Đợi một lát nữa, tôi sẽ tìm cơ hội để chúng ta về trước.” Hiện giờ lãnh đạo còn đến từng bàn uống rượu, chờ lãnh đạo ngồi xuống, họ có thể chuẩn em.

Chung Tình nhìn cậu, “Sao cậu lại không bị họ bắt uống rượu?” Tửu lượng của người này hẳn phải rất cao.

“Hôm nay tôi phải lái xe.” Ánh mắt cậu âm trầm, nhìn thẳng vào cô. Cô cảm thấy nhiệt độ trên mặt tăng lên, nóng nóng, cậu ta không uống rượu, sao khi nói lại khiến người ta có cảm giác hồ đ

Tiểu Vân ở bên cạnh không biết đã chạy đi đâu, Chu Cần ngồi xuống cạnh cô, rót hai chén nước ngọt, im lặng uống. Chung Tình nhìn cậu, đột nhiên không biết nói gì, lần trước từ khi nhìn bóng dáng tổn thương của cậu, cô luôn chú ý giữ khoảng cách. Dường như cậu cũng nhận ra, nên cũng ngừng lại, không còn bám chặt lấy cô, nhưng thỉnh thoảng lại chăm sóc cô khiến cô không thể từ chối, thật sự muốn làm rõ xem cậu ấy có hiểu là đang bị cô cự tuyệt không?

Sau một hồi lâu, Chu Cần khẽ liếc mắt ra sau, sau đó nháy mắt mấy cái với cô, “Tôi đi lấy áo, em chuẩn ra trước đi.” Chung Tình liếc mắt nhìn sếp tổng đang tận hứng uống rượu, đã không còn nhìn xung quanh nữa. Chung Tình lặng lẽ cầm túi xách đi ra ngoài, ra đến cửa, quay lại nhìn, thấy Chu Cần cũng cầm áo đi ra.

Hai người nhanh chóng ra thang máy, cô cười nhìn cậu, “Có sao không?” Lãnh đạo đang cao hứng, họ lại đi về, có vẻ không tốt lắm.

“Có, mai quản lý sẽ tìm em bắt làm kiểm điểm.” Chu Cần khoa trương nói, Chung Tình nhin không được nở nụ cười, cô không tin.

Chu Cần nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, sợ run vài giây, sau đó chậm rãi dựa vào vách tường thang máy, “Tôi sẽ nói em bị tôi mang đi.”

Chung Tình nhìn thẳng vào cậu, nụ cười chậm rãi tắt đi, lại nữa! Cô nhẹ nhàng cười, chuyển tầm mắt không để ý nữa.

Ra khỏi thang máy, rời nhà hàng, một cơn gió lạnh thổi đến, Chung Tình run lên, vừa uống rượu, tuy không nhiều, nhưng cũng có ảnh hưởng. Trên mặt vẫn còn hơi nóng, gió thổi qua nhất thời thanh tỉnh hơn nhiều, cô xoa xoa mặt, nở nụ cười, “Thật thoải mái.” Chu Cần nhìn cô dùng hai tay bao quanh mặt, lộ ra nụ cười đáng yêu, trái tim đập nhanh một nhịp. Mặt cô rất hồng, dưới ánh đèn càng trở nên trong suốt, giống như đóa hoa đào kiều diễm nở rộ. Cô buông tay ra, trái tim cậu đập mạnh, làm một động tác khát vọng đã lâu trong lòng, vượt nhẹ lên mặt cô.

Chung Tình ngây ra, bàn tay ấm áp của cậu không hề báo trước đặt trên má cô, nhiệt độ từ lòng bàn tay truyền lên gò má lạnh giá, cô thật sự đỏ mặt! Cô kinh ngạc lùi hai bước, trừng mắt nhìn.

Tay cậu dừng lại ở không trung, cách mặt cô khoảng ba cm, nở nụ cười, “Mặt em rất nóng.” Giọng nói trêu chọc và nụ cười của cậu nhất thời hóa giải được không khí xấu hổ. Cô khẽ cắn môi trắng răng, “Không phải cậu cũng thế sao?”

Cô nhanh chóng đi về phía xe, tiếng bước chân của cậu vang lên ngay phía sau. Chung Tình cảm thấy ảo não, sao cô lại để ột tiểu quỷ dễ dàng sờ lên mặt như vậy, mà cô lại không thể nổi giận, thật bức mình!

Chu Cần vẫn kiên trì mở cửa xe, Chung Tình ném chìa khóa cho cậu, ngồi vào trong.

Suốt đường đi hai người không nói chuyện, cô ảo não, còn cậu mừng thầm. Mặt cô hồng thật sự rất đáng yêu!

Chu Cần đưa cô đến bệnh viện, chỉ nói cô về sớm một chút, sau đó đánh xe đi. Chung Tình nhìn theo xe cậu, lòng có chút rối loạn, rốt cuộc làm sao đây?

Chung Tình vào phòng bệnh, hơi giật mình. Mạnh Tường ngồi trên sofa dùng laptop, mà ngồi bên cạnh anh rõ ràng là Du Luyến Kinh.

24. Chương 24: Cự Tuyệt

Nghe tiếng bước chân, hai người đồng thời ngẩng đầu, Chung Tình nhanh chóng che giấu sự kinh ngạc, cười nhẹ, “Cô Du cũng đến à.”

“Chung Tình.” Luyến Kinh mỉm cười, bàn tay rời khỏi vai Mạnh Tường

Mạnh Tường đặt laptop xuống đứng dậy, “Nếu bạn quá, không cần đến đây cũng được.” Ngoài miệng nói vậy, nhưng lại nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ ửng của cô, cô uống rượu, mùi rượu thần nhiên phảng phất qua hơi thở, ánh mắt hơi mị đi.

“Không sao.” Chung Tình đặt túi xách xuống tủ ở đầu giường, đi đến cẩn thận nhìn bác Chu một lúc, mới quay đầu hỏi anh, “Hôm nay bác Chu đã ăn được chưa?”

“Ăn rồi, nhưng mà, nghe đi nói hình như nôn ra.” Chung Tình căng thẳng, như vậy không phải vẫn chưa khỏe sao?

“Nhưng mà, anh vừa hỏi bác sĩ, bác sĩ nói không sao.” Mạnh Tường nhìn cô nhú mi, nhin không được giải thích cho cô an tâm.

Chung Tình nhìn bác Chu, sau đó đi về hướng sofa, nói với Luyến Kinh, “Vất vả cho cô Du rồi”

Du Luyến Kinh tao nhã đứng dậy, khoe miệng mỉm cười, “Mọi người mấy ngày nay mới thật sự vất vả.”

Mạnh Tường nhìn Luyến Kinh, “Đêm nay có một bưu kiện quan trọng gửi đến, Luyến Kinh khi đó vừa về nhà, anh mượn laptop của cô ấy để làm việc.” Chung Tình cười cười, “Nếu đêm nay anh bận, thì về sớm một chút đi, mai em được nghỉ, đêm nay để em coi.” Anh không cần giải thích với cô.

“Không được.” Mạnh Tường kiên quyết nói.

Du Luyến Kinh cũng phụ họa, “Để cho Mạnh Tường coi đi, anh ấy là đàn ông không sợ mệt.” Nói xong cười khề với Mạnh Tường. Mạnh Tường nhẹ nhàng nhìn cô,

Chung Tình nhìn hai người đứng đối diện nhau, có chút căng thẳng, mở mắt ra vẻ thoải mái nói, “VẬY CŨNG ĐƯỢC.” Du Luyến Kinh và anh hiểu nhau như vậy, cô ấy biết làm thế nào để chăm sóc cho anh.

Mạnh Tường liếc mắt nhìn Chung Tình, đặt laptop xuống bàn, rót một chén nước đưa cô, “Uống rượu à?”

Chung Tình vui vẻ nhận lấy, gật gật đầu. “Uống một chút. Không còn sớm nữa, hai người về trước đi.”

Mạnh Tường nhìn ánh mắt lạnh nhạt của cô, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không nói gì, xoay người nói với Luyến Kinh, “Anh đưa em về trước.”

Du Luyến Kinh nhìn Chung Tình, hơi vuốt cằm, “Tạm biệt.”

Mạnh Tường và Du Luyến Kinh rời đi, phòng bệnh vô cùng im lặng, Chung Tình chậm rãi ngồi bên chiếc ghế cạnh giường, lẳng lặng nhìn bác Chu ngủ. Không phải họ vẫn muốn nhìn thấy bạn gái của Mạnh Tường sao? Không biết bác Chu có nhìn thấy không? Có lẽ bác luôn ngủ nên không gặp, mà dì Chu cũng đã về sớm. Đáng tiếc, cơ hội tốt như vậy. Chung Tình nghĩ đến lúc vừa bước vào cửa, hai người ngồi song song nhau, Mạnh Tường nhìn chăm chú vào máy tính, Du Luyến Kinh chuyên tâm nhìn anh, hình ảnh ấy thật đẹp. Cô nhẹ nhàng cười, họ thật xứng đôi.

Nằm viện một tuần, ông Chu rốt cuộc cũng có thể xuất viện. Chung Tình và ông bà Chu cùng nhau thu dọn, Mạnh Tường đi thanh toán tiền, chỉ chốc lát đã trở lại, “Được rồi, có thể đi rồi.” Mạnh Tường tự nhiên nhận lấy gói to từ tay Chung Tình, nâng ông Chu lên, đi ra ngoài. Chung Tình ôm bà Chu đi phía sau.

Ở cầu thang, gặp một đôi vợ chồng già, bà lão đang đỡ ông lão chậm rãi đi lên trên, vừa đi vừa nhìn họ. Nghe thấy phía sau truyền đến giọng nói nhỏ, “Nhìn con dâ con trai nhà người ta hiếu thuận như vậy, ông thấy chúng ta có nên chủ động tìm cho Tiểu Quân một người vợ không? Ôi thật là mệnh khổ!” Họ nghe vậy, đều quay đầu nhìn đôi vợ chồng già, tóc bạc phơ, lưng còng xuống, hai tay nâng đỡ lẫn nhau. Chung Tình thu ánh mắt lại, lướt qua ánh mắt Mạnh Tường, nhìn về phía ông bà Chu. Bà Chu mỉm cười, “Hai con nếu là con trai và con dâu thì thật tốt!” Chung Tình trượt chân, bước nhầm một bậc cầu thang, suýt nữa không đứng vững. Mạnh Tường đưa tay ra, giữ lấy cô, ý vị thâm tình nhìn cô.

Chung Tình cười, “Cám ơn anh.” Ông Chu trách bà Chu, “Đừng nói bừa, bọn nó là con trai con gái chúng ta.” Trong mắt ông, Mạnh Tường và Chung Tình giống như hai anh em.

Bà Chu liên tục nói, “Đúng rồi, đúng rồi, Tường Tường cũng có bạn gái rồi, Tiểu Tình, con cũng phải nhanh lên. Để dì còn hưởng phúc con cháu.” Mạnh Tường khẽ liếc mắt nhìn Chung Tình, cô cúi đầu mỉm cười, giúp ông Chu, “Bác cẩn thận.” Cô cũng nghĩ như vậy, người ta đùa khiến cô thấy không thoải mái, cô không muốn bị người khác hiểu lầm.

Họ đưa ông Chu về nhà, dàn xếp mọi chuyện, Chung Tình mượn có có việc rời đi. Mạnh Tường nhìn hình bóng cô vội vã rời khỏi, trong lòng hơi lạnh, chẳng lẽ cô có hẹn với tên nhóc kia? Họ thật sự hẹn hò? Trong lòng vô số nghi vấn, anh bắt đầu có chút không yên lòng.

Chung Tình vốn định về nhà luôn, nhưng vừa lên xe, Chu Cần lại gọi điện đến. Cậu ta không mang theo tiền, đang bị nhốt ở quán cơm Tây.

Chung Tình nghe giọng nói ủy khuất của cậu, đành phải đến giải cứu.

Chung Tình đi vào tầng hai của nhà hàng Vạn Đạt theo lời Chu Cần, thấy Chu Cần ngồi nhà nhả ở một bàn, trên tay cầm cuốn tạp chí.

“Chu Cần.” Chung Tình gọi, đi về phía cậu.

Chu Cần vừa thấy cô, nhất như gặp được cứu tinh, hưng phấn gọi, “Chung Tình.”

“Hóa đơn đâu?” Chung Tình bỏ qua sự hưng phấn của cậu, lạnh nhạt hỏi.

“Ack...” Chu Cần ấp a ấp úng, ánh mắt lóe lên, “Vừa rồi gặp người quen, tôi mượn của anh ta rồi.”

Chung Tình nhìn biểu tình của cậu, hiểu ra cậu cố ý lừa cô đến đây. Cậu ta căn bản không quên tiền. Chung Tình hung hăng nhìn cậu một lúc, lạnh lùng nói một câu, “Không có gì rồi, tôi đi đây.” Xoay người đi ra ngoài.

“Chung Tình.” Chu Cần vội vã đuổi theo, giữ cô lại.

Chung Tình nhìn cậu, vẻ mặt hờ hững, cậu còn muốn làm gì?

“Thật ra... Tôi có việc muốn tìm em.” Chu Cần biết cô đã nhận ra thủ thuật của mình, hơi xấu hổ.

“Chuyện gì?” Chung Tình thở sâu, kìm nén sự buồn bực trong lòng.

“Thật ra.... Tôi muốn hẹn em đi xem phim.” Chu Cần nhìn biểu tình trên mặt cô, có chút lo lắng.

“Tôi không rảnh.” Chung Tình rút tay, tiếp tục đi ra ngoài.

Chu Cần theo sát bên, “Chung Tình, em đừng như vậy. Nếu em giận, tôi nói thẳng, đúng, tôi cố ý lừa em đến đây, nhưng là vì, nếu tôi trực tiếp hẹn em, em có đến không?” Chu Cần sốt ruột khiến tiếng nói hơi lớn, người qua đường đều ghé mắt nhìn họ.

Chung Tình trừng mắt nhìn cậu, cậu ta còn hiểu hai chữ thản, chủ động nhận sai, nhưng cô không muốn đi xem phim cũng là thật. “Tôi chỉ không thích xem phim.”

“Coi như em đi cùng tôi đi, cả đêm lo lắng em từ chối, trà không nhớ cơm không nghĩ, rất là phiền lòng.” Về mặt Chu Cần ủy khuất nhìn chằm chằm vào Chung Tình.

Chung Tình nhìn Chu Cần, trong lòng hơi co lại, cô cần phải nói chuyện rõ ràng với cậu, “Chu Cần, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“OK, chúng ta xem xong rồi nói được không? Phim đã sắp chiếu rồi, đừng lãng phí, được không?” Chu Cần vừa thấy mặt cô buồn lòng, lập tức lộ nụ cười.

Chung Tình do dự một lúc, rốt cuộc không ngăn được cậu ta kéo tay cô chạy đến rạp chiếu phim. Cô nhìn bóng dáng cậu, có chút hoảng hốt, sự chấp nhất của cậu khiến cô nhớ tới người nào đó, một người sống ở một nơi thật sâu trong ký ức.

Lúc ánh đèn trong rạp chiếu phim tắt hết, Chung Tình bắt đầu hồi hận. Bóng tối bao trùm lên người khiến cô run nhè nhẹ, cô lặng lẽ nắm lấy tay vịn, móng tay cắm chặt vào lớp gỗ đến mức trầy xước. Cô không thích bóng tối, vô cùng không thích. Cô nhìn chằm chằm vào màn hình, hình ảnh rất đẹp, câu chuyện cảm động, diễn biến nhanh. Cô đã quên mất bao lâu rồi không đến rạp chiếu phim, cảm giác bị bóng tối vây quanh này khiến hô hấp của cô bắt đầu gấp gáp, trong đầu hiện lên lời nói của bác sĩ Mike đã từng điều trị cho cô, “Không cần ép buộc mình phải thích ứng với bóng tối, nếu cô sợ tối, thì cứ để ngọn đèn làm bạn với cô.” Ngọn đèn, cô hy vọng có một chút ánh sáng, giống như ngọn đèn trắng ở đầu giường cô suốt những đêm dài, cô không dám ngủ trong bóng đêm, sẽ khiến cô nhớ tới rất nhiều ký ức đáng sợ. Cô nghĩ mình đã ổn, nhưng khi ở trong bóng đêm, cô mới biết sự bi thương trong lòng vẫn chưa hề suy giảm.

Lúc đầu Chu Cần trộm ngắm Chung Tình, nhìn cô mặt lạnh băng, trong lòng có chút thất vọng, cô đang tức giận. Cậu đành phải an phận xem phim, sợ mình lỡ mồm lại chọc cô giận.

Đó là một bộ phim tình cảm rất cảm động, khúc mắc triền miên nhưng đầy thâm tình, khiến Chu Cần rất cảm động. Khi cậu vụng trộm nhìn Chung Tình, lại giật mình!

Dưới ánh đèn của màn hình, nét mặt cô trong suốt, mà trên mặt lại có lóe sáng lên những giọt nước, cô khóc! Cậu nhanh chóng thu hồi tầm mắt, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào màn hình, không hề nhúc nhích. Cô... Trong mắt lại toát ra sự bi thương sâu sắc khiến cậu rung động, cô sao vậy? Cô chỉ yên lặng rơi lệ, thận trọng kìm lại, cô không muốn để người khác thấy nước mắt của mình. Trái tim cậu đập nhanh kinh hoàng, khát vọng muốn biết bí mật trong lòng cô, lại không dám kinh động đến cô. Đầu óc cậu bị khuôn mặt kia chiếm lấy, những giọt lệ lặng lẽ chảy qua tim. Tại sao cô lại có một sự bi thương sâu đậm như vậy?

Phim tiếp tục chiếu, cho đến khi điện trong rạp chiếu phim sáng lên, Chu Cần mới chậm rãi xoay lại nhìn Chung Tình, trên mặt cô đã hoàn toàn bình lặng, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện cô vừa khóc. Chu Cần ra vẻ thoải mái hỏi, “Hay chứ?”

Chung Tình mỉm cười, “Hay.” Cầm túi xách đứng lên, đi ra ngoài. Chu Cần đi theo sau cô, nhìn gáy cô, trong lòng đầy nghi hoặc, cô che dấu rất giỏi, hoàn toàn không giống người vừa rơi lệ lúc này.

Họ ra khỏi rạp chiếu phim, Chung Tình nhìn Chu Cần, “Tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Tim Chu Cần nhảy dựng lên, nhanh chóng liếc mắt nhìn xung quanh bãi đỗ xe, “Ở đây hơi lạnh, lên xe rồi nói.” Nói xong, vội vã đi về phía xe cô. Chung Tình nhìn bóng dáng cậu, khóe mắt trầm xuống đi theo.

Hai người ngồi trong xe, Chung Tình đi thẳng vào vấn đề, “Chu Cần, đừng lãng phí thời gian của cậu với tôi nữa.” Lần này nhất định phải nói rõ, cô không thể chịu nổi sự ái muội không rõ ràng rồi.

“Vì sao?” Chu Cần nhìn cô, ánh mắt chưa động, cậu đoán được cô muốn nói gì.

Chung Tình hờ hững nói, “Tôi không phải một người con gái tốt.” Cậu không nên lãng phí tuổi xuân vì cô.

“Tại sao lại nói như vậy?” Chu Cần nhíu mày, không đoán được cô lại nói như vậy, vốn tưởng cô sẽ nói cô đã có người trong lòng.

Ánh mắt Chung Tình tối sầm lại, “Có thuốc lá không?” Chu Cần ngáy người, không trả lời.

“Có không?” Chung Tình nhìn cậu, không chút do dự.

Chu Cần kinh ngạc lấy thuốc lá từ trong túi ra, do dự đưa cho cô. Chung Tình rút một điếu, “Bật lửa.”

Chu Cần lại lấy bật lửa, Chung Tình nhận lấy, châm thuốc lá, sau đó trả bật lửa lại cho cậu, xoay người hạ cửa kính xuống, làn khói mờ theo gió bay ra ngoài, giọng cô chậm rãi vang lên, “Tôi không phải một người phụ nữ đơn thuần như cậu vẫn nghĩ, hút thuốc uống rượu, lạnh lùng tàn nhẫn, hơn nữa lịch sử yêu đương chắc chắn phong phú hơn cậu nhiều.”

Chu Cần nhìn cô, không lên tiếng.

Chung Tình khẽ liếc mắt nhìn cậu, tiếp tục nói, “Ở nước ngoài có một số việc rất bình thường, nhưng ở trong nước lại không thể chấp nhận. Cậu còn trẻ, nên tìm một cô gái tốt mà yêu.”

Chu Cần vẫn không nói gì, chỉ nhìn cô.

“Tôi sẽ không thích cậu.” Cô hút một hơi dài, sau đó chậm rãi thở ra.

Chu Cần mở miệng, “Lúc này tôi nhìn thấy em khóc.” Cậu nhìn thấy có chút dao động trong mắt cô, rất nhanh, khiến người ta tưởng đó chỉ là ảo giác.

Khóe miệng Chung Tình hơi nhếch lên, vẫn lạnh lùng như cũ, “Vì vậy nên tôi không thích đi xem phim, kiểm nước mắt của người khác.”

“Em không phải vì phim mà khóc, mà vì sự bi thương trong lòng.” Giọng cậu nhẹ nhàng chậm chạp nhưng khẳng định. Đúng vậy, từ lần đầu tiên phát hiện ra ánh mắt sâu xa của cô khi lơ đãng xuất thần, cậu đã cảm thấy trong lòng cô cất giấu một bí mật. Sự lạnh lùng của cô dùng để bảo vệ chính mình, không muốn người khác chạm tới nỗi đau của mình. Nhưng cô càng cố tình đậm mực, cậu càng muốn biết trong lòng cô rốt cuộc đang cất giấu cái gì? Cậu thật sự rất muốn hỏi cô.

Chung Tình cười lạnh một tiếng, ném điếu thuốc ra ngoài, “Đừng tự cho là hiểu biết tôi, so với việc lãng phí sức lực với tôi thì tốt nhất là cậu nên đi tìm một người tốt. Xuống xe, hôm nay tôi không thể chờ cậu về.”

Chu Cần nhìn khuôn mặt lãnh tuyệt của cô, “Chung Tình, em không cần làm bộ trước mặt tôi, tôi rất muốn chia sẻ những nỗi đau với em.”

Chung Tình nở nụ cười, “Ngủ ngon, mời xuống xe.”

Chu Cần nhìn cô, còn muốn mở miệng, nụ cười của Chung Tình đã thu lại, mắt lạnh trừng cậu. Cậu chỉ có thể mở cửa, xuống xe. Cửa đóng lại, Chung Tình nhún ga, nhanh chóng rời đi.

Chu Cần nhìn theo đuôi xe, trái tim trầm xuống, cậu sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.

25. Chương 25: Cùng Nhau

Quả nhiên Chu Cần không dễ dàng bỏ cuộc, nhưng Chung Tình không cho cậu cơ hội. Mỗi ngày cậu mang bữa sáng đến cho cô, cô lại chia cho đồng nghiệp. Lúc trưa cậu hẹn cô ăn cơm, cô sẽ nói đã gọi thức ăn nhanh. Tan tầm cậu nói muốn đi nhờ xe cô, Chung Tình nói cô phải tăng ca, không thể đưa cậu về.

Chu Cần thất vọng, ngay cả Tiểu Phong cũng cảm giác được có gì đó không đúng, nhìn Chu Cần cúi đầu rời đi, bóng dáng thật cô đơn. Tiểu Phong đến bên cạnh Chung Tình nói, “Chị Chung, sao chị lại nhẫn tâm như vậy, nhìn cậu ấy thật đáng thương.” Chung Tình lạnh nhạt nói, “Vài ngày sau sẽ hết.” Tiểu Phong lắc đầu, “Thật sự thì Chu Cần cũng không tệ, chỉ là hơi nhỏ tuổi một chút thôi.” Nói xong rung đùi đắc ý đi ra.

Chung Tình hạ tầm mắt, tiếp tục làm việc, đúng vậy, cậu ta rất khá, chỉ là không thích hợp với cô.

Di động đột nhiên vang lên, Mạnh Tường? Chung Tình do dự một giây, nghe điện.

“Tiểu Tình, sáng mai có rảnh không?” Anh lịch sự hỏi.

“Có.” Cuối tuần không phải đều đến Chu gia sao? Đây đã thành thói quen.

“Sáng mai, chúng ta đi đến một nơi được không?” Anh thăm dò.

“Đi đâu vậy?” Ngữ khí cẩn thận của anh làm cô tò mò.

“Anh muốn đến thăm Chu Đồng.” Nghe tên ấy, Chung Tình giật mình, trong điện thoại trở nên trầm mặc.

Nghe Mạnh Tường nhắc tới Chu Đồng, trong lòng cô đột nhiên có một cảm giác quái dị. Cái tên này là cảm kị, là khoảng cách giữa hai người, anh lại thoải mái nói ra như vậy. Sự rung động nà kinh ngạc không biết nói gì, anh muốn đi thăm Chu Đồng sao?

“Anh muốn đi với em.” Giọng anh nhẹ nhàng trầm ổn, mang theo chút dò hỏi, lại dùng ngữ khí khẳng định.

Chung Tình nhẹ giọng trả lời, “Được.” Mang theo tâm tình phức tạp, cô đồng ý. Anh muốn cùng cô đi thăm Chu Đồng, anh đã có thể thần nhiên đối mặt, cô cũng không thể trốn tránh, trở về là để tháo gỡ khúc mắc, cô không thể lại tiếp tục đào binh, cô phải dũng cảm hơn!

“Sáng mai anh đến đón em.” Ngữ khí của anh dường như vui hơn, giống như có chút thoải mái, có lẽ còn mỉm cười.

Gác điện thoại, Chung Tình bắt đầu ngẩn người. Mạnh Tường, Chu Đồng, hai người từng có ảnh hưởng rất sâu đậm đến cô, giờ này lại cùng nhau đối mặt, lòng cô bắt đầu pháp phồng, sự lo lắng trào ra. Từ khi cô về nước, thấy một Mạnh Tường xa lạ khiến cô hoảng hốt. Khi còn trẻ anh bừa bãi và bá đạo, giờ trở nên thành thực ổn trọng. Anh đối với cô khách khí, cũng không nhắc tới sự thân quen lúc trước. Anh tôn trọng cô, có lẽ anh lo lắng cô vẫn không tha thứ cho anh. Đã nhiều năm như vậy, có nhiều chuyện cũng đã quên đi, cô cũng cần dũng cảm đối mặt, đối mặt với tội lỗi của chính mình.

Chung Tình về nhà, trong nhà không có ai, có lẽ bố đã đến nhà Tiểu Duệ. Cô đi vào phòng, để túi xách lên bàn, cởi áo khoác ngoài, sau đó vào phòng vệ sinh rửa mặt. Tiếp theo, rót một chén cà phê, ngồi trước bàn, mở máy tính, đăng nhập MSN.

Một bức mail mới gửi đến khiến cô chú ý, cô mở ra, là của Mike! Cô vội vã mở thư, “Hi, Chichi, còn nhớ tôi không? Tôi định tháng sau đến Trung Quốc, lúc ấy nhớ làm người hướng dẫn cho tôi đấy.” Chung Tình cầm chén cà phê nở nụ cười.

Mike là bác sĩ tâm lý của cô, cũng là người bạn tốt nhất của cô ở Mỹ. Anh biết rõ bóng tối trong lòng cô, giúp cô một lần nữa có thể sống trong ánh mặt trời; Mà cô dạy anh nói tiếng Trung, kể cho anh nghe về đẹp của Trung Quốc. Nhớ mỗi khi hai người nói chuyện phiếm, Mike luôn hưng phấn nói nhất định phải tới Trung Quốc, muốn tới nghiệm chứng xem có thật sự đẹp như cô nói không. Trước khi về nước, cô tham gia hôn lễ của họ, vợ của Mike, Serena là một người mẫu xinh đẹp, đáng người cao gầy. Nhìn hai người hạnh phúc, cô thật sự rất cảm động. Có lẽ sự xúc động trong nháy mắt ấy đã khiến cô nảy ra ý định về nước!

Cô nhanh chóng trả lời, “Không thành vấn đề, trước khi đến nhớ cho tôi biết hành trình, còn lại cứ giao hết cho tôi.”

Gửi mail xong, cô mở blog, viết ra những tâm tình gần đây.

Buổi tối, cô mơ thấy Chu Đồng, mơ thấy anh ôn hòa cười, ở trong giấc mơ vui vẻ nhìn cô chạy đến. Nhưng khi cô chạy đến trước mặt anh, khuôn mặt ấy lại biến thành khuôn mặt mỉm cười lạnh nhạt của Mạnh Tường, cô ngẩn ngơ đứng trước mặt anh, Mạnh Tường chỉ nhẹ nhàng vươn tay, ôm lấy cô.

Cô lập tức tỉnh lại!

Chung Tình cảm thấy tim đập dồn dập, khe ắt ngực chậm rãi xuống giường. Cái ôm trong mơ chân thật đến mức khiến cô nổi da gà, nhất định là do hôm qua nhìn thấy mail của Mike, khiến cô nhớ đến những chuyện trước kia. Cô hít thở sâu, mở cửa ra ngoài.

Chung Bình đã dậy, ngồi trong phòng khách xem tin tức, “Tiểu Tình, hôm nay ra ngoài à?”

“Vâng ạ.” Chung Tình vuốt vuốt tóc, nhìn mặt bố, đột nhiên có chút áy náy. Đã rất lâu cô không ăn cơm cùng bố, sau khi làm việc, buổi tối nếu không tăng ca thì cũng là có việc. Khi trở về, bố không phải đang ngủ thì cũng đang xem ti vi, mà cô cũng mệt nên

Cô rửa mặt đi ra, ngồi xuống bên cạnh bố, “Bố, gần đây bận quá nên không ở nhà với bố được.”

Chung Bình vỗ vỗ tóc cô, “Đừng mệt quá là được.”

“Con biết, bố, hay bố và mẹ ra ngoài chơi một chuyến?” Nghĩ đến việc Mike không ngại ngàn dặm xa xôi đến đây du lịch, cô thật sự muốn đưa bố đi ra ngoài chơi.

“Sao đột nhiên lại ngoan vậy?” Chung Bình nở nụ cười, con gái ở nước ngoài lâu, cảm giác độc lập hơn rất nhiều, có nhiều việc không còn giống như trước đây. Nhưng vẫn mãi mãi là con gái họ, họ vẫn luôn lo lắng, nhưng sợ gây áp lực cho cô, nên có những việc họ chỉ để trong lòng không nói ra.

“Con biết trước kia con thật bất hiếu.” Chung Tình cúi đầu nói.

“Tốt lắm, bây giờ bố mẹ cũng chưa muốn đi, toàn tâm toàn ý chờ vợ Tiểu Duệ sinh con, bố mẹ còn có người chơi cùng.” Bố nhắc tới Tiểu Duệ, trong mắt lộ ra vẻ thỏa mãn.

Đúng vậy, hiện giờ bố mẹ chỉ mong có cháu ôm. Chung Tình vui vẻ gật đầu, “Tốt nhất là sinh một đôi trai gái đi.” Cô biết bố thích cháu gái, mẹ lại thích cháu trai, tốt nhất là cả hai, vừa đúng tâm nguyện của họ.

“Sinh con trai hay con gái đều được,” Chung Bình nhìn cô, nghĩ một chút rồi nói tiếp, “Tiểu Tình, bố mẹ không gục con, nhưng con cũng tự mình lo lắng một chút.”

Chung Tình gật đầu, “Con biết ạ.”

Chung Bình cảm thán vỗ vỗ má cô, “Biế

Chung Tình cười, “Con đi thay quần áo.” Nói xong đi vào phòng. Chung Bình nhìn bóng dáng Chung Tình, trong lòng than nhẹ, cá tính Chung Tình thay đổi rất nhiều, trước đây vẫn còn sà vào lòng ông làm nũng, nhưng giờ ngay cả nói chuyện cũng đã khách khí hơn nhiều. Đứa trẻ này, trong lòng có lẽ vẫn còn che giấu nhiều việc.

Đến giờ, Chung Tình đi xuống, liếc mắt đã thấy xe của Mạnh Tường.

Mạnh Tường nhìn Chung Tình, mặc bộ áo quần màu đen, tóc dài buộc sau đầu, lộ ra chiếc cổ trơn bóng. Anh mở cửa xe, để cô ngồi lên.

Chung Tình thấy anh vẫn nhìn mình, kỳ quái cúi đầu nhìn xuống, “Có gì không ổn sao?” Mạnh Tường lắc đầu, “Không có. Chỉ là chưa từng thấy em buộc tóc như vậy.” Chung Tình hơi nhăn mặt, không tự chủ vén tóc ra sau tai, “Nhìn lỗi thời quá à?” “Không, nhìn rất đẹp.” Mạnh Tường cười nhẹ, khởi động xe.

Chung Tình đột nhiên nhớ tới giấc mơ lúc sáng, mặt đỏ bừng, ánh mắt nhìn lung tung, “Anh... Trước kia cũng từng đến thăm Chu Đồng à?” Vốn muốn tìm một đề tài xua đi cảm giác xấu hổ, nhưng nói lung tung lại vào một đề tài khó xử khác.

“Hàng năm đều đi.” Anh thản nhiên nói.

“Cùng bác Chu và dì Chu?” Cô nghĩ không phải là anh muốn tận tâm với nghĩa vụ của mình chứ?

“Cũng có, thỉnh thoảng cũng tự mình đi.” Anh nhìn cô, ánh mắt mềm nhẹ. “Có khi muốn tìm cậu ấy trò chuyện.”

Trong lòng Chung Tình run lên, kinh ngạc nhìn anh, anh.... t Chu Đồng nói chuyện? Trong đầu trống rỗng, một câu không hiện lên trong đầu lại bất chợt bật ra, “Nói chuyện gì?”

Đúng vậy, nói chuyện gì, anh và Chu Đồng có gì để nói? Trước đây họ chỉ gặp qua vài lần, mà anh lại ghét Chu Đồng như vậy? Lòng cô vẫn dừng lại ở vẻ ghét bỏ của anh dành cho Chu Đồng.

“Nói.... Chuyện quá khứ của chúng ta.” Anh chậm rãi nhìn thẳng vào ánh mắt cô, nụ cười từ từ thu lại.

Chung Tình nghiêng ngẫm lời nói của anh, chúng ta, là chỉ anh và Chu Đồng, hay là chỉ cả ba người bọn họ? Chuyện quá khứ, là chỉ tuổi trẻ không hiểu chuyện, hay là tất cả những gì đã trở thành quá khứ? Trong đầu rối rắm, cô rơi vào trầm mặc.

Mạnh Tường nhìn cô ngẩn người, tiếp tục im lặng lái xe. Xe chuyển động, trái tim dao động, họ trầm mặc đi tiếp.

26. Chương 26: Chia Sẻ

Mạnh Tường rõ ràng rất quen thuộc con đường này, rất nhanh, họ đã tới nghĩa trang.

Anh cầm theo một bó hoa lớn, dẫn cô lên núi. Dọc đường đi, nhắc cô đi cẩn thận, Chung Tình đi theo anh, trái tim chậm rãi trấn định. Mặc cho anh đã nói cái gì với Chu Đồng, nhìn cách anh chăm sóc bố mẹ Chu Đồng, nhất định anh đã làm đúng.

Hai người đi đến trước bia mộ của Chu Đồng, Mạnh Tường đặt hoa trước mộ, hai người cùng nhau vái ba cái.

Đứng thẳng dậy, Mạnh Tường đi lên, lấy khăn nhẹ nhàng lau hết bụi đất trên bia. Chung Tình đứng nguyên, kinh ngạc nhìn cử chỉ nhẹ nhàng của anh, s nhẹ nhàng ấy, dường như dành ột người bạn thân đã mất. Trong lòng Chung Tình hơi nóng lên, nhìn chăm chăm vào bờ vai rộng trước mắt, lại tưởng tượng về mặt anh, nhất định vô cùng ôn hòa. Mạnh Tường vẫn luôn làm rất nhiều việc mà đáng lẽ cô nên làm.

Mạnh Tường làm xong, đứng thẳng dậy trở lại bên cạnh cô, nhẹ giọng nói: “Chu Đồng, tôi và Chung Tình đến thăm cậu.” Chung Tình nhìn mộ Chu Đồng, trong lòng bị âm thanh bình thản ấy khiến uồn rơi lệ. Mạnh Tường nói với Chung Tình, “Em nói chuyện với cậu ấy đi.” Nói xong, chậm rãi đi về phía khác.

Chung Tình nhìn anh rời đi, thật lâu, thật lâu, mới nhìn về phía Chu Đồng.

“Chu Đồng, anh ấy vẫn thường đến thăm cậu đúng không? Thì ra, anh ấy vẫn thường đến đây.” Chung Tình nhẹ giọng nói, nói cho Chu Đồng nghe tình hình của mình gần đây, nói bác Chu vẫn rất khỏe, không cần lo lắng, cô và Mạnh Tường nhất định sẽ chăm sóc họ thật tốt. Nói xong, cô không tự giác nhắc tới Mạnh Tường đã chăm sóc hai bác như thế nào, hai bác cũng vẫn luôn khen ngợi anh, cô thật sự không nghĩ Mạnh Tường lại làm nhiều chuyện như vậy?

“Thật ra cậu đã biết từ lâu phải không? Anh ấy thường đến thăm cậu, nhất định cũng thường xuyên nói cho cậu nghe tình hình hai bác. Mình cũng rất ngạc nhiên, Mạnh Tường đã trở thành người hoàn toàn khác người mình đã từng quen, cậu chắc cũng rất kinh ngạc. Nếu trước kia anh ấy có thể như vậy, thật tốt biết bao?” Có lẽ Mạnh Tường lo Chu Đồng nhớ bố mẹ, nên thường đến thăm.

Chung Tình nhìn Mạnh Tường đứng cách đó không xa, cúi đầu yên lặng nhìn khối thuốc. Cô gọi anh một tiếng, anh chậm rãi đi lại gần. “Nói xong rồi à?”

“Ừm, đến lượt anh.” Ánh mắt Chung Tình hơi ướt, nhìn anh.

“Anh không cần, em nói là được rồi.” Mạnh Tường nhìn về phía tấm bia đá, anh cũng chỉ đến nói cho Chu Đồng, bác Chu đã khỏe

Chung Tình nhìn anh, thản nhiên cười. Chung Tình lấy từ túi xách ra một tờ báo, trải xuống đất ngồi xuống, sau đó vỗ vỗ chỗ bên cạnh, “Ngồi một chút đi.” Mỗi lần cô đến đây, đều ở lại với Chu Đồng rất lâu, luyến tiếc rời đi sớm như vậy.

Mạnh Tường tắt điều thuốc trên tay, sau đó ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nhàng chậm chạp nói, “Nơi này thật yên tĩnh.”

Chung Tình nhìn sườn mặt anh, đột nhiên phát hiện mũi anh thật thẳng, nghe người ta nói người như vậy thường rất chính trực, “Chu Đồng thích yên tĩnh, trước kia lúc đọc sách, cậu ấy luôn im lặng.” Không hiểu sao, cô đột nhiên rất muốn nói vậy. Mạnh Tường lẳng lặng nghe cô nhớ lại Chu Đồng, Chu Đồng trong lòng

cô vĩnh viễn có một vị trí đặc biệt, khi còn trẻ, anh đã tưởng mình mới là người chiếm cứ toàn bộ trái tim cô.

Chung Tình ngừng nhớ lại, nhìn con đường nhỏ xuống núi, đột nhiên cảm thấy con đường quanh co khúc khuỷu ấy giống như nhân sinh, có lẽ ở một khúc quẹo nào đó, quay đầu sẽ nhìn thấy nơi mình từng đi qua. Cô quay mặt nhìn Mạnh Tường, “Mạnh Tường, nói chuyện của anh đi. Mười năm qua anh sống thế nào?”

Mạnh Tường ngẩn ra, ánh mắt rung động, sợ run một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng, “Cũng bình thường, sau khi tốt nghiệp đại học thì vào công ty bố làm việc, từ khi khởi nghiệp, đến tận bây giờ.”

“Ngoài làm việc thì sao?” Anh nói thật đơn giản, chẳng lẽ một câu này đã khái quát được mười năm của anh, hay là có những việc không muốn nhắc tới?

Anh ho nhẹ hai tiếng, “Ngoài làm việc, là chăm sóc bố mẹ, rồi hai bác Chu. Cũng có vài lần yêu đương, nhưng họ không chịu nổi việc anh trễ hẹn, nên bỏ đi. Cho đến khi quen biết Luyến Kinh, cô ấy còn bận hơn cả anh, nên không ngại anh đến muộn.” Anh lộ ra nụ cười tự giễu lại có chút bất đắc dĩ.

“Anh và Luyến Kinh quen nhau như thế nào?” Cô đột nhiên tò mò.

“Là ở trên máy bay. Vị trí của anh ngồi cạnh cửa sổ, cô ấy ngồi bên cạnh, anh vốn không chú ý đến cô ấy. Bay được một nửa đường, cô ấy đột nhiên nói muốn đổi chỗ với anh, anh đồng ý. Kết quả, cô ấy trùm mũ dựa vào cửa sổ, anh tưởng cô ấy ngủ, không ngờ cô ấy vụng trộm khóc. Tiếp viên hàng không tưởng anh làm cô ấy khóc, nên đưa cho anh một túi khăn giấy để cô ấy dùng. Hôm ấy, cô ấy thất tình.” Mạnh Tường nhẹ nhàng cười. Anh và Luyến Kinh gặp nhau như một vở hí kịch. Chung Tình lắng lắng nghe, khi anh nhớ lại, trong mắt lộ ra vẻ trĩu mến và thương tiếc.

“Sau đó bọn anh lại gặp nhau ở Bắc Kinh, cô ấy đưa anh một túi khăn giấy, còn mời anh ăn cơm. Cô ấy kể cho anh nghe một câu chuyện đau lòng, thật ra, cô ấy là một người phụ nữ mạnh mẽ.” Mạnh Tường than nhẹ, Luyến Kinh rất mạnh mẽ, nên sẽ không yếu đuối đến mức cần một người đàn ông ở bên cạnh bảo vệ.

“Sau đó hai người quen nhau?” Chung Tình nhẹ nhàng hỏi, Luyến Kinh nhất định đã khiến anh nảy sinh ý muốn bảo vệ.

“Ở chung một thành phố, nên có vẻ dễ gặp nhau. Cô ấy là một người ngoài mềm trong cứng, nhưng một người kiên cường đến đâu cũng cần có một người bạn để tâm sự.” Anh và cô giống như hai người đồng cảnh ngộ, chia sẻ nỗi buồn với nhau. Mỗi lần cô hẹn anh, đều bận rộn đến mức thở dốc, sự mỗi một của cô chỉ dám thể hiện ra trước mặt anh, mà sự ôn hòa tĩnh lặng của anh lại thích hợp với cô, họ dựa vào nhau để cùng đi lên phía trước.

“Luyến Kinh là một cô gái tốt, lần đầu tiên gặp cô ấy em đã thích cô ấy, cô ấy nhất định là một tri kỷ.” Chung Tình khen ngợi từ đáy lòng, liếc mắt đã có ấn tượng tốt, đến giờ vẫn nhớ rõ.

Mạnh Tường nhìn cô, chậm rãi gật đầu. Tuy rằng, anh cũng nghĩ như cô, nhưng trong lòng Luyến Kinh vẫn còn bóng dáng người khác, giống như anh! Họ đều vì không có được mà nuôi tiếc lưu luyến, nên mới có ước định kia. Có lẽ, họ đều vì nhỏ nhoi trong lòng mà chờ đợi. Khát vọng có một ngày, điều không thể sẽ biến thành có thể, giống như sau mười năm Chung Tình lại trở về, ngọn lửa nhỏ trong lòng anh lại bắt đầu lay động.

Nhưng tất cả những chuyện này, cô đều không biết. Cô từ coi anh là kẻ thù đến bạn bè đã rất khó khăn, sao anh dám hy vọng xa vời cô sẽ nhận lời yêu anh. Tới bây giờ cô cũng sẽ không chấp nhận anh! Lòng Mạnh Tường khẽ nhói lên, nếu cô có một chút yêu anh, sẽ không làm nhiều chuyện tổn thương chính mình, tổn thương anh, thậm chí không tiếc làm cho người nhà lo lắng. Nhớ tới trước đây, cô gái đáng yêu tri kỷ ấy, lại trong một đêm hoàn toàn thay đổi. Mỗi khi nhớ lại, trái tim anh đau đớn, là chính anh đã dùng thứ mà anh gọi là “Yêu” buộc cô phải đi tha hương!

“Em thì sao, ở Mĩ thế nào?” Ánh mắt anh thay đổi, giấu sự chua xót xuống đáy lòng, giọng nói nhẹ nhàng. Lần đầu tiên hỏi về cuộc sống của cô ở Mĩ, tuy đã biết, nhưng anh lại tham lam muốn chính tai nghe cô nói, nghe cô kể về khoảng thời gian thức trắng đêm ấy.

“Em.... lúc đầu thì không ổn.” Cô do dự nói, những ngày tháng hoang đường ấy, anh không cần biết. Năm đó, sau khi anh phần nộ bỏ đi, mẹ nói cho cô biết anh sa đoạ, cô biết anh bị mình làm tổn thương rất sâu

đậm. “Sau đó, dần dần tốt lên. Em quen biết được một người bạn rất tốt, tên là Mike, anh ấy dạy em làm cách nào để đối mặt với chính mình.” Cô không muốn nói cho anh biết Mike là bác sĩ tâm lý của cô, không muốn để anh biết mình đã đau đớn thế nào, cho dù biết anh phóng túng chính mình, cô vẫn muốn giấu kín việc cô tự để cho bản thân mình sa đọa.

“Dần dần quen được rất nhiều bạn tốt, yêu thích hội họa, âm nhạc, họ đều rất lương thiện, bao dung. Em cùng họ tham gia rất nhiều hoạt động công ích, dần dần hòa nhập vào cuộc sống của họ. Ngày nghỉ, họ thường ra ngoài du lịch, em dùng tiền làm thêm để đi du lịch cùng họ, dường như muốn chạy qua lại khắp nước Mỹ. Em thích nhất là đi Grand Canyon, còn có cả Công viên quốc gia Yellow Stone. Trước thiên nhiên, sẽ thấy con người thật nhỏ bé. Khi đó em mới hiểu, trong lòng cho dù là sự oán hận gì cũng có thể biến mất.” Trong khi nói, đôi mắt cô trong suốt, khoe miệng hơi giương lên, vẻ mặt nhu hòa.

Mạnh Tường nghe cô nói, trong lòng hơi kích động, những gì cô nói, anh đều đã biết qua những chiếc VCD và ảnh cô gửi về. Anh nhìn khuôn mặt hưng phấn của cô, trong đầu hiện lên khuôn mặt cười rạng rỡ trong ảnh, trái tim thả lỏng, cô đã học được cách để vui vẻ, thật tốt làm sao!

Chung Tình chia sẻ với anh rất nhiều niềm vui khi đi du lịch, nói cho anh nghe về những loài động thực vật lạ, thỉnh thoảng còn gặp những người cuồng nhiệt đến kỳ lạ, khi nói đến đoạn cao hứng không nhịn được cười khê, Mạnh Tường lắc lắc cười theo. Hai người chậm rãi tán gẫu về Chu Đồng, cho tới những ngày vô tư lự trước kia, ngày đó thật đẹp, không có phiền não, không có thương tổn, mỗi khi mở mắt, đều là một ngày để mỉm cười.

“Trưởng thành rồi mới biết tuổi thơ là khoảng thời gian hạnh phúc nhất.” Chung Tình cảm khái ngẩng đầu nhìn trời xanh, những đám mây trắng bay theo gió, vừa giống bạch mã lại vừa giống một con chó nhỏ, một đôi song song chạy bên nhau.

Mạnh Tường cũng ngẩng đầu lên, “Sau khi lớn lên, con người ta thường trở nên phức tạp hơn.” Anh nhìn đám mây như đang hiện lên hình dáng trước đây của cô, mái tóc đuôi ngựa dài, váy trắng, khuôn mặt hồng hồng như trái táo ngẩng đầu gọi anh, “Anh Tường Tường.” Trong lòng hơi đau, cô sẽ không bao giờ gọi anh như vậy nữa, anh cũng không thể gọi cô là Tình Tình. Tuổi thơ, nếu có thể dùng cái gì để lấy lại được chút hạnh phúc ngày ấy, cho dù là mười triệu đô cũng không tiếc!

“Đúng vậy, thật phiền não. Nhưng mà, giống như bố mẹ anh cũng rất tốt, cho dù đã lớn tuổi, nhưng mỗi ngày vẫn rất hạnh phúc.” Chung Tình ngưỡng mộ bố mẹ Mạnh Tường, bố nuôi có thể vì mẹ nuôi mà từ bỏ tất cả, chỉ vì muốn ở bên bà.

“Họ hiểu được cách quý trọng đối phương.” Mạnh Tường nhẹ nhàng nói, nói xong đưa mắt nhìn cô, ánh mắt sâu xa.

Chung Tình nhìn sự cảm khái trong mắt anh, kinh ngạc hơi gật đầu, nghĩ vừa rồi anh nói đến sự đau lòng của Luyến Kinh, mỉm cười nói, “Anh cũng biết quý trọng, Luyến Kinh chắc chắn sẽ hạnh phúc giống như mẹ nuôi.

Mạnh Tường nhìn ý cười trong mắt cô, trái tim như ngừng lại trong chốc lát, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười thản nhiên, “Đều phải quý trọng.” Cô mỉm cười chúc phúc cho anh, liệu anh còn có thể còn hy vọng xa vời? Đừng ngó ngàng, đừng vọng tưởng nữa, trong lòng của cô cho tới giờ cũng không có vị trí dành cho anh!

Mạnh Tường đứng lên, vươn tay về phía cô, “Không còn sớm nữa, chúng ta về đi.” Cô cầm tay anh đứng lên, đột nhiên đứng dậy, khiến cô cảm thấy choáng váng, lui lại một bước nhỏ. Tay bị anh cầm chặt, giọng nói lo lắng truyền vào tai, “Sao vậy?” Cô lắc lắc đầu, “Không sao.” Cô bị thiếu máu, thường xuyên như vậy. Mạnh Tường nắm tay cô, nhìn thẳng như xác nhận cô thật sự không sao. Chung Tình không mở mắt, nhẹ nhàng rút tay lại.

Hai người tạm biệt Chu Đồng, chậm rãi đi xuống núi. Sau đó cùng đi đến Chu gia. Ông bà Chu biết họ đến thăm Chu Đồng, vui mừng gật đầu, hai đứa trẻ này đối với Chu Đồng thật tốt. Mạnh Tường và Chung Tình cười, chỉ cần họ vui vẻ, Chu Đồng cũng an tâm.

27. Chương 27: Hợp Tác

Chung Tình nghĩ sự cự tuyệt của mình sẽ khiến Chu Cần thấy khó mà lui, nhưng cô đã quá xem nhẹ sự chấp nhất của tiểu tử này. Cậu ta không còn theo sát phía sau cô, mà chỉ ngẫu nhiên quan tâm. Cậu ta không còn ngày nào cũng mang bữa sáng đến, mà lúc cô chưa đến, sẽ pha cho cô một ly cà phê cô thích, sau đó lau sạch sẽ bàn của cô, dọn dẹp văn kiện bữa bãi, cuối cùng còn đổ thùng rác hộ cô. Chung Tình nhìn mặt bàn sạch sẽ và cốc cà phê vẫn tỏa nhiệt, cô quả thật hết cách rồi.

Tiểu Phong và Tiểu Ngọc cũng bắt đầu lặng lẽ nói tốt cho Chu Cần, nói thật ra đàn ông nhỏ tuổi hơn cũng không phải vấn đề gì, giờ có rất nhiều chàng trai trẻ cũng biết cách chăm sóc người khác, hai cô cũng quen biết nhiều đàn ông nhỏ tuổi hơn các cô nhưng lại có thể nấu cơm, làm việc nhà. Chung Tình trầm mặc không nói, đây không chỉ là vấn đề tuổi tác, cô đối với cậu ta căn bản không có cảm giác.

Chung Tình chỉ có thể ngoảnh mặt làm ngơ với những việc cậu ta làm. Có lẽ, cô nên tự tìm mình một đối tượng, bây giờ bố mẹ cũng rất lo lắng về vấn đề tình cảm của cô, nếu tự mình giải quyết, họ sẽ rất vui mừng. Đến lúc đó, Chu Cần tự nhiên sẽ bỏ cuộc.

Cô lên trang web kết bạn đăng ký làm hội viên, không quá một ngày, đã có rất nhiều lời mời. Trung tâm kết bạn gọi điện thoại cho cô, nói chỉ cần cô nộp hội phí tương ứng, là có thể sắp xếp gặp mặt. Cô thanh toán hội phí, trung tâm để cô chọn người hợp ý, cô xem tư liệu của vài người, chọn một người làm quản lý, diện mạo nhìn có vẻ trung thực. Trung tâm nhanh chóng gọi điện, báo cho cô biết thứ sáu gặp mặt, cô đồng ý.

Cô không muốn làm phiền đến bố mẹ, cũng không dự định nói cho người khác biết.

Mike cũng gửi cho cô một bức mail thông báo hành trình của họ, cô bắt đầu giúp họ đặt khách sạn, tìm những cảnh đẹp nhất qua mạng, giúp họ chuẩn bị mọi thứ tốt nhất.

Không ngờ, Du Luyến Kinh đột nhiên gọi điện thoại cho cô. Thì ra, thiết kế mới của Luyến Kinh cần quảng cáo, muốn hợp tác với công ty của cô, cô đồng ý. Bộ phận kinh doanh nghe nói là người cô giới thiệu, cũng rất sẵn khoái tạo ưu đãi. Hơn nữa sau khi nghe ngóng thấy là công ty TNHH phục sức nổi tiếng Lăng Vân, trưởng phòng kinh doanh cũng cảm thấy hứng thú, ông biết công ty Lăng Vân thường có triển lãm lớn, hy vọng có thể thông qua lần này hợp tác ký hợp đồng dài hạn với họ. Trưởng phòng kinh doanh cố ý sắp xếp nhân viên có kinh nghiệm nhất là Tiểu Dương cùng với Chung Tình đến công ty Lăng Vân.

Chung Tình và Tiểu Dương vào công ty Lăng Vân, trực tiếp đến phòng làm việc của Du Luyến Kinh, đã thấy mọi người đều đang bận rộn, “Xin chào, xin hỏi cô Du ở phòng nào ạ?” Một cô gái trẻ xinh đẹp đưa họ vào văn phòng.

“Chị Du.” Cô gõ cửa, rồi mời họ vào.

Du Luyến Kinh mặc một chiếc áo len màu lông dê, chân đi đôi boot cao cổ, trên cổ quàng một chiếc khăn lụa mỏng, rất tao nhã. Cô quay lưng lại phía hai người, đang đùa nghịch với những bộ quần áo treo trên tường.

“Chung Tình, cô đến rồi.” Luyến Kinh xoay người thấy họ, khuôn mặt nở nụ cười.

“Xin chào, tôi là Du Luyến Kinh.” Giọng nói ngọt ngào mềm mại của cô vang lên, Tiểu Dương cũng bừng tỉnh, rất nhanh lấy lại tinh thần, chủ động vươn tay ra.

“Đây là Tiểu Dương, nhân viên công ty tôi.” Chung Tình giới thiệu.

“Được, mời ngồi.”

Chỉ chốc lát, cô gái lúc nãy đi vào mang theo hai chén trà, đặt trước mặt họ.

Du Luyến Kinh đưa một quyển tập tranh cho Chung Tình, hy vọng cô có thể quảng cáo theo hình thức này. Chung Tình gật gật đầu, nghi hoặc hỏi, vì sao đột nhiên muốn đổi công ty quảng cáo, Luyến Kinh giải thích, vốn là lần trước công ty quảng cáo làm cô không vừa lòng lắm, nên lần này đề nghị công ty thử đổi, người đầu tiên nghĩ đến chính là Chung Tình.

Luyến Kinh nói rõ ý nghĩ của mình với họ, hơn nữa hàng mẫu của cô đều đã hoàn thành, công ty giúp cô nhanh chóng làm sách quảng cáo, vì phải đưa mẫu ra thị trường đúng thời hạn. Hơn nữa, yêu cầu của cô có

vẽ cao, người mẫu phải do chính cô lựa chọn. Rất nhanh, Tiểu Dương hiểu ý của Luyến Kinh, Luyến Kinh để nhân viên của mình dẫn cậu ta đến bộ phận kinh doanh. Tiểu Dương đi rồi, Luyến Kinh mới lôi Chung Tình đi xem các tác phẩm của cô. Chung Tình vỗ về những thứ đồ nữ trang tao nhã này, khen ngợi từ tận đáy lòng, Du Luyến Kinh quả là người có khả năng.

một tập tranh dưới bàn làm việc ra, cười nói, “Đây là những bức vẽ của tôi hồi trước, rất ngây ngô.” Chung Tình mở ra, là truyện tranh. Nét vẽ của Luyến Kinh ngắn gọn rõ ràng, đường cong nhu hòa, vừa nhìn cũng thấy nét nữ tính, lời thoại cũng rất hay, rất có ý nghĩa. Chung Tình nhìn một lúc, không khỏi nhớ lại trước đây mình cũng vô cùng thích bắt chước truyện tranh.

“Giờ đây bạn quá, không còn vẽ nữa. Nhưng lúc nào mệt, đọc một chút, vẫn thấy rất vui. Cô thì sao, bây giờ có còn vẽ không?” Cô nghe Mạnh Tường nói, Chung Tình trước đây cũng rất thích vẽ truyện tranh.

“Không vẽ nữa, bạn quá, hơn nữa giờ đây tâm tình không đủ tĩnh tại, vẽ sẽ không đẹp.” Chung Tình nhẹ nhàng lắc đầu.

“Chờ lúc nào rảnh, chúng ta cùng vẽ được không? Đến phòng làm việc của tôi rồi vẽ.” Luyến Kinh mỉm cười nói.

“Được.” Chung Tình bất giác thấy cảm động, đã rất lâu rồi không cầm bút vẽ, lúc nhắc lại đột nhiên thấy bồi hồi.

“Tôi gọi điện cho Mạnh Tường, buổi tối cùng đi ăn cơm.” Luyến Kinh nói xong bước về phía bàn làm việc.

Chung Tình vội vã ngăn lại, “Không cần đâu, tối tôi còn phải về với Tiểu Dương.” Nếu bàn chuyện hợp tác thuận lợi, đêm nay cô sẽ phải làm xong phương án, để mai công ty sắp xếp người mẫu.

“Ăn cơm đã rồi tính, dù sao mấy ngày tới cô sẽ vất vả. Đến lúc đó, cô và tôi cùng làm việc với nhau.” Luyến Kinh vừa nói vừa gọi điện. Chung Tình đành phải thôi.

“Khi nào anh xong việc? Tiểu Tình đang ở chỗ em, buổi tối cùng đi ăn cơm, địa điểm anh chọn, nhớ uống thuốc đấy. Được, bọn em ở công ty chờ anh.” Luyến Kinh nói xong, ngắt điện thoại, xoay mặt nói, “Gần đây anh ấy bị đau dạ dày, chỉ vì không ăn cơm đúng giờ.” Trong mắt lộ vẻ quan tâm, Chung Tình nhẹ g hỏi, “Nghiêm trọng không?”

“Lúc tốt lúc xấu, lúc nào cũng mệt như vậy, anh ấy còn nói tôi nữa. Dù sao hai bọn tôi gặp nhau cũng sẽ không nói đến công việc, nếu không sẽ nói cả đêm không ngừng.” Luyến Kinh vừa cười vừa cầm bút cúi xuống bàn làm việc, “Cô ngồi đây một lát, tôi sửa xong cái này đã.” Chung Tình mỉm cười gật đầu.

Rất nhanh sau đó, Du Luyến Kinh liền chuyển tâm ngồi vẽ. Chung Tình lặng lẽ nhìn sườn mặt của cô, nhớ tới sự khen ngợi của Mạnh Tường, cô ấy thật sự rất đẹp. Cô ấy và Mạnh Tường đều là dạng người của công việc, tích cực hướng về phía trước, dũng cảm đón nhận, tự nhiên rất dễ dàng có tiếng nói chung, nhân sinh quan chung. Chung Tình nhìn xuống tập tranh của cô, trong lòng như thở ra, ngay cả những chi tiết nhỏ trong tranh cô ấy cũng để tâm đến. Mạnh Tường cần một người phụ nữ có thể cẩn thận như vậy.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Dương đã trở lại, Chung Tình đi ra ngoài cửa bảo Tiểu Dương về trước.

Chung Tình im lặng ngồi ở sofa lật xem tập tranh của Du Luyến Kinh, ngẫu nhiên ngẩng đầu lên lại thấy bộ dáng chăm chú của cô, không khỏi nghĩ có phải Mạnh Tường cũng thường nhìn Luyến Kinh như thế này không, cảm giác này hạnh phúc đến cỡ nào.

Ước chừng khoảng nửa tiếng, Luyến Kinh rót cuộc cũng ngồi thẳng lên, nhìn Chung Tình im lặng ngồi trên ghế, cô buông bút nói xin lỗi, ngồi vào bên cạnh Chung Tình, “Ngại quá, để cô ngồi một bên như vậy, tôi bận quá.”

“Bộ dáng của cô thật sự rất đẹp.” Chung Tình chân thành khen ngợi.

Luyến Kinh ngẩn ra, mặt hơi hồng, nở nụ cười, “Chung Tình, cô thật đáng yêu.” Sự ngay thẳng của Tiểu Tình khiến cô rất thích, biểu tình đậm nhạt nhưng rất có lòng, tuy không nói gì an ủi người ta, nhưng lại khiến người ta cảm thấy được an ủi.

Chung Tình cũng đỏ mặt, cô đã già rồi, không thích hợp với từ đáng yêu.

“Cô và Mạnh Tường lớn lên với nhau từ nhỏ phải không?” Luyến Kinh nghiêng đầu đánh giá Chung Tình.

Chung Tình căng thẳng gật gật đầu, “Bố mẹ bọn tôi là bạn tốt.”

“Vì vậy nên, hai người cũng là bạn tốt? Tôi đòi Mạnh Tường kể chuyện trước đây, nhưng anh ấy không chịu nói.” Luyến Kinh hứng thú dựa vào sofa, nhìn cô.

Chung Tình chậm rãi nói về Mạnh Tường trước đây, nói anh thông minh như thế nào, có bao nhiêu khả năng. Anh thích sách, thích vận động, thích phim. Luyến Kinh nghe rất cẩn thận, lúc nghe đến phong cách của anh, cô nhăn mặt, lộ ra vẻ không cho là đúng, nhưng trong mắt lại tràn đầy ngưỡng mộ. Chung Tình nói khi Mạnh Tường đá bóng, tiếng la của cổ động viên hai bên sân có thể xuyên qua sân thể dục vọng đến lớp học, cô ngồi trong lớp cũng có thể nghe thấy; Nói về những giải thưởng anh giành được, anh là niềm tự hào của Mạnh gia, cũng là tấm gương của chị em cô; Nói anh thích chơi điện tử, có thể khiến người khác tức giận đến mức ném cả máy chơi game đi. Bất tri bất giác, khóe miệng nhếch lên, anh chính là một người lợi hại như vậy.

Luyến Kinh nghe đến mê mẩn, thì thào nói, “Anh ấy lại giấu tôi nhiều như vậy.” Chung Tình ngừng nhớ lại, mỉm cười an ủi, “Tôi không nên cướp đoạt cơ hội anh ấy tự mình nói với cô.” Đáng lẽ đây là những thứ Mạnh Tường tự mình chia sẻ với Luyến Kinh, tự mình lắm miệng.

“Thật không ngờ trước đây anh ấy như vậy, tôi còn tưởng anh ấy từ nhỏ đã là một ông cụ non, lúc nào cũng có bộ dạng bình tĩnh ấy.” Luyến Kinh không quá để ý những lời này, “Có lẽ vì tôi còn chưa đủ hiểu về anh ấy.” Luyến Kinh có chút thâm ý nhìn Chung Tình, Chung Tình bị cô nhìn có chút ngượng ngùng, nói, “Anh ấy đã trưởng thành rồi.”

“Cũng phải, tôi cũng không cho Mạnh Tường trước đây tôi như thế nào? Nói nhỏ cho cô biết, bây giờ nhìn tôi vậy thôi, trước đây hàng xóm đều gọi tôi là tiểu tử phá phách.” Luyến Kinh le lưỡi, làm một cái mặt quỷ đáng yêu.

Chung Tình nhìn cô, kinh ngạc, không hề giống chút nào. Cô ấy bây giờ tao nhã xinh đẹp, thật khó tưởng tượng ra hình dáng nghịch ngợm của cô. Thì ra khi trưởng thành và lúc nhỏ thật sự rất tương phản nhau.

“Đừng nói cho Mạnh Tường biết, tôi không muốn nói cho anh ấy, ai bảo anh ấy không thẳng thắn với tôi.” Luyến Kinh nhẹ giọng nói, biểu tình rất đáng yêu.

“Có gì bí mật không thể nói cho anh biết?” Đột nhiên một giọng nói trầm ổn vang lên.

Hai người giật mình, quay đầu nhìn lại, Mạnh Tường đang đứng dựa vào cửa, tuần mi hơi nhíu. Anh nghe thấy hai người nói chuyện? Luyến Kinh nháy mắt mấy cái với Chung Tình, trăm ngàn không thể nói cho anh ấy đấy. Chung Tình nhin cười gật gật đầu.

Luyến Kinh quay đầu nhìn Mạnh Tường với vẻ tức giận, “Nghe lén phụ nữ nói chuyện là bất lịch sự.”

Mạnh Tường đi vào, “Cửa mở mà, anh cũng không nghe lén.”

“Vậy cũng phải làm bộ không nghe được chứ.” Luyến Kinh đứng lên, đến bên cạnh anh, thân thiết hỏi, “Còn đau không?”

“Không đau nữa.” Mạnh Tường trả lời, ánh mắt lại nhin không được liếc về phía Chung Tình. Xem ra hai người nói chuyện rất vui.

“Tốt lắm, chuyện của em cũng OK. Chúng ta đi thôi.” Luyến Kinh đến thu dọn bàn làm việc, Mạnh Tường đi lại giúp cô, “Bàn chuyện hợp tác với Tiểu Tình thế nào rồi?”

Luyến Kinh gật gật đầu, “Yên tâm, nhất định sẽ không để Tiểu Tình chịu thiệt. Nhưng mà, cách làm việc của em thì anh biết rồi đấy. Mấy ngày này, Tiểu Tình có lẽ sẽ không đi đâu được, công ty có thúc giục cũng chịu thôi.” Cô cười xin lỗi Chung Tình.

Chung Tình nhẹ giọng nói, “Không sao.” Cô khép tập tranh, đi qua đưa cho Luyến Kinh.

Luyến Kinh cầm tập tranh, quơ quơ trước mặt Mạnh Tường, “Đúng rồi, bọn em vẽ thì ai vẽ đẹp hơn?” Cô cười khê nháy mắt với Chung Tình, Chung Tình ngẩn ra, liếc mắt nhìn Mạnh Tường rồi hạ tầm mắt, “Nét vẽ của tôi có vẻ ngày ngò quá.” Cô không muốn Mạnh Tường so sánh giữa hai người.

Mạnh Tường liếc mắt nhìn Chung Tình, rồi nhìn Luyến Kinh, không đáp.

“Nói đi, em còn nói có rảnh thì cùng Chung Tình vẽ, có bận thì có động lực hơn.” Mắt Luyến Kinh tràn ngập chờ mong.

Mạnh Tường do dự nửa giây, “Phong cách không giống nhau, đều đẹp.” Trả lời phi thường tứ bình bát ổn, Luyến Kinh bĩu môi không vừa lòng lắm, “Anh hiền lành quá, vừa thấy hai bên liền không đắc tội.”

Chung Tình vội nói, “Có thể đã lâu rồi, anh ấy không còn nhớ rõ.”

Luyến Kinh nở nụ cười, “Có lẽ, trí nhớ anh ấy không tốt, bằng không, sao lại thường quên uống thuốc như vậy.” Cô nhìn Mạnh Tường, trong mắt tràn ngập thâm ý cười, trí nhớ anh rất tốt, chuyện của Chung Tình anh nhất định không quên.

Buổi tối, ba người cùng đi ăn. Vui vẻ kể lại chuyện thời còn đi học, khi Luyến Kinh kể lại chuyện bị nam sinh chọc ghẹo, liền cùng Chung Tình chỉ trích Mạnh Tường chắc chắn cũng làm chuyện như vậy, Mạnh Tường nhận sự chỉ trích. Anh nhìn Chung Tình cười vui vẻ, nhớ lại thời học sinh. Khi đó, cô là một tiểu thiên sứ đáng yêu, anh là thần hộ mệnh của cô.

Mạnh Tường rất cảm kích Luyến Kinh, khi anh biết cô muốn đổi công ty quảng cáo, phản ứng đầu tiên chính là đề cử Chung Tình, cô vui vẻ chấp nhận. Tuy rằng anh chưa từng thừa nhận, thật ra, Luyến Kinh biết rõ tình cảm đặc biệt của anh dành cho Chung Tình. Không thể ở bên Tiểu Tình, nhưng chỉ cần ở xa nhìn cô, anh cũng rất vui.

Ba người dùng bữa tối xong, họ đưa Chung Tình về nhà. Lúc trên xe chỉ còn Mạnh Tường và Luyến Kinh, cô hơi im lặng. “Mệt rồi sao?” Lúc này còn nói nhiều như vậy, sao giờ lại không nói gì?

Luyến Kinh nhìn anh, chậm rãi nói, “Em đột nhiên hơi ghen tị với Chung Tình, anh đối với cô ấy tốt hơn rất nhiều so với em.”

Mạnh Tường cả kinh, trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ, nhưng rất nhanh dùng nụ cười bình thản che giấu, “Sao có thể như vậy.”

“Chính là như vậy.” Luyến Kinh trừng mắt liếc anh một cái, dựa vào ghế. “Cả tối nay, anh đều trộm ngắm cô ấy, nhìn cô ấy cười, anh cũng cười trộm trong lòng, em nhận ra được!”

Mạnh Tường thở sâu, “Anh chỉ là bị hai người gợi lên nhiều ký ức.”

“Mạnh Tường, em nên trả anh lại cho cô ấy thì hơn.” Luyến Kinh đột nhiên nghiêng người, nhìn anh.

Khóe môi Mạnh Tường hơi nhếch lên, ngữ khí vẫn thản nhiên như cũ, “Đừng nói ngốc nghếch vậy.”

“Thật ra, điều em ghen tị là đến bây giờ cô ấy vẫn có thể làm anh nhớ mãi không quên.” Cô ngồi thẳng, nhìn về phía trước, đèn neon chiếu vào mắt, lóe lên khuôn mặt anh tuần nhưng đáng ghét, “Nếu anh ta cũng đối với em như vậy thì tốt rồi.”

Mạnh Tường nhẹ nhàng thở ra, cô đang cảm khái cho chính mình, “Người có thể khiến em thích, chắc chắn cũng là một người đàn ông vĩ đại.” Luyến Kinh không muốn nói đến người đàn ông đó, ngoài lúc mới quen, anh chỉ biết Luyến Kinh và người đàn ông kia yêu nhau bốn năm, người đó vì sự nghiệp mà lựa chọn người khác, rời khỏi cô.

“Anh ta rất vĩ đại, nên kiêu ngạo như một con khổng tước, nghĩ tất cả mọi người đều phải dựa vào anh ta” Luyến Kinh oán thán.

“Anh ta thích con chim nhỏ nép vào mình?” Một người đàn ông càng cường thế sẽ càng có ý muốn bảo vệ, giống như trước đây, anh vẫn luôn cho rằng sự bảo vệ của mình dành cho Tiểu Tình chính là tình yêu vĩ đại nhất.

“Làm việc khi có ý tưởng, hẹn hò khi có thời gian, nhưng tuyệt đối không được phản kháng lại anh ta.” Luyến Kinh nhớ tới con người đáng ghét kia còn nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng người đàn ông ấy lại là người đầu tiên khiến cô say mê. Anh bá đạo cường thế, nhưng lại khiến cô trầm luân, cô không thích những người đàn ông không có chính kiến.

“Em cũng không quên được anh ta.” Mạnh Tường chỉ ra, có thể căn bản cô không muốn quên, giống như anh thường xuyên nhìn Tiểu Tình để không cho phép mình quên!

“Sao chúng ta lại đáng thương như vậy? Anh nhìn thấy cô ấy nhưng không dám nói, em thì ngay cả cơ hội nhìn thấy anh ta cũng không có.” Luyến Kinh buồn bã lắc lắc đầu. “Chúng ta thật sự là đại ngốc!”

“Luyến Kinh, nếu anh ta quay đầu đến tìm em, em sẽ tha thứ cho anh ta chứ?” Đến tột cùng, như thế nào thì phụ nữ mới có thể tha thứ ột người đàn ông?

Luyến Kinh trầm mặc, thật lâu mới lắc đầu, rồi lại rất nhanh đầu, “Em cũng không biết.”

Mạnh Tường cười, “Vây chờ đi, một ngày nào đó sẽ có đáp án.”

“Đành phải đợi thôi, nếu năm năm sau, bọn họ còn ngu ngốc đầu heo như vậy, chúng ta sẽ vất bỏ bọn họ!” Luyến Kinh tựa vào vai anh, cảm giận quyết định!

Mạnh Tường nhẹ nhàng cười, năm năm sau Tiểu Tình chắc đã kết hôn, khi đó anh có thể giải thoát rồi!

28. Chương 28: Quyết Định

Thời gian sau đó, Chung Tình trực tiếp đến công ty Lăng Vân làm việc cùng với Luyến Kinh, nhìn cô chọn lựa người mẫu, sau đó cùng nhau đem theo mẫu đến phòng chụp ảnh, bắt đầu công việc.

Nhìn Luyến Kinh chuyên nghiệp thay người mẫu phối hợp, chỉ đạo tư thế của họ. Chung Tình ở bên cạnh mỉm cười thưởng thức, càng tiếp xúc, cô càng bị hấp dẫn, Luyến Kinh dường như có một loại ma lực, lúc nào cũng tràn ngập sức sống. Khi cô nhập tâm vào công việc, vẻ mặt thật sự rất mê người, Chung Tình càng ngày càng thích cô.

Chung Tình đưa thợ chụp ảnh đến tiến hành công việc, cùng Luyến Kinh bàn bạc. Luyến Kinh quả nhiên yêu cầu rất cao, động tác không đúng, ánh sáng không phù hợp, phối hợp không tốt, cô đều yêu cầu đến hoàn mỹ. Làm đi làm lại mấy lần, mới hoàn thành được khoảng hai phần ba, người mẫu đã bị quay mệt đến mức nằm sấp xuống, Luyến Kinh mới đồng ý kết thúc, nói mai sẽ làm tiếp.

Từ phòng làm việc đi ra, hai người lên xe Chung Tình

“Tôi đưa cô về nhà nhé?” Luyến Kinh cũng rất mệt mỏi, hôm nay cô đã nói liên tục, giọng có chút khàn.

“Không, đưa tôi về công ty, cảm ơn.” Luyến Kinh tựa vào ghế, xoa xoa thái dương.

“Luyến Kinh, đừng liều mạng như vậy.” Nhìn cô như vậy khiến người ta đau lòng.

“Không còn cách nào khác, đêm nay phải chỉnh sửa lại quần áo cho hoàn thiện, hôm qua trợ lý phải làm đến nửa đêm mà không xong, tôi phi tự mình làm.” Yêu cầu của Luyến Kinh cao đến mức người bình thường đều khó làm cô hài lòng.

“Gọi Mạnh Tường đến giúp cô đi.” Lúc phụ nữ mệt mỏi, đàn ông nên ở bên cạnh cống hiến bả vai dày rộng.

“Buổi tối anh ấy phải đi xã giao, giờ chắc mới về.” Giọng Luyến Kinh nhẹ nhàng, cô nhắm mắt lại.

Chung Tình cười khổ, lấy di động, nhắn tin cho Mạnh Tường, bảo anh đến công ty giúp Luyến Kinh làm tăng ca.

Mạnh Tường rất nhanh trả lời, “Được.”

Chung Tình cất di động, chăm chú lái xe. Luyến Kinh còn có Mạnh Tường để dựa vào, cô cũng nên tìm một người, mai đã là thứ sáu, hôm nay trung tâm gọi điện nhắc cô đi gặp mặt.

Xe đến dưới lầu công ty Luyến Kinh, xe Mạnh Tường đã đứng trước cửa, nhìn thấy xe cô, anh bước xuống xe.

Mạnh Tường nhẹ giọng nói với cô, “Trễ vậy rồi, em ăn cơm chưa?”

Chung Tình gật gật đầu, Mạnh Tường đi sang bên kia, mở cửa xe, đang chuẩn bị vỗ vỗ Luyến Kinh, Chung Tình vội ngăn lại, nhỏ giọng nói, “Đừng, để cô ấy ngủ đi, cô ấy mệt quá rồi.” Mạnh Tường nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Luyến Kinh, gật gật đầu.

“Cẩn thận một chút, ôm cô ấy đi lên đi, em mang đồ vào cho.” Tiểu Tình tắt máy, vội vã xuống xe.

Mạnh Tường chần chờ một lát, vẫn nhẹ nhàng ôm lấy Luyến Kinh, cô giật giật, trong vòng ôm của anh tìm một tư thế thoải mái rồi tiếp tục ngủ.

Chung Tình mang túi của Luyến Kinh xuống xe, sau đó khóa cửa xe, đi vào trong.

Khi đứng đợi thang máy, Chung Tình mang theo túi lớn túi nhỏ, đứng bên cạnh Mạnh Tường, Luyến Kinh nằm trong lòng anh an tường ngủ, ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào thang máy, Chung Tình nhanh chóng thu lại tầm mắt.

Thang máy đến, ba người đi vào.

Không gian trong thang máy vô cùng im lặng, không ai nói gì. Mạnh Tường nhìn Chung Tình, đôi mắt cô thâm đen tiêu tụy, khuôn mặt bơ phờ, tóc hỗn độn trước trán.

Chung Tình cầm một túi to, nhìn chăm chăm vào số trên thang máy không ngừng thay đổi, cô có thể cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của Mạnh Tường, trong lòng không khỏi ưu phiền, cô làm bộ không phát hiện, vẫn không nhúc nhích.

“Mệt lắm à?” Mạnh Tường hỏi, bộ dáng tiêu tụy của cô khiến anh không thể không quan tâm.

“Em không sao.” Chung Tình hất nhẹ tóc trán, nhẹ nhàng trả lời, sợ đánh thức Luyến Kinh.

“Về rửa mặt một chút, da em có vẻ khô đấy.” Giọng anh nhẹ nhàng như tơ bay vào trong tai, Chung Tình chậm rãi gật đầu, không dám nhìn anh, anh nhìn ra da cô khô, mặt dần nóng lên, tai cũng phấp phồng.

Anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xấu hổ của cô, đã quên thu lại tầm mắt.

“Đỉnh”, thang máy đến. Chung Tình vội vã ra khỏi thang máy, Mạnh Tường ôm Luyến Kinh đi theo sau cô. Chung Tình lấy chìa khóa từ túi xách của Luyến Kinh, mở cửa công ty. Sau đó hai người đi vào văn phòng của Luyến Kinh. Cô đặt túi lên bàn làm việc, quay lại thấy Mạnh Tường nhẹ nhàng đặt Luyến Kinh lên sofa, trên mặt lộ vẻ đau lòng. Cô cầm túi, thấp giọng nói, “Em về đây, anh ở lại với cô ấy, đừng để cô ấy làm việc muộn quá.” Nói xong, vội vã đi ra ngoài.

Mạnh Tường đuổi theo, “Tiểu Tình.” Chung Tình ngừng lại, chậm rãi quay đầu nhìn anh.

“....Hay là, em cũng ở lại đây, lát nữa anh đưa em về.... Muộn rồi, em đi một mình không an toàn.” Anh nói có chút ngập ngừng.

Chung Tình mỉm cười, “Không sao, em đi xe, chỉ một lát là về đến nhà.”

Mạnh Tường muốn nói lại thôi, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Chung Tình đeo túi lên vai, “Em về đến sẽ nhắn tin cho anh, chăm sóc Luyến Kinh cẩn thận đấy, bye.” Nói xong, tự mở cửa, bước nhanh ra ngoài.

Mạnh Tường nhìn bóng cô biến mất, trong lòng thần thờ, chậm rãi đi vào phòng.

Hôm sau, dưới yêu cầu của Luyến Kinh, Chung Tình và mọi người lại có một ngày làm việc năng suất. Mà Du Luyến Kinh, mặc dù mang theo đôi mắt thâm đen, lại hồn nhiên như một nữ siêu nhân dư thừa tinh lực, một mình làm hết mọi công việc. Cho đến khi cô mỉm cười gật đầu, trợ lý của cô mới thở phào nhẹ nhõm, nói những người mẫu đã hoàn thành công việc, bắt đầu thu dọn. Luyến Kinh vẫn đứng phía sau Chung Tình đưa ra ý kiến, cẩn thận tỉ mỉ.

Rất cuộc, Luyến Kinh xem qua ảnh chụp một lần, mới cười vươn vai, “Quá tuyệt vời, Tiểu Tình, cô thật sự rất tuyệt.” Cô vui vẻ vì Tiểu Tình có tinh thần hợp tác rất cao, cho dù cô nói gì, Tiểu Tình đều lập tức hiểu, không có chướng ngại. Du Luyến Kinh rất hài lòng vì có thể làm việc như mình mong muốn, cảm kích nắm tay Tiểu Tình, “Cám ơn.” Chung Tình mỉm cười, rất cuộc nhẹ nhàng thở ra.

Trải qua sự cố gắng của tất cả mọi người, hợp đồng hợp tác với Lăng Vân thuận lợi hoàn thành. Công ty Lăng Vân nghe thấy Luyến Kinh khen ngợi Sĩ Đạt không dứt miệng, cũng bắt đầu có hứng thú với việc hợp tác dài hạn với Sĩ Đạt, hai bên tiến hành đàm phán, Tiểu Tình rốt cuộc cũng có thể viên mãn kết thúc công việc.

Quản lý khen ngợi Chung Tình làm việc xuất sắc, vì công ty được tăng thêm danh tiếng. Nhìn về mặt mệt mỏi của Chung Tình, quản lý muốn cho cô nghỉ thứ sáu, cô cũng không từ chối, đem toàn bộ công việc bàn giao lại, rồi cầm túi xách đi ra khỏi công ty.

Cô đi vào thang máy, đối mặt với không gian kín bưng, mệt mỏi tựa vào tường, sự mệt mỏi suốt hai ngày dường như trào ra, thân thể đau nhức vô lực, trái tim lại nặng nề buồn bã.

Vô thức nghĩ đến bộ dáng Mạnh Tường ôm Luyến Kinh tối hôm qua, trong lòng lại có chút hâm mộ, lúc mệt mỏi có thể có người ôm lấy thật tốt! Có lẽ, đã đến lúc tìm một người rồi gả đi rồi!

**

Chung Tình đẩy cửa vào nhà, thấy Tiêu Tổ Tâm đang ở nhà, kinh ngạc gọi khẽ, “Mẹ?” Không phải bà đang ở nhà Tiểu Duệ sao? Sao hôm nay lại về?

“Tiểu Tình? Sao còn không đi làm?” Tự nhiên có mặt ở nhà, thực là ngạc nhiên.

“Hôm nay con được nghỉ.” Tiểu Tình ném túi xách sang một bên, đi qua ôm lấy mẹ, tựa vào vai bà mà làm nũng. Vẫn là ôm mẹ ấm áp nhất.

“Sao vậy? Sắc mặt không tốt lắm? Lại thức đêm hả?” Tiêu Tổ Tâm vuốt vuốt mặt cô, đau lòng thấy cô gầy đi.

“Con rất khỏe, mẹ, con muốn ăn canh mẹ nấu. Hôm nay mẹ không đến nhà Tiểu Duệ à?” Tiểu Tình đã vài ngày không gặp mẹ, rất nhớ bà.

“Hôm nay không đi, đêm nay Mạnh gia muốn đến chơi, mẹ phải chuẩn bị vài thứ.” Tiêu Tổ Tâm thấy con gái làm nũng, nở nụ cười, lớn rồi mà như trẻ con.

“Đêm nay?” Tiểu Tình sửng sốt, suốt mấy tháng nay hai nhà đều bận, thời gian tụ tập cũng không có. Vậy là tối nay Mạnh Tường cũng đến? Hôm qua gặp anh, không nghĩ nhanh như vậy đã gặp lại.

“Đúng vậy, bố mẹ nuôi của con vừa từ nước ngoài về, mang quà về cho các con.” Tiêu Tổ Tâm không nhận ra Tiểu Tình thất thần, bỏ cô ra đi vào bếp. Tiểu Tình muốn ăn canh, vậy thì đêm nay nấu canh là được. “Con muốn ăn canh gì?” Tiểu Tình thích nhất ăn canh xương sườn, nhưng sắc mặt cô dạo này không tốt, Tiêu Tổ Tâm cho rằng làm món súp hầm là tốt nhất.

“Mẹ, tối con có việc, không ăn cơm ở nhà.” Tiểu Tình đi đến cửa bếp.

“Phải ra ngoài à? Con đã mệt như vậy, còn không nghỉ ngơi” Tiêu Tổ Tâm thấy hai mắt cô thâm đen thì đau lòng.

“Mẹ, mẹ cứ nấu đi, buổi trưa con ăn.” Tiểu Tình đột nhiên thấy không thể phụ lòng mẹ, cô đến ôm lấy hai vai bà, “Mẹ, mai con và mẹ ra ngoài mua sắm được không? Hai mẹ con mình đã lâu không cùng đi dạo phố.”

Tiêu Tổ Tâm nhìn khuôn mặt thành tâm của cô tươi cười, “Được, dù sao Tiểu Duệ cũng muốn có thể giới hai người của nó.”

Chung Tình cười nhẹ, “Có mẹ trông nom, nó dám oán giận?” Thì ra là mẹ sợ ảnh hưởng đến hai người họ mới trở về?

“Người trẻ tuổi đều giống nhau, người lớn nói nhiều quá sẽ phát chán.” Tiêu Tổ Tâm cười lắc đầu.

“Con không như vậy mà. Bố mẹ không ở nhà, rất cô đơn.” Tiểu Tình cố ý lộ ra biểu tình ủy khuất.

Tiêu Tổ Tâm đau lòng ôm con gái, “Con bé ngọc, bố mẹ rất nhớ con. Chờ đến khi con lấy chồng, tự nhiên sẽ có người nhớ thương con.”

“Mẹ.” Tiểu Tình ôm lấy mẹ, cảm nhận nhiệt độ cơ thể bà, hương vị của người thân luôn là ấm áp nhất.

“Đêm nay ra ngoài với bạn à?” Tiêu Tổ Tâm thuận miệng hỏi, Tiểu Tình về nhà không lâu, bạn bè của cô rất ít.

Chung Tình ngẩng đầu, nghĩ kỹ một lát, nói, “Đi xem mắt ạ.”

“Xem mắt?” Tiêu Tổ Tâm không khỏi đề cao âm điệu, trừng mắt nhìn cô.

Chung Tình buông mẹ ra, mỉm cười gật đầu, “Đúng vậy ạ.” Nói xong, xoay người đi khỏi bếp.

Tiêu Tổ Tâm vội đuổi theo, “Tiểu Tình, con.... Không phải vì bị kích thích đấy chứ?” Không lẽ lúc bà không có nhà, Chung Bình thúc giục cô?

Chung Tình bị biểu tình của mẹ chọc cười, cô thật tình giải thích, “Con đi tìm một người bạn trai không tốt sao?”

“Tốt... Rất tốt, nhưng mà, con không nên dùng cách xem mắt.” Tiêu Tổ Tâm đi theo cô vào phòng, “Nếu không, để bố giới thiệu cho con vài người trong bệnh viện?”

“Mẹ, mẹ gả cho bác sĩ, không phải cũng muốn gả con cho bác sĩ đấy chứ.” Tiểu Tình cởi áo khoác treo lên giá.

“Dù sao thì cũng đáng tin cậy hơn, đi xem mắt có rất nhiều vấn đề.” Tiêu Tổ Tâm vẫn lo lắng.

Chung Tình xì một tiếng cười, “Bố nuôi và mẹ nuôi cũng nhờ xem mắt mà kết hôn đấy thôi, vậy mà vẫn ân ái ái như vậy?”

“Ack.... Họ thì khác.” Tiêu Tổ Tâm không biết nói gì hơn.

“Mẹ yên tâm, người ta mới đáng lo chứ không phải con.” Chung Tình an ủi ôm lấy mẹ, “Được rồi, con ngủ đây, nếu không, sẽ làm người ta chạy mất.” Nói xong, đi vào phòng tắm định rửa mặt.

“Tiểu Tình, con lo lắng một chút đi, tối nay mẹ thương lượng với bố đã.” Tiêu Tổ Tâm vẫn không yên lòng.

Chung Tình cười không nói thêm, chỉ vì mẹ lo lắng quá thôi.

Nhưng Chung Tình không ngờ rằng, khi cô vừa tỉnh lại, người trong nhà đều biết cô muốn đi xem mắt, đầu tiên là bố gọi điện thoại về, sau đó là Tiểu Duệ, đều quan tâm có phải cô bị áp lực quá lớn không. Chung Tình chỉ cười nói một câu, “Con chỉ cảm thấy nên kết hôn rồi.” Mọi người im lặng, đây thật sự là vấn đề, khó có khi nào Tiểu Tình tự ý thức được. Sau một hồi, mọi người bắt đầu thay đổi thái độ, vô cùng hợp tác, sau đó bắt đầu xem xét đối tượng thích hợp cho cô. Trong mắt họ, nếu Tiểu Tình có thể xem mắt, đương nhiên sẽ không cự tuyệt người họ sắp xếp. Tiểu Tình tránh trong phòng dở khóc dở cười, xem ra mình thật sự đã là siêu cấp thặng nữ rồi.

Lúc Chung Tình hẹn gặp mặt về, mở cửa nhà, trong phòng khách vang lên tiếng nói chuyện làm cô kinh ngạc, người nhà họ Mạnh vẫn còn ở đây.

Chung Tình vào nhà, đứng ở cửa thay giày.

“Tiểu Tình về rồi.” Mẹ Mạnh Tưởng, Lộ Hiểu Vụ nhìn thấy cô đầu tiên, gọi cô lại.

“Con chào bố mẹ nuôi.” Tiểu Tình lễ phép mỉm cười chào, Lộ Hiểu Vụ kéo cô vào ngồi, cô nhìn Mạnh Tưởng ngồi ở đầu kia sofa, mỉm cười.

“Nghe mẹ con nói, con đêm nay đi xem mắt à, thế nào rồi?” Mọi người đều rất ngạc nhiên, Tiểu Tình giống con gái của họ, Mạnh gia tự nhiên cũng quan tâm.

“Rất tốt ạ.” Tiểu Tình khẽ cắn môi, cười nói.

“Ồ, Tổ Tổ, xem ra cậu không cần lo lắng nữa. Cũng không biết khi nào thì, Mạnh Tưởng có thể tự giác như vậy.” Lộ Hiểu Vụ vui vẻ vỗ tay Chung Tình cười, vẻ mặt thương ti

“Đúng vậy, Mạnh Tưởng còn lớn hơn Tiểu Tình hai tuổi, lại không quan tâm. Tiểu Duệ còn nhỏ mà đã nhanh như vậy, hai đứa lớn này lại không có tin tức gì.” Mạnh Dịch Nam cũng thở dài.

“Bọn nó có chừng mực mà, Mạnh Tường không phải có bạn gái rồi sao? Hai người còn lo lắng gì?” Chung Bình nói tiếp.

“Đúng vậy, đừng lo. Mạnh Tường, con cũng nhanh kết hôn đi, mẹ con đã muốn ôm cháu rồi.” Tiêu Tổ Tâm cười nói.

Chung Tình và Mạnh Tường nhìn người lớn mỗi người một câu, cũng không đáp lại, hai người liếc nhìn nhau, Mạnh Tường đứng lên, “Chung Tình, cho anh mượn máy tính của em.” Chung Tình cười nói, “Vâng. Bố mẹ nuôi, bố mẹ ngồi chơi.” Nói xong, đi cùng Mạnh Tường vào phòng.

Mạnh Tường khẽ đóng cửa, mới bắt đầu cười với Chung Tình, “Họ lúc nào cũng vậy, đừng để ý.” Chung Tình lắc đầu, “Họ quan tâm đến đến mức loạn luôn” Đi qua định mở máy tính, Mạnh Tường ngăn cô lại, “Không cần đâu.” Anh chỉ muốn giải vây giúp hai người.

Chung Tình mời anh ngồi, còn cô treo áo lên giá.

“Đêm nay thế nào?” Mạnh Tường nhìn cô đeo đồ trang sức trang nhã, lịch sự tao nhã, cho thấy đã chuẩn bị rất kỹ.

“Khá tốt.” Chung Tình tháo đồng hồ, cởi khăn lụa trên cổ.

“Cậu Chu Cần lần trước đâu?” Anh nhận thấy Chu Cần đối xử với cô rất đặc biệt, còn nghĩ hai người đang hẹn hò.

“Cậu ta? Cậu ta chỉ là đồng nghiệp bình thường” Chung Tình sợ run nửa giây, không nghĩ anh còn nhớ rõ Chu Cần.

“Cậu ấy thích em.” Mạnh Tường biểu tình thật sự.

“Đáng tiếc là tuổi còn nhỏ quá, không thích hợp để kết hôn.” Chung Tình ngồi bên giường, nhìn thẳng anh.

“Đêm nay thì sao? Là dạng người thế nào?” Mạnh Tường nói xong mới phát hiện giọng mình có chút gấp, trái tim đập nhanh, sợ cô nhận ra sự khác thường của anh.

Chung Tình lại không để ý, vuốt vuốt mái tóc dài, “Là một người quản lý bán hàng, ba mươi sáu tuổi, có xe có nhà, còn có bụng.” Nói xong cô nở nụ cười, không ngờ nhìn ảnh rất tuần lễ dễ nhìn, nhưng vừa gặp cô đã chú ý đến cái bụng bìa của anh ta.

Mạnh Tường cười, “Ba mươi sáu chẳng phải hơi già sao.” Lớn hơn tám tuổi so với Tiểu Tình, còn có bụng to, không hợp lắm.

“Nhưng mà, cử chỉ hài hước, không hổ danh là người làm công việc bán hàng, cả đêm không lúc nào không có chuyện để nói.” Chung Tình đánh giá đối phương cũng phải được 60 điểm.

“Từng kết hôn chưa?” Mạnh Tường nhíu mi.

“Ack.... Chưa từng.” Chung Tình trừng mắt nhìn anh, ai quy định đàn ông ba sáu tuổi là không thể kết hôn?

“Có nhà có xe, vậy mà ba sáu tuổi vẫn độc thân? Cần phải nghiên cứu một chút, hiện giờ con gái không phải thường thích người giàu có lại trưởng thành như vậy sao? Người này không tính là người giàu, nhưng ít nhất cũng là có tiền, sao lại còn độc thân, nhất định có vấn đề.” Mạnh Tường nheo mắt lại, phân tích.

Chung Tình nhìn anh, cười khổ, “Anh chưa từng gặp qua người ta, dựa vào cái gì nói người ta có vấn đề?”

“Trực giác.” Mạnh Tường nhìn cô, mắt có thâm ý.

Chung Tình liếc mắt nhìn trần nhà, người đàn ông này, lại giống như trước kia, thích lấy tiêu chuẩn của mình để định nghĩa.

“Dù sao thì ấn tượng đầu tiên cũng không quá xấu.” Chung Tình thần nhiên nói.

“Em có hứng thú?” Giọng Mạnh Tường hơi cao, biểu tình quái dị.

“Có thể thử xem, nói không chừng vài lần gặp nhau, sẽ có cảm giác.” Dù sao cũng là xem mặt, không hợp thì đổi, Chung Tình cảm thấy rất tốt.

“Nếu ngay từ đầu thấy không hợp thì không nên thử.” Anh trầm giọng nói.

Chung Tình đột nhiên nhìn anh cười, “Đừng lo, em nhất định sẽ tìm được người tốt.” Anh còn quan tâm hơn cả bố mẹ cô, thấy như vậy, trong lòng cô đột nhiên dâng lên cảm giác vui vẻ.

Mạnh Tường không nói gì, nhìn cô chậm rãi gật đầu. Trong mắt cô tin tưởng coi anh như người thân, cô còn muốn giới thiệu bạn trai của cô cho anh, điều này khiến anh rất không thoải mái, nhưng anh không có quyền nói không.

“Truyện tranh của em còn không?” Mạnh Tường đổi sang chủ đề khác. Vừa rồi chỉ lo quan tâm chuyện của cô, giờ nhìn lướt qua, lại bị cảm giác quen thuộc của căn phòng vây quanh, những ký ức ngọt ngào đáng quý, dưng mãnh tiến vào đầu, trái tim cũng vì vậy mà hạnh phúc. Giống như ngày đó cô ngồi trên giường chăm chú đọc truyện, anh lẳng lặng nhìn cô, làn da trong sáng, lông mi cong cong, đôi môi khéo léo, cái gì cũng không thay đổi! Trước mắt mê mang, anh chìm vào quá khứ.

“Anh muốn xem sao?” Chung Tình sững sốt, nghi hoặc nhìn anh.

Mạnh Tường không đáp, chỉ ngồi xuất thần. Chung Tình đi qua, hươ hươ tay trước mặt anh, “Sao vậy?” Về mặt anh ngẩn ngơ, thật sự không giống anh! Về mặt kiểu mỵ đáng yêu lần lượt thay đổi, Mạnh Tường hoảng hốt, xấu hổ ho hai tiếng, “Đột nhiên nhớ đến.”

Chung Tình cười nhẹ đi lại, lấy ra một thùng giấy dưới gầm giường, trên mặt đã phủ một lớp bụi dày. Mạnh Tường đi đến, nâng cô dậy, chính mình ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng mở thùng ra, nhìn chồng truyện tranh đã ố vàng, trong lòng cảm thán vì sao trí nhớ lại không ố vàng như vậy?

Anh cẩn thận nhặt một quyển “Song tinh nhớ” trên đầu, nhẹ nhàng lật bìa, trang giấy cũ kỹ, tỏa ra mùi mực nát.

“Đây là anh tặng em.” Tiểu Tình nhận quyển sách, cẩn thận nhìn.

Mạnh Tường gật gật đầu, anh cũng nhớ rõ. Năm đó, khi cô đọc xong “Song tinh nhớ”, hưng phấn xông lên ôm lấy cổ anh, dùng sức hôn lên mặt anh. Khi đó, anh hạnh phúc đến rơi lệ, môi cô mềm mại mang theo hương thơm, đó là lần đầu tiên cô hôn anh. Trí nhớ như trận đại hồng thủy ào vào, mũi đau xót, cổ họng không hiểu tại sao nghẹn ngào, anh cúi đầu nhìn chăm chăm vào cuốn truyện, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Anh muốn xem gì? Anh có thời gian đọc sao?” Chung Tình cũng ngồi xổm xuống lăm lăm nhìn thùng truyện. Mạnh Tường hít sâu mấy hơi, ngăn chặn chua xót trong lòng, cẩn thận cảm nhận cảm xúc cô dựa vào anh, khoảng cách lúc này gần đến mức có thể nghe được hơi thở của nhau.

“Em thử kể qua một chút xem.” Mạnh Tường phui bụi, làm bộ như vô tình, chậm rãi đứng lên

Chung Tình nghiêng đầu cười, “Trước kia anh thường khinh thường việc đọc truyện tranh, nói chúng rất ngây ngô, sao giờ già đi, lại thấy hứng thú.” Mạnh Tường nhìn chăm chăm đỉnh đầu cô, trong lòng khẽ lên tiếng, anh không phải có hứng thú với nó, chỉ là với em thôi, nó là lý do để anh tiếp cận em.

“Được, nếu anh không chê phiền, thì ngồi xuống đi.” Chung Tình cầm một đồng truyện tranh đặt lên bàn, sau đó bắt đầu nói. Nhìn đám truyện này, cô cũng rất vui vẻ, còn có chút kích động, kể lại câu chuyện trong sách.

Mạnh Tường lẳng lặng ngồi bên cạnh, nhìn biểu tình sinh động của cô, chậm rãi nở nụ cười. Bây giờ anh mới nhận ra, thì ra ngồi nghe cô kể chuyện lại tuyệt vời như vậy, giọng nói mềm mại, âm điệu nhẹ nhàng rất mê người, thật khiến người ta dễ dàng chìm trong mộng!

Khuôn mặt bình tĩnh, trái tim mê mông, anh trầm nghĩ, hy vọng sẽ có nhiều cơ hội được ở bên cô hơn. Nhưng cô sẽ kết hôn. Có lẽ rất nhanh, anh sẽ phải đối mặt với sự thật ấy. Người đàn ông sẽ dắt tay cô, hôn môi cô không phải là anh! Giấc mộng của anh rồi cũng phải tỉnh lại!

29. Chương 29: Dây Đưa

Chung Tình bắt đầu hẹn hò với người quản lý bán hàng Chu Minh, đối với chuyện này bố mẹ cô có phê bình kín đáo, nói Chu Minh lớn tuổi quá, không thích hợp với cô. Chung Tình chỉ mỉm cười lạnh nhạt, “Tuổi lớn

thì đáng tin hơn.” Cô muốn tìm một người để dựa vào.

Chung Duệ biết chuyện, gọi điện khuyên Chung Tình, “Chị, chị sốt ruột cũng không nên chọn anh ta, mới 36 tuổi đã hói đầu, 50 tuổi thì thành cái dạng gì chứ!” Chung Tình cười, “Ai nói anh ấy hói đầu, tóc người ta chỉ hơi thưa thôi.” Thật sự là nghe đồn vậy, có lần khi Chu Minh đưa cô về, bị Chung Bình nhìn thấy, mái tóc thưa thớt của anh làm bố cô suy nghĩ.

“Chị, chị đừng sốt ruột, mọi người không thúc giục chị, chị cứ chậm rãi tìm kiếm.” Tiểu Duệ ở bên kia nóng nảy.

“Chị biết, em đừng lo, Lâm Tuyền bao giờ sinh?” Chung Tình mỉm cười.

“Dự tính là khoảng cuối tuần.” Nhắc tới vợ, giọng nói của Tiểu Duệ nhẹ lại. Chung Tình vui vẻ cười, “Chăm sóc Tiểu Tuyền cho tốt.” Trong lòng cảm khái, thật hạnh phúc, con của Tiểu Duệ đã sắp ra đời.

Chung Tình ngắt điện thoại, mở máy tính, viết blog.

Nhìn hình của Chu Cần sáng lên trên MSN, Chung Tình do dự có nên để ẩn không, thì tin nhắn của cậu đã hiện lên.

“Đang làm gì vậy?”

“Lên mạng.”

“Tôi nhìn thấy anh ta.”

Chung Tình nhìn tin nhắn của cậu, ánh mắt kinh ngạc, cậu đang nói nhìn thấy Chu Minh ở dưới công ty chờ cô. Hôm ấy, Chu Minh tới đón cô đi ăn cơm, khi ra khỏi bãi đỗ xe, cô nhìn thấy Chu Cần đứng ở cửa bãi đỗ xe trừng mắt nhìn mình, cô không lên tiếng.

Cô gửi đi một khuôn mặt cười.

“Là người nhà giới thiệu?” Chu Cần không ngu ngốc, vừa nhìn thấy người ấy là đoán được.

“Không phải, là quen trên trang web kết bạn.”

....

Chung Tình thấy cậu trầm mặc, biết cậu lại bị tổn thương, cô gửi đi một biểu cảm cười, “Người cũng không tệ lắm.”

“Vì sao em thà đi xem mặt cũng không chấp nhận tôi?” Cậu nhìn biểu tình của cô càng ngày càng lạnh nhạt, trong lòng thật sự khổ sở, tất cả những gì cậu làm cô đều làm như không thấy.

“Chu Cần, không làm bạn là điều kiện tiên quyết để kết hôn. Tôi và cậu không có khả năng, cần gì phải lãng phí thời gian?” Cô nhanh chóng gõ một hàng chữ dài.

“Bởi vì tôi ít tuổi sao?” Chu Cần không phục.

“Đúng vậy.” Chung Tình không định tìm lý do khác, tuổi đúng là thứ cậu không thay đổi được.

Một lúc lâu sau Chu Cần mới trả lời, “Tôi còn nghĩ người sống ở nước ngoài sẽ không cổ hủ như vậy!” Cuối cùng gửi đi một biểu tình tức giận.

Chung Tình nhìn khuôn mặt cậu dường như biến sắc, rồi log out!

Chung Tình đứng dậy, đến bên cửa sổ, mở cửa, không khí lạnh lẽo từ bên ngoài tràn vào, phả lên mặt khiến cả người run lên. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh trăng đêm đông rất sáng, trong trẻo nhưng lạnh lùng, thấm vào ruột gan, nhịn không được hít sâu mấy hơi. Nhìn mặt trăng tròn u ám, cô nhớ tới bức mail nhận được của Mike tối hôm qua. Họ cũng đã sắp đến, cuối tuần này sẽ tới Trung quốc. Nhìn tấm ảnh trên mail của anh, anh và vợ thân tình ôm nhau, cười đến ngọt ngào. Mike còn hỏi một câu, “Cô và Mạnh Tường của cô thế nào rồi?” Chung Tình tựa vào song cửa sổ, để gió lạnh phất qua mặt, tới bây giờ anh cũng không phải là của cô, anh là anh, cô là cô, giữa hai người xuất hiện ranh giới của tình bạn. Cô gửi mail trả lời cho Mike, nói về chuyện đi xem mặt, cũng chờ đến khi anh sang đây nói với anh, tất cả đều chỉ là việc nhỏ.

Chung Tình cảm thấy hơi lạnh, khép cửa sổ lại, xoay người quay lại phòng. Làm người không nên quá cố chấp, cái gì nên quên thì hãy quên đi.

Cũng là một đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, cũng là một khung cửa sổ để mở, một dáng người cao ngất dựa vào bên cửa, điều thuốc bị gió lạnh thổi lúc sáng lúc tối, ánh sáng nhạt nhòa giữa bóng đêm chiếu lên khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt thấu triệt sâu xa.

Người đàn ông ấy.... Trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh người đàn ông bụng bia mở cửa xe cho Chung Tình, che chở, giúp cô lên xe, động tác mềm nhẹ. Mạnh Tường hút một hơi thuốc dài, đầu mẩu thuốc lá sáng lên, làn khói nhả ra bị gió thổi tan tác, trên mặt anh hiện lên nụ cười thản nhiên, thật an bình. Người ấy tuy nhìn có hơi già, không được đẹp, nhưng đối xử với Tiểu Tình rất tốt. Mạnh Tường nhắm mắt lại, trong đầu trống rỗng, nếu cô cần một người bảo vệ, là ai cũng được, chỉ cần người đó thật tình với Tiểu Tình, Tiểu Tình thích là được.

Anh khép cửa sổ, đi đến trước bàn máy tính, trên màn hình vẫn còn chiếu đoạn video cô từng gửi về. Cô đứng trên đỉnh núi, khăn lụa bay bay, hưng phấn lớn tiếng hò hét, biểu tình vô cùng động lòng người. Anh chậm rãi ngồi chìm vào ghế, ánh mắt nhẹ nhàng, ít nhất vẫn còn những kỉ niệm đẹp để làm bạn.

Sau một lúc lâu, anh mở trang blog quen thuộc ra, nhìn vào bài viết mới nhất của cô. Mike, bác sĩ tâm lý của Tiểu Tình, muốn đến Trung Quốc, Mạnh Tường phập phồng nhìn những hàng chữ ngắn gọn của cô, cô thật sự rất chờ mong. Anh lại cũng có chút chờ mong, người này đã từng giúp đỡ cho Tiểu Tình rất nhiều, nếu có cơ hội, anh cũng muốn gặp người này một chút.

, là của Luyến Kinh.

Mạnh Tường dừng đoạn video, bắt điện thoại, “Alo?”

“Mạnh Tường, em có thể đến nhà anh ở nhờ một đêm không?” Giọng Luyến Kinh dần dập lo lắng.

Mạnh Tường căng thẳng, “Sao vậy?”

“....Không được à?” Cô ấp a ấp úng.

Mạnh Tường nhanh chóng trả lời, “Được chứ, bây giờ anh đến đón em nhé?”

“Được, nhanh lên.” Luyến Kinh vừa nói xong liền vội vàng ngắt máy.

Mạnh Tường vừa đóng mạng, vừa nghi hoặc, Luyến Kinh đã xảy ra chuyện gì?

Giọng nói của cô rất hoảng sợ.

Mạnh Tường vội vàng lái xe đến nhà Luyến Kinh, lên lầu ấn chuông cửa, chỉ chốc lát, Luyến Kinh đã mở cửa kéo anh vào.

Mạnh Tường nhìn khuôn mặt kinh hoàng của cô, nhẹ giọng hỏi, “Sao vậy?”

Luyến Kinh nói, “Ngại quá, lại phải làm phiền anh. Mai em phải đi HongKong công tác, phải đi từ sớm, em.... Em sợ em không dậy được...”

Mạnh Tường không truy vấn nữa, nhận hành lý trong tay cô, mở cửa để cô đi ra trước, sau đó tắt điện, khóa trái cửa lại.

Hai người nhanh chóng đi xuống dưới, vào bãi đỗLuyến Kinh bất an thỉnh thoảng nhìn lại phía sau, Mạnh Tường ngoái lại nhìn cũng không thấy ai khả nghi, khẽ ôm lấy cô, an ủi sự bất an của cô.

Hai người ngồi trên xe, Mạnh Tường nhanh chóng khởi động, đi ra ngoài. Khi xe ra khỏi bãi đỗ, Mạnh Tường nhìn qua kính chiếu hậu, thấy ánh đèn của một chiếc xe màu đen lóe sáng. Anh thu hồi ánh mắt, lái xe ra khỏi bãi.

Dọc đường đi, Luyến Kinh không nói chuyện, Mạnh Tường liếc nhìn cô, cũng không lên tiếng.

Đưa Luyến Kinh về nhà, Mạnh Tường đặt hành lý của cô ở phòng khách, giúp cô ngồi xuống sofa, rót trà, ngồi bên cạnh cô, mới nhẹ nhàng hỏi, “Sao vậy?”

Luyến Kinh cầm chén trà, trầm mặc không nói. Mạnh Tường ngồi bên cô, lẳng lặng. Trên mặt anh đầy bất an và do dự, trong lòng mơ hồ hiểu, có thể làm Luyến Kinh trở nên như thế này, trên đời chỉ có một người, là người đàn ông kia đã trở về tìm cô. Mạnh Tường cũng không muốn truy hỏi cô, nếu cô muốn nói thì sẽ tự nói. Họ đã rất hiểu nhau, luôn để lại một khoảng không gian cho những bí mật trong lòng.

Anh đứng dậy đi về phía phòng dành cho khách, định thu dọn phòng cho cô, nhưng tay vừa chạm vào cửa, Luyến Kinh mở miệng.

“Anh ta đứng dưới nhà em nhất định không chịu đi.” Giọng nói của cô rất buồn bực.

Mạnh Tường chậm rãi xoay người, đi về bên cạnh cô, ấn nhẹ lên vai cô, “Anh ta nguyện ý quay đầu?”

Luyến Kinh kinh ngạc lắc đầu, “Em không biết, anh ta muốn em chờ anh ta,” Cô ngược ánh mắt mê mang nhìn Mạnh Tường, trong mắt lộ vẻ hèn mọn, “Anh ta sao lại có thể vô sỉ như vậy? Tin tức anh ta kết hôn mọi người đều đã biết, vì sao còn không chịu buông tha cho em?”

Mạnh Tường thở dài trong lòng, lại là một đoạn nghiệt duyên khó có thể cởi bỏ, “Có lẽ anh ta còn yêu em.”

Luyến Kinh khẽ nhếch miệng, hạ ánh mắt, “Anh ta căn bản không thật tình.” Anh ta kết hôn với người khác, lại bảo cô phải ngây ngốc ở đây chờ, nào có chuyện tốt như vậy! Anh ta khiến cô vừa tức giận vừa bực tức! Cô phẫn nộ, nhưng trong lòng vẫn bị yêu cầu lạnh như băng của anh ta làm cho run rẩy, anh ta cố ý phá vỡ cuộc sống an tĩnh của cô.

Mạnh Tường nhìn khuôn mặt rối rắm của Luyến Kinh, nhẹ nhàng ôm lấy cô, vỗ vỗ lên lưng cô, “Tự hỏi mình xem em có còn yêu anh ta không? Nếu yêu, thì em muốn như thế nào?” Nếu hai người yêu nhau không thể ở cùng nhau, đó là một loại tra tấn; Nếu biết rõ không thể yêu vẫn chấp nhất, lại là một loại tàn nhẫn.

Luyến Kinh nhào vào lòng Mạnh Tường, khóc nức lên, vì sao biết rõ tình yêu là đau khổ, lại vẫn quyết tâm yêu! Chẳng lẽ bởi cô là người yêu, còn anh ta là người được yêu sao? Luyến Kinh càng nghĩ càng ủy khuất, khóc lớn lên.

Mạnh Tường đau lòng ôm cô, để cô khóc trong ngực anh, trong lòng nặng nề, Luyến Kinh cũng ngốc như anh, không chịu tự thoát khỏi những ràng buộc, không in hình một con đường để chạy trốn. Trong khóa học tình yêu này, thứ duy nhất họ học được là chờ đợi, chờ đợi một thứ không biết đến ngày mai!

Hôm sau, Mạnh Tường đưa Luyến Kinh ra sân bay. Khi ra đến sân bay, anh nhìn thấy ở đại sảnh có một người đàn ông từ xa nhìn lại mình, người đàn ông ấy nổi bật bất phàm, tuấn nhã bình tĩnh, anh ta nhất định là bạn trai cũ của Luyến Kinh. Hai người nhìn nhau từ xa khoảng mười giây, người đàn ông kia thu hồi ánh mắt trước, xoay người đi về phía xe ô tô đỗ bên đường, người lái xe mở cửa cho anh ta, mời anh ta lên xe, xe nhanh chóng rời đi.

Mạnh Tường nhìn bóng chiếc xe có chút đăm chiêu, người đàn ông kia có thể nào lại là trở ngại của họ không? Thật sự là phức tạp.”>

30. Chương 30: Nghi Vấn

Rốt cuộc Lâm Tuyền đã sinh, một tiểu tử sáu cân[6] mũm mĩm. Hai nhà Chung Lâm đều vui mừng đến cuồng loạn, Tiểu Duệ cũng vui vẻ choáng váng, ôm đứa bé miệng cười không đóng vào được. Chung Tình nhìn chằm chằm vào đứa cháu, mắt khép hờ, làn da nộn nộn phiếm hồng, da đầu hơi đen đen, rất đáng yêu.

“Chị, hâm mộ không, nếu vậy thì tự mình sinh một đứa đi.” Tiểu Duệ đắc ý ôm con khoe khoang trước mặt Chung Tình.

Chung Tình xoa xoa đầu Tiểu Duệ, “Đã làm bố rồi, mà còn giống trẻ con vậy.” Người lớn hai nhà đều tranh cướp ôm cháu, trong mắt tràn ngập thỏa mãn, Chung Tình đứng một bên hưởng thụ niềm hạnh phúc.

Hai ngày nay Tiêu Tổ Tâm luôn ở bệnh viện chăm sóc cho Lâm Tuyền, bố cũng suốt ngày chạy qua chạy lại phòng trẻ con, mỗi ngày được ôm cháu nội, hai ông bà vô cùng vui vẻ.

Người nhà đều không để ý đến Chung Tình nữa, vừa vặn hai ngày nay cô cũng vội vàng làm hạng mục, định chờ sau khi Mike đến, sẽ nghỉ vài ngày đưa họ đi du lịch.

Hai ngày nay Chu Minh gọi điện cho Chung Tình, Chung Tình đều nói bận, mơ hồ nghe thấy trong giọng Chu Minh có chút hờn giận, nói phụ nữ không cần vất vả như vậy, về sau làm hết nghĩa vụ làm vợ làm mẹ là được rồi. Chung Tình sưng sốt, nhưng không phản bác. Thì ra, người đàn ông này không muốn cô có khả năng, thứ anh cần là một người vợ hiền trong nhà. Cô có nên học cách giả dạng yếu đuối, để thỏa mãn chủ nghĩa đại nam tử của anh không.

Không biết có phải 1 ngày đó của cô có tác dụng không, Chu Cần nhìn thấy cô cũng trở nên khách khí, Chung Tình đậm đậm cười, như vậy là tốt rồi, cậu sẽ không còn chấp nhất vô vị nữa.

Mike và Serena đến thành phố W vào ngày thứ sáu, Chung Tình xin nghỉ đến sân bay đón họ.

Vừa thấy Mike và Serena ra khi sân bay, Chung Tình hưng phấn giơ tay vẫy, “Mike, Serena.” Mike nhìn về phía tiếng nói, miệng cong lên, ôm vợ, cầm hành lý đi về phía Chung Tình.

“Hello, Chichi, thật là nhớ cô đấy!” Mike đi lại gần, liền ôm lấy Chung Tình, Chichi là tên tiếng Anh của Chung Tình, cô cười ôm lấy anh, vòng tay của anh vẫn ấm áp hữu lực như thế, Serena đứng bên cạnh cười ngọt ngào.

Mike buông Chung Tình ra, còn thật sự đánh giá cô, mới thương tiếc xoa xoa mặt cô, “Cô gầy.” Nghe giọng Mike mang theo khẩu âm Trung Quốc, Chung Tình cảm thấy vô cùng thân thiết, tiếng Trung của anh là do cô dạy, tuy nói không được rõ ràng, nhưng cũng được tính là lưu loát.

Chung Tình cười gật gật đầu, sau đó đi qua dùng sức ôm lấy Serena, “Tôi cũng rất nhớ mọi người.” Cô thật sự rất muốn gặp họ, từ khi biết họ sẽ từ nước ngoài đến đây, cô rất chờ mong.

Buông Serena ra, Chung Tình dẫn họ về phía bãi đỗ xe, chở họ rời khỏi sân bay.

Dọc đường đi, Mike và Serena hưng phấn chỉ vào phong cảnh ven đường, hỏi không ngừng, Chung Tình nhiệt tình dùng tiếng Anh giải thích. Rất nhanh, cô đã đưa họ đến khách sạn đặt trước, giúp họ check in, cùng họ đi vào phòng.

Cô chọn cho họ một căn phòng hướng ra ngoài bờ sông, qua cửa sổ có thể nhìn thấy dòng sông uốn lượn, cảnh sắc hai bên bờ phản chiếu trong đá mắt, hai người đều rất thích.

Chung Tình để họ nghỉ ngơi, định đến buổi tối sẽ đưa họ đi hóng mát, rồi rời khỏi phòng.

Chung Tình về nhà tắm rửa, thay quần áo, thấy đã đến giờ, liền đi đến khách sạn. Cô ngồi ở phòng chờ Mike và Serena xuống, không lâu sau, hai người mặc bộ quần áo nhẹ nhàng đi xuống, tuấn nam mỹ nữ, rất đẹp.

Chung Tình chở họ đến nhà hàng đặc sắc trong thành phố. Đến Trung Quốc đương nhiên phải ăn đồ ăn Trung Quốc, cô cũng không muốn dẫn họ đi ăn cơm tây, cơm tây ở thành phố W tất nhiên kém hơn đồ Tây chính cống, nên nhất định phải để họ nếm thử đặc sắc của đồ ăn Trung Quốc, khiến họ say mê!

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Mike và Serena vừa thấy đồ ăn được bưng ra, thêm nhỏ dãi, hưng phấn vô cùng. Mike là người đã sớm được khai thông, nên dùng đũa rất tốt, mà Serena cũng bị ảnh hưởng của anh nên rất thích nhà hàng Trung Quốc.

Mùi vị của đồ ăn Trung Quốc khiến hai người khen không dứt miệng. Vừa ăn vừa nghiên cứu xem những đồ này làm như thế nào, định về nhà học làm. Chung Tình vừa giải thích, vừa cười nhìn hai người.

“Chichi làm đồ ăn Trung Quốc rất tuyệt.” Mike giới thiệu với Serena, Serena sùng bái nhìn Chung Tình, đồ ăn Trung Quốc phức tạp như vậy, cảm thấy Chung Tình rất lợi hại.

Chung Tình cười nói, “Lần đầu tiên Mike ăn đồ ăn tôi làm, lại bị tiêu chảy.” Nhớ lại lần đó, cô vẫn không nhịn được cười. Ngày ấy, cô cố ý làm cá nấu hạt thông, không biết là do cá không chín, hay là do nguyên

nhân khác, mà khiến Mike vừa ăn xong đã đau bụng không ngừng. Nhưng khi anh ôm bụng chạy, vẫn khen không dứt miệng. Lúc ấy cô thật sợ hãi, vừa tức giận lại vừa buồn cười.

Mike nắm tay vợ, cười nhìn Chung Tình.

Serena cười gật đầu, “Sau khi cô về nước, Mike rất hoài niệm đồ ăn cô làm, mỗi lần bọn tôi đi ăn ở The Sun, anh ấy nhất định phải ăn súp cay.” The Sun là nhà hàng Trung Quốc ở gần nhà Mike, ông chủ và họ rất quen thuộc, mỗi khi họ tụ họp đều đến The Sun. Chung Tình mỉm cười, súp cay là món Mike thích nhất, mỗi lần gặp nhau, anh đều ăn, hơn nữa còn nói Chung Tình làm ngon hơn ở nhà hàng.

Mike nhìn Chung Tình, “Gần đây lại không ngủ được à?” Nhìn đôi mắt thâm đen của cô, anh biết có lẽ cô rất vất vả.

Chung Tình mỉm cười, “Hai ngày trước tăng ca.” Mike luôn có thể liếc mắt đã biết cô mệt mỏi, ở trước mặt anh, cô không cần phải che giấu.

Chung Tình đổi đề tài, hỏi thăm những người bạn ở Mỹ có khỏe không? Mike kể lại tình hình của mọi người gần đây, khi tới những chuyện thú vị, Serena cũng bổ sung vào, nghe hai người kể chuyện sinh động, Chung Tình rất vui.

Ăn hết một nửa, lại muốn thêm đồ ăn, gọi đã nửa ngày mà vẫn chưa thấy phục vụ mang đến. Chung Tình để hai người ở lại chờ, đi ra khỏi phòng, định đi gọi phục vụ.

Đi qua hai phòng, đột nhiên căn phòng riêng ở bên cạnh mở ra, một người đi ra, Chung Tình cúi đầu tiếp tục đi về phía trước.

“Tiểu Tình.” Phía sau vang lên giọng nói quen thuộc khiến cô dừng lại, cô kinh ngạc xoay người, Mạnh Tường.

Mạnh Tường vừa thấy cô, trong mắt hiện lên tia vui mừng, “Hẹn bạn ăn cơm à?”

Chung Tình hơi cười gật đầu, thật không ngờ anh ở đây, ăn với Luyến Kinh? Khóe mắt cô nhìn vào phía căn phòng nửa mở nửa đóng, chỉ thấy mấy người đàn ông, ăn xả giao à?

“Chu Minh?” Mạnh Tường đều đều hỏi, không có chút cảm xúc.

“Không phải, em có hai người bạn tốt mới từ Mỹ về, đưa họ tới ăn cơm.” Chung Tình nhẹ nhàng trả lời.

Ánh mắt Mạnh Tường lóe lên, khẽ ồ một tiếng, ánh mắt nhẹ nhàng chậm chạp, “Vây đón tiếp họ cho tốt.” Thì ra Mike đã đến.

Chung Tình gật đầu, “Anh bận thì cứ đi đi, không làm phiền nữa.” Nói xong, xoay người tiếp tục đi. Mạnh Tường nhìn theo bóng cô, có chút đăm chiêu.

Chung Tình gọi phục vụ, sau đó trở lại phòng riêng.

Ba người tiếp tục vui vẻ ăn cơm. Ăn một lúc, đột nhiên có người gõ cửa, Chung Tình nhìn về phía cửa, một người phục vụ đẩy cửa vào, Chung Tình đang buồn bực vì mình không gọi phục vụ, sao lại tự vào. Nhưng vừa nhìn lại, thấy người phục vụ lách người ra, một người khác đi vào. Chung Tình ngẩn ra, ngây dại.

Mạnh Tường mỉm cười đi vào phòng, “Tiểu Tình”. Chung Tình ngẩn ngơ chậm rãi đứng dậy, “Mạnh Tường.” Sao anh lại đến đây? Không phải anh đang ăn cơm sao?

Mạnh Tường đến bên cạnh bàn, bình tĩnh đứng thẳng, nhìn về phía Mike và Serena, “Nghe nói Tiểu Tình có bạn tốt đường xa đến chơi, tôi cố ý đến chào hỏi. Hoan nghênh đến Trung Quốc.” Mạnh Tường hơi cúi người, bàn tay đưa ra trước mặt Mike.

Mike thoáng sửng sốt, mỉm cười đứng dậy, nắm tay Mạnh Tường, “Cn, tôi là Mike.” Tiếng Trung Quốc nhuần nhuyễn của anh làm Mạnh Tường sợ run nửa giây, thật không ngờ tiếng Trung của Mike tốt như vậy.

“Mạnh Tường, bạn của Tiểu Tình.” Nếu anh ta hiểu tiếng Trung, anh cũng bớt việc, Mạnh Tường đơn giản tự giới thiệu.

Chung Tình từ ngẩn ngơ lấy lại tinh thần, vội vã giới thiệu, “Đây là Mike, đây là Serena vợ của anh ấy, còn đây là Mạnh Tường, bạn tốt của tôi.” Chung Tình cố ý nhấn mạnh từ bạn tốt, trên mặt Mạnh Tường và Mike xuất hiện những biểu cảm khác nhau. Chung Tình không chú ý, cô vẫn không nghĩ ra tại sao Mạnh Tường lại cứ không cáo mà vào.

Mạnh Tường buông tay Mike, kéo chiếc ghế bên cạnh Chung Tình, “Không ngại chứ? Tôi hi vọng có thể làm tốt công việc của chủ nhà.” Chung Tình trừng mắt nhìn anh, đột nhiên cảm thấy anh rất bá đạo, cô còn chưa đồng ý, anh lại vẫn không đi? Mike cười, “Đương nhiên không.” Xua tay mời ngồi.

Mạnh Tường gọi phục vụ mang thêm một bộ đồ ăn, tự mình rót trà, nhìn Chung Tình, “Em nên nói sớm với anh, anh sẽ sắp xếp tốt một chút.” Chung Tình liếc mắt nhìn anh, đây là bạn cô, anh làm cái gì mà ân cần như vậy?

May mà Mike và Serena cũng không để ý đến việc Mạnh Tường đột nhiên tham gia, tiếp tục nói chuyện phiếm. Mà đối với những nơi họ cảm thấy hứng thú ở thành phố W, Mạnh Tường quen thuộc hơn so với Chung Tình, anh nhiệt tình giới thiệu, thậm chí chủ động đề nghị đưa họ đi. Chung Tình giật nhẹ ống tay áo anh ở dưới bàn, ý bảo anh đừng nhiều chuyện. Mạnh Tường lại làm như không biết, vẫn tích cực giới thiệu, nói đến một hai địa danh họ không biết, Mạnh Tường để Chung Tình dùng tiếng Anh phiên dịch, Chung Tình mặc dù không tình nguyện, vẫn phối hợp giải đáp. Bởi vì tiếng Trung của Serena không tốt lắm, nên khi Mạnh Tường nói, Chung Tình đành phải dùng tiếng Anh miêu tả lại. Vợ chồng Mike nghe thấy nhiều địa điểm thú vị như vậy, vô cùng hưng phấn, nói ngày mai sẽ bắt đầu đi chơi. Mạnh Tường vội nói mình rất quen đường, hơn nữa có người quen còn có thể được giảm giá khi tham quan. Đối với sự nhiệt tình của Mạnh Tường, vợ chồng Mike vội vàng từ chối, nhưng Mạnh Tường lại hoàn toàn nghiêm túc, nói gần đây mình làm việc quá mệt mỏi, thật sự cần đi ra ngoài thả lỏng.

Chung Tình nhìn ba người, buồn bực chỉ có thể hung hăng trừng mắt với Mạnh Tường, sao cô không biết anh là người nhiệt tình như vậy, chẳng lẽ đối với người ngoại quốc là đặc biệt sao?

Mặc dù trong lòng Chung Tình có chút hờn giận, nhưng khuôn mặt vẫn tươi cười. Cô thấy thời gian không còn sớm, nói có lỗi, đi ra ngoài thanh toán.

Nhưng đến khi ra đến đại sảnh, mới biết Mạnh Tường đã thanh toán xong tất cả. Chung Tình nhìn hai chữ Mạnh Tường hữu lực mạnh mẽ ký trên giấy, trong đầu hỗn loạn, dường như đêm nay anh rất khác.

Mike nhìn Chung Tình rời đi, mỉm cười thu hồi ánh mắt nhìn Mạnh Tường, đây là Mạnh Tường, là Mạnh Tường mà Chichi vẫn nói. Quả nhiên anh tuấn bất phàm, ánh mắt sắc bén, trán cao rộng, nói chuyện đầu vào đấy, là một người đàn ông có trật tự. Mũi thẳng, môi rõ ràng, là một người trọng lời hứa. Tuy Mạnh Tường khi nói vẫn thanh nhã bình thản, nhưng nhìn qua cặp mắt sâu xa kia, Mike nhận ra, trong lòng Mạnh Tường ẩn giấu rất nhiều thứ, anh đã che dấu cảm xúc vào tận trong lòng.

Mike đột nhiên dùng tiếng Trung hỏi, “Mạnh Tường, anh kết hôn chưa?”

Mạnh Tường ngẩng ngẩn, một hồi lâu sau mới trả lời, “Chưa.” Sao Mike lại hỏi vậy, anh kỳ quái hỏi lại, “Sao vậy?”

Mike nghe thấy, buông ánh mắt, lạnh nhạt nở nụ cười, “Tôi nghĩ hai người hẳn nên có kết quả.”

Mạnh Tường kinh ngạc vừa định mở miệng hỏi Mike có ý gì, Chung Tình đã đẩy cửa đi vào. Lời nói đã đến miệng thì dừng lại.

Mike nâng chén rượu, mỉm cười bảo anh chạm cốc, Mạnh Tường cũng nâng chén lên cao, nhìn thẳng vào Mike, nh muốn đọc được ý tứ của anh. Nhưng anh không thấy được gì, Mike đã thu hồi tầm mắt, mỉm cười nhìn Chung Tình, “Chichi, cô đã trở lại.”

Chung Tình ngồi lại chỗ, liếc mắt nhìn Mạnh Tường, Mạnh Tường biết cô đã xem hóa đơn, khóe miệng hơi cong lên, lộ ra nụ cười thần nhiên.

Bốn người ngồi một lúc nữa, rồi rời đi.

Mạnh Tường nhìn Chung Tình lái xe đưa họ về, ngơ ngác nhìn bãi đỗ xe trống trải, trong lòng lại nhớ tới lời nói của Mike, anh ta nói ai nên có kết quả? Anh và Chung Tình sao? Chẳng lẽ anh ta hiểu lắm mối quan

hệ giữa anh và Chung Tình? Không giống, lúc này khi Chung Tình giới thiệu anh là bạn tốt, biểu tình của Mike rất bình tĩnh, dường như đã sớm biết. Vậy lời nói ấy là có ý gì? Mạnh Tường cân nhắc, chậm rãi lái xe rời đi.

Xem ra, anh thật sự cần phải nói chuyện với Mike.

31. Chương 31: Kích Động

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau, Mạnh Tường đã chờ Chung Tình ở dưới nhà.

Chung Tình nhìn anh, nở nụ cười, “Anh là ông chủ, cuối năm còn không làm việc, không sợ nhân viên tạo phản sao?”

Mạnh Tường mở cửa giúp cô lên xe, cười nhẹ, “Nếu anh không có mặt ở công ty mà xảy ra chuyện, chắc chắn nhân viên ngày nào cũng tạo phản”

Nhìn biểu tình tự tin của Mạnh Tường, Chung Tình lắc lắc đầu, cô chỉ cảm thấy anh không cần phải như vậy, “Anh thật sự không cần cù.”

“Anh không thể tự mình nhàn nhã một chút sao?” Mạnh Tường cười càng sâu, khóe mắt và khóe miệng đi vào ánh mắt cô, mang theo vài phần mỉa mai. Chung Tình hơi run lên, làm bộ không sao cả, trừng mắt, “Anh là ông chủ, anh muốn làm gì chả được.”

Hai người lái xe, chỉ một lát đã đến khách sạn nơi Mike nghỉ. Lúc ấy, Mike và Serena cũng vừa ăn sáng xong.

Một hàng bốn người lên xe bắt đầu hành trình du ngoạn, Chung Tình đã sắp xếp rất tốt, đầu tiên dẫn họ đến tòa nhà cao nhất thành phố, sau đó dạo quanh phố, buổi chiều lại du ngoạn Đồng Hồ.

Vợ chồng Mike rất hứng thú đối với những kiến trúc ven đường, đặc biệt kiến trúc của tòa nhà lớn theo phong cách châu Âu ở ven sông, Mike hứng thú chụp ảnh. Mạnh Tường giải thích cho họ tòa nhà này lúc trước từng thuộc về người nước ngoài, nên có rất nhiều dấu vết của kiến trúc ngoại quốc.

Chung Tình thật sự lắng nghe, tuy rằng trước đây cũng từng nghe qua, nhưng xa nhà lâu như vậy, trí nhớ đã trở nên mơ hồ. Hôm nay nghe Mạnh Tường nói, mới dần nhớ lại. Nhìn khuôn mặt ôn hòa của Mạnh Tường, âm điệu thuần hậu, Chung Tình bất giác có chút mê mẩn. Mạnh Tường chỉ chuyên tâm lái xe và giảng giải, vẫn chưa phát hiện, nhưng Mike ngồi phía sau nhìn thấy, khóe miệng hiện lên nụ cười thần bí.

Chỉ chốc lát sau, đã đến điểm đi đầu tiên. Mạnh Tường mua vé, bốn người đi lên. Mike ôm Serena bước nhanh ở phía trước, Chung Tình cảnh báo họ cẩn thận, họ dường như rất hưng phấn, đi nhanh như vậy. Mạnh Tường và Chung Tình ở phía sau, song song đi lên.

“Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta đến đây là khi nào không?” Mạnh Tường đột nhiên hỏi.

Chung Tình sợ run một chút, suy nghĩ nửa ngày, lắc đầu. Cô thật sự không nhớ rõ. Tiểu học? Hay Trung h

“Lần đầu em đến đây là năm trung học.” Mạnh Tường nhẹ giọng nói. Thật ra, dù họ lớn lên ở thành phố W này, tòa nhà gọi là thiên hạ đệ nhất này lại chẳng có mấy ý nghĩa đối với họ, chẳng phải chỉ là một tòa nhà cổ sao? Hơn nữa, tòa nhà này từng bị quân Nhật phá hủy, chỗ hiện tại còn sót lại là phần được trùng kiến sau khi giải phóng. Cho nên, theo họ, tòa nhà này ít nhiều cũng mang dấu ấn lịch sử.

Trước đây, anh cũng từng muốn đưa Tiểu Tình đến ngắm cảnh, nhưng cô luôn không có hứng thú. Kết quả, lần đầu Chung Tình đến đây, là khi nhà trường yêu cầu viết một bài văn về cảnh đẹp thành phố W, Chung Tình nhờ Mạnh Tường giúp, Mạnh Tường đưa cô đến đây xem. Khi về, anh giúp cô hoàn thành bài văn ấy.

Sở dĩ ký ức ấy đến bây giờ vẫn còn mới mẻ với anh, là vì ngày hôm đó thật sự rất khó quên. Ngày ấy, Chung Tình mơ hồ thế nào lại làm rơi giày ra ngoài ban công, Mạnh Tường lén đi ra ngoài tìm cho cô, kết quả bị nhân viên bảo vệ bắt được, hung hăng mắng ột trận, nói hai người đã lớn như vậy rồi mà còn không hiểu vấn đề an toàn sao? Đi ra chỗ nguy hiểm như vậy, nếu có chuyện xảy ra thì sao? Nói xong, còn muốn gọi điện báo về nhà, Mạnh Tường đọc số của nhà một người bạn học tên là Vương Luyện cho nhân viên bảo vệ, kết quả người bảo vệ nói chuyện với bà nội của Vương Luyện đến từng chút, hai người nhân cơ hội chuồn êm.

Trên đường về nhà hai người cười âm ỉ, Chung Tình ôm tay Mạnh Tường mà cười. Chưa về tới nhà, Chung Tình đã ngủ ngon lành trên xe buýt, cuối cùng Mạnh Tường phải công cô về nhà.

Chung Tình nghe Mạnh Tường nói vậy, dần nhớ lại, ngượng ngùng nhìn Mạnh Tường, “Khi đó em cũng thật nghịch ngợm.” Chuyện này cô không nhớ rõ lắm, anh lại nhớ rất rõ.

Mạnh Tường nhìn cô, cười nhẹ, “Khi đó em rất đáng yêu.” Anh hy vọng cô vẫn là một đứa trẻ mơ hồ, mà không phải khiến người ta khó đến gần như bây giờ.

Chung Tình nhìn mất Mạnh Tường hiện lên sự dịu dàng, trái tim đột nhiên dừng một chút, anh vẫn luôn nhớ tới hình ảnh cô vô ưu vô lự, cả ngày tươi cười sao? Cô khi đó, có thể đột nhiên tâm tình khó chịu, quay đầu bước đi, mặc kệ Mạnh Tường gọi ở phía sau; Cũng có thể vì muốn cái gì đó, mà bắt Mạnh Tường đi nói với bố mẹ cô, chỉ cần anh mở miệng, bố mẹ sẽ đồng ý; Khi ấy, cô và Mạnh Tường, còn có Chu Đồng mỗi ngày lại cãi nhau.... Khi ấy, cô rất hạnh phúc.

Đáy mắt Chung Tình trầm xuống, đó là.... Một khoảng thời gian xa xôi đến nhường nào, xa đến nỗi cô không dám nhớ lại.

Mike và Serena từ trên lầu xuống, nhìn Chung Tình và Mạnh Tường đứng bên nhau ở cửa sổ đối diện. Mike nhìn khoe miệng hai người lộ ra nụ cười không dễ phát hiện, anh ôm Serena trở lại tầng cao nhất. Serena hỏi anh vì sao lại đi lên? Mike nói nhỏ bên tai cô, Serena ngoái đầu nhìn hai người bên cửa sổ, nở nụ cười hiểu ý.

Bên cạnh truyền đến tiếng loa gọi du khách, Chung Tình tỉnh lại, xấu hổ mở mắt, nở nụ cười, “Sao họ vẫn còn ở trên đó, chúng ta cũng đi lên xem thử đi.” Nói xong, không đợi Mạnh Tường trả lời, cô đã vội vã bước lên cầu thang, đi lên tầng cao nhất.

Mạnh Tường than nhẹ trong lòng, trong một thoáng vừa rồi, anh mơ hồ nhìn thấy ánh mắt Chung Tình nhộn nhạo gợn sóng vì mình. Có lẽ anh suy nghĩ quá nhiều, có lẽ cô đang nghĩ đến Chu Đồng.

Mike nhìn họ đi lên, cười chào đón, “Chichi, quay cho chúng tôi đi.” Chung Tình cười nhận lấy máy quay. Mike và Serena nhìn ống kính cười rạng rỡ kể lại hành trình du ngoạn của mình, khi nói đến cao trào, không nhịn được trao nhau một nụ hôn ngọt ngào. Chung Tình nhìn hình ảnh tuấn nam mỹ nữ, rất hâm mộ. Mike ôm Serena, nhận lấy máy quay nói muốn quay cho Chung Tình và Mạnh Tường, nói muốn đem về cho bạn bè bên Mỹ xem. Mạnh Tường ôm lấy vai Chung Tình mỉm cười với ống kính, vai Chung Tình cứng đờ không tránh đi, nhìn về phía màn ảnh chào hỏi các bạn cũ, cũng không quên giới thiệu về Trung Quốc, giới thiệu về mỹ thực thành phố W, nói đến mức Mike và Serena đều say mê. Mike hơi nhíu mi, “Giới thiệu Mạnh Tường một chút đi.”

đơn giản nói, Mạnh Tường là bạn tốt cùng cô lớn lên, Mạnh Tường hào phóng chào hỏi mọi người qua ống kính.

Quay phim một lát, bốn người đi xuống. Đến dưới lầu, Serena vào những quán lưu niệm xem, còn hưng phấn kéo Chung Tình đi chọn lựa. Mike đến bên cạnh Mạnh Tường, mỉm cười nhìn anh không nói, Mạnh Tường bị nhìn đến kỳ quái, mở miệng hỏi, “Mike, sao vậy?”

“Trước khi đến Trung Quốc, tôi vẫn luôn thắc mắc không biết anh thế nào?” Mike không giảm ý cười, đảo mắt nhìn bóng dáng Chung Tình và Serena.

“Anh biết tôi?” Mạnh Tường ngẩn ra, Chung Tình có nói về mình với anh ta? Về cái gì?

“Đương nhiên, anh là Tường Tường của Chichi.” Khi Mike dùng thứ tiếng Trung không rõ ràng lắm nói những lời này, Mạnh Tường chấn động, Tiểu Tình thật sự nói với Mike về chuyện của họ?

Serena cầm một chuỗi hạt vòng ngoắc ngoắc với Mike, Mike nhìn Mạnh Tường cười lạnh nhạt, rồi nhanh chóng đi về phía hai người.

Mạnh Tường trừng mắt nhìn ba người, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở bên sườn mặt Chung Tình. Làn da trắng mịn, đôi mắt linh động bên dưới hàng lông mi dài, đôi môi hồng nhuận hơi rung động, tóc dài buông nhẹ, cô nhẹ nhàng cài vào sau tai, hô hấp của anh theo động tác của cô mà phập phồng. Như cảm nhận

được ánh nhìn của anh, Chung Tình khẽ liếc mắt về phía anh, bốn mắt gặp nhau, Mạnh Tường chỉ cảm thấy cảm xúc mênh mông, Tình Tình, anh vẫn còn là Tường Tường của em chứ?

32. Chương 32: Du Ngoạn

“Chichi.” Serena đột nhiên gọi Chung Tình, Chung Tình vội thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Serena.

Serena cầm trên tay ba, bốn chiếc vòng đeo tay nhiều màu sắc hỏi cô cái nào đẹp, Chung Tình suy nghĩ một chút, chỉ vào chiếc vòng tay màu tím. Serena lấy chiếc vòng tím, quơ quơ trước mặt Mike, Mike cười gật đầu.

Serena vui vẻ vuốt chiếc vòng, lại chọn thêm mấy cái nữa, định mang về tặng mọi người. Mạnh Tường chậm rãi đi đến, đứng bên cạnh Chung Tình, cô đang chăm chú nghe Serena và Mike nói chuyện, dường như không phát hiện anh đến gần. Mạnh Tường thở sâu, chuyển ánh mắt sang nơi khác.

Chung Tình chậm rãi di động vài bước, đến bên cạnh Mike, giống như đang nhìn những thứ hàng lưu niệm. Mạnh Tường quay lại, Chung Tình đã đứng ở bên kia, ở giữa là Mike và Serena, anh nhìn cô, trong lòng chợt thấy mất mát. Không biết cô cố ý hay vô tình, khi vừa cảm thấy khoảng cách của họ đã gần lại, cô lại lặng lẽ kéo dần ra.

Serena cho chiến lợi phẩm vào balo, sau đó họ rời đi.

Giữa trưa, Mạnh Tường đưa họ đi ăn lẩu Tứ Xuyên. Khi một nồi lẩu cay và một nồi lẩu suông được bung lên, Mike và Serena rất tò mò. Chung Tình vội giải thích cho họ, lẩu Tứ Xuyên lấy vị cay làm chủ đạo, sợ họ không tiếp nhận được, nên gọi luôn hai nồi, một cay một không, để ai muốn ăn thế nào cũng được.

Đây cũng là khu phố ăn uống đặc sắc của thành phố W, có cá, có cua, các loại hải sản, thịt dê, thịt trâu,... Mạnh Tường còn cố ý gọi cho Mike và Serena một chai rượu vang, gọi cho Chung Tình một cốc nước trái cây, Chung Tình không phản đối, nhưng thật ra sau khi Mike nghe anh gọi món, khẽ liếc lại phía Chung Tình, khóe miệng cười như không cười. Chung Tình nháy nháy mắt với anh, Mạnh Tường cảm thấy cô không nên uống rượu, Mike chỉ cười không lên tiếng.

Bốn người cùng ăn món lẩu nóng còn bốc khói, thật sự lại một lần nữa chinh phục được Mike và Serena, vừa ăn đã nghiện. Mạnh Tường và Mike còn rất hợp ý nhau, cuộc sống, công việc đều đem ra tán gẫu, Serena thì cùng Chung Tình xem những món này làm thế nào. Cái lẩu ở nhà có thể dùng không? Công việc của Serena thường rất bận, rất ít khi xuống bếp làm món ăn cho Mike, chỉ khi nào cô nghỉ ngơi, sẽ tận tâm tư nghiên cứu mỹ thực, lập chí làm một người vợ hiền.

Sau khi ăn xong, buổi chiều, bốn người đi du ngoạn Đông Hồ. Đi trong công viên xanh um, không khí tươi mát làm người ta vui vẻ thoải mái, Mike và Serena cầm máy ảnh trong tay chụp cảnh vật trên đường, Mạnh Tường và Chung Tình song song đi ở phía sau.

Mạnh Tường nhìn Mike và Serena ôm nhau phía trước, trong lòng rất có cảm tình, “Em và Mike quen nhau lâu rồi phải không?”

Chung Tình cười gật đầu, “Khoảng tám năm.” Cô rất may mắn mới có thể quen biết Mike, nếu không có anh, có lẽ sẽ không có cô bây giờ. Anh giống như ngọn đèn sáng, khiến cô từ một kẻ lạc đường tìm lại được bản thân.

“Có thể thấy tình cảm của hai người rất tốt.” Mạnh Tường lạnh nhạt nói, trong lòng cảm thấy chua xót, anh và cô trước kia, tình cảm cũng rất tốt.

“Mike là một người rất thú vị.” Nói đến Mike, khóe miệng Chung Tình bắt tri bắt giác cong lên. Mike giống như một chén trà nóng vào mùa đông, ấm áp, lại ngọt ngào.

Mạnh Tường nhìn nụ cười yếu ớt của cô, bất giác hỏi, “Mike làm nghề gì?” Thật ra anh biết, nhưng Chung Tình vẫn chưa hề nói cho anh.

Chung Tình sợ run một lúc, chậm rãi phun ra một câu, “Bác sỹ tâm lý.”

Mạnh Tường nhìn vẻ mặt tự nhiên của cô, trong lòng hiểu đây là vấn đề cô muốn lảng tránh, nhưng vì sao phải vậy? “Hai người.... Làm sao quen nhau?” Trên blog của cô nói, khi đó cô bị bệnh tâm lý rất nặng, được Mike giúp đỡ, nên mới vượt qua giai đoạn khó khăn đó. Vậy Mike làm thế nào để trị bệnh cho cô? Anh rất muốn biết

Chung Tình khẽ liếc mắt nhìn anh một chút, sau đó nhìn về phía Mike, cũng không đáp ngay. Có nên nói thật với anh không? Không được, tuyệt đối không thể nói. Một hồi lâu sau, khuôn mặt cô trở nên đăm đăm, chậm rãi nói, “Mike là thầy giáo ở trường em.” Đây cũng không phải là nói dối, lúc ấy anh đến trường học nhận chức, chẳng qua, cô là bệnh nhân của anh, chứ không phải học trò của anh. Cô bước nhanh lên trước, gọi Mike, “Mike, có muốn đi thuyền không?” Mạnh Tường trừng mắt nhìn theo cô, không nói, anh biết cô không nói thật, tại sao cô lại cố tình giấu diếm? Mạnh Tường càng nghĩ càng không hiểu.

Mike hỏi ý Serena, Serena hưng phấn nói phải đi. Bốn người thuê hai chiếc thuyền nhỏ, vợ chồng Mike một chiếc, Chung Tình và Mạnh Tường ngồi chung một chiếc.

Khi Chung Tình và Mạnh Tường mặt đối mặt ở trên thuyền, cô lại có chút hối hận, lúc này đề nghị chèo thuyền là vì muốn tránh sự truy vấn của Mạnh Tường, nhưng giờ lại ngồi cùng với anh trên một chiếc thuyền nhỏ, chẳng phải là cho anh cơ hội để hỏi sao? Chung Tình ảo não nhìn quanh, Mạnh Tường vừa phe phẩy mái chèo, vừa nhìn Chung Tình, thu hết lại sự bất an của cô.

Mạnh Tường không hỏi thêm vấn đề lúc trước nữa, mà thay đổi đề tài, sự bất an của Chung Tình dần vơi đi. Dần dần, đề tài lại trở về thời quá khứ, Mạnh Tường không ngừng chỉ vào cảnh vật Đông Hồ, nhớ lại khoảng thời gian cũ. Chung Tình nhìn cảnh núi non đã từng đi qua, trong đầu cũng nhớ lại theo lời miêu tả của Mạnh Tường.

Thành phố W là nơi họ cùng nhau lớn lên, trước khi tai nạn của Chu Đồng xảy ra, cuộc sống của họ thật sự rất yên bình. Chung Tình nhớ mang máng, trước đây từng oán giận, thời gian mình gặp Mạnh Tường còn nhiều hơn cả thời gian gặp bố mẹ, cô từng cầu nguyện Mạnh Tường đừng phiền phức như vậy nữa, luôn quần lấy cô. Hiện giờ nghĩ lại, có lẽ ông trời nghe thấy lời oán giận của cô, giúp cô rời khỏi Mạnh Tường, giờ đây, anh không bao giờ còn quần lấy cô nữa.

Họ đi bơi thuyền, rồi leo núi. Chơi đến khi trời tối mới về. Mạnh Tường đưa vợ chồng Mike về khách sạn trước, sau đó về nhà.

Chung Tình cởi dây an toàn, cười nhợt nhạt nói với Mạnh Tường, “Cám ơn anh đã đi cùng bọn em suốt ngày nay.” Thật ra, cô biết anh bề bộn công việc, tuy anh đã để điện thoại của mình ở chế độ rung, nhưng cô vẫn nhận thấy anh lén nhận điện thoại.

“Không cần cảm ơn.” Mạnh Tường mở cửa, xuống xe, đến bên Chung Tình mở cửa cho cô.

Chung Tình cầm túi xách xuống xe, đứng bên cạnh anh, “Về sớm một chút, em lên đây.” Nói xong, đi về phía nhà.

Mạnh Tường nhìn bóng dáng cô biến mất sau hành lang, mới lên xe rời đi.

Anh vừa lái xe, vừa lấy ra một tấm danh thiếp từ trong túi áo trước ra, đây là danh thiếp khách sạn nơi Mike nghỉ. Anh gọi điện đến khách sạn, nghe tiếng nhạc vang lên trong ống nghe, nhẹ nhàng ấn số phòng của Mike, 1825.

Sau một vài tiếng reng reng, điện thoại thông.

“Hello?” Giọng nói thuần hậu của Mike vang lên.

Mạnh Tường trầm giọng nói, “Mike, tôi là Mạnh Tường, tôi muốn gặp anh một chút.” Anh không thể ngồi chờ chết nữa, Mike là người hiểu Chung Tình nhất, mọi nghi hoặc trong lòng anh chỉ Mike có thể cởi bỏ. Anh nhất định phải nói chuyện với Mike.

33. Chương 33: Chia Tay

Mạnh Tường không biết mình đã về nhà như thế nào? Anh sờ soạn đi vào thư phòng, mở máy tính, ngồi trong ghế da lẳng lặng chờ màn hình sáng lên.

Cuộc nói chuyện với Mike tối nay chậm rãi hiện lên, thì ra, anh đã không chỉ bỏ qua khoảng thời gian mười năm của cô, còn bỏ qua cả sự tra tấn thống khổ dưới đáy lòng cô.

Máy tính rốt cuộc bật lên, anh máy móc di chuyển chuột, mở một trang blog.

Theme toàn màu đen, nhợt nhạt càng trở nên bi thương, anh không biết đã xem trang blog này bao nhiêu lần, nhưng đến bây giờ vẫn cảm thấy đau đớn.

Anh chậm rãi mở bài viết mới nhất ra.

Đây là nội tâm sâu nhất của cô sao? Vụng trộm vẽ, vụng trộm viết, không dám để người khác phát hiện, chỉ có thể cẩn thận che giấu.

Anh biết Chung Tình từng bị chứng mất ngủ nghiêm trọng, nhưng anh không biết, nguyên nhân mất ngủ của cô là vì sợ hãi những giấc mơ.

Anh cũng biết cô say rượu, nhưng không biết cô muốn say chỉ vì hi vọng mình không tỉnh lại.

Anh còn biết Chung Tình uống thuốc, nhưng không biết cô từng mê man hai ngày hai đêm, khiến bạn cùng phòng sợ đến mức báo cảnh sát, sợ cô tự sát.

May mắn là, cô gặp được Mike, Mike dùng phương pháp thôi miên, dần dần khiến cô nói ra nỗi lòng của mình. Mike nói, tuy bề ngoài Chung Tình kiên cường, nhưng nội tâm mãi cảm yếu ớt, không muốn để người khác biết, nên dễ tự đưa mình vào ngõ cụt.

Tuy nhiên Mike không biết vì sao Chung Tình vẫn tự trách đối với cái của Chu Đồng. Anh từng nói với cô, đó là tai nạn, ai cũng không ngờ sẽ xảy ra, nhưng Chung Tình thậm chí nói một câu, “Đó không phải tai nạn.” Cô vì Chu Đồng chết mà tự trách, cũng vì thương tổn Mạnh Tường mà khổ sở áy náy. Cô thường nói người làm sai nhất định sẽ bị trừng phạt.

Mạnh Tường nhắm mắt từng lời này, vì sao Chung Tình lại nói vậy, Chu Đồng trượt chân rơi xuống núi là sự thật, vì sao cô phải chấp nhận đem sai lầm đặt lên người mình? Chẳng lẽ cô cố ý sa đoạ, tổn thương chính mình như vậy, cũng là vì chuyện ấy?

Anh nhìn trang nhật ký ngày trước, “Làm sao bây giờ? Vì sao người trong mộng của mình không phải là cậu? Vì sao mình nghĩ về cậu nhiều như vậy, mà không thể mơ thấy cậu? Cậu vẫn còn trách mình sao? Trách mình nói những lời ấy với cậu. Nếu mình biết tâm sự của cậu sớm hơn, mình nhất định sẽ không nói những lời ấy với cậu, đánh chết cũng không nói.”

Mike không phải nói Tiểu Tình chỉ là sợ những giấc mơ sao? Từ “Cậu” này chắc hẳn là chỉ Chu Đồng, nếu cô không mơ thấy Chu Đồng, thì là ai? Vì sao cô sợ đến nỗi không dám ngủ? Còn câu “Yên tâm” ấy, cô muốn Chu Đồng yên tâm cái gì? Mạnh Tường phỏng đoán, lại thủy chung không hiểu. Anh cứ ngồi trước máy tính như vậy, nhìn những trang nhật ký của cô, hi vọng có thể đào ra bí mật cô chôn thật sâu trong đáy lòng.

Cho đến khi chân trời lộ ra vầng sáng, anh mới day day mắt, đứng dậy mở cửa sổ. Không khí lạnh lẽo nói đầu nhau tràn vào, hơi lạnh ập đến làm anh khẽ rung mình, cả người co lại, nhắm mắt hít sâu một hơi, rồi chậm rãi thở ra.

Mạnh Tường lấy thuốc lá, lại phát hiện hộp thuốc đã trống không, phiền não ném hộp xuống bàn.

Nhớ tới lời nói cuối cùng của Mike ngày hôm qua, Mạnh Tường lại lần nữa rơi vào mê hoặc. Mike nói, khi trị liệu cho Chung Tình, thỉnh thoảng cô sẽ nhớ lại một sự kiện liên quan đến Mạnh Tường, sau đó bất tri bất giác hiện lên vẻ vui sướng thản nhiên, có lẽ kí ức thời thơ ấu này khiến cô thấy rất vui, nhưng khi anh muốn cùng cô tán gẫu, cô lại chỉ nói loa qua, rơ

Mạnh Tường rút tay vào túi, nhìn thẳng về phía trước, vì sao Tiểu Tình lại lảng tránh chính mình như vậy? Thậm chí ngay cả một nơi bí mật như blog, cô cũng không một lần nhắc đến, cô đang trốn tránh cái gì?

Mạnh Tường khép cửa sổ, xoay người ngồi xuống trước bàn máy tính, tắt máy, mặc áo khoác, bước nhanh ra cửa. Nếu ngay cả Mike cũng không biết bí mật sâu nhất trong lòng cô, vậy anh sẽ tự mình đi hỏi cô. Hỏi cô vì sao sợ nằm mơ, vì sao muốn quên đi chính bản thân mình?

Mạnh Tường mở cửa, bỗng nhiên dừng lại!

Ngoài cửa là Du Luyến Kinh đang đứng, trong tay kéo túi hành lý, một tay đang định ấn chuông cửa, bởi vì cửa đột nhiên mở ra, tay cô cứ ở nguyên trong không trung, kinh ngạc nhìn Mạnh Tường.

Mạnh Tường cũng lấp bắp kinh ngạc, “Luyến Kinh?”

Luyến Kinh nhanh chóng mỉm cười, “Đây là tâm tư tương thông sao? Sao lại biết em đến?”

Mạnh Tường kinh ngạc, khẽ cười, “Anh không biết, chỉ là đang định ra ngoài.”

“Bây giờ sao? Đến công ty? Mới bảy giờ mà, em còn tưởng anh chưa dậy nữa.” Luyến Kinh hơi kinh ngạc, sau đó thản nhiên cười, “Không mời em vào sao?”

Mạnh Tường do dự vài giây, nghiêng người cho cô vào, sau đó đóng cửa. Được rồi, tối nay sẽ đi tìm Chung Tình.

Mạnh Tường đi theo cô vào phòng khách, đứng bên ghế sofa nhìn Luyến Kinh ngồi xuống, nhẹ giọng nói, “Về khi nào vậy?” Hai ngày nay vẫn nghĩ về chuyện của Chung Tình, anh đã quLuyến Kinh, trong lòng có chút áy náy.

Luyến Kinh nhún nhún vai, “Vừa xuống máy bay, nhưng về nhà mới nhận ra em không mang chìa khóa, đành đến quấy rầy anh, không sao chứ?” Nụ cười trên mặt cô không che được sự mệt mỏi trong mắt sau chuyến đi xa.

Mạnh Tường khẽ gật đầu, xoay người đi vào bếp, rót cho cô một cốc nước sôi, “Đừng khách khí, em cứ ở đây nghỉ ngơi, tối nay anh sẽ tìm thợ khóa mở cửa giúp em.” Giọng nói ôn hòa khách khí.

Luyến Kinh gật gù đầu, nhìn anh, “Tối qua anh không ngủ à?” Trong mắt anh đầy tơ máu, anh thức đêm, lại ngủ thấy trong phòng đầy mùi khói, cô mơ hồ đoán ra.

Mạnh Tường dùng năm ngón tay vuốt vuốt tóc, “Gần đây công ty có chút việc.” Không biết vì sao, anh không muốn để Luyến Kinh biết những nỗi phiền não trong lòng anh.

Luyến Kinh thân thiết hỏi, “Không nghiêm trọng chứ?”

Mạnh Tường cười, “Không có gì, đừng lo.”

Luyến Kinh nhìn thẳng vào anh, không nói gì, giống như muốn nhìn ra nội tâm anh. Mạnh Tường bị cô nhìn đến không tự nhiên, anh xoay đi, “Em nghỉ ngơi đi, anh đến công ty.” Nói xong, xoay người đi ra cửa.

Đột nhiên, Luyến Kinh mở miệng, “Mạnh Tường, em có việc muốn nói với anh.” Cả người Mạnh Tường căng thẳng, đứng nguyên tại chỗ, một lúc lâu sau mới chậm rãi ngồi xuống.

Mạnh Tường bình tĩnh nhìn Luyến Kinh, chờ cô mở lời, nhưng ánh mắt lại cho thấy anh đang nôn nóng, không phải Luyến Kinh muốn anh thực hiện lời ước định chứ? Tuy anh từng nói, thời gian năm năm vẫn hữu hiệu, nhưng trước khi anh biết rõ bí mật của Chung Tình, anh không muốn phải đối mặt chuyện này như vậy.

Luyến Kinh nhìn Mạnh Tường, miễn cưỡng phát hiện trong mắt anh đầy vẻ lo lắng, một Mạnh Tường luôn bình tĩnh ôn hòa, khó có được vẻ mặt này, anh đang sợ cái gì? Nghĩ mình muốn ép buộc anh sao? Đáy lòng Luyến Kinh nhin không được nảy lên một suy nghĩ muốn trêu đùa anh, ra vẻ thâm trầm mở miệng, “Mạnh Tường, chúng ta kết hôn đi!”

Thân thể Mạnh Tường chấn động, nhìn ánh mắt kiên quyết của cô, hiện lên rất nhiều cảm xúc phức tạp, biểu tình trên mặt cũng dần dần trầm xuống. Quả nhiên, anh thở sâu, chậm rãi ngăn chặn những suy nghĩ

trong lòng, mỉm cười, thanh thanh cổ họng rồi nói, “Chẳng phải chúng ta đã có ước định sao? Năm năm sau.”

Luyến Kinh biểu tình suy sụp, ánh mắt thất vọng, “Em chỉ biết, Chung Tình vừa trở về, sớm hay muộn anh cũng sẽ rời khỏi em.” Hàng lông mi dày sụp xuống, che khuất đôi mắt đầy ý cười.

Mạnh Tường không nói, chậm rãi đến gần cô, “Luyến Kinh, việc này để bàn sau được không?” Anh cảm thấy da đầu cũng căng ra, gân xanh trên thái dương đột nhiên hiện rõ lên, trái tim không hiểu sao lại càng phiền não.

“Mạnh Tường,” Luyến Kinh nâng mắt, nhìn thẳng vào anh, sau đó gần từng tiếng mở miệng, “Chúng ta chia tay đi.” Mạnh Tường ngẩn ngơ, nhìn chằm chằm Luyến Kinh, nghiên cứu gương mặt cô, sao vừa một khắc trước nói kết hôn, ngay sau đó lại nói chia tay, anh thật sự bị cô làm cho hồ đồ rồi.

Luyến Kinh nhìn về mặt kính ngạo của anh, nhin không được cười, “Được rồi, em chỉ là đùa anh, dọa anh chút thôi. Em thật sự là đến đây để chia tay với anh.”

Về mặt Mạnh Tường cổ quái, hoàn toàn không hiểu cô nói gì.

Luyến Kinh kéo anh ngồi xuống sofa, rồi ngồi ở phía đối diện anh, cười nói, “Ngại quá, sáng sớm đã đến đây. Em vốn đang lo lắng như vậy, anh có khổ sở không, nhưng nhìn phản ứng của anh bây giờ, em cảm thấy mình mới là người nên khổ sở, anh căn bản không để ý.” Cô lộ ra vài tia cười buồn bực, miệng cong lên, “Em sẽ về bên anh ấy, nên đến đây ngả bài với anh.” Luyến Kinh vốn đang cảm thấy khó mở miệng, cũng không ngờ là, lòng Mạnh Tường đã sớm bị người nào đó chiếm trụ, căn bản không rảnh thương tâm.

Mạnh Tường nghe xong câu cuối cùng, mọi phiền toái đột nhiên nhẹ đi, khóe miệng chậm rãi nở nụ cười, “Em hạnh phúc là được rồi.” Nói thật, nếu Luyến Kinh thật sự muốn kết hôn, anh không biết sẽ phải trả lời thế nào, hoàn toàn không biết. “Em tha thứ cho anh ta à?”

“Lần này, anh ấy đuổi đến Hongkong, còn làm cho em rất cảm động, cho nên....” Luyến Kinh lộ ra nụ cười ngượng ngùng, hạ ánh mắt.

Mạnh Tường nhìn cô, biết cô đang rất hạnh phúc, “Không phải là anh ta đã kết hôn sao?” Nhớ lại một thoáng vội vàng nhìn nhau ở sân bay, vấn đề của họ đã được giải quyết sao?

“Anh ấy đã ly hôn, đương nhiên, em không thừa nhận là anh ấy vì em.” Luyến Kinh tuy ngoài miệng không cho là đúng, nhưng khéo miệng lại không giấu được sự đắc ý.

“Thôi đi, có một người đàn ông có thể vì em mà bỏ qua mọi thứ, em nên thấy đủ đi.” Mạnh Tường khẽ vỗ lên đầu cô, Luyến Kinh giống hệt anh, chấp nhất, si ngốc, nhìn nụ cười hạnh phúc của cô, anh thật sự thấy vui cho cô.

Luyến Kinh nhìn anh, vô cùng chân thành nói, “Mạnh Tường, đi tìm Chung Tình đi, có lẽ cô ấy cũng vẫn luôn chờ anh.” Giống như cô, cô vẫn như một người nhát gan si ngốc đứng chờ, cố chấp nghĩ nếu anh ấy yêu cô, nhất định sẽ quay đầu trở lại tìm cô. Nhưng cô không biết, thật ra chính anh ấy đã đứng lại chờ cô, nếu lần này trong nháy mắt ấy,

Mạnh Tường hạ tầm mắt, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, “Bọn anh không giống hai người.” Họ là chuyện của hai người, mà chuyện của mình và Chung Tình lại là chuyện của ba người, rất phức tạp, rất rối rắm, nói dễ hơn làm.

Luyến Kinh khẽ xoa thái dương anh, “Nếu anh đồng ý, em có thể làm một người nghe im lặng. Mạnh Tường, em thật sự hy vọng anh cũng có thể hạnh phúc.”

Mạnh Tường nhìn nụ cười ôn hòa của Luyến Kinh, ánh mắt mềm đi, đúng vậy, có lẽ chính mình cũng nên tìm một người cổ vắn, bí mật trong lòng anh đã che giấu quá lâu rồi!

Mạnh Tường kể lại những chuyện chôn sâu trong lòng, từ khi anh và Tiểu Tình là thanh mai trúc mã, đến khi Chu Đồng xuất hiện, sau đó là tai nạn, anh và Tiểu Tình quyết liệt, rồi mười năm ẩn nhẫn, cuối cùng là bí mật của Tiểu Tình mà Mike nhắc đến. Cho đến khi nói xong chữ cuối cùng, anh mới giật mình cảm thấy gánh nặng trong lòng đã được giải khai, giống như một thứ gì đó rất nặng rất nặng đột nhiên bị gỡ ra, nhẹ hơn rất nhiều.

Luyến Kinh nghe đến mê mẩn, thật không ngờ chuyện của Mạnh Tường và Chung Tình lại phức tạp như thế. Cô thở sâu một hơi, nhìn Mạnh Tường, “Giờ em mới nhận ra anh thật là ngốc, chẳng lẽ anh không cảm thấy yêu cô ấy như vậy một chút sao?” Cô thật sự không thể tưởng tượng, mười năm, Mạnh Tường sao có thể chờ được? Cho dù suốt mấy năm cùng mình hẹn hò, anh vẫn giấu rất tốt, cho đến khi Chung Tình trở về, anh mới dần dần để lộ ra. Thật khó cho anh, luôn phải dùng hết sức lực và tài năng để đóng vai một người bạn tốt ở bên cạnh Chung Tình.

Mạnh Tường thần nhiên cười, “Có thể yêu cô ấy như vậy, đã là một loại hạnh phúc.” Ai nói yên lặng nhớ đến cô không phải là một thứ an ủi, ít nhất những gì cô làm, những gì cô không làm được, anh đều biết. Bây giờ, cô đã trở lại, hơn nữa cũng không còn hận anh, anh nên thỏa mãn.

Luyến Kinh thở dài lắc đầu, “Yêu cô ấy thì nên nói cho cô ấy biết, hơn nữa em cảm thấy trong lòng cô ấy cũng có anh, thật ra, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, em đã có cảm giác này.” Trực giác của cô thường không sai, mỗi khi nhìn vào ánh mắt Chung Tình, cô đều có thể thấy bóng dáng Mạnh Tường.

“Có lẽ là cô ấy cảm thấy áy náy với anh.” Nhớ tới lời của Mike, cô luôn lảng tránh, có lẽ là vì thấy hổ thẹn với chính bản thân mình?

“Cũng có thể, anh vẫn nên hỏi trực tiếp cô ấy. Mạnh Tường, chủ động một chút, phụ nữ thường thích đàn ông bá đạo.” Luyến Kinh cổ vũ Mạnh Tường.

Mạnh Tường cười khổ, “Trước đây bởi vì anh quá bá đạo, Tiểu Tình mới tránh xa anh.” Năm đó Tiểu Tình đã vô cùng chán ghét anh.

Luyến Kinh nháy mắt mấy cái, “Bá đạo vừa phải thôi, khiến phụ nữ hưởng thụ.” Cô cũng vậy.

“Được rồi, em nên đi nghỉ ngơi một chút.” Mạnh Tường nhìn đồng hồ, đã là giữa trưa, họ đã hàn huyên từ sáng sớm, Luyến Kinh nhất định rất mệt.

“Em còn phải về nhà, giờ thợ khóa chắc là đến rồi.” Cô vẫn nên về nhà ngủ cho ngon, tránh cho ai đó khỏi phải ghen, huống chi đó còn là một chiếc bình dấm chua lớn, nếu anh ta biết mình vừa xuống máy bay đã chạy đến nhà Mạnh Tường, nhất định sẽ âm ỉ.

Mạnh Tường đành phải đưa Luyến Kinh về. Đi quanh tiểu khu tìm thợ khóa cho cô, mở cửa, dàn xếp thật tốt, anh mới về. Đang định đi tìm Chung Tình, ở công ty đột nhiên gọi điện tới, anh nhận điện thoại, nhất thời ngây ngẩn.

Anh do dự nửa giây, đột nhiên quay đầu xe, đến công ty trước. Trên đường, anh gọi vào di động của Chung Tình, nhưng máy bận. Trong lòng anh trầm xuống, đành tạm thời gác chuyện này lại, lái xe đến công ty.

Không ngờ, thời gian trước một công việc lại làm xuất hiện tai họa ngầm cho hôm nay. Giám đốc nhân sự đột nhiên gọi điện thoại cho anh, nói phó giám đốc Dương Bán Vũ sáng nay đột nhiên nghỉ việc, lại còn mang theo nòng cốt của bộ phận kinh doanh.

Mạnh Tường nhanh chóng đặt ra nhiều trường hợp trong chuyện này, nghĩ xem nên giải quyết thế nào. Vừa chuyển ý nghĩ đến Chung Tình, trong lòng lại quặn lên, chờ xử lý xong chuyện công ty sẽ lại đi tìm Chung Tình nói chuyện.

34. Chương 34: Tình Trạng

Mạnh Tường nhanh chóng có mặt tại công ty, vừa vào đã thấy trên mặt nhân viên tràn đầy vẻ lo âu, nhưng khi vừa thấy anh, tất cả đều làm bộ như không có việc gì, vội vàng mỉm cười chào. Mạnh Tường bình thản, khẽ vuốt cằm đi vào văn phòng của mình.

Có người gõ cửa, Mạnh Tường trầm giọng nói, “Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, người vào phó giám đốc Phó Mẫn, cô đóng cửa lại, rồi đến gần anh, đứng trước bàn làm việc, “Mạnh tổng.” Nói xong, đưa ra một phong thư.

Ánh mắt Mạnh Tường nhanh chóng hiện lên vẻ hiểu biết, thần sắc bất động. Anh nhận lấy phong thư mở ra, là đơn nghỉ việc của Dương Bản Vũ. Mạnh Tường nhìn cái tên này, trong đầu hiện lên biện pháp đối phó. Anh nhìn về mặt lo lắng của Phó Mẫn, trầm giọng hỏi, “Trực tiếp đưa cho cô à?”

“Vâng, phó giám đốc Dương trực tiếp mang đến văn phòng của tôi, của những người khác là do Lâm Xa tiếp nhận.” Phó Mẫn khẽ nhíu mày, khoe mắt có chút kinh ngạc, có vẻ mọi người đã đoán đúng, việc làm của Dương Bản Vũ lần này cũng không làm Mạnh tổng nao núng.

Mạnh Tường suy nghĩ một chút, sau đó nói, “Chủ tịch biết không?” Anh không muốn làm phiền đến bố, mai bố mẹ sẽ đến nhà bác, anh hy vọng hai người có thể an tâm lên đường.

“Có lẽ là chưa biết ạ.” Phó Mẫn hiểu được ý tứ ông chủ, vừa nhận phong thư này, lập tức báo với Mạnh Tường trước, cũng thông báo với bộ phận nhân sự tạm lực ổn định lại nhân viên.

Mạnh Tường khẽ gật đầu, “Thông báo đến ban giám đốc nửa giờ sau họp, cô đem những tư liệu này báo cáo lại toàn bộ cho tôi.” Tiếp nhận mệnh lệnh xong, Phó Mẫn rời khỏi văn phòng.

Mạnh Tường lại cầm tờ đơn nghỉ việc lên, rút ra bức thư của Dương Bản Vũ. Một lúc sau, anh ngẩng đầu, sắc mặt vẫn không chút thay đổi, chỉ có đôi mắt hơi lóe lên. Dương Bản Vũ này coi như là chó cùng rứt giậu, trước đây, anh phân tán quyền lực của Dương Bản Vũ, ông ta tức giận chạy đến tố cáo với bố anh, chỉ trích Mạnh Tường không tôn kính trưởng lão, không ngờ Mạnh Dịch Nam không hề đứng về phe ông ta, còn nói rằng ông đã hoàn toàn ủy quyền cho Mạnh Tường.

Mạnh Tường nghĩ, lần này Dương Bản Vũ nghỉ việc cũng không ảnh hưởng tới công việc của công ty, ở công ty ông ta cũng đã sớm mất quyền lực. Chỉ là, cùng rời đi với ông ta còn có những nhân viên quan trọng của bộ phận kinh doanh, những nhân viên này vẫn còn nắm giữ một phần lớn nguồn khách hàng, nếu họ sang làm việc cho đối thủ cạnh tranh, có thể sẽ trở thành sự uy hiếp đối với công ty.

Mạnh Tường nhanh chóng tính toán trong đầu, hiện giờ, nhiệm vụ hàng đầu là phải ổn định lại nhân viên, để họ biết việc này hoàn toàn không ảnh hưởng đến hoạt động của công ty.

Nửa giờ sau, tất cả ban lãnh đạo công ty đều vào phòng họp.

Mạnh Tường nhanh chóng nói ra ý của mình với mọi người, mọi người ngồi nghe với những vẻ mặt khác nhau. Mạnh Tường tiếp tục nói, của Dương Bản Vũ ở bộ phận kinh doanh sẽ do Vương Phong tiếp nhận. Nhân viên kinh doanh do Vương Phong phụ trách cũng rất nhiều, phân chia lại thị trường, không cho phép xuất hiện tình trạng hàng bán ra không hết. Phó Mẫn đã chiếu toàn bộ tư liệu của những khách hàng do các nhân viên kinh doanh nghỉ việc quản lý lên màn hình, giao cho giám đốc hành chính Lăng Nguyệt, xem xong gửi thư đến cho từng khách hàng, nói những nhân viên kinh doanh trước đã rời khỏi công ty, không còn là người đại diện cho công ty nữa.

Sau đó anh yêu cầu Vương Phong phân chia lại khu vực kinh doanh, nhân viên quản lý khu vực nào thì phải liên hệ với khách hàng, trực tiếp tới cửa hàng, tiếp tục giữ liên hệ. Sau đó yêu cầu Phó Mẫn hỏi luật sư cố vấn, những người này chưa báo trước đã tự ý đưa đơn nghỉ việc, thì xử lý thế nào? Mạnh Tường hỏi giám đốc tài chính Vu Hâm, Dương Bản Vũ có biết chi phí sản xuất của công ty không? Vu Hâm cam đoan Dương Bản Vũ chỉ biết giá cả sản phẩm, hoàn toàn không biết gì về chi phí sản xuất. Vì Mạnh Tường đã nói, chi phí sản xuất chỉ có nhân viên tài chính và anh được biết, mọi hạch toán đều phải thông qua sự xét duyệt của bộ phận tài chính, bộ phận kỹ thuật cũng không được nhúng tay vào. Mọi thông tin liên quan đến sản phẩm của công ty đều phải có sự cho phép của anh mới được nói. Như vậy có thể ngăn chặn việc rò rỉ thông tin, tránh bị đối thủ cạnh tranh chen ép.

Mạnh Tường giao cho Phó Mẫn bổ khuyết lại những vị trí nhân viên bị thiếu trong thời gian ngắn nhất, cũng yêu cầu cô buổi chiều triệu tập cuộc họp toàn thể công ty, anh cần nói chuyện. Mọi người nghe sự sắp xếp của Mạnh Tường, đều y lệnh mà làm. Nhìn về mặt trầm ổn của Mạnh Tường, tất cả lúc đầu còn đang bối rối đều ổn định lại. Đối với hành vi của Dương Bản Vũ, mọi người đều biết rõ, chuyện này công ty vốn cũng có nhiều lời đồn đãi.

Cuối cùng, Mạnh Tường yêu cầu Vương Phong và một vài trưởng phòng nữa ở lại, còn mọi người rời phòng họp. Anh tiếp tục bàn bạc với Vương Phong về việc phân bổ lại thị trường, làm sao để có thể chấn chỉnh lại

tình hình trong thời gian sớm nhất. Về một số khu vực bán hàng, Vương Phong giao cho các trưởng phòng, yêu cầu nhân viên kinh doanh bắt đầu hành động, mang công văn đến thông báo cho từng khách hàng.

Mạnh Tường tiếp tục cùng Vương Phong phân tích ảnh hưởng của sự việc lần này đối với hoạt động kinh doanh của công ty, sau khi phân tích thị trường tiêu thụ, mọi người cùng đưa ra phương án đối phó. Bốn giờ chiều, cửa phòng họp mới mở ra, Mạnh Tường và mọi người đi ra. Công việc ở công ty nói chung đều đã ổn, họ bắt đầu ra ngoài chạy thị trường.

Mạnh Tường trở lại văn phòng, dựa vào ghế da, mới cảm thấy trán khê giãn ra. Vừa rồi, anh cố gắng không để lộ sự lo lắng của mình, trong thời điểm mấu chốt, anh tuyệt đối không thể có chút nôn nóng nào, như vậy sẽ chỉ làm nhân viên càng bất an hơn.

Cộc cộc...

Tiếng đập cửa vang lên, Mạnh Tường ngồi thẳng lên, trầm giọng nói, “Vào đi.”

Thư kí Vương Lâm cầm một cốc nước sôi đi vào, trên tay còn có một túi giấy nhỏ.

Vương Lâm đặt cốc nước lên bàn anh, sau đó khê cần môi, do dự một lúc rồi đưa túi giấy ra trước mặt anh, “Mạnh tổng, đây là thuốc của anh, ở đây có chút điểm tâm, anh uống thuốc xong rồi ăn.”

Mạnh Tường nhướn mày nhìn cô, thần sắc mềm nhẹ, “Rõ ràng như vậy sao?” Giữa trưa anh chưa ăn cơm, nhưng mà, vừa rồi bận rộn như vậy, căn bản không nhớ gì cả. Giờ nhắc tới, anh thật sự thấy dạ dày có chút đau.

Vương Lâm gật gật đầu, trong mắt lộ vẻ thảm oán. Lúc này ở cuộc họp, cô ngồi bên cạnh ghi chép, ngẫu nhiên nhìn thấy Mạnh tổng chau mày, nhưng rất nhanh lại giãn ra, cô biết bệnh đau dạ dày của anh lại tái phát. Mạnh tổng có mặt ở công ty rất nhanh, mọi người vừa ăn cơm xong, hẳn là anh vẫn chưa kịp ăn gì đã chạy tới công ty.

Mạnh Tường mỉm cười, “Cám ơn.” Vương Lâm nhìn anh cười, đang định mở miệng, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ, cô kinh ngạc, sau đó nhìn Mạnh Tường.

Mạnh Tường đặt túi giấy sang bên, nói mời vào.

Vương Lâm nhìn anh, ánh mắt ám chỉ nên uống thuốc, Mạnh Tường khê gật đầu, Vương Lâm mới an tâm đi ra ngoài.

Người đi vào là giám đốc tài chính Vu Hâm, vừa thấy Vương Lâm, hơi kinh ngạc, rồi nhanh chóng mỉm cười, “Tiểu Lâm ở đây à.” Vương Lâm mỉm cười đáp lại, “Giám đốc Vu.” Sau đó nhanh chóng nghiêng người rời đi.

Vu Hâm quay mắt liếc nhìn cô một cái, mới lưu luyến không rời thu ánh mắt, ngồi vào ghế, “Mạnh tổng.”

“Tài chính có vấn đề gì không?” Vừa rồi trong cuộc họp có nhiều người, anh không tiện hỏi, nhưng Dương Bán Vũ phụ trách việc kinh doanh bên ngoài, có nhiều khách hàng thanh toán với ông ta, anh có chút lo lắng.

“Không có vấn đề gì quá lớn.” Vu Hâm mười phần tin tưởng trả lời.

Mạnh Tường hơi nhíu mày, “Vấn đề nhỏ là gì?”

“Tháng này, chúng ta phải trả 20 triệu tiền mặt cho ngân hàng, nếu Tụ Thành và Đinh Hâm hoàn khoản đúng thời hạn, thì tiền mặt không thành vấn đề. Nhưng Tụ Thành là do Lâm Xa phụ trách, tôi sợ nhất định sẽ bị ảnh hưởng.” Vu Hâm nói rõ những lo lắng trong lòng.

Mạnh Tường trầm ngâm suy nghĩ một lúc, mới mở miệng, “Việc hoàn khoản của Tụ Thành do ai trực tiếp xử lý?”

“Phương Phương.” Vu Hâm nhanh chóng trả lời, sau đó lại bổ thêm một câu, “Nghe nói cô ấy và Lâm Xa là tình nhân.” Mạnh Tường vừa nghe, sắc mặt trầm xuống, anh không biết người này có quan hệ như thế. “Bây giờ cô ta còn ở công ty không?”

“Hôm nay cô ta nghỉ.” Vu Hâm nói xong, nhìn Mạnh Tường hơi nhú mi, không khỏi nghi ngờ, có phải là.... Anh trừng mắt nhìn Mạnh Tường, thấy Mạnh Tường liếc mắt nhìn mình ra hiệu, anh nhanh chóng dùng điện thoại nội bộ gọi đến bộ phận nhân sự, giao cho Tiểu Ngọc liên lạc với Phương Phương.

Chỉ trong chốc lát, Tiểu Ngọc trả lời, điện thoại của Phương Phương tắt máy.

Vu Hâm nhìn Mạnh Tường, sắc mặt Mạnh Tường u ám, thoát nhìn rất căng thẳng. Vu Hâm đặt điện thoại xuống, lo lắng hỏi, “Mạnh tổng?” Ánh mắt Mạnh Tường sáng như đuốc, trầm giọng nói, “Kiểm tra tài khoản, xem có vấn đề gì không, gọi điện đến Tụ Thành, bảo đảm phải hoàn khoản đúng hạn.” Vu Hâm nghe lệnh, nhanh chóng rời đi.

Mạnh Tường dựa vào lưng ghế, chậm rãi xâu chuỗi các sự kiện lại với nhau, Dương Bản Vũ đột nhiên nghỉ việc, cùng với tùy tùng nòng cốt của ông ta là Lâm Xa, rồi tiếp theo đến lượt Phương Phương, dường như có mùi âm mưu. Chuyện này, Dương Bản Vũ chắc chắn đã lên kế hoạch từ lâu, Lâm Xa và Phương Phương chỉ bị liên lụy, nhưng cũng khiến sự việc càng thêm phức tạp.

Mạnh Tường thở sâu, sắp xếp lại suy nghĩ, Dương Bản Vũ nhất định sẽ không thoái mái rời đi như thế, ông ta sẽ để lại ỉn một cái hố to, chờ anh nhảy vào. Mạnh Tường đưa ra các khả năng, nếu ba người Dương – Lâm – Phương liên thủ, sẽ làm công ty mất một phần thị trường, thậm chí có khả năng bị nhiễu loạn tài chính. Anh tính toán phải làm sao để ứng phó với nguy cơ có thể xuất hiện.

Chỉ chốc lát sau, Vương Lâm gõ cửa đi vào, báo cho anh biết cuộc họp toàn công ty sẽ bắt đầu. Mạnh Tường ngẩng đầu khỏi máy tính, gật đầu nói đã biết. Vương Lâm nhìn cốc nước sôi vẫn còn nguyên, trong lòng thở dài, anh nhất định lại quên uống thuốc, dừng nói đến điểm tâm.

Vương Lâm đến cạnh bàn, cầm cốc nước, vẽ trách cứ, “, anh còn chưa uống thuốc?”

Mạnh Tường nhìn cái cốc trong tay cô, mới giật mình nhớ ra, “Tôi quên.” Nói xong, anh cầm cốc. Vương Lâm cầm cốc nước đi ra ngoài, “Nước đã nguội rồi, để tôi lấy cho anh cốc khác.”

Mạnh Tường cúi đầu cười khế, thật ra thứ thuốc tốt nhất chính là bận rộn, khi anh bận thì sẽ không còn cảm giác đau, chỉ cần lúc nào anh rảnh, anh nhất định sẽ cảm thấy đau đớn.

Mạnh Tường uống hết số thuốc Vương Lâm đưa cho, sau đó dưới sự giám sát của cô ăn chút điểm tâm, mới mang laptop đi ra đại sảnh.

Toàn bộ nhân viên đều đã ngồi trong phòng họp, Mạnh Tường bước lên bục, bắt đầu nói chuyện. Đối với việc Dương Bản Vũ nghỉ việc, anh cũng tuyên bố sẽ có sự thay đổi nhân sự. Mạnh Tường lợi dụng cuộc họp toàn công ty, tỏ rõ lập trường của mình. Bất luận là ai, cho dù là nhân viên công ty hay là ban giám đốc, nếu có những việc làm gây rối loạn kỷ cương của công ty, đều có thể tố giác với anh qua hòm thư, anh nhất định sẽ tra xét kỹ càng, xử phạt nghiêm minh. Anh hoan nghênh mọi người vì công ty mà làm việc, sự lớn mạnh của công ty không thể thiếu sự góp sức của công nhân viên, chỉ khi nào xác nhận sự thành công của công ty và nhân viên thành một, mới có thể làm cho công ty phát triển hơn. Anh cam đoan với toàn thể công nhân viên trong công ty, công ty nhất định sẽ tạo một nền tảng vững mạnh cho tất cả những nhân viên trung thành.

Cuộc họp toàn công ty kết thúc, Mạnh Tường trở lại văn phòng, xem xét hồ sơ của những nhân viên đã nghỉ việc, xem có còn lỗ hổng nào không, cũng nghiên cứu kỹ lưỡng toàn bộ báo cáo, dự định đánh giá tổng thể lại một lượt.

Đúng lúc đó, Vu Hâm và Vương Phong đi vào báo cáo những tiến triển mới nhất, anh nghe xong gật đầu. Sau đó, Vương Lâm mang thức ăn nhanh cho anh, dặn anh nhất định phải ăn khi còn nóng, anh gật đầu nhưng không nhúc nhích. Khi anh ngẩng đầu lên, ngoài cửa sổ đã sáng ánh đèn. Anh nhìn chiếc cặp lồng để trên bàn, nuốt nuốt nước miếng, ngay cả thời gian uống nước cũng không có, dừng nói đến ăn cơm. Anh đứng dậy, định ra ngoài bật lò vi sóng để hâm nóng thức ăn. Mở cửa mới nhận ra, đại sảnh đã tắt đèn tối om, mọi người đều đã về hết. Anh bật đèn, nhìn đồng hồ trên tường, khẽ giật mình, đã mười một giờ. Anh cười cười, bỏ cả cặp lồng vào lò vi sóng, điều chỉnh thời gian.

Anh lấy thuốc, đốt một điếu, hít sâu. Mùi hương cay nồng phả vào miệng có chút đắng. Anh đột nhiên nhớ ra có chuyện quan trọng phải làm, Tiểu Tình, vội lấy đi động ra.

Nhưng đường dây điện thoại lại bận, Mạnh Tường chờ một lúc lâu mới ngắt máy. Cô đang nói chuyện với ai mà lại lâu như vậy.

“Đỉnh” một tiếng, đồ ăn đã được làm nóng. Anh lấy cặp lồng, đi vào văn phòng. Vừa ăn, vừa xem báo cáo trên máy tính.

Trong đầu thỉnh thoảng lại dừng lại nhớ đến Chung Tình, nhưng anh cưỡng chế suy nghĩ về cô. Bây giờ là thời khắc mấu chốt của công ty, anh nên có trách nhiệm với công việc, ít nhất cũng là với công nhân viên của công ty. Cuối cùng, anh nhắn cho Chung Tình một tin nhắn, “Anh có việc muốn gặp em, rảnh thì gọi lại cho anh.” Anh ngẫm nghĩ, vẫn là gặp mặt thì hơn, có một số việc không thể nói rõ qua điện thoại.

Mạnh Tường ổn định tâm tình, tiếp tục im lặng làm việc. Cho đến hai giờ sáng, anh mới kéo thân xác mệt mỏi rời công ty.

35. Chương 35: Tiếp Cơ

Hôm sau, mới tám giờ Mạnh Tường đã tỉnh giấc. Anh nhìn điện thoại di động, Chung Tình vẫn chưa trả lời tin nhắn của anh, trong lòng có chút buồn bực, chẳng lẽ cô không thấy? Anh rửa mặt xong, mặc quần áo rồi gọi điện cho Chung Tình, đầu kia vang lên tiếng báo tắt máy. Mạnh Tường càng thấy kỳ quái, chẳng lẽ cô vẫn ngủ? Trục tiếp gọi điện đến nhà họ Chung, cũng không có người nhận điện. Mạnh Tường nhìn đồng hồ, mới tám rưỡi, có lẽ Chung Tình đang bệnh viện hoặc công ty. Anh gọi điện đến công ty của Chung Tình, lại được cho biết, Chung Tình đi công tác.

Mạnh Tường hơi ngây ra, “Cô ấy đi đâu?”

Đồng nghiệp Chung Tình hỏi anh là ai, nghe anh bảo là bạn của Chung Tình, vẫn lo lắng hỏi anh họ gì, Mạnh Tường khai báo tên họ đầy đủ, người ấy mới cho anh biết, “Thành phố S.”

Mạnh Tường ổn định, trầm giọng hỏi, “Xin hỏi, cô ấy đi mấy ngày?”

“Ba ngày.” Người ấy cảm thấy anh có chút kỳ quái, “Tối nay anh gọi điện cho cô ấy, chắc cô ấy đang ở trên máy bay.”

Mạnh Tường đành ngắt điện thoại.

Mặc quần áo, anh lại gọi điện đến khách sạn của Mike, lại được cho biết vợ chồng Mike đã trả phòng. Mạnh Tường kinh ngạc ngắt điện thoại, sao lại trùng hợp như vậy? Họ rời khỏi thành phố W trong cùng một ngày? Mạnh Tường càng nghĩ càng thấy quỷ dị, nhưng bây giờ lại không liên lạc được với Chung Tình, đành phải áp chế nghi vấn trong lòng xuống, lái xe đến công ty.

Hôm nay có rất nhiều chuyện quan trọng cần xử lý, anh phải tĩnh tâm lại.

Trên đường đến công ty, Mạnh Tường lại thử gọi cho Chung Tình, nhưng cô vẫn tắt máy. Mạnh Tường lo lắng, Tiểu Tình có thấy tin nhắn của anh không? Nếu sáng nay cô mới đi, vì sao tối qua không trả lời anh? Mang theo nghi hoặc, anh đến công ty.

Quả nhiên, chuyện hôm qua lo lắng, đã xảy ra.

Người anh cử đến Tụ Thành báo cáo, việc hoàn khoản ca Tụ thành đúng có chút vấn đề. Người vẫn thường trực tiếp làm việc với Tụ Thành nghỉ việc, Tụ Thành không đồng ý hoàn khoản như bình thường. Mạnh Tường nghe báo cáo, hai hàng lông mày nhíu chặt, lập tức yêu cầu Vương Phong phái chuyên gia tài chính đến Tụ Thành, mau chóng giải quyết, cam đoan sẽ hoàn khoản đúng hạn. Sau đó yêu cầu các bộ phận phối hợp kiểm tra khoản phải thu hồi, cam đoan cuối năm sẽ hoàn khoản như bình thường.

Khi Mạnh Tường trở lại văn phòng, điện thoại Luyến Kinh gọi, hẹn anh đi ăn cơm. Mạnh Tường từ chối, nói công ty rất bận. Luyến Kinh cũng không miễn cưỡng, gác máy. Mạnh Tường gọi lại cho Chung Tình, vẫn không liên lạc được. Anh bỗng cảm thấy buồn phiền, cô không nói tiếng nào đã đi, còn không thể liên lạc được, chẳng lẽ cô không nghĩ người nhà sẽ lo lắng, anh sẽ lo lắng sao? Trong lòng than nhẹ, nhắm mắt lại, mới tiếp tục vùi đầu vào công việc.

Không biết qua bao lâu, Vương Lâm gõ cửa đi vào, Mạnh Tường đang định hỏi có việc gì, lại nhìn thấy Du Luyến Kinh đứng sau, dừng lại.

Anh đứng lên, đi ra khỏi bàn làm việc, “Sao em lại đến đây?” Trong tay Luyến Kinh cầm hai hộp thức ăn, miệng anh bất giác lộ ra nụ cười.

Luyến Kinh nhìn Vương Lâm rời đi, sau đó liếc mắt nhìn anh, mỉm cười. Đi về phía sofa, đặt thức ăn lên bàn, “Anh không đi ăn cơm với em, em sẽ đến đây ăn với anh.” Vừa nghe nói anh làm việc bận rộn, nếu không có người chăm sóc, ngay cả cơm anh cũng sẽ không thèm ăn.

“Hôm nay em không tới công ty sao?” Mạnh Tường nghĩ hôm nay mà cô lại còn dạo ở đây, theo tình độ chuyên nghiệp xưa nay của cô, cô đã phải đến công ty rồi.

“Có chứ, lúc gọi điện thoại cho anh, em vừa từ công ty ra.” Luyến Kinh mở hộp thức ăn, đưa đũa cho anh.

Mạnh Tường nâng mắt chờ cô nói tiếp, biểu hiện của cô càng bình tĩnh, tức là càng có

Quả nhiên, Luyến Kinh nhẹ nhàng chậm rãi nói, “Em xin nghỉ việc.” Tim Mạnh Tường đập mạnh và loạn nhịp không đến một giây, sau đó mỉm cười.

“Vậy sau này định đi đâu, Bắc Kinh hay vẫn ở HongKong?” Lần này cô vội trở về, anh đã có dự cảm, nhất định cô sẽ hy sinh vì người đàn ông kia.

“Chưa biết, đâu cũng được, dù sao em cũng đã có phòng làm việc của riêng mình.” Luyến Kinh vừa nói vừa nở nụ cười đắc ý, cô lẩn lộn lâu như vậy, khát vọng lớn nhất chính là có thể mở một văn phòng riêng, tự mình làm chủ.

“Chúc mừng, anh ta quả nhiên có khả năng hơn anh.” Mạnh Tường nhin không được trêu ghẹo cô. Nhìn thần thái trên mặt cô, anh cũng cảm thấy vui mừng từ tận đáy lòng, Luyến Kinh là một người đáng được yêu thương. Luyến Kinh nói hai ngày nữa sẽ đi, có lẽ một thời gian sẽ không về.

“Chung Tình đâu? Anh gặp cô ấy không?” Chính mình hạnh phúc, cũng không thể để anh cô đơn.

“Không, hai ngày nay công ty xảy ra chuyện, cô ấy cũng đi công tác.” Mạnh Tường nói mặt không đổi sắc, nhưng giọng nói lại trầm thấp, lộ ra chút bất đắc dĩ.

“Công ty sao vậy?” Luyến Kinh lo lắng hỏi, lúc này cô mới nhận ra khuôn mặt Mạnh Tường mệt mỏi, trong mắt đầy tơ máu, tối qua anh lại thức đêm.

Mạnh Tường mỉm cười an ủi cô, “Không sao.” Anh vẫn quen tự mình gánh vác, không muốn người bên cạnh lo lắng.

Luyến Kinh nhìn anh lại càng lo lắng, nhưng cũng biết anh không muốn nói, có hỏi thêm cũng không được, đành phải quan tâm anh, “Đừng có quên ăn cơm, gần đây có phải lại đau không?” Trong lòng thầm than, anh quả là không biết chăm sóc chính mình, trong mắt chỉ chú ý đến

“Rất tốt.” Mạnh Tường mỉm cười, bất giác lại nghĩ đến Chung Tình, ánh mắt tối sầm lại.

Luyến Kinh thấy anh đột nhiên không nói gì, chỉ ngồi ăn cơm, trong lòng hiểu rõ, cũng lẳng lặng ăn. Ăn xong, Luyến Kinh lại dặn dò Mạnh Tường chú ý sức khỏe, rồi mới rời đi.

Mạnh Tường ổn định lại suy nghĩ, chú tâm vào công việc, định nhân dịp Chung Tình chưa về thì xử lý xong chuyện công ty. Hai ngày nay Mạnh Tường luôn ở lại công ty đến khuya, bỏ bữa tối là chuyện thường.

Rất may là chuyện ở Tự Thành có tiến triển. Mạnh Tường và giám đốc của Tự Thành nói chuyện, đối phương đồng ý sẽ hoàn khoản như bình thường, Mạnh Tường yêu cầu Vu Hâm nhanh chóng cho người đến đối chứng, tranh thủ thời gian, cam đoan sẽ trả tiền mặt đúng hạn. Vu Hâm cử Đinh Vân thay thế vị trí của Phương Phương, trực tiếp làm việc với Tự Thành.

Hai ngày nay, Phó Mẫn đã nhanh chóng tuyển được một nhóm nhân viên kinh doanh, đang tiến hành đào tạo. Mạnh Tường biết Dương Bản Vũ đang làm việc với một đối thủ cạnh tranh của công ty, nhóm Lâm Xa cũng đi theo ông ta. Mạnh Tường và Vương Phong phân tích kỹ càng, đánh giá khả năng Dương Bản Vũ bán tư liệu cho đối phương, cảm thấy ảnh hưởng cũng không lớn. Dù sao thì quyền lực của Dương Bản Vũ

ở trong công ty cũng đã bị phân tán suốt nửa năm, tin tức quan trọng của công ty ông ta không thể biết. Nhưng để đề phòng, Mạnh Tường vẫn cho Vương Phong theo dõi mọi động thái của đối phương, đặc biệt không được để ảnh hưởng đến hạng mục mới ở Tự Thành.

Mạnh Tường mất ăn mất ngủ làm việc, di động đột nhiên vang lên, anh nhìn lên, thấy đã chín giờ. Hôm nay Tiểu Tình về, hôm qua anh gọi điện đến Chung gia thăm thính, biết mười giờ đêm nay máy bay Tiểu Tình bay sẽ hạ cánh. Mạnh Tường sợ mình bận quá sẽ quên, nên đặt điện thoại hẹn giờ.

Mạnh Tường thu dọn đồ đạc, đóng máy tính, mặc áo phục. Tắt điện, đóng cửa, đi ra đại sảnh, thấy bộ phận kinh doanh vẫn còn sáng đèn, anh đi qua. Mọi người nhìn thấy anh đều chào, anh gật gật đầu, “Làm xong rồi về sớm một chút.” Mọi người đều nói vâng.

Mạnh Tường đi bộ ra công ty.

Hôm nay rất lạnh, trời lát phát mưa bay, mọi người đều vội vã chạy về nhà. Mạnh Tường chưa ăn tối, đột nhiên thấy dạ dày hơi nhói, anh đè nén cảm giác đau, lấy lại tinh thần, lái xe về hướng sân bay.

Lúc Mạnh Tường đến sân bay đã hơn mười giờ, anh có chút sốt ruột, sợ sẽ không gặp được Chung Tình. Anh đỗ xe ngoài bãi, đi bộ vào sân bay.

Khi Mạnh Tường chạy đến cửa sân bay, thấy một đám đông đang đi từ trong ra. Anh vội vàng tìm kiếm Chung Tình, rốt cuộc cũng thấy một bóng dáng vàng nhạt, Chung Tình, tim Mạnh Tường như ngừng lại, anh đi dọc theo rào chắn.

Chung Tình mặc chiếc áo khoác màu vàng nhạt, kéo một va ly đỏ, nhìn từ xa có vẻ rất gầy. Mạnh Tường nhìn cô, bất giác thu lại vẻ mặt mỗi trong đáy mắt, thì ra cô và anh giống nhau, đều rất mệt mỏi.

Mạnh Tường tiến lên vài bước, đang định mở miệng gọi cô, lại thấy cô đột nhiên ngừng lại, mắt nhìn về phía trước. Mạnh Tường nhìn theo tầm mắt cô, giật mình, Chu Minh đang đứng ngoài cửa sân bay vẫy vẫy tay với cô.

Mạnh Tường cảm thấy trái tim căng thẳng, nhanh chóng xoay người, anh không ngờ Chu Minh sẽ đến đón cô. Đúng vậy, bây giờ họ đang là người yêu, đứng ra người đến đây phải là Chu Minh. Mạnh Tường nhắm mắt, thần sắc nhanh chóng khôi phục vẻ bình thường, đi ra ngoài.

Mới đi được chưa đến một thước, một giọng nói phía sau ngăn anh lại.

“Mạnh Tường?” Chung Tình nhìn thấy anh.

Mạnh Tường thở sâu, trấn định xoay người, trước cặp mắt xinh đẹp của Chung Tình, lộ ra một biểu tình kinh ngạc đến hoàn mỹ.

“Tiểu Tình? Sao em lại ở đây?” Mạnh Tường nhìn ánh mắt kinh ngạc của Chung Tình, trong lòng nhói đau, sự xuất hiện của anh đối với cô là vô cùng bất ngờ.

“Em mới từ thành phố S về, còn anh? Đến đón ai à?” Chung Tình chậm rãi đi về phía anh, mắt thoáng nhìn, Chu Minh cũng đang đi về phía họ.

“Ừ, đón một khách hàng.” Mạnh Tường khẽ gật đầu, trầm giọng trả lời, mắt hơi liếc về phía Chu Minh.

Chu Minh đến bên cạnh Chung Tình, “Chung Tình, bạn em à?” Chu Minh vừa nói vừa đánh giá Mạnh Tường.

Chung Tình gật gật đầu, khoác tay Chu Minh, mỉm cười giới thiệu, “Đây là Chu Minh, bạn trai em, còn đây là Mạnh Tường, bạn tốt của em.” Chu Minh cười, vươn tay, “Anh Mạnh, xin chào.” Mạnh Tường cũng vươn tay, “Xin chào, tôi có nghe Chung Tình nhắc đến anh.”

Chu Minh nhướn mi, “Phải không?” Cầm tay Mạnh Tường, hơi dùng sức, bốn mắt đối diện, thần sắc hai người bình thản. Chung Tình mỉm cười nhìn hai người, hai người nắm tay một lúc mới buông ra. Ba người thoáng trầm mặc, Chu Minh và Mạnh Tường cùng nhìn về phía Chung Tình, Chung Tình nhấp nháy mắt, nhìn Chu Minh, Mạnh Tường chậm rãi thu hồi tầm mắt, trên mặt lộ ra nụ cười thần nhiên.

Chu Minh hơi nhíu mi, “Tôi qua không ngủ được à?” Sắc mặt cô không tốt, trong mắt đầy tơ máu, anh nhìn không được đưa tay chạm vào thái dương cô. Chung Tình theo bản năng nghiêng đầu, nhưng ở giây cuối cùng thì ngừng lại, để tay anh chạm vào trán, khoe miệng cười cứng đờ, “Không quen ở khách sạn.” Mạnh Tường làm bộ nhìn xung quanh tìm người, cố gắng áp chế sự chua xót trong lòng. Chu Minh buông tay, đón hành lý của cô, “Đi thôi, xe ở ngoài.”

Chung Tình khẽ gật đầu, sau đó nhìn Mạnh Tường, “Anh.... Khách hàng vẫn chưa đến sao?” Mạnh Tường quét mắt một vòng, lắc đầu, “Anh chờ chút nữa.”

Chung Tình xin lỗi, “Bọn em đi trước.” Mạnh Tường khách khí nói tạm biệt. Chung Tình và Chu Minh cùng rời đi.

Mạnh Tường chăm chú nhìn bóng dáng hai người, thật lâu sau vẫn không dời bước, tâm tình phức tạp. Anh đợi cô suốt ba ngày, chỉ để nhìn cô cùng một người khác rời đi. Cô vĩnh viễn không biết anh chờ đợi, cũng không biết anh lo lắng. Khi cô rời đi không báo cho anh biết, khi trở về cũng chỉ báo cho Chu Minh, đối với cô mà nói, anh vĩnh viễn đều chỉ là một người dư thừa, thậm chí là một người có cũng được, không có cũng không sao.

Mạnh Tường đứng ở sân bay một lúc lâu, nhìn họ đi qua cửa kính, sau đó lên một chiếc xe ở ven đường. Anh vẫn đứng thẳng ở đó, hành khách một người lại một người đi qua anh, đều quay đầu nhìn anh bằng ánh mắt quái dị. Mạnh Tường không có chút cảm giác, chỉ yên lặng đứng. Thật lâu sau, trong sân bay đã thưa người, anh mới nặng nề đi ra ngoài.

Mạnh Tường vô lực mở cửa xe, ngồi vào trong, chậm chạp chưa khởi động. Anh mở to mắt nhìn về khoảng đất trống bên ngoài, trong lòng bị thương, vì sao anh lại tới đây? Khi nào mới chịu tỉnh lại? Cho tới bây giờ thế giới của cô chưa từng có chỗ cho anh, thậm chí lén lút làm một người bạn cũng chỉ là một hy vọng xa vời.

Anh nặng nề thở dài, nhắm chặt mắt, thì ra cứ cho rằng mình đủ kiên cường, có thể thừa nhận nỗi đau, nhưng khi trở mắt nhìn cô rời đi cùng một người đàn ông khác, vẫn cảm thấy trái tim bị bóp nghẹt, vì sao, vì sao cô luôn không quay đầu lại, luôn lựa chọn rời đi?

Anh tựa đầu vào cửa nhìn ra ngoài, nhắm mắt thật chặt, ép dòng nhiệt trong mắt quay ngược trở lại, chỉ để cảm nhận sự đau đớn trong trái tim chậm rãi tràn đầy. Ngực như bị một vật gì đó đè chặt, cảm giác khó chịu không ngừng dâng lên, anh buộc chính mình xuống, muốn áp chế sự khó chịu này. Nhưng mà, càng cưỡng chế, lại càng khó chịu, anh cảm thấy dạ dày bắt đầu đau, cơn đau làm anh thoáng run lên. Anh vội cho tay vào túi quần lấy thuốc, lại nhận ra lọ thuốc đã trống không, anh nắm chặt tay, cố gắng hít sâu, rồi chậm rãi thở ra.

Anh cố nén đau, khởi động xe, đi vào thành phố mua thuốc.

36. Chương 36: Tai Nạn Giao Thông

Chung Tình chăm chú nhìn về phía trước, Chu Minh lái xe ở bên cạnh.

Chu Minh liếc mắt nhìn gương mặt trắng bệch của cô, “Mệt lắm à?”

Chung Tình khẽ cười, “Không sao.”

“Ăn cơm chưa?” Chu Minh lại nhìn về trước.

“Có ăn một chút trên máy bay.” Chung Tình cảm thấy rất mệt, trong đầu vẫn còn rung động vì gặp Mạnh Tường. Thật sự là ngoài ý muốn, anh cũng đến sân bay, nhớ tới một giấc mơ trên máy bay, trái tim lại rối loạn, cô mơ thấy Mạnh Tường sẽ đến đón cô.

Chu Minh thấy cô hơi giật mình, ánh mắt chợt lóe, chậm rãi mở miệng, “Mạnh Tường cũng đến đón em?”

Trái tim Chung Tình run lên, hô hấp có chút dồn dập, nhưng nhanh chóng bị cô áp chế, khẽ mỉm cười, “Không phải, anh ấy đến đón một khách hàng.” Vừa nói cô vừa khẽ liếc mắt nhìn Chu Minh, vì sao ngay cả mình nghe cũng cảm thấy có chút chột dạ?

Chu Minh à một tiếng, âm thanh hơi dài, lại có chút đăm chiêu.

Chung Tình cố gắng trấn định trái tim vừa bị rối loạn, vuốt tóc về phía sau, ánh mắt nhìn ra cửa sổ, mưa bụi nghiêng nghiêng, khiến hình ảnh phản chiếu của cô cũng trở nên xiêu vẹo.

Chu Minh liếc mắt nhìn cô, không nói gì. Chu Minh biết, nếu anh không gọi điện cho Chung Tình, cô cũng sẽ không cho anh biết cô đi công tác. Mà vừa rồi, cô tự nhiên ôm lấy cánh tay anh, khoanh khắc ấy khiến tim anh nhảy lên, còn cố ý nhìn Mạnh Tường. Anh không ngờ, Mạnh Tường xuất hiện không phải là ngẫu nhiên. Anh ta nhìn Chung Tình bằng ánh mắt thâm tình nóng bỏng như vậy, nhưng lại ngụy trang bằng một khuôn mặt lạnh nhạt, tất cả anh đều thấy, người đàn ông này có ý với Chung Tình. Còn Chung Tình thì sao?

Có khi, Chu Minh cũng không hiểu được cô. Chung Tình ở trước mặt anh luôn thản nhiên, không cự tuyệt cũng không phản đối, nhưng anh lại cảm thấy giữa họ có một khoảng cách không thể rút ngắn. Giống như bây giờ, ánh mắt cô xa vắng, có chút trống rỗng, khiến người ta vừa nhìn đã biết tâm hồn cô đang ở một nơi rất xa. Chu Minh thật sự không thích vẻ mặt này của cô, dường như anh ở bên cạnh mà lại như trong suốt, anh thích vẻ mặt cô giống như những người phụ nữ khác đã từng đến bên anh, có ánh mắt chăm chú chờ đợi.

“Cuối tuần có rảnh không?” Chu Minh trầm giọng hỏi.

“Dạ?” Chung Tình hoàn hồn nhìn anh.

“Chọn một ngày đi gặp bố mẹ em.” Giọng anh bình tĩnh như thường, nhưng khi vào tai cô lại giống như sóng trào. Chung Tình mở miệng, nhưng không biết đáp lại thế nào.

“Sao vậy? Em không muốn sao?” Giọng anh hơi cao, nhướn mày nhìn cô.

Chung Tình nuốt nuốt nước bọt, nở nụ cười gượng gạo, lắc đầu, “Em chỉ là.... Chỉ là cảm thấy hơi sớm.” Họ mới quen biết hai tháng, số lần gặp nhau chưa đến mười lần. Đột nhiên nói muốn gặp mặt bố mẹ cô, có chút.... Chưa chuẩn bị tư tưởng.

Khóe miệng Chu Minh nâng lên, cầm bàn tay cô đặt trên đùi trái, “Chung Tình, anh là một người thực tế, không muốn lãng phí thời gian.” Chung Tình bị anh nhìn, cảm thấy sợ hãi, bàn tay nóng rực khiến cô theo bản năng muốn rút ra, nhưng lực của anh rất mạnh, không cho cô rút.

Cô không chịu nổi nhìn về phía trước, thấy đèn vàng, vội vã nhắc anh, Chu Minh đạp phanh, xe chậm rãi dừng lại. Chung Tình không dấu vết rút tay lại, không đặt lên đùi nữa, mà nắm lấy cổ tay phải.

Xe dừng trên đường, Chu Minh nhìn về phía cô, “Tối thứ ba được không?” Tuy là câu hỏi, nhưng khẩu khí giống như mệnh lệnh.

Chung Tình do dự vài giây, nâng mắt nhìn ánh mắt chờ đợi của anh, cô cảm thấy anh không phải chờ cô đồng ý, mà là nói cho cô biết quyết định của anh. Chung Tình gật gật đầu.

Chu Minh nhìn cô, vừa lòng nở nụ cười, “Họ thích gì?”

“Gì cũng được.” Nếu họ thích anh, cái gì cũng tốt, Chung Tình phiền lòng nghĩ sẽ phải nói với bố mẹ như thế nào.

Rõ ràng tâm tình của Chu Minh trở nên tốt hơn, trên mặt lộ ra nụ cười, không ngừng nhìn cô hỏi, “Bố em hút thuốc không? Rượu thì sao?”

Chung Tình chỉ gật đầu.

“Vậy thì tốt, anh uống rượu với ông ấy, ông nhất định sẽ cao hứng.” Chu Minh nhìn phía trước, ngón tay không tự chủ gõ nhẹ lên tay lái, Chung Tình nhìn,

Đèn xanh sáng, Chu Minh khởi động xe, tăng tốc.

Đột nhiên, bên tai truyền đến tiếng động lớn, từ xa đến gần, âm thanh càng lúc càng vang. Chu Minh và Chung Tình đều không tự chủ quay đầu nhìn, ánh đèn lóe lên. Chung Tình hoảng sợ, ngồi sát vào ghế, Chu Minh căng thẳng, trừng mắt nhìn hai chiếc xe ở phía xa.

Hai thanh niên trẻ tuổi phóng xe máy với tốc độ cao trên đường, giữa đường đông người vẫn không ngừng gia tăng tốc độ, tiếng xe rít gào, khói mù mịt bay ra từ ống xả, phiêu tán trong làn mưa bụi.

“Muốn chết sao.” Chu Minh hung hăng nói một câu, an ủi Chung Tình mặt đang trắng bệch, “Không sao đâu.”

Chu Minh còn chưa nói xong, phía trước đột nhiên vang lên tiếng phanh gấp. Chung Tình chỉ thấy trước mặt có vô số ánh sáng lóe lên, bên tai vang lên tiếng rống phần nộ của Chu Minh, “Chết tiệt!”, lớp xe ma sát với mặt đường tạo thành âm thanh chói tai, cả người cô bắt đầu chao đảo, giống như bị ném vào không trung. Khi Chung Tình nhìn thấy rõ trở lại, mở mắt nhìn qua kính xe, thấy một chiếc xe máy đang lao về phía mình, cô chỉ có thể liều mạng nhắm mắt, kêu lên sợ hãi.

Ầm! Tiếng va chạm dường như khiến trái tim cô ngừng lại, cả người bị một thứ gì đó nặng nề đè xuống, hô hấp cũng khó khăn, đầu đập vào ghế, trong đầu nhất thời trống rỗng, dường như nghe thấy tiếng tử thần.

Chung Tình bị sự đau đớn làm tỉnh lại, cả người bị đè chặt, đau đến mức cô muốn thét lên. Khi ý thức mơ hồ rõ ràng, cô mở hai mắt mờ mịt, nhìn thấy Chu Minh đang ôm chặt lấy mình, ý thức chậm rãi chuyển động. Chu Minh! Cô muốn gọi anh, nhưng cổ họng khô nóng như giếng nước cạn, không thể phát ra

Cô cử động thân thể bị anh đè chặt, ngón tay chỉ có thể chạm vào quần áo anh, nhưng lại không thể động đậy. Anh dùng cơ thể mình đè chặt cô xuống ghế, mà đè lên người anh lại là một chiếc xe đã biến hình, ở bên ngoài còn một chiếc xe khác cũng đã không thể nhận ra hình dạng.

Chung Tình cố gắng hoạt động tay trái, nghe thấy bên ngoài có những tiếng động không ngừng vang lên, tiếng khóc, tiếng la.... Cô liều mạng nuốt nước miếng, rớt cuống cũng phát ra được tiếng, “Chu Minh, Chu Minh.” Chu Minh vẫn không nhúc nhích, Chung Tình bị sự im lặng này làm cho sợ hãi. Cô cố gắng nhìn mặt Chu Minh, nhưng đầu anh gục trên sườn cô, không hề cử động. Đột nhiên, cảm nhận được một dòng nước nóng chảy xuống người, trái tim cô như nghẹt lại, không được, không được.... Chu Minh, không thể có chuyện xảy ra với anh được, không được! Nhất định là anh đã bị thương.

Cô cố gắng ngăn chặn sự kinh hoàng trong lòng, cố gắng ôm lấy người Chu Minh, sờ soạng trong túi áo phích của anh, lấy điện thoại di động. Cô dùng sức rút tay, bấm 120, khi tiếng chuông vang lên, trong lòng cô dường như thả lỏng đôi chút, được rồi, cô kích động ghen ngào. Chu Minh, anh hãy cố chịu đựng!

Cô khàn giọng nói, trung tâm cấp cứu 120 cũng nhận được điện thoại khẩn cấp, hỏi han một chút tình trạng của cô, bác sĩ nói cô không được cử động, xe cứu thương lập tức sẽ đến.

Chung Tình khóc gật đầu, trong lòng điên cuồng gào thét, nhanh lên, nhanh lên. Cô rất cuộc thừa nhận không thể nhìn người khác chết trước mặt mình, xin hãy nhanh lên!

Chung Tình lại gọi tên Chu Minh một lần nữa, nhưng anh vẫn thủy chung không đáp lại, sự yên lặng đáng sợ trở thành dày vò, trước mắt cô đã trở nên mờ hồ, Chu Minh, đừng ngủ, đứng lên trả lời em đi, trả lời em đi.

Khi trong lòng cô sắp bị sự tra tấn dày vò, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng còi xe của 120, từ xa đến gần. Lần đầu tiên, cô cảm thấy âm thanh khẩn trương ấy thật dễ nghe, nước mắt cô lại trào ra, Chu Minh, mọi thứ sẽ ổn

Chung Tình nhanh chóng nhìn thấy những bộ áo trắng xuất hiện, họ cùng cảnh sát dùng công cụ chuyên dụng cẩn thận nâng Chu Minh ra ngoài, sau đó đến lượt cô. Khi cô được ôm ra khỏi xe, cô quay đầu nhìn về phía những chiếc xe bị tàn phá, mới ý thức được tai nạn xe lần này thảm thiết thế nào, hai chiếc xe máy đụng vào nhau, những thanh sắt biến hình biến dạng, vô cùng đáng sợ.

Chung Tình liên tục nói với bác sĩ, “Đầu anh ấy chảy máu, cứu anh ấy, xin hãy cứu anh ấy.” Bác sĩ đỡ cô lên xe cứu thương. Xe gào thét rời đi.

Trên đường, bác sĩ kiểm tra đơn giản cho cô, phát hiện ngoài việc bị trầy da, cô không có gì đáng lo ngại, nhưng sợ va chạm làm não bị chấn động, yêu cầu cô tiến hành kiểm tra lại. Chung Tình van xin bác sĩ cứu Chu Minh, cô không sao.

Thương tích của Chu Minh nghiêm trọng hơn cô rất nhiều, bác sĩ đã khẩn cấp xử lý vết thương cho anh, băng bó cầm máu, rồi sử dụng máy móc để theo dõi tình trạng cơ thể anh. Ngoài vết thương ở gáy, trên vai anh cũng bị thương nặng. Chung Tình nắm chặt tay anh, nhìn vết máu loang lổ trên mặt anh, cô khổ sở khó thở. Cô biết, trong thời khắc nguy cấp ấy, chính Chu Minh gục xuống người cô, mới khiến anh bị thương. Nếu không, xét theo góc độ va chạm, cô mới là người bị thương nặng.

Chung Tình nắm chặt tay, thì thào cầu nguyện cho Chu Minh.

Rất nhanh đã đến bệnh viện, bác sĩ lập tức kiểm tra cho Chu Minh, cô được y tá giúp đỡ đến phòng xử lý vết thương. Sau đó, cô nhìn các bác sĩ, y tá bận rộn, nghe họ nói chuyện với nhau, mới biết mình đã trải qua một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng. Thì ra, khi hai chiếc xe máy phóng ngang qua xe Chu Minh, ở góc rẽ không nhìn thấy một chiếc oto Buick đang đi ngang qua. Hai chiếc xe đụng vào nhau, bắn ra giữa đường. Chiếc xe máy phía sau vì phanh gấp, lại đánh tay lái chuyển hướng, cả người và xe xoay tròn đâm vào rào chắn. Chu Minh vì tránh chiếc Buick, bẻ lái sang phải, bị một chiếc xe tải từ phía sau lao lên, hai xe đâm sầm vào nhau.

Nghe y tá nói, vụ tai nạn giao thông này thương vong rất nghiêm trọng, hai người lái xe máy thì một người chết một người trọng thương, lái xe Buick và Chu Minh đều đang cấp cứu, lái xe xe tải chỉ bị thương nhẹ. Mà Chung Tình rất may mắn, bị va chạm với xe tải mà không hề bị thương.

Chung Tình ngây ngốc để mặc bác sĩ dùng băng gạc băng vết thương ỉnh, trong lòng chỉ nghĩ về Chu Minh, anh chảy nhiều máu như vậy, liệu có nguy hiểm không? Cô không dám nghĩ tiếp, chỉ cần nghĩ đến sự yên lặng đáng sợ ấy, cô lại cảm thấy vô cùng bất lực, sợ hãi.

Sau khi cô đã được bồi thuốc, ngồi yên lặng ngoài cửa phòng cấp cứu. Cảnh sát đến lấy lời khai, cô kể lại tất cả những gì cô biết. Cảnh sát yêu cầu cô ngày mai đến sở làm thủ tục lấy xe, hỏi cô đã báo cho người nhà chưa? Chung Tình giật mình nhận ra, vừa nãy vì lo lắng cho Chu Minh, cô đã quên báo ọi người ở nhà. Tưởng tượng đến phản ứng của mọi người lúc biết chuyện, cô sợ làm người nhà lo lắng, nên không dám nói gì. Cảnh sát giải thích một số điểm, rồi rời đi.

Chung Tình ngồi trước cửa phòng cấp cứu, lo lắng đợi Chu Minh ra. Trong đầu vẫn hỗn loạn, giống như tiếng gào khóc vẫn chồm vờn bên tai, cô nắm chặt hai tay cầu nguyện. Vô số những hình ảnh như những mảnh kính vỡ vụn, cô chỉ nhớ ánh đèn sáng chói mắt và thứ chất lỏng màu đỏ chảy ra, trái tim run rẩy.

Đột nhiên có tiếng kêu to, khiến Chung Tình sợ đến mức cả người run lên, cô vội vã xoay đầu lại. Mạnh Tường! Chung Tình sợ ngây người, trừng mắt nhìn bóng người ấy, trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy nhất định là vì mình quá lo lắng mà sinh ra ảo giác.

Nhưng bóng người ấy lại từng chút từng chút đi lại phía cô, tầm mắt tối sầm, cô cảm thấy cả người bị vây lại. Anh ôm chặt lấy cô!

Hô hấp của Chung Tình trở nên hỗn loạn, trong đầu trống rỗng, cơ thể bị hai cánh tay ôm chặt, cảm giác có chút đau khiến cô nhận ra đây là sự thật, là anh. Sự chua xót dâng lên chóp mũi, anh đã biến mất trong sương mù, cô chỉ có thể ngửi được mùi hương nồng đậm mà quen thuộc, thật sự là Mạnh Tường.

“Tình Tình, em không sao chứ?” Giọng nói vội vàng lặp đi lặp lại bên tai, khiến trái tim đang căng thẳng như tìm lại được nhịp đập, sự lo lắng và sợ hãi đều trở thành nước mắt, cô òa khóc thất thanh.

Mạnh Tường đau lòng vỗ về lưng cô, nhẹ nhàng an ủi, “Đừng khóc, đừng khóc, không sao đâu, đừng sợ.” Một lúc lâu sau, Mạnh Tường mới tách ra một chút, dịu dàng lau nước mắt trên mặt cô, “Em không sao chứ?”

Chung Tình ngược cặp mắt mơ hồ nhìn anh, “Sao anh lại ở đây?” Nhìn vẻ mặt lo lắng của anh, sự yếu đuối trong lòng cô lại trỗi dậy, anh... Anh ở đây.

“Anh đi ngang qua đây, nhìn thấy cảnh sát giao thông. Không biết tại sao, đột nhiên thấy bất an, nên đến xem một chút, lại nhìn thấy xe Chu Minh.” Khi anh nhìn họ rời đi, đã nhìn cái biển số xe ấy rất lâu. Lúc anh nhìn thấy dãy số trên biển số xe bẹp nát, trái tim anh như ngừng đập, là xe Chu Minh. Anh bối rối gọi vào di động cho Chung Tình, nhưng không có người nhận. Anh vội hỏi cảnh sát, hỏi xem người trên xe thế nào? Cảnh sát nói đã đưa đến bệnh viện, anh liền vội vàng chạy tới đây.

Khi nhìn thấy Chung Tình, anh mới có thể thở ra một chút, may mà cô không sao!

Chung Tình khỏ sở nhìn về phía phòng cấp cứu, “Em không sao, nhờ Chu Minh cứu.” Khi nghĩ đến khuôn mặt đầy máu của Chu Minh, trái tim trở nên vô cùng khó chịu. “Anh ấy vì bảo vệ em mà bị thương.” Giọng nói trở nên nghẹn ngào.

Mạnh Tường khẽ ôm cô an ủi, “Anh ấy sẽ không sao, đừng nghĩ nhiều nữa.” Cho đến khi ôm cô vào ngực, anh mới cảm giác được một chút yên tâm, cô tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

37. Chương 37: Để Ý

Cửa phòng cấp cứu nhanh chóng mở ra.

Chung Tình và Mạnh Tường chạy lại, nhìn Chu Minh nằm trên giường, hai mắt nhắm chặt, băng bó đầy người, Chung Tình lại cảm thấy chua xót. Mạnh Tường kéo bác sĩ sang một bên để hỏi tình hình, bác sĩ giơng mắt nhìn, “Anh là người nhà bệnh nhân à?” Chung Tình vội nói, “Tôi là bạn gái anh ấy.” Ánh mắt Mạnh Tường tối lại, không nói gì.

May mà bác sĩ nói Chu Minh không có gì nguy hiểm, đầu và vai chỉ có bị ngoại thương, họ đã xử lý. Nhưng va chạm mạnh làm ảnh hưởng đến gáy, bác sĩ đề nghị nằm viện theo dõi vài ngày, sợ não bị tổn thương. Những thương tích khác không nghiêm trọng lắm.

Chung Tình nghe bác sĩ nói, nhớ tới lúc này Chu Minh chảy máu đầm đìa, vẫn lo lắng, “Nhưng lúc này anh ấy chảy rất nhiều máu.” Bác sĩ khẽ gật đầu, “Đó là do mảnh thủy tinh cửa vào da đầu, cũng không đâm sâu lắm.” Chung Tình nghe bác sĩ nói vậy, mới thở phào nhẹ nhõm, may mắn thay, thương thế không nặng.

Bác sĩ báo cho Chung Tình đi làm thủ tục nhập viện, Mạnh Tường để Chung Tình ở bên cạnh Chu Minh, còn mình đi xử lý mọi việc, nói xong đi xuống lầu với bác sĩ.

Chung Tình vào phòng bệnh của Chu Minh, nhìn anh vẫn hôn mê trên giường, cô lo lắng hỏi y tá, sao anh chưa tỉnh? Y tá giải thích, đó là do vẫn còn thuốc mê, hết rồi thì sẽ tỉnh.

Chung Tình ngồi bên giường lẳng lặng nhìn Chu Minh, Mạnh Tường làm thủ tục xong đi lên, đến bên cạnh cô. “Em về nhà nghỉ ngơi đi, để anh ở lại chăm sóc anh ấy.” Nhìn khóe mắt Chung Tình đã chuyển thành màu đen, Mạnh Tường đau lòng ấn vai cô, cô nhất định cũng đã rất hoảng sợ.

Chung Tình lắc đầu, “Em ở lại chăm sóc anh ấy.” Sau đó như nhớ tới chuyện gì, nói với Mạnh Tường, “Mạnh Tường, em không muốn ọi người trong nhà biết, anh.... Đừng nói với họ, em sợ họ lo lắng.” Mạnh Tường nhìn khuôn mặt cô trắng bệch, trái tim nhói đau, nhưng vừa thấy ánh mắt cầu xin của cô, chỉ có thể gật đầu.

“Bố nuôi biết đêm nay em về, em nói với họ thế nào bây giờ?” Mạnh Tường chợt nhớ Chung Bình biết đêm nay Chung Tình về.

Chung Tình nghĩ nghĩ, “Lát nữa em nói với họ, em sẽ ở lại thành phố S thêm hai ngày nữa.” Mạnh Tường than nhẹ trong lòng, cô luôn như vậy, tự mình hứng chịu bi thương đau khổ, một mình chịu đựng. Anh nhẹ giọng hỏi, “Hành lý của em đâu?”

“Ở sở cảnh sát, cảnh sát nói ngày mai đến làm thủ tục lấy xe.” Chung Tình nói xong lại nhìn Chu Minh trên giường.

Đột nhiên, mí mắt Chu Minh giật giật, chậm rãi mở ra.

Chung Tình vội vã chạy lại, vui mừng gọi nhỏ, “Chu Minh, anh tỉnh rồi à?”

Chu Minh mở to hai mắt một lúc lâu, mới chậm rãi mỉm cười, “Em không sao chứ?” Chung Tình vội vàng gật gật đầu, “Em không sao hết.” Chu Minh nhìn Mạnh Tường ở phía sau Chung Tình, ánh mắt tối sầm lại, trên mặt hiện lên vẻ lạnh nhạt, “Anh Mạnh ở đây à?”

Mạnh Tường tiến lên, lạnh nhạt nói, “Tiểu Tình xảy ra chuyện, tôi đến xem.” Mạnh Tường nhận ra sự đề phòng trong mắt Chu Minh, anh cũng không che giấu, anh thật sự lo lắng cho Chung Tình.

Ánh mắt hai người giao nhau, lửa bằng đối nghịch, Chu Minh đưa mắt về phía Chung Tình, đưa tay lên muốn chạm vào cô, “Ngại quá, làm em sợ

Chung Tình vội cầm lấy tay anh, “Đừng nói vậy, em phải thật sự cảm ơn anh, nếu không có anh che cho em, hiện giờ người nằm đây chính là em.” Chung Tình cảm kích gật đầu.

Khóe miệng Chu Minh khẽ nhúc nhích, “Đàn ông sinh ra là để bảo vệ phụ nữ.” Anh nhìn sắc mặt Mạnh Tường càng ngày càng tối lại, đáy lòng khẽ cười, Chung Tình là bạn gái anh, đó là một chuyện không thể chối cãi. Anh nhìn vết thương trên thái dương Chung Tình, trên mặt cũng có vết bầm tím, khóe miệng hơi nhếch lên, “Đau không?” Chung Tình thì thào lắc đầu, “Không đau, một chút cũng không đau.” Chu Minh không chuyển mắt nhìn cô, chỉ có thời khắc này, anh mới có thể nhìn ra một chút gợn sóng trên mặt cô, thì ra, cô không phải là người không có cảm xúc.

Mạnh Tường đứng phía sau Chung Tình, thấy hai người đang chăm chú nhìn nhau. Anh rất muốn bảo mình đừng để ý, Chu Minh bị thương, nhưng mà, nhìn dáng vẻ lo lắng của Chung Tình, anh vẫn cảm thấy rất buồn, rất hoảng hốt.

“Vết thương trên mặt phụ nữ đều là vết thương lớn.” Giọng nói thương xót của Chu Minh làm lòng Mạnh Tường đau đớn, anh nhìn hai người đang nắm chặt tay nhau, chậm rãi hạ tầm mắt.

Chu Minh nhẹ vỗ về mặt Chung Tình, sau đó quay nhìn Mạnh Tường, “Anh Mạnh, làm phiền anh giúp tôi đưa Chung Tình về, hôm nay cô ấy nhất định rất sợ hãi.”

Chung Tình vội vàng lắc đầu, “Em ở lại đây với anh.” Cô lo lắng không muốn để anh ở đây một mình.

Chu Minh lập tức cự tuyệt, “Không cần, tìm cho anh một y tá chăm sóc là được rồi.”

Chung Tình vẫn kiên trì không chịu đi. Chu Minh cầm tay cô, ánh mắt dịu dàng, “Nghe lời anh, trở về nghỉ ngơi cho tốt, em ở đây, anh cũng không ngủ được. Đừng lo cho anh, bây giờ anh cảm thấy rất khỏe, ngủ một giấc, mai là khỏi thôi.” Chung Tình do dự muốn mở miệng, nhưng Chu Minh hơi dùng sức cầm tay cô, “Ngoan, anh thật sự không sao đâu.” Chung Tình nhìn sắc mặt trắng bệch của Chu Minh, nhưng trong mắt lại lộ vẻ kiên quyết, cô đành đồng ý.

Chu Minh cười nhẹ nhìn Mạnh Tường, “Nhờ anh vậy, đêm nay Tiểu Tình không thể bị dọa nữa được, lái xe chậm một chút.” Mạnh Tường nhìn anh, chậm rãi gật đầu.

Chung Tình nghĩ nghĩ, “Chu Minh, có báo cho người nhà anh không?” Cô cảm thấy nên có người quen chăm sóc thì tốt hơn.

Chu Minh không suy nghĩ từ chối, “Anh không muốn họ lo lắng.”

“Nhưng...” Chung Tình vừa mở miệng, đã bị Chu Minh ngắt lời, “Anh sẽ giải thích với họ, em đừng lo. Anh Mạnh, làm phiền anh.” Nói xong đã bắt đầu giục Chung Tình mau về.

Chung Tình nhờ một y tá chăm sóc cho Chu Minh, dặn nếu anh có chuyện gì thì gọi điện cho cô. Cô nhớ ra mình không mang di động, đang do dự, Mạnh Tường viết một dãy số, Chung Tình nhìn thấy số di động của anh, cảm kích cười.

Chung Tình lại dặn dò thêm một chút, mới tạm biệt Chu Minh, cùng Mạnh Tường rời bệnh viện.

Ngồi trên xe, Chung Tình mới cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cô than nhẹ, nhắm mắt lại.

Mạnh Tường nhìn bộ dáng tiêu tụy của cô, nhẹ giọng hỏi, “Về nhà à?”

Chung Tình lắc đầu, “Không thể để họ nhìn thấy em thế này được.” Cô cũng không muốn cho người nhà biết, họ nhất định sẽ bị dọa.

Mạnh Tường suy nghĩ, quay đầu xe, “Vậy chúng ta đến sở cảnh sát lấy đồ cho em đã.” Chung Tình mở mắt, suy nghĩ, đúng vậy gọi điện về nhà. Nếu dùng điện thoại công cộng, họ sẽ phát hiện ra, chỉ có thể dùng di động của cô gọi.

Mạnh Tường chở cô đến sở cảnh sát, làm thủ tục, lấy hành lý và túi xách. Trên túi xách của cô cũng nhiễm vết máu, màu đỏ sậm nằm trên màu trắng ngà của túi thật sự rất chói mắt. Mạnh Tường cất đồ, giúp Chung Tình lên xe.

Chung Tình ngồi lên xe, nhìn trên di động có hơn mười cuộc gọi nhỡ, một nửa là của Mạnh Tường, một nửa là ở nhà. Cô khẽ liếc mắt nhìn Mạnh Tường, sau đó gọi điện về nhà, nói với bố là có việc đột xuất, nên sẽ về trễ hai ngày. Chung Bình buồn bực hỏi vì sao không nghe điện thoại? Chung Tình nói để quên điện thoại ở khách sạn. Chung Bình dặn cô cẩn thận, sau đó không hỏi gì thêm.

Chung Tình ngắt điện thoại, thầm cảm tạ bố cô đã không hỏi nhiều, “Cho em đến khách sạn đi.” Cô đành phải ở tạm khách sạn hai ngày, chờ vết thương trên mặt đỡ thì sẽ về.

Mạnh Tường trầm ngâm suy nghĩ một lúc, mới lên tiếng, “Đến nhà anh đi.”

Tim Chung Tình đập mạnh và loạn nhịp, chậm rãi tiêu hóa lời nói của anh rồi mới xoay mặt lại, “Mạnh Tường.”

“Đúng vậy, đến nhà anh đi, đừng ở khách sạn.” Mạnh Tường nhìn lại cô, trong mắt lộ vẻ thân thiết.

Chung Tình thu hồi ánh mắt, cười khổ lắc đầu, “Không cần, ở khách sạn là được rồi.” Cô không thể ở lại nhà anh, cô sợ sẽ dựa vào anh quá nhiều, cô cũng sợ gặp Luyến Kinh trong nhà anh.

Mạnh Tường lại không để ý đến cô, trực tiếp phóng xe về nhà.

Chung Tình kêu nhỏ, “Mạnh Tường, em muốn ở khách sạn

“Vì sao? Em sợ ở một mình với anh sao?” Mạnh Tường nhìn cô, ánh mắt sâu xa.

Cổ họng Chung Tình khô khốc, trong lòng căng thẳng, sự lo lắng suốt cả tối nay cũng không thể bằng lúc này. Ánh mắt sáng quắc của Mạnh Tường như nhìn thấu lòng cô, khiến cô bối rối chớp mắt. Cô sợ anh, nhất là đêm nay, sau khi đã trải qua nỗi hoảng hốt, thần kinh và trái tim yếu ớt của cô không thể chịu đựng nổi việc đến gần anh.

“Tiểu Tình, anh có chuyện muốn hỏi em, anh đã chờ em ba ngày nay.” Mạnh Tường nghĩ cho dù có chuyện gì đi nữa, anh cũng phải nói chuyện rõ ràng với cô.

Chung Tình nhắm mắt lại, giống như đang dùng sự mệt mỏi để ngụy trang về yếu ớt của mình, cô không muốn nói chuyện với anh, trong tận đáy lòng, cô muốn trốn tránh.

“Anh đã đi gặp Mike.” Mạnh Tường lạnh lùng mở miệng.

Mí mắt Chung Tình run rẩy, lại không mở ra, chỉ có khóe miệng hơi động cho thấy cô kích động. Cô biết, Mike đã nói với cô, Mạnh Tường lên đi gặp Mike, cô biết Mạnh Tường nhất định sẽ tìm cô. Cho nên, cô theo bản năng chạy trốn. Cô không trả lời tin nhắn của anh, vừa nghe nói công ty cử người đến thành phố S, vốn là Tiểu Vân đi, nhưng nhà Tiểu Vân có việc không muốn đi, cô chủ động xin đi giết giặc. Cô cần một thời gian chuẩn bị cho đến khi Mạnh Tường biết mọi việc.

“Tiểu Tình, chúng ta cần nói chuyện một chút.” Mạnh Tường nhìn cô lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, càng kiên định với quyết định của mình.

Chung Tình mở mắt ra, lạnh nhạt nói, “Bây giờ em rất mệt, khi khác được không?” Cô cố ý che dấu sự hoảng loạn nhưng vẫn bị ánh mắt bán đứng, cô căn bản không dám nhìn thẳng Mạnh Tường

Mạnh Tường nhìn ánh mắt né tránh của cô, khóe miệng hơi nhấc lên, “Về nhà nghỉ ngơi, khỏe rồi nói sau.” Sau đó tiếp tục im lặng lái xe.

Chung Tình cắn răng, rơi vào trầm mặc. Anh vẫn là Mạnh Tường bá đạo khi xưa, cho dù anh đã thu lại rất nhiều, nhưng sự kiên trì không cho người khác cơ hội phản đối vẫn không thay đổi.

38. Chương 38: Trốn Tránh

Mạnh Tường mở cửa, kéo hành lý vào, Chung Tình mặt không thay đổi đi vào theo.

Chung Tình quét mắt quan sát căn phòng, đây là nhà Mạnh Tường, đồ nội thất đơn giản, bố cục chặt chẽ, khiến người ta có cảm giác cường ngạnh nam tính. Cô có chút kinh ngạc, vốn nghĩ trong phòng anh ít nhiều sẽ có cảm giác hơi thở của Du Luyến Kinh, nhưng khi vào mới nhận ra, trong phòng chỉ có hương vị đàn ông thuần túy.

Mạnh Tường đưa tay ngăn cô, chỉ vào phòng vệ sinh, “Đi rửa mặt đi.” Trên mặt cô vẫn còn vết máu, anh nhìn mà trong lòng đau đớn. Đây chắc chắn là máu của Chu Minh, nhưng vừa nghĩ đến tai nạn họ trải qua, vẫn cảm thấy kinh hãi.

Chung Tình vào phòng vệ sinh, nhìn chính mình trong gương, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt lo âu, tóc tai hỗn độn, quần áo nhăn nhúm. Trên áo gió vẫn còn vết máu, cô nặng nề thở dài, nếu cô cứ như thế này mà xuất hiện ở nhà, bố mẹ nhất định sẽ sợ hãi. Cô cởi áo gió, rửa mặt, chải lại tóc, mới mang theo áo đi ra ngoài.

Mạnh Tường rót cho cô một chén nước sôi, ngồi trên sofa. Nhìn cô đi ra, khẽ vẫy tay, Chung Tình đi lại, ngồi đối diện với

“Tiểu Tình, nếu không có chuyện gì nữa, thì đi tắm rửa rồi ngủ một giấc.” Mạnh Tường đưa chén nước cho cô, nhìn bộ dáng mệt mỏi của cô, rất đau lòng.

Chung Tình cầm chén nước, do dự mở miệng, “Cảm ơn anh.” Cô cũng không muốn làm phiền anh, không muốn tạo ra hiểu lầm không cần thiết.

“Bạn bè lâu năm không cần khách khí.” Giọng anh bình tĩnh, ánh mắt lại ẩn giấu rất nhiều cảm xúc, khiến Chung Tình hốt hoảng.

Mạnh Tường đi thu dọn phòng dành cho khách, Chung Tình ngồi trên sofa đánh giá căn phòng. Trong đầu vẫn chưa lấy lại tinh thần, Chu Minh, Mạnh Tường, khiến cô cả đêm rối loạn. Cô lắc lắc đầu, muốn ý nghĩ rõ ràng một chút, ngược lại lại càng rối rắm hơn.

Mạnh Tường ra ngoài, tựa vào cửa nói, “Cần anh giúp em tìm một bộ áo ngủ không?”

Chung Tình đột nhiên ngẩng lên, lắc đầu, “Em có rồi.” Cô buông chén xuống, nhanh chóng kéo hành lý vào phòng.

Mạnh Tường đứng cạnh cửa, nghiêng người cho cô đi vào, Chung Tình đứng trong phòng, có chút hoảng hốt. Căn phòng này khiến cô có cảm giác quen thuộc, ra trải giường, rèm cửa đều màu tím nhạt, còn cả ngọn nến hương trên bàn, đó là.... Cửa cô tặng anh. Cô không dám nhìn tiếp, để mặc trái tim chậm rãi co rút, một hồi lâu mới mặt không đổi sắc xoay người nhìn Mạnh Tường, “Cảm ơn anh.” Mạnh Tường liếc mắt nhìn cô, chậm rãi giúp cô đóng cửa.

Chung Tình trừng mắt nhìn cánh cửa khép lại, cảm xúc mênh mông trong lòng, tất cả chỉ là trùng hợp.

Bên kia cánh cửa, Mạnh Tường vẫn không nhúc nhích, trên mặt lộ ra rất nhiều cảm xúc, một hồi lâu mới chậm rãi đi vào thư phòng.

Chung Tình tìm quần áo tắm rửa, ra khỏi phòng, nhanh chóng đi vào phòng tắm.

Mạnh Tường tựa vào cửa sổ thư phòng hút thuốc, tâm tình khó có thể bình tĩnh, Chung Tình ở ngay căn phòng bên cạnh, gần trong gang tấc. Anh thật sự muốn hỏi rõ ràng những bí mật mà cô che giấu, nhưng anh biết, đêm nay cô đã rất hoảng sợ, không nên làm cô lo lắng nữa.

Anh cố gắng kềm chế khát vọng trong lòng, chậm rãi nhìn mẫu thuốc lá lập lờ trên tay. Anh ra khỏi phòng, nhìn cửa phòng tắm đã mở ra. Anh đến phòng dành cho khách, gõ cửa, “Tiểu Tình, anh vào được không?”

“Mời vào.” Giọng Tiểu Tình vang lên.

Anh đẩy cửa vào phòng, Tiểu Tình đứng bên giường, cầm máy sấy nhưng có vẻ chưa tìm thấy ổ điện. Anh đi đến, nhận lấy máy sấy trong tay cô, xoay người cắm vào ổ điện ở phía sau bàn, sau đó đưa cho cô.

Chung Tình mỉm cười nhợt nhạt, bật máy sấy sấy tóc.

Mạnh Tường đứng bên người cô, lẳng lặng nhìn cô sấy tóc, tóc cô đã dài đến thắt lưng. Anh nhìn những sợi tóc đen nhánh bay nhẹ, ngây ngốc, khóe miệng ửng ửng một tia cười.

Chung Tình sấy xong tóc, rút phích cắm, đặt trên bàn.

Cô xoay người, thấy Mạnh Tường vẫn nhìn cô, cô cười cười, “Em muốn ngủ.” Mạnh Tường nhìn cô, gật gật đầu, xoay người rời đi.

Khi cửa phòng khép lại, nụ cười trên mặt Chung Tình chậm rãi rút đi. Cô càng ngày càng sợ ở một mình với Mạnh Tường. Trong mắt anh đầy thâm ý, khiến cô không dám nghĩ, rốt cuộc anh đã biết được những gì từ Mi

Đêm đó, Chung Tình ngủ không yên, cô mơ rất nhiều, một người lại một người.

Cô mơ thấy Chu Minh lái xe về một nơi có rất nhiều ánh sáng, cô đứng bên đường kinh hãi hét chói tai, nhưng không thể gọi được anh quay lại.

Cảnh trong mơ thay đổi, cô mơ thấy Jessica nằm bất động trên giường, miệng sùi bọt mép, hai mắt trắng dã, mà khuôn mặt hoảng sợ đứng bên giường kia đúng là mình.

Hình ảnh thay đổi, cô mơ thấy Chu Đồng, thấy anh đứng trên đỉnh núi mỉm cười với cô, nhưng hai chân anh run run, khuôn mặt tươi cười của anh nháy mắt trôi vụt qua, anh ngã xuống núi.

Chung Tình giãy dụa, không ngừng kêu khóc, đừng đi, đừng đi, cũng đừng nói sẽ đi!!

“Anh sẽ không đi.” Một giọng nói ấm áp hòa tan nỗi sợ trong lòng cô, cô tham lam ôm lấy thân thể ấm áp kia, giọng nói ấy lại lặp lại một lần nữa.

Trong làn sương mù, đó là hình ảnh đẹp đẽ duy nhất mà cô thấy.

Chàng trai giữ chặt hai tay cô gái ở bên sườn, ánh mắt nóng bỏng, cô gái thẹn thùng đỏ mặt, lông mi run rẩy, chiếc mũi thanh tú, miệng anh đào hé mở. Cô gái có vẻ rất khẩn trương, vì chàng trai càng ngày càng đến gần, thậm chí cô có thể nhìn thấy bộ ngực phập phồng của cô gái nháy lên. Cô muốn đến gần, muốn nhìn rõ dung mạo hai người, nhưng sương mù khiến cô không thể nào nhìn rõ.

Đột nhiên một tiếng kêu to khiến giấc mộng tan vỡ, cô đột nhiên cảm thấy lạnh giá.

Chung Tình từ từ mở mắt, chậm rãi thích ứng trong bóng đêm. Cô thở mạnh, cảm giác ngực vẫn phập phồng khó khăn, cô vẫn nằm trên giường, lẳng lặng mở to mắt nhìn trần nhà.

Cô nhớ rất rõ, tiếng kêu cuối cùng trong giấc mộng ấy, người đó đã gọi “Tình Tình.”

Chung Tình cảm thấy ngực đau đớn, chậu rãi nghiêng người, mắt đảo quanh phòng. Khi đi vào căn phòng này, đã có dự cảm cô sẽ rơi vào mộng, giống như vô số đêm trước kia, cô sẽ lại nằm mơ thấy những giấc mơ quỷ dị.

Chung Tình ngây ngốc hồi lâu, nhìn ngoài cửa sổ trời đã sáng, xoay người xuống giường. Nằm tiếp cũng không ngủ lại được, không bằng dậy sớm một chút, hôm nay cô phải đến trông nom Chu Minh.

Cô mở cửa phòng ra ngoài, trong phòng khách hoàn toàn yên tĩnh. Cô liếc mắt nhìn thấy cửa phòng anh vẫn đóng chặt, rón ra rón rén đi vào phòng tắm, rửa mặt sạch sẽ, sau đó thay quần áo, nhìn đồng hồ trên tường, mới sáu rưỡi.

Cô đi vào bếp, đóng cửa lại, định nấu cháo cho Chu Minh, không biết anh ngủ ở bệnh viện có quen không.

Chung Tình nhìn xung quanh, bếp rất sạch sẽ, đồ trong tủ lạnh cũng không có nhiều, Chung Tình không khỏi nhớ tới bộ dáng xuống bếp của anh khi ở Chu gia. Thủ nghệ của anh có phải chỉ khi nào có Luyện Kinh mới lộ ra không?

Chung Tình bận rộn trong bếp, bất tri bất giác thời gian trôi qua rất nhanh.

Khi Mạnh Tường mở cửa phòng, đầu tiên là liếc mắt nhìn về phía cánh cửa mở rộng ở phòng dành cho khách, Tiểu Tình đã đi? Anh đi lại gần, nhìn thấy hành lý của cô vẫn còn, trong lòng nhẹ xuống, cô chưa đi.

Mạnh Tường nghe thấy tiếng động nhỏ ở trong bếp, chậm rãi đi lại, xuyên qua cửa thủy tinh, nhìn thấy một thân ảnh mảnh khảnh đang đứng trước bếp. Cả người cô như bị bao phủ trong làn khói. Anh kinh ngạc nhìn, trong lòng chua xót, cô dậy sớm nấu cháo cho Chu Minh.

Anh đẩy cửa, khuôn mặt tươi cười, “Chào buổi sáng.”

Chung Tình đột nhiên xoay người, trên tay còn cầm thìa, xấu hổ cười, “Chào buổi sáng.”

Mạnh Tường đến gần nồi cháo, “Nấu cháo cho Chu Minh à?”

Chung Tình gật gật đầu, “Vâng, nấu rất nhiều, anh cũng ăn một chút đi.” Cô vừa nói vừa cho thêm muối.

Mạnh Tường trong lòng cười khổ, nhiều mới có phần anh, “Được, anh đi rửa mặt đã.”

Chờ khi Mạnh Tường rửa mặt xong, trên bàn đã đặt một bát cháo trứng muối nóng hổi, Mạnh Tường đi vào phòng bếp, “Tiểu Tình, em cũng ra ăn đi.” Chung Tình quay lưng về phía anh nói, “Không sao, em đến bệnh viện trước, có lẽ anh ấy cũng đói rồi.”

Mạnh Tường dừng một chút, “Ra ăn đi.” Anh đến bên cạnh cô, lấy ra một cái bát mới, múc cháo, sau đó kéo cô ra ngoài. Ấn cô ngồi xuống ghế, mới đi đến bên đối diện, ngồi xuống.

Chung Tình đành phải cầm thìa, yên lặng ăn cháo.

Mạnh Tường nhìn cô, khuôn mặt gầy gò nhỏ nhắn, hốc mắt thâm đen, cô căn bản không ngủ được sao? Chẳng lẽ cô lại nằm mơ? Nghĩ đến nghi hoặc trong lòng, anh không khỏi mở miệng hỏi, “Tối hôm qua không ngủ được à?”

Chung Tình ừ nhẹ một tiếng xem như đã

Mạnh Tường nói, “Tiểu Tình, Mike đi rồi à?”

“Đi rồi, đến Tây An, sau đó là Bắc Kinh, cuối cùng về nước.” Trên mặt Chung Tình rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, may mà nói chuyện Mike.

“Anh gặp Mike, có nói một chút về em.” Mạnh Tường không nhanh không chậm nói.

Chung Tình chỉ ăn, không lên tiếng.

“Bây giờ em còn mất ngủ không?” Mạnh Tường giống như lơ đãng hỏi.

Cổ họng Chung Tình khô khốc, chậm rãi nuốt cháo, sau đó mới ngẩng đầu lên, mỉm cười, “Không.” Trong mắt anh ánh lên sự lo lắng, cô vẫn không muốn cho anh biết chuyện.

Mạnh Tường bình tĩnh nhìn cô, “Vì sao mất ngủ?”

Chung Tình kinh ngạc nhìn chằm chằm bát cháo trước mặt, duy trì mỉm cười, “Áp lực, nhiều người vì vậy mà mất ngủ.”

Mạnh Tường biết cô muốn né tránh, nhưng bây giờ, anh sẽ không cho cô cơ hội trốn nữa, “Mike nói em sợ nằm mơ, sợ mơ thấy anh sao?”

Mặt Chung Tình trắng bệnh, chiếc thìa trong tay đột ngột rơi vào bát, vang lên tiếng kêu. Mạnh Tường biết mình nói trúng. Chung Tình đẩy ghế về phía sau, chậm rãi đứng lên, cố ý đè nén khiến giọng nói run run, “Em ăn xong rồi, anh từ từ ăn.”

Mạnh Tường nhìn cô bưng bát đi vào phòng bếp, chậm rãi mở miệng, “Tình Tình, em vẫn vì chuyện trách anh sao?”

Chung Tình đứng cạnh cửa không nhúc nhích, trong tay nắm chặt bát, đến mức có chút đau. Cô cố gắng thở ra, nhẹ giọng trả lời, “Mạnh Tường, việc gì đã qua rồi, thì chúng ta nên quên đi.” Cô không trách anh, chỉ trách chính mình.

“Vậy tại sao em không dám nhìn anh?”

Chung Tình thở sâu, chậm rãi quay người, bình tĩnh nhìn Mạnh Tường.

Mạnh Tường nhìn chăm chăm vào cô, hy vọng có thể nhìn ra một cái gì, nhưng vẻ lạnh nhạt trên mặt cô vẫn không thay đổi. Cô vẫn trốn tránh chính mình, không cho người khác tiếp cận.

Trong lòng Mạnh Tường than nhẹ, “Tiểu Tình, nếu em không vui, cũng không cần giấu, anh không muốn em....” Chung Tình nhanh chóng ngắt lời anh, “Mạnh Tường, bây giờ em rất ổn. Chu Minh vì em mà bị thương, em phải đến chăm sóc anh ấy, chuyện này nói sau được không?” Mạnh Tường đành phải đem lời nói dở dang nuốt xuống, sự cự tuyệt trong mắt cô khiến anh không khỏi nghĩ đến năm đó cô ghét sự bá đạo của anh như thế nào.

Chung Tình nhanh chóng rửa bát, sau đó múc cháo vào cặp lồng giữ ấm.

Sau khi đưa Chung Tình đến bệnh viện, Mạnh Tường liền trực tiếp đến công ty.

39. Chương 39: Thăm

Chung Tình đi vào phòng bệnh của Chu Minh, thấy một người phụ nữ đứng tuổi đứng cạnh giường, đạo khá giống Chu Minh, Chung Tình đoán đó là mẹ anh.

Chu Minh đang ngồi dựa vào bên giường, nhìn thấy cô, nhất thời mặt giãn ra thành một nụ cười, “Chung Tình.”

Chung Tình cầm cặp lồng đi lại, người phụ nữ xoay người nhìn cô, ánh mắt lạnh thấu xương, trái tim Chung Tình căng thẳng. Chu Minh mở miệng, “Mẹ, đây là Chung Tình.”

Chung Tình mỉm cười, “Cháu chào bác.” Đây là lần đầu Chung Tình gặp bà Chu, Phương Thục Anh.

Phương Thục Anh nhìn thẳng cô, “Cô chính là Chung Tình?” Chung Tình gật gật đầu, thái độ của Phương Thục Anh không có chút nào dễ chịu.

Quả nhiên, Phương Thục Anh chất vấn, làm khó Chung Tình, “Rõ ràng xảy ra chuyện lớn như vậy, sao cô không báo cho tôi biết?”

Chu Minh thấy mẹ hỏi, vội kéo bà, “Mẹ, là con không cho cô ấy báo.”

“Con thì biết cái gì? Nếu không phải sáng nay A Hoàn gọi điện ẹ, mẹ còn chẳng biết gì, con thật là muốn hù chết mẹ mà.” Phương Thục Anh tức giận nói, lại trừng mắt nhìn Chung Tình.

Chung Tình không biết nên nói gì, chỉ có thể lẳng lặng đứng một bên.

Chu Minh kéo tay mẹ, để bà ngồi xuống, sau đó nháy mắt với Chung Tình, bảo cô cũng ngồi xuống. Chung Tình cười gượng, vẫn đứng.

“Mẹ, đây là tai nạn, con sợ mẹ lo lắng nên không nói ẹ biết. Ai biết mẹ lại thần thông quảng đại như vậy, nếu biết trước thì con đã không giấu.” Chu Minh trấn an mẹ

Phương Thục Anh khẽ liếc nhìn cặp lồng trong tay Chung Tình, “Giờ mới đến, Chu Minh đã chết đói rồi.” Phương Thục Anh bực tức chuyện cô không báo về tai nạn, lại càng không hòa nhã được.

Chu Minh lại cười nói, “Gì vậy?”

Chung Tình đặt cháo trên tủ cạnh giường, “Cháo trứng.”

Phương Thục Anh hừ một tiếng, “Cái thứ vô vị.”

Chu Minh khẽ gật đầu, ý bảo Chung Tình mở ra, Chung Tình mở cặp lồng, mùi hương tỏa ra bốn phía, Chu Minh vội nói, “Thơm quá.”

La hét muốn ăn, Phương Thục Anh cau mày ngồi một bên. Chung Tình lấy một bát cháo đặt vào tay Chu Minh, anh nhanh chóng ăn hết một bát, cuối cùng còn khẽ liếm liếm môi, “Em làm à?” Chung Tình gật gật đầu.

Chu Minh vừa lòng gật đầu, “Tay nghề rất tốt.” Phương Thục Anh ở bên cạnh không buồn lên tiếng.

“Hôm nay thấy thế nào?” Chung Tình nhẹ giọng hỏi.

“Rất tốt, lát nữa sẽ kiểm tra lại.” Chu Minh thấy trong mắt cô toàn tơ máu, có chút lo lắng, “Sao vậy? Tối qua không ngủ được à?”

Chung Tình nhợt nhạt cười, “Có một chút.”

“Vậy em về trước đi, ở đây cũng ổn rồi.” Sắc mặt của cô vẫn trắng bệch như tối

“Không sao.” Chung Tình thản nhiên cười nói, “Lát nữa em còn phải đến công ty, có tài liệu cần giao cho lãnh đạo. Sắp xếp xong mọi việc em lại đến.”

Chu Minh giữ tay cô, “Đừng vất vả như vậy, xin phép công ty về nhà nghỉ ngơi đi. Ở đây có mẹ anh rồi, đừng lo lắng.”

Chung Tình khẽ lắc đầu, “Không vất vả.” Cô rút tay khỏi anh, hơi gật đầu với Phương Thục Anh ở phía sau, “Bác gái, cháu đi trước, lát nữa cháu đến.”

Phương Thục Anh bĩu môi, “Cô Chung cũng không cần đến nữa, ở đây không cần cô.”

Chu Minh khẽ gọi, ngăn cản mẹ.

Chung Tình mỉm cười không cho là đúng, “Chu Minh, nghỉ ngơi đi.” Nói xong, cầm túi xách đi ra.

Chung Tình ra khỏi bệnh viện gọi điện cho Mạnh Tường, nói muốn về lấy máy tính xách tay. Mạnh Tường nói sẽ đến đón cô, cô vội vàng từ chối, cô sẽ đến chỗ anh lấy chìa khóa.

Bắt taxi, Chung Tình đến dưới công ty của Mạnh Tường, rất nhanh đã thấy Mạnh Tường chạy xuống. Vừa thấy cô, anh liền hỏi, “Chu Minh sao rồi?”

“Tốt rồi, mẹ anh ấy chăm sóc cho anh ấy.” Chung Tình nói.

“Tiểu Tình, hay để anh gọi người đưa em về?” Mạnh Tường nhìn khuôn mặt trắng xanh của cô, rất lo lắng.

“Không cần đâu, em phải đến công ty.” Chung Tình nhận chìa khóa, “Em lấy đồ xong sẽ mang đến đây cho anh.”

“Không cần phiền phức như vậy, tối anh đến đón em, cùng về nhà.” Mạnh Tường nhìn cô, giọng nói nặng nề.

Về nhà?! Trái tim Chung Tình nhảy dựng, vội ngăn cảm giác quái dị lại, “Xong việc em sẽ đến bệnh viện, có lẽ hơi khuya, anh về trước đi.”

Mạnh Tường nhìn thẳng cô, chậm rãi mở miệng, “Không sao, anh đến bệnh viện đón em.”

Chung Tình nhìn ánh mắt kiên quyết của anh, không kháng cự. Cô giục anh nhanh lên trên, có việc gì thì gọi điện thoại, nói xong xoay người rời đi.

Mạnh Tường nhìn theo bóng cô, cảm xúc gợn sóng, suy nghĩ của cô bây giờ chỉ có Chu Minh. Nhìn bộ dáng mệt mỏi của cô, anh cũng không nhẫn tâm cưỡng cầu, chỉ có thể yên lặng ở bên cạnh cô, đã là hạnh phúc. Anh thu lại sự cô đơn, chần chừ tinh thần đi vào thang máy.

Chung Tình về nhà Mạnh Tường lấy máy tính xách tay, sau đó đến công ty.

Đồng nghiệp vừa nhìn thấy cô, lập tức vây đến hỏi thăm, Chung Tình lạnh nhạt giải thích không cần thận bị xe máy đụng phải, cô không thích bị chú ý nhiều.

Quản lý vừa nghe nói cô đến, vội gọi cô vào. Chung Tình biết giám đốc vẫn lo lắng chờ kết quả nghiên cứu thị trường ở thành phố S của cô, may mà trước khi về cô đã làm báo cáo và đưa ra phương án. Cô giải thích với quản lý, quản lý rất vừa lòng, liên tục khích lệ hiệu suất làm việc của cô. Sáng nay, lão tổng còn thúc giục

Chung Tình báo cáo với quản lý xong, nói trong nhà có việc, xin phép ông giao lại công việc cho người khác. Quản lý nóng nảy, nghĩ Chung Tình oán giận vì đi công tác mệt nhọc, vội an ủi cô, hứa hẹn đợi cô hoàn thành hạng mục này, nhất định sẽ tặng cô một món quà lớn, hy vọng cô cố gắng làm tiếp.

Chung Tình nhìn ánh mắt lo lắng của quản lí, trong lòng khó xử. Cô biết công ty rất chú trọng hạng mục này, nhưng nghĩ đến Chu Minh còn nằm viện, cô không thể không lo cho anh. Cô xin quản lí tạm công việc về nhà làm, cô cam đoan sẽ hoàn thành hạng mục đúng thời hạn.

Quản lí thấy cô kiên quyết, cũng chỉ có thể đồng ý, nhưng yêu cầu cô giữ liên lạc. Chung Tình đồng ý, cầm laptop đi ra, kiểm tra lại tài liệu, rồi rời khỏi công ty.

Ra khỏi văn phòng, lại gặp Chu Cần. Chu Cần vừa thấy bộ dáng cô, vội vã chạy lại, cầm tay cô lo lắng hỏi, “Làm sao vậy?”

Chung Tình nhìn ánh mắt quái dị của mọi người, kéo Chu Cần ra khỏi công ty, đi xa một chút mới buông cậu ra, “Đừng có làm lớn chuyện, chỉ là bị đụng xe một chút thôi.”

“Tai nạn ô tô?” Chu Cần kinh ngạc nhìn vết thương của cô, trong mắt đầy vẻ đau lòng.

“Không phải, xe máy, không nghiêm trọng lắm, chỉ hơi đau chút thôi.” Chung Tình nghiêng đầu, cảm thấy Chu Cần phản ứng quá mạnh, nhưng sự lo lắng quan tâm của cậu làm cô thấy ấm áp. Cậu nhóc này vẫn luôn như thế.

“Sao lại bất cẩn như vậy?” Chu Cần nhìn nhìn, xác nhận mọi thứ trên người cô đều khỏe mạnh.

“Được rồi, đừng lo, mau vào đi, tôi đi trước.” Chung Tình vỗ vỗ vai cậu, nở ra một nụ cười, cô thật sự không muốn người khác

Chu Cần nhìn cô rời đi, không cam lòng kêu lên, “Định đi đâu, tôi đưa em đi, tôi có xe.” Chung Tình quay đầu cười, khoát tay, sau đó đi vào thang máy. “Tạm biệt.”

Chung Tình tựa vào thang máy, nghĩ đến bộ dáng đáng yêu của Chu Cần, hơi áy náy, hiện giờ rất khó gặp được chàng trai nào đơn thuần như vậy.

Chung Tình mang theo laptop đến bệnh viện, thấy Chu Minh đang gọi điện thoại, trên giường để đầy sổ sách, anh đang bận. Nhưng không thấy Phương Thục Anh. Nhìn thấy Chung Tình đi vào, vội đề điện thoại lại, “Lại đây.” Chung Tình mỉm cười đi lại.

Chung Tình ngồi ở chiếc ghế dựa cạnh giường, Chu Minh giục đối phương nói ngắn gọn, một lúc sau mới ngắt máy.

“Từ công ty đến đây à?” Chu Minh nhìn chiếc laptop và tài liệu trên tay cô hỏi.

“Em đã xin phép công ty cho nghỉ, nhưng vẫn còn chút việc phải làm.” Chung Tình đặt tài liệu sang bên cạnh. “Mẹ anh đâu?”

“Anh bảo bà về rồi.” Chu Minh cười, “Em đừng trách mẹ anh, thật ra bà chỉ là vì thương anh thôi.” Vừa rồi thái độ mẹ đối với Chung Tình không tốt, anh biết Chung Tình không vui.

“Không sao.” Chung Tình lạnh nhạt, mọi bà mẹ đều luôn lo lắng cho con mình.

“Mẹ anh là một người rất cường thế, ở nhà đều là bà định đoạt, bố anh không thể quản được.” Chu Minh giải thích, “Mẹ anh rất tốt, ở lâu em sẽ thấy.”

Chung Tình gật gật đầu, anh không cần giải thích, cô cũng không để ý, đứng dậy đến bên giường, “Ăn trái cây không?” Chu Minh gật gật đầu.

“Táo hay lê?” Chung Tình hỏi, Chu Minh nhìn đồ bên cạnh cô, nhẹ giọng nói, “Táo đi.” Chung Tình chọn một quả táo đỏ đi ra ngoài.

Chu Minh nhìn theo bóng dáng cô, khóe miệng chậm rãi lộ ra tia cười, anh vẫn nghĩ Chung Tình là một nữ cường nhân. Mỗi lần gọi điện thoại cho cô, cô luôn nói đang làm việc, lúc nào nhàn rồi cũng phải chăm sóc ấy vị tiên bối. Có lần anh đứng dưới công ty chờ cô, lại thấy cô cầm túi xách vội vàng chạy xuống, tóc hơi rối, ánh mắt hoảng hốt cho thấy cô đã quên họ có hẹn.

Cô không giống những người phụ nữ anh từng gặp, mỗi lần hẹn đều tỉ mỉ trang điểm, dường như hẹn hò là một cách giết thời gian sau khi làm việc. Mỗi khi anh nói chuyện, cô luôn lắng lắng, ngẫu nhiên đáp lại một hai câu, trong mắt luôn có cái gì đó khiến người ta nghi hoặc, giống như đang suy nghĩ sâu xa, lại giống như

đang nhớ lại, sự trầm tĩnh của cô khiến anh tò mò. Đối với đề nghị của anh, cô luôn thản nhiên chấp nhận, khi anh nghĩ cô bị mê lực của mình hấp dẫn, lại bị sự lạnh lùng của cô nhắc nhở, cô căn bản không hề để ý.

Chu Minh quyết định muốn tìm hiểu người phụ nữ này.

Chung Tình ở bên cạnh Chu Minh, mới phát hiện làm một người quản lý bán hàng một khắc cũng không rảnh.

Cả ngày, điện thoại của Chu Minh không ngừng vang lên, không ngừng nhận điện thoại của công ty hoặc khách hàng. Chung Tình nhìn, chỉ có thể dùng ánh mắt yêu cầu anh phải nghỉ ngơi nhiều hơn. Chung Tình cũng mở laptop làm việc, đối với việc này Chu Minh cũng có ý kiến, tinh thần cô không tốt, vì sao còn phải tự làm khổ mình như vậy? Đàn ông mệt là chức trách, phụ nữ căn bản không cần thiết phải như vậy. Chung Tình giải thích, hạng mục này cô phải hoàn thành, nếu anh cảm thấy không ổn, khi nào về nhà cô sẽ làm. Chu Minh nghe xong, chỉ có thể thở dài lắc đầu, cô muốn làm thì làm đi. Nhưng miệng vẫn nói thầm, về sau nếu kết hôn, tốt nhất là đừng làm việc nữa, một mình anh làm việc cũng có thể nuôi được cả gia đình. Chung Tình chỉ

Nhưng buổi tối, khi đồng nghiệp biết Chu Minh xảy ra chuyện, vội vã tới thăm anh. Mọi người nhìn Chung Tình, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại biến thành cổ quái cười, chế nhạo Chu Minh, bạn gái xinh đẹp như vậy mà lại giầu kỹ.

Chu Minh hào phóng giới thiệu Chung Tình với đồng nghiệp, Chung Tình mỉm cười chào hỏi.

Đồng nghiệp tán gẫu về tai nạn, đều nói đã xem trên tivi, liên tục khen Chu Minh anh hùng cứu mỹ nhân, còn cố ý nói với Chung Tình, Chu Minh rất tốt, lại nhiệt tình, mọi nữ đồng nghiệp trong công ty đều yêu thích. Chu Minh vội ngăn họ lại, để họ khỏi nói lung tung, Chung Tình chỉ lạnh nhạt cười. Mấy người đồng nghiệp còn ồn ào, hỏi khi nào có thể nhận thiệp mừng của hai người, Chu Minh có chút dăm chiêu nhìn Chung Tình, Chung Tình cụp mắt xuống, Chu Minh vội vàng nói đầu có chút đau, để họ nhanh trở về. Mấy người đồng nghiệp đều trêu tức anh cảm thấy nhiều người chú ý, họ thức thời lập tức bỏ đi, không làm bóng đèn nữa.

Một đám ngây người một hồi lâu lục tục rời đi, phòng bệnh yên tĩnh đi rất nhiều.

40. Chương 40: Vết Nứt

Chung Tình đặt quà hỏi thăm ở đầu giường, Chu Minh đột nhiên mở miệng, “Chung Tình, đợi anh khỏe lại, rồi đến gặp bố mẹ em nhé.”

Chung Tình hơi căng thẳng, nhớ lại trước lúc xảy ra tai nạn, anh cũng từng đề cập đến chuyện này.

Cô xoay người, mỉm cười, “Chờ khỏe lại đã rồi nó

Chu Minh giữ chặt tay cô, để cô ngồi trên giường, “Em không muốn à?”

Chung Tình lắc đầu, chậm rãi mở miệng, “Chỉ là cảm thấy chúng ta mới quen nhau, anh vẫn chưa hiểu hết về em.”

“Vậy em nói cho anh biết là được rồi, nói cho anh biết em là một người thế nào?” Chu Minh nắm tay cô, còn chân thành nhìn cô, tại sao sự buồn bã trong mắt cô chưa bao giờ nhạt đi, tâm sự nào có thể khiến một người phụ nữ luôn trầm mặc?

Chung Tình nhìn anh, chậm rãi mỉm cười, “Anh mệt rồi, đợi anh khỏe lại, chúng ta sẽ từ từ nói.” Cô tách xa ra, Chu Minh bình tĩnh nhìn cô.

“Chung Tình, đừng luôn cự tuyệt ngàn dặm, nếu chúng ta tiếp tục hẹn hò với nhau, em nên học cách ý lại anh.” Chu Minh nắm tay cô, hơi dùng sức.

Chung Tình gật đầu mỉm cười.

Chỉ chốc lát sau, người y tá hôm trước lại đến. Chu Minh giục cô về, còn cố ý nhắc cô về nhà thì gọi điện cho anh.

Chung Tình lại dặn dò y tá một chút, mới cầm laptop và túi xách rời khỏi bệnh viện.

Vừa ra khỏi bệnh viện, cô đang định gọi điện cho Mạnh Tường, điện thoại đã rung lên, Chung Tình bắt máy.

“Anh ở bên phải em.” Giọng nói thuần hậu của Mạnh Tường vang lên, trong ban đêm đặc biệt có từ tính, khiến tim Chung Tình đập mạnh, cô quay đầu nhìn lại, xe Mạnh Tường đứng ở ngay phía bên phải. Chung Tình khép điện thoại, mang túi

Mới đến cạnh xe, cửa xe đã mở, Chung Tình ngồi vào.

Mạnh Tường nhìn cô ngồi vào xe, nghiêng người, cài dây an toàn cho cô, Chung Tình vội vàng ngăn anh lại, lạnh lùng nói, “Tự em làm là được rồi.”

Mạnh Tường ngồi vào ghế lái, nhìn cô đã cài xong dây an toàn, khởi động xe, xe chậm rãi đi ra ngoài.

Chung tình nhìn ánh đèn phía trước, ánh mắt có chút hoảng hốt, trong đầu rung động. Câu nói của Chu Minh, sự chờ đợi của Mạnh Tường, luôn khiến cô trở tay không kịp. Cô không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục giả ngu.

“Đợi lâu lắm sao?” Chung Tình lạnh nhạt mở miệng.

“Không lâu.” Mạnh Tường chậm rãi lái xe, giọng nói mềm nhẹ.

“Anh nên gọi điện cho em.” Cô cố gắng khiến giọng mình trở nên khách khí.

“Không sao, là anh tự nguyện chờ.” Giọng anh trầm thấp bình tĩnh, Chung Tình lại cảm thấy trong ngực ngọt ngào, hình như có vật gì đó ngăn lại, khiến máu không thể đến tim, cảm giác tê liệt lan rộng. Cô chuyển hướng nhìn ra ngoài cửa kính, nhìn khuôn mặt mình lạnh lùng mờ mờ trên cửa sổ.

“Luyến Kinh khỏe không?” Chung Tình thản nhiên mở miệng.

“Rất khỏe.” Mạnh Tường cũng lạnh nhạt, trong lòng lại cười khê, cô mới ở bên cạnh Chu Minh rồi ra, lại bắt đầu nhắc đến quan hệ giữa anh và Luyến Kinh sao? Có khi, anh thật sự rất bội phục, sự tàn nhẫn của cô thật sự khiến anh nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không thể lấy sự tàn nhẫn ấy đáp lại cô

“Anh gặp bố mẹ của Luyến Kinh chưa?” Chung Tình quay sang nhìn anh.

“Chưa.” Giọng nói của Mạnh Tường có chút cứng nhắc.

“Hôm nay em gặp mẹ của Chu Minh, vừa nhìn cũng biết là một người phụ nữ tài giỏi.” Chung Tình nói, Mạnh Tường không lên tiếng, “Chu Minh nói đợi anh ấy khỏe lại, muốn đến gặp bố mẹ em, anh ấy thật sự là người thuộc phái hành động.” Nói xong lời cuối cùng, Chung Tình cười trào phúng, vồ vồ trán nhìn về phía trước.

Mạnh Tường nắm chặt tay lái, đè nén sự kích động trong lòng, làm bộ như không có gì hỏi, “Anh ta vội như vậy sao?” Cô nghĩ thế nào? Đồng ý chưa?

“Bọn em cũng không còn trẻ nữa. Nói thật, em vốn nghĩ anh ấy là người chỉ biết đến công việc, chỉ biết đến tiền, nhưng lần này, anh ấy lại quên mình cứu em, em thật sự rất cảm động. Mạnh Tường...” Chung Tình xoay mặt nhìn anh, “Em cảm thấy anh ấy thật sự rất tốt.”

“Vậy à?” Mạnh Tường cười khê, có phải nếu anh thay em chấn một kiếp, em mới chịu nhìn anh không?

“Hơn nữa anh ấy rất hay nói, hài hước, một người buồn tẻ như em, cần một người nói nhiều hơn, nếu không, hai người ở bên cạnh nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, anh thấy có phải rất kỳ quái không?” Chung Tình vừa khen ngợi Chu Minh, vừa hơi mỉm cười, trong mắt cũng mang theo ý cười.

Mạnh Tường liếc mắt nhìn sườn mặt cô, trầm mặc không nói.

Chung Tình thường nói, con người không thể trông mặt mà bắt hình dong, có những người, chỉ khi nào ở chung mới biết được điểm tốt của người ta, Chu Minh chính là người như vậy. Mạnh Tường lạnh nhạt cười cười, có lẽ vậy

Chung Tình nói xong, giọng nói thấp xuống. Mạnh Tường mới chớp mắt, cô đã dựa vào lưng ghế nhắm mắt lại. Mạnh Tường nhìn sắc mặt xanh xao của cô, đau lòng quay đi, anh điều chỉnh lại gương chiếu hậu, góc độ vừa đủ có thể nhìn thấy Chung Tình, chỉ cần ngẩng đầu lên, hình dáng cô sẽ ở ngay trong mắt.

Mạnh Tường chậm rãi lái xe, khi có gờ thì giảm tốc, giảm độ xóc xuống còn thấp nhất. Anh tham lam nhìn cô qua gương. Khi cô tỉnh lại, tâm trí cô đều đặt trên người khác, mà anh lại chỉ là một người bạn cũ, ngẫu nhiên chia sẻ một chút công việc và cuộc sống, thậm chí chỉ quan tâm nhiều hơn như vậy một chút cũng đã là vượt quá thân phận. Chỉ khi cô trầm tĩnh, anh mới có thể nhìn cô như vậy. Anh hi vọng xe có thể đi chậm lại một chút, để anh chậm rãi hưởng thụ thời khắc chỉ có hai người.

Hảo cảm của Chung Tình đối với Chu Minh, từ sau vụ tai nạn này rõ ràng đã tăng lên. Họ đã thảo luận đến việc gặp cha mẹ song phương, có lẽ cũng đã có dự định kết hôn. Nhưng Chung Tình mới quen anh ta ba tháng, trái tim Mạnh Tường đau xót, ê ẩm, rối rắm, anh biết cô sợ cô đơn, qua những dòng chữ của cô, anh nhìn thấy một người con gái yếu ớt đang né tránh. Vì vậy, cô khát vọng có người có thể bảo vệ cô, cho cô sự yên ổn, Chu Minh chính là người mà cô muốn tìm sao?

Mạnh Tường từng chờ đợi, trong quá trình Chung Tình và Chu Minh gặp gỡ nhau, anh nhận thấy anh ta không phù hợp với cô, có lẽ để cô tìm kiếm lâu một chút, để cô mệt mỏi nhận ra muốn tìm một người phù hợp với mình thật sự rất khó, rồi cô tìm anh than thở, cho anh một cơ hội. Nhưng khi ở sân bay nhìn thấy Chung Tình kéo Chu Minh rời đi, anh đã có cảm giác mình phải mau tỉnh mộng, mà vừa nãy, khi cô nhắc tới Chu Minh, vẻ mặt mỉm cười hạnh phúc, anh hiểu lần này là thật, cô đã lựa chọn Chu Minh.

Hành trình xa đến đâu cũng có điểm đích, rốt cuộc cũng về đến nhà. Mạnh Tường chậm rãi tắt máy, lấy chìa khóa, xuống xe đi lại phía Chung Tình, nhẹ nhàng mở cửa, anh cúi người, cẩn thận tháo dây an toàn cho cô. Nhìn cô gần trong gang tấc, anh hơi chần chờ, nhẹ nhàng ôm lấy cô, định đưa cô lên lầu.

Nhưng tay vừa đặt vào gáy cô, Chung Tình đã tỉnh lại. Trong nháy mắt, đôi mắt đen như hạt trân châu nhìn anh, bốn mắt cách nhau chỉ khoảng 10cm, hai người cứ dừng lại như vậy.

Chung Tình hồi phục lại trước, thông thả mở miệng, “Không cần, em tự đi được.” Mạnh Tường thu hồi ánh mắt, chậm rãi rút tay lại, ngón tay lạnh lẽo lơ đãng xẹt qua gáy, thân thể cô khẽ run lên, trong đáy lòng có một cảm xúc khác thường, cô cố gắng mỉm cười bất động. Anh đứng thẳng dậy, dựa vào cửa nhìn cô.

Chung Tình đứng lên, hơi rút đầu xuống, biểu tình cho thấy đêm nay rất lạnh, “Đêm nay sao lại lạnh như vậy?”

Khóe miệng Mạnh Tường khẽ nhúc nhích, “Hôm nay tiểu hàn.”

Chung Tình gật gật đầu, “Bệnh viện mở điều hòa ấm, đi ra mới thấy lạnh.” Nói xong đi vào trong trước. Mạnh Tường khóa xe, đi theo.

Vào nhà, Chung Tình nói một tiếng liền đi thẳng vào phòng. Mạnh Tường đóng cửa, chậm rãi vào thư phòng.

Mạnh Tường nhót mình trong thư phòng, vẫn không đi ra ngoài.

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Mạnh Tường sợ run một hồi, nghe thấy giọng của Chung Tình, anh mới hơi tỉnh lại, vội vã tắt màn hình máy tính, giọng nói của Chung Tình lại vang lên, tìm anh đập dồn dập đứng dậy, đi vài bước, lo lắng quay đầu nhìn, đảm bảo màn hình máy tính đã đen lại, mới đi ra cửa.

Cửa mở ra, Chung Tình mỉm cười, “Ngại quá, em có thể dùng máy tính của anh một chút không?”

Mạnh Tường căng thẳng, “Có việc gì?” Nói xong mới ý thức được mình nói cứng quá, vội nhẹ nhàng nói thêm một câu

Chung Tình khẽ nói, “Em muốn lên mạng một chút.”

Mạnh Tường cứng ngắc gật đầu, để cô vào trong, vừa đi vừa liếc về phía bàn máy tính, may mà CPU ở dưới, cô không nhìn thấy ánh đèn của CPU, màn hình tối đen, nhìn qua giống như là máy chưa bật.

Mạnh Tường đi lại, ngồi lên ghế, cúi người nói, “Đợi anh khởi động máy đã.” Làm bộ ấn nút khởi động, nhưng thật ra là ấn khởi động lại, anh nhìn bàn phím lóe sáng, mới thở hắt ra, tránh sang một bên, “Máy

tính cũng cũ rồi, hơi chậm một chút.”

Chung Tình lạnh nhạt, “Không sao.” Ngồi xuống rồi, cô mới phát hiện trong thư phòng rất lạnh, khe liếc mắt một cái, cửa sổ đang mở, mà trong phòng vẫn lưu lại mùi khói thuốc, hơn nữa gạt tàn trên bàn đầy tàn thuốc, cô biết vừa rồi anh lại hút thuốc.

Mạnh Tường nhìn theo ánh mắt cô, “Điều hòa hơi nóng, nên muốn hít thở không khí một chút.” Anh vừa nói vừa đóng cửa sổ.

Chung Tình nhìn màn hình chậm rãi sáng lên, cắm USB, sau đó bắt đầu di chuyển chuột. Mạnh Tường đứng đằng sau, lặng lẽ nhìn cô.

Vừa nãy, anh tắt loa xem đoạn video của cô, nhìn cô mỉm cười hạnh phúc, anh không ngừng thuyết phục mình phải chúc phúc cho cô. Nếu đây là hạnh phúc cô muốn, anh không có quyền ngăn cản. Có lẽ, cả đời này “Anh Tường Tường” chỉ có thể làm “anh trai” của cô.

Chung Tình tải một số tài liệu qua QQ, sau đó chuyển sang cho quản lí. Cô đóng cửa sổ, đứng dậy nói với Mạnh Tường, “Xong rồi, cảm ơn anh.” Mạnh Tường gật gật đầu.

Chung Tình đến cạnh cửa, đột nhiên ngừng lại, “Tuần này anh đến thăm hai bác Chu, hỏi thăm hai bác giúp em.

Mạnh Tường nhướn mày, “Em không đi à?” Tuần trước đi cùng Mike, hai người họ không đi, tuần này cô lại không đi?

“Chu Minh nói muốn đến nhà em.” Chung Tình thản nhiên trả lời.

Mạnh Tường à một tiếng, chậm rãi quay đi.

“Nghỉ sớm một chút, mai em về nhà. Mạnh Tường, cảm ơn anh hai ngày nay thu lưu em.”

Chung Tình không thấy anh đáp lại, do dự đứng cạnh cửa vài giây, sau đó chậm rãi đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Trong phòng vô cùng tịch mịch, Mạnh Tường chậm rãi dựa vào ghế. Chỉ có thể như thế này, quan hệ họ vẫn luôn có một vết nứt ở giữa, xa cách, tan vỡ. Anh cũng đã quen rồi, không phải sao?

41. Chương 41: Bị Bệnh

Hôm sau, Chung Tình về nhà, Chung Bình nhìn vết thương trên mặt Chung Tình, kinh ngạc hỏi, Chung Tình rập khuôn lại lý do đã dùng để nói với đồng nghiệp. Tiêu Tổ Tâm lo lắng muốn cô đến bệnh viện, Chung Tình nói đã đi rồi, bác sĩ bảo hai ngày sau sẽ khỏi.

Sau đó, cô nói với bố mẹ, Chu Minh muốn gặp họ, Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm đều ngần ngại cả người, nhìn nhau vài lần, rồi cùng nhìn Chung Tình, “Tiểu Tình, con và cậu ta...”

“Bố mẹ cứ gặp trước đã, Chu Minh thật sự rất tốt.” Chung Tình cười điềm tĩnh thong dong.

Chung Bình ngẫm nghĩ nói: “Nhưng các con mới quen biết chưa bao lâu.” Không phải ông có thành kiến với Chu Minh, chỉ là cảm thấy Chu Minh và Tình Tình không hợp nhau.

“Bố, quen lâu cũng không có nghĩa là hiểu được người ta, anh ấy muốn đến gặp bố mẹ, cũng là vì muốn bố mẹ hiểu anh ấy hơn.” Chung Tình nói giúp Chu Minh.

Tiêu Tổ Tâm nhìn vẻ bình tĩnh của Chung Tình, khẽ thở dài, “Tiểu Tình, bố mẹ thật sự không ép con.”

Chung Tình cầm tay mẹ, thành thật gật đầu, “Mẹ, thật sự là con muốn kết hôn, Chu Minh rất tốt, bố mẹ gặp anh ấy nhất định sẽ thích.”

Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm lại nhìn nhau, đành phải gật đầu. Cá tính của Chung Tình đã thay đổi, trước đây, cho dù làm gì cô cũng hỏi ý kiến hai người, nhưng giờ cô rất độc lập, họ chỉ có thể tôn trọng lựa chọn của cô. Cho dù thế nào đi nữa, chỉ cần cô hạnh phúc, họ sẽ không phản đối.

Chung Tình nhìn bố mẹ gật đầu, rớt cuộc nở nụ cười.

Sau mấy lần kiểm tra, xác nhận chỉ là vết thương ngoài da, không gây chấn động não, nên đến thứ sáu Chu Minh có thể xuất viện.

Mấy ngày này, mỗi ngày Chung Tình đều vào bệnh viện với Chu Minh. Thật trùng hợp, mỗi lần cô đến, mẹ Chu Minh đều mới vừa đi, cô biết Chu Minh cố ý, Phương Thục Anh vẫn có ý kiến với việc lần trước. Chu Minh sợ mẹ anh gây khó dễ cho Chung Tình, nên để hai người không có cơ hội gặp nhau.

Chung Tình chăm sóc Chu Minh, cùng anh trò chuyện. Còn cho anh biết đã nói với bố mẹ việc anh muốn đến gặp mặt, Chu Minh nghe vậy vui vẻ bàn xem sẽ mua cái gì làm quà gặp mặt. Chung Tình bảo đừng quá khoa trương là được, Chu Minh ngay lập tức bắt đầu suy nghĩ.

Chung Tình do dự một lát vẫn nói rõ ràng với Chu Minh, cô không muốn người nhà biết họ gặp tai nạn. Chu Minh sững sốt một lúc, rất nhanh phản ứng lại, cam đoan không đề cập đến chuyện này. Chung Tình cảm kích gật đầu, cô cũng không muốn người nhà lo lắng.

Chu Minh kéo cô ngồi xuống giường, “Anh không nên khiến em bị hoảng sợ như vậy.”

Chung Tình nhẹ nhàng lắc đầu, “Đây là ngoài ý muốn, hơn nữa nếu không có anh, sao em có thể không bị chút thương tích nào như thế này.” Cô nhìn trán anh quần đầy băng gạc, đầy mắt đau đớn, ngoài ý muốn cũng sẽ gây chết người.

“Bảo vệ phụ nữ là trách nhiệm của đàn ông.” Khóe miệng Chu Minh khẽ nhếch, kéo tay cô đặt lên môi, nhẹ nhàng hôn. Thân thể Chung Tình chấn động, muốn rút tay về nhưng không được.

Chu Minh nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô, cười nhẹ, buông tay cô, “Em sợ hãi như vậy, khiến anh nghĩ liệu có phải anh là mối tình đầu của em không?” Ánh mắt Chung Tình hoảng hốt, đứng dậy ngồi trở lại ghế.

Chu Minh nhìn cô cúi gầm mặt, nghĩ có chút bất khả tư nghị, bộ dáng ngượng ngùng của cô thật giống một cô bé ngây thơ, nhưng ánh mắt ưu sầu lại khiến người ta có cảm giác tang thương, rốt cuộc đầu mối thật sự là cô?

Chung Tình về nhà rồi, Mạnh Tường bắt đầu lấy lại tâm tình, chuyên tâm ứng phó với vấn đề của công ty. Sau khi nghỉ việc, Luyến Kinh lại bay đến Bắc Kinh

Khoản tiền bên Tụ Thành lại có vấn đề. Nhân viên kế toán báo cáo, đối phương lần này khấu trừ đến bốn mươi vạn tiền phí dụng. Vu Hâm điều tra được, đây căn bản không phải tiền phí dụng trong hợp đồng, mà là Lâm Xa lén thỏa thuận với Tụ Thành. Vu Hâm nhanh chóng báo cáo vấn đề này với Mạnh Tường, lúc Vu Hâm đến Tụ Thành lấy bản sao hợp đồng, thấy trên đó ký tên Lâm Xa, còn có dấu công ty. Mạnh Tường tìm giám đốc hành chính Lăng Nguyệt, hỏi con dấu này được đóng lúc nào? Cô có biết không?

Lăng Nguyệt lật xem con dấu, nhìn thời gian đăng ký, lại nhớ ngày ấy cô ra ngoài làm việc, là Tiểu Yến ở văn phòng gọi điện hỏi cô có thể dùng dấu công ty không. Lăng Nguyệt vội tìm Tiểu Yến, Tiểu Yến nhớ ngày đó Lâm Xa cầm một tờ danh sách do Phương Phương lập đến xin dấu, cô thấy Phương Phương đã ký tên nên cũng đóng dấu cho Lâm Xa.

Lăng Nguyệt trừng mắt nhìn cô, “Sao không hỏi ý kiến cấp trên?”

Tiểu Yến thấy vẻ mặt Lăng Nguyệt tức giận, sợ hãi nói, Phương Phương là người phụ trách việc giao dịch với các công ty khác. Trước kia tiền phí dụng chỉ cần có quản lý và Phương Phương ký tên, là có thể sử dụng con dấu. Lúc ấy cô thấy số tiền quá lớn, sợ có vấn đề, nên mới gọi điện hỏi Lăng Nguyệt, cô cũng không dám tự mình đóng dấu cho Lâm Xa.

Lăng Nguyệt tức giận đến mức ngậm miệng không nói gì, nhìn Mạnh Tường và Vu Hâm, “Tôi thấy giám đốc Dương đã ký, nên...”

Khuôn mặt Mạnh Tường bình tĩnh, khẽ liếc mắt nhìn Vu Hâm, nói với Lăng Nguyệt và Tiểu Yến: “Hai người ra ngoài trước đi.”

Hai người vừa đi ra, Vu Hâm lo lắng, “Mạnh tổng...”

“Anh đi xem lại bản hợp đồng đó, xem có gì bất hợp lý không. Gọi Phó Mẫn vào đây.” Vu Hâm trả lời rồi đi ra ngoài

Mạnh Tường suy nghĩ một lát, Phó Mẫn đi vào. Mạnh Tường phân phó cho cô đi liên hệ với luật sư, xem đối với bản hợp đồng giả này, có thể truy cứu trách nhiệm của mấy người Lâm Xa không. Sau khi Phó Mẫn ra ngoài, Mạnh Tường gọi cho Trương tổng của Tụ Thành để bàn bạc. Trương tổng cũng vô cùng kinh ngạc, nói công ty không có những khoản phí dụng vô lý này. Mạnh Tường đề nghị, Trương tổng có thể xác minh lại một chút, nếu quả thật phát sinh nhiều khoản phí dụng như vậy, họ tuyệt đối sẽ không làm khó. Nhưng nếu có người mưu lợi ở giữa, đối với cả hai công ty đều không có lợi. Trương tổng nghe cũng hiểu sự việc không đơn giản, hứa sẽ kiểm tra lại. Mạnh Tường nói thêm, lần hồi khoản này, tạm thời sẽ không khấu trừ tiền phí dụng. Trương tổng do dự, nói sẽ hỏi bên tài chính, và sẽ trả lời lại trong thời gian sớm nhất.

Mạnh Tường lo lắng đợi nửa giờ, điện thoại của Trương tổng lại vang lên. Trương tổng giải thích, phòng tài chính đã hệ thống lại toàn bộ tiền phí dụng, không thể không khấu trừ. Nếu muốn giữ lại khoản này, thì cũng sẽ hoãn lại việc hoàn khoản, sau khi điều tra rõ sẽ làm tiếp.

Mạnh Tường và Trương tổng nói chuyện nửa ngày, vẫn không có kết quả. Mạnh Tường đành phải nói sẽ xem xét. Ngắt điện thoại, anh gọi Vu Hâm vào, hỏi hồi phiếu sẽ hết hạn vào ngày nào, Vu Hâm nói thứ ba tuần sau. Nghe Mạnh Tường nói về tình hình của Tụ Thành, Vu Hâm nhận định, khoản tiền của Tụ Thành không thể hoãn lại, phải hoàn khoản đúng thời hạn. Bởi thứ hai tuần tới công ty sẽ bắt đầu chuyển tiền theo hồi phiếu, anh cần đảm bảo đến sáng thứ hai sẽ có sáu trăm vạn gửi ngân hàng, do có ngày thứ bảy và chủ nhật, nên đến thứ năm nhất định phải hoàn khoản xong cho Tụ Thành. Mạnh Tường suy nghĩ một chút, đành phải đồng ý yêu cầu của Tụ Thành, sẽ khấu trừ tiền phí dụng, còn tiền vẫn đúng hạn hoàn khoản. Anh yêu cầu Vu Hâm liên hệ với bên tài chính của đối phương, đảm bảo ngày mai có thể hoàn khoản.

Mạnh Tường cảm thấy chuyện của Tụ Thành không thành vấn đề nữa, anh mới thoáng thả lỏng. Anh lấy cốc nước trên bàn, lại nhận ra cốc đã hết nước, anh cầm cốc đứng dậy định lấy thêm nước.

Nhưng khi vừa đứng dậy, bỗng cảm thấy dạ dày đau đớn, cơn đau khiến cả người anh lão đảo, anh phải dùng lực muốn ngăn chặn cơn đau. Nhưng cơn đau càng lúc càng nghiêm trọng, anh khó chịu người xuống bàn, thắt lưng đau đến mức không đứng thẳng lên được.

Khi Vương Lâm đẩy cửa đi vào, nhìn thấy bộ dáng này của Mạnh Tường, sợ tới mức kêu to “Mạnh tổng, Mạnh tổng”. Mạnh Tường rất muốn ngăn tiếng kêu của cô, nhưng anh không còn thấy rõ mặt cô nữa, cơn đau đã khiến ý thức của anh trở nên mơ hồ, anh ngã xuống cạnh bàn.

42. Chương 42: Năm Viên

Đêm nay, lần đầu tiên Chu Minh đăng môn báo phỏng, vốn là Chung Tình còn lo lắng ấn tượng của bố mẹ với Chu Minh sẽ làm anh ngại, nhưng không ngờ nửa giờ sau, lời nói của Chu Minh đã khiến bố mẹ tươi cười rạng rỡ, Chung Tình mới thoáng yên tâm, để Chu Minh ứng phó với họ hẳn là không có vấn đề.

Chu Minh thật sự đã chuẩn bị đầy đủ, ngồi nói chuyện bóng đá với Chung Bình. Bóng đá quả nhiên là sở thích chung của đàn ông, vừa bắt đầu tán gẫu, đề tài đã có thể lan rộng ra năm châu bốn biển, Tiêu Tổ Tâm ở bên cạnh ngẫu nhiên hỏi về gia đình Chu Minh. Chu Minh vô cùng chân thành nói về gia đình mình. Chu Minh có một người anh trai Chu Hoàn, đã ba mươi tám tuổi, ôm đơn đặt hàng của chủ nghĩa độc thân, không kết hôn. Chu Hoàn tiếp quản sản nghiệp Chu gia, trong khi Chu Minh tự mình gây dựng, không làm việc ở nhà.

Chung Bình cũng đánh giá Chu Minh, bộ dáng tạm được, nói không nhiều nhưng hài hước, hiền lành, trong lòng cũng bắt đầu vừa ý. Tiêu Tổ Tâm thấy anh khéo miệng, nên vẫn có chút lo lắng.

Chung Tình chỉ mỉm cười ngồi ở bên, ngẫu nhiên nói thêm một vài câu.

Đột nhiên, di vang lên. Chung Tình áy náy cười, đi vào phòng lấy điện thoại ra.

Nhìn số trên màn hình, Chung Tình hơi do dự, Mạnh Tường? Cô nhận điện, lại truyền đến một giọng nữ, cô thoáng sửng sốt.

“Xin hỏi, chị là Chung Tình ạ?” Giọng đối phương rất khẩn cấp.

Chung Tình buồn bực trả lời: “Vâng, cô là....”

“Xin chào, tôi là thư ký Vương Lâm của Mạnh tổng. Thật ngại vì quấy rầy chị, xin hỏi chị có biết bạn gái Du Luyến Kinh của Mạnh tổng không?” Vương Lâm nói rất nhanh, trong nháy mắt Chung Tình không kịp phản ứng, dừng vài giây, cô trả lời biết.

Vương Lâm dường như nhẹ nhàng thở ra, “Điện thoại của chị Du không liên lạc được, chị có thể giúp tôi liên hệ với chị ấy không? Mạnh tổng nằm viện, người nhà anh ấy đều đã ra nước ngoài, không có ai đến đây trông nom cho anh ấy.”

Chung Tình sửng sốt, “Anh ấy sao vậy?” Mạnh Tường cũng nằm viện? Mấy ngày trước nhìn anh có chút mệt mỏi, nhưng cũng không có gì khác thường, sao lại như vậy?

“Thùng dạ dày, giờ đang phẫu thuật.” Vương Lâm nói.

Chung Tình thở mạnh để đè nén sự lo lắng, “Được, để tôi thử xem. Mạnh Tường ở bệnh viện nào?”

Vương Lâm nói tên bệnh viện cho Chung Tình, liên tục cảm ơn sự giúp đỡ của cô, nói Mạnh Tường nhất định là do làm việc vất vả quá độ mới vậy.

Chung Tình gọi điện cho Luyến Kinh, nhưng điện thoại vẫn không liên lạc được, Chung Tình chỉ có thể g một tin nhắn, nói Mạnh Tường nằm viện, để khi nào cô ấy nhận được tin thì đến thăm Mạnh Tường.

Nhưng tin nhắn gửi đi mãi vẫn không có trả lời, Chung Tình đi qua đi lại trong phòng, bệnh của Mạnh Tường nhất định rất nghiêm trọng, nếu không sẽ không đột nhiên ngất xỉu. Nhớ mấy ngày trước gặp anh, trên mặt anh đầy vẻ mệt mỏi, nhưng anh lại không nói gì.

Đột nhiên nghe mẹ ở gọi ở bên ngoài, Chung Tình lắc đầu đi ra ngoài, hôm nay là lần đầu tiên Chu Minh đến nhà, ít nhất cô cũng phải ở bên anh.

Chu Minh kéo cô ngồi bên cạnh, thân thiết hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Chung Tình mỉm cười, “Không có gì.” Trong lòng lại suy nghĩ xem tại sao Luyến Kinh không trả lời tin nhắn, điện thoại cũng không gọi được.

Chu Minh thấy đã mười giờ, anh chào Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm, còn nói, hy vọng có thể thường xuyên đến thăm họ. Chung Bình gật đầu, “Lúc nào cũng hoan nghênh.”

Chung Tình đưa Chu Minh ra ngoài, đến cửa thang máy, Chu Minh đột nhiên kéo Chung Tình lại, “Sao vậy?” Cô có chuyện, anh liếc mắt một cái đã nhìn ra.

Chung Tình cười, “Không có gì.” Cô cảm thấy chuyện Mạnh Tường bị bệnh không liên quan đến anh.

Chu Minh nhìn cô thật sâu, không hỏi thêm, mà nói một câu khiến Chung Tình rung động, “Lúc này anh hẹn bố mẹ em cuối tháng này sẽ gặp bố mẹ anh.” Chung Tình giật mình, nhìn anh không nói gì.

“Họ không có ý kiến.” Chu Minh vô cùng tự tin, ấn tượng của bố mẹ Chung Tình đối với mình

Chung Tình chậm rãi lấy lại tinh thần, thản nhiên nói: “Vâng.” Mục đích của Chu Minh rất rõ ràng, họ cũng nên bàn đến vấn đề hôn nhân, nhưng Chung Tình cảm thấy mình vẫn bị động đi theo Chu Minh, không có quyền phản đối.

Khóe miệng Chu Minh khẽ nhấc, nhẹ nhàng hôn lên mặt cô, buông cô ra, đi vào thang máy, “Em đi về đi.”

Chung Tình nhìn cửa thang máy chậm rãi khép lại, nụ cười nhạt đi. Gã cho Chu Minh, người trong thời khắc nguy hiểm đã bảo vệ cô, cô còn muốn gì nữa? Hải hước, hay nói, tích cực chủ động, mặc dù có tư tưởng Đại nam tử, nhưng cô cũng không phản cảm cách anh thích thay cô làm chủ.

Chung Tình về phòng, Luyến Kinh vẫn không có hồi âm, Chung Tình suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc vẫn mặc áo khoác, cầm ví ra khỏi phòng, cô muốn đến xem Mạnh Tường thế nào.

Tiêu Tố Tâm thấy cô, kỳ quái hỏi: “Sao vậy, Chu Minh lại gọi con ra ngoài à?” Đã trễ thế này còn muốn ra ngoài.

Chung Tình lắc đầu, “Có người bạn bị bệnh, con đến xem thế nào.”

Chung Bình từ thư phòng đi ra, vừa định mở miệng, Chung Tình đã chạy ra ngoài cửa. Ông nhìn Tiêu Tố Tâm, “Tiểu Tình đi đâu vậy?” Tiêu Tố Tâm nhún nhún vai, “Nói cái gì mà bạn bị bệnh, muốn đi xem thế nào.” Cuối cùng còn nói thêm vài câu, bạn bè gì chứ, đã trễ thế này. Chung Bình lắc đầu không nói gì.

43. Chương 43: Lo Lắng

Chung Tình vội vã lái xe đến bệnh viện. Vừa đến cửa phòng bệnh mà Vương Lâm nói, đã thấy Mạnh Tường nằm trên giường, có mấy người vây quanh anh, Chung Tình chậm rãi đi vào, một cô gái trẻ bước về phía cô, ánh mắt lộ vẻ dò hỏi. Chung Tình đi lại gần, “Tôi là Chung Tình.”

Cô gái kia quay đầu, vội vàng hỏi: “Chị Du vẫn chưa gọi lại sao?”

Chung Tình lắc đầu: “Điện thoại của cô ấy không liên lạc được.”

Cô gái kia tự giới thiệu, cô là Vương Lâm, và mấy người ở đây đều là cấp dưới của Mạnh Tường. Vương Lâm nói qua, mọi người đều ở lại công ty tăng ca, Mạnh Tường đột nhiên ngất xỉu, tất cả luồng cuống tay chân đưa anh đến đây. Khi biết dạ dày bị thủng, lập tức phẫu thuật. Mọi người vội giúp anh làm thủ tục, chờ anh từ phòng phẫu thuật ra, mới nghĩ cách liên hệ với người nhà của anh. Nhưng khi gọi điện về nhà lại không có người nhận, Vương Lâm mới nhớ Mạnh tổng từng nói bố mẹ anh đã ra nước ngoài. Cô muốn liên hệ với bạn gái của Mạnh tổng là chị Du, nhưng gọi một lúc, điện thoại vẫn không có người nghe. Không có cách nào nữa, cô đành phải tìm trong lịch sử cuộc gọi của Mạnh tổng, phát hiện cuộc gọi cho Chung Tình là gần đây nhất và thường xuyên nhất, cô liền thử liên lạc với Chung Tình.

Chung Tình nghe xong, lạnh nhạt nói: “Tôi là bạn của Mạnh Tường.” Chung Tình biết bố mẹ nuôi đến chỗ anh họ của Mạnh Tường, không có ở thành phố W, nhưng Luyến Kinh thì cô không biết.

Chung Tình nhìn mấy người bên cạnh, khuôn mặt đều lộ vẻ lo âu, có hai người trong mắt đầy tơ máu, vừa thấy đã biết phải làm việc rất vất vả. Trong lòng Chung Tình thầm than, cấp dưới đã như vậy, Mạnh Tường nhất định còn làm việc gấp nhiều lần họ, nên mới mệt đến mức phát bệnh.

Chung Tình nói với Vương Lâm: “Mọi người về trước đi, để tôi ở lại với anh ấy. Tôi sẽ liên lạc lại với Luyến Kinh, mọi người vất vả rồi.”

Vương Lâm cười lắc đầu, “Chúng tôi không sao, trong thời gian này Mạnh tổng mới là người vất vả nhất, công ty xảy ra chút việc nhỏ, anh ấy lúc nào cũng phải làm việc, ăn cơm cũng không kịp ăn.” Một người đàn ông trung niên bên cạnh ngắt lời Vương Lâm, khẽ liếc mắt nhìn Chung Tình, Chung Tình ngạc nhiên hỏi: “Công ty xảy ra chuyện gì?”

Người đàn ông ấy nhìn cô không nói, mọi người cũng không hé răng. Chung Tình nói: “Tôi và Mạnh Tường là thế giao, quen biết từ nhỏ, nếu anh ấy có gì khó khăn, tôi sẽ hết sức giúp đỡ.”

Người kia thần nhiên nói: “Đây là chuyện của công ty, không thể làm phiền đến cô Chung.” Nói xong, anh ta cùng những người khác rời đi, Vương Lâm ngượng ngùng nhìn Chung Tình, nói nhanh “Làm phiền chị” rồi đi theo.

Chung Tình nhìn họ rời khỏi phòng, bất đắc dĩ đến bên cạnh giường.

Nhìn anh nhắm chặt mắt nằm trên giường, hai tay cầm đầy ống truyền, sắc mặt trắng bệch, thần sắc không chút ánh sáng, xương gò má nhô hẳn lên. Chung Tình chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, kinh ngạc nhìn anh, anh nhất định mệt gần chết rồi. Mấy hôm trước, anh vẫn ở bên cạnh cô, mà cô không hề để ý đến sự mệt mỏi của anh, còn thường xuyên khiến anh phải quan tâm. Cô chỉ quan tâm đến Chu Minh, nói với anh nhiều nhất cũng là Chu Minh, anh chỉ lẳng lặng nhìn cô. Trong lòng Chung Tình khẽ nhói, là tại mình không quan tâm đến anh, nếu không đã có thể nhận ra sự khác thường của anh.

Cô lấy di động thử gọi lại cho Luyến Kinh, di động vẫn không liên lạc được. Cô thở dài nhìn Mạnh Tường.

Đi vào phòng, ngồi bên giường, lẳng lặng nhìn Mạnh Tường ngủ say, trong lòng chua xót, hốc mắt trở nên mơ hồ. Cô cứ như vậy lẳng lặng ở bên anh suốt một đêm.

Ngày hôm sau, Mạnh Tường tỉnh. Khi anh nhìn thấy Chung Tình nằm trên chiếc ghế cạnh giường, kinh ngạc không nói lên lời, tại sao Chung Tình lại ở đây? Chẳng lẽ đêm qua cô không v

Anh nghiêng mặt yên lặng nhìn Chung Tình đang ngủ, nửa khuôn mặt bị che khuất, thân thể hơi co lại, tay phải đặt trên mặt, sắc mặt cũng không tốt, nhất định là khuya mới ngủ. Anh nuốt xuống một chút, phát hiện cổ họng khô nóng, chắc là do cả đêm không uống nước. Nhưng anh không đành lòng đánh thức Chung Tình, đành tình nguyện chịu khát, vẫn bình tĩnh nhìn cô.

Y tá đi vào thấy anh đã tỉnh, mở miệng nói: “Anh tỉnh rồi à?” Mạnh Tường gật đầu.

Y tá kiểm tra chai truyền dịch của anh, nhẹ giọng nói: “Bạn gái anh ở bên cạnh anh cả đêm, năm giờ sáng mới ngủ, thật khổ cho cô ấy.”

Mạnh Tường trong lòng đau xót, nhìn Chung Tình, cảm giác còn khó chịu hơn sự đau đớn bên trong cơ thể.

Chung Tình giật giật, chậm rãi mở mắt ra, cô nghe thấy có tiếng nói nên tỉnh lại. Vừa mở mắt, thấy Mạnh Tường đã tỉnh, cô vội vã đứng lên, xoa xoa mái tóc rối, tới bên cạnh giường, “Anh tỉnh rồi à?”

Mạnh Tường cảm thấy yết hầu như bị dị vật ngăn chặn, căn bản không phát ra âm thanh gì được, chỉ có thể gật gật đầu.

Chung Tình cầm cốc và bình nước trên tủ đặt cạnh giường, rót nước đưa lên môi cho anh, nhẹ nhàng nói: “Khát lắm rồi phải không?” Môi anh đã đỏ rực, cho thấy anh rất khát. Mạnh Tường nhấp nhấp môi, giọng khàn khàn: “Tiểu Tình, cảm ơn em.”

Chung Tình đặt cốc xuống, mỉm cười: “Em gọi điện cho Luyến Kinh, nhưng điện thoại của cô ấy không liên lạc được, có phải đã đi công tác rồi không?” Cô định an ủi anh không phải Luyến Kinh không đến thăm anh.

Mạnh Tường nhìn ánh mắt cô, căng thẳng, cô vẫn chưa biết anh và Luyến Kinh đã chia tay, “Cô ấy không có ở thành phố W.” Sau khi nghỉ việc, Luyến Kinh đã đến Bc Kinh tìm người đàn ông kia.

“Đúng vậy, nếu cô ấy ở đây nhất định sẽ đến. Em thấy bố mẹ nuôi không có nhà, một mình anh rất đáng thương, đành phải ở đây trông nom anh thay Luyến Kinh.” Chung Tình xoay người nói, nói xong không đợi anh trả lời, bước ra khỏi phòng bệnh.

Mạnh Tường nhớ ra tối qua là cuối tuần, là ngày Chu Minh đến Chung gia. Vậy tối qua nếu cô ở lại đây, Chu Minh có phải cũng biết không? Nghĩ cả đêm Chung Tình không về nhà, trong lòng lại bắt đầu phập phồng, chẳng lẽ Chu Minh đồng ý rồi cô mới đến?

Chỉ chốc lát sau, Chung Tình đã trở lại. Trên tóc cô còn vương vài giọt nước, cô đi rửa mặt.

Mạnh Tường nhẹ giọng nói: “Tiểu Tình, tìm giúp anh một y tá chăm sóc, em về đi. Đêm qua không ngủ, nhất định mệt lắm rồi.”

Chung Tình nói không sao, đồng nghiệp biết người nhà anh không có ở thành phố, sẽ thay nhau đến đây trông nom cho anh. Cô chờ đồng nghiệp của anh đến sẽ đi.

Mạnh Tường nhìn cô, thản nhiên hỏi: “Bố mẹ em gặp Chu Minh chưa?”

Chung Tình gật gật đầu, nói đại khái về tình hình gặp mặt, nói ấn tượng của Chung Bình với Chu Minh đã thay đổi, còn khen anh ấy hay nói. Mạnh Tường nhìn cô, khẽ nháy mắt, vẻ yên tâm. Chung Tình cười khẽ, “Anh và Luyến Kinh còn không nhanh lên, đừng để bọn em hành động trước chứ.”

Mạnh Tường cười khổ: “Đúng vậy, hai người thật nhanh tay.” Anh và Luyến Kinh đã không có khả năng, nhưng anh đột nhiên không muốn nói với cô, cũng không có gì quan trọng.

Chung Tình nhìn vẻ mặt anh, không nói gì

Chỉ chốc lát sau, cấp dưới của anh đến, là vị giám đốc Vu hôm qua. Chung Tình chào giám đốc Vu một tiếng rồi đi ra ngoài. Cô muốn tìm cho Mạnh Tường một y tá, đồng nghiệp có thể trông nom Mạnh Tường, nhưng không thể hoàn toàn dựa vào họ để chăm sóc cho anh.

44. Chương 44: Mượn Tiền

Khi Chung Tình tìm được một người y tá đi vào phòng, chợt nghe giám đốc Vu nói với Mạnh Tường: “Mạnh tổng, nếu khoản tiền của Tự Thành không trả đúng hạn, thì hồi phiếu cũng không có tác dụng.” Mạnh Tường thấy Chung Tình vào, không nói gì nữa. Anh bảo Chung Tình về nhà nghỉ ngơi, đã có mấy người đồng nghiệp ở đây, cô không cần đến nữa, nếu không Chu Minh sẽ hiểu lầm. Chung Tình cười nói không sao, chiều cô lại đến.

Di động của giám đốc Vu vang lên, anh đi ra khỏi phòng bệnh. Chung Tình dặn dò y tá một chút, rồi rời đi.

Khi đi đến cầu thang, nhìn thấy giám đốc Vu quay mặt vào tường gọi điện, mơ hồ nghe thấy khoản tiền của Tự Thành không thể đến đúng hạn, đến thứ hai hồi phiếu sẽ hết hạn, không biết tìm đâu năm trăm vạn, giọng nói rất lo lắng, Chung Tình dừng lại bên người anh ta, giám đốc Vu cảm giận mắng mấy câu rồi ngắt điện thoại, quay lại thấy Chung Tình, ngại ngùng cả người.

Chung Tình mỉm cười, giám đốc Vu cũng cười gượng một tiếng. Chung Tình mở miệng hỏi: “Công ty xảy ra chuyện gì à?”

Giám đốc Vu nhìn cô, trong mắt lộ vẻ do dự.

Chung Tình nói: “Tôi và Mạnh Tường là thế giao, quen biết từ nhỏ, nếu anh ấy có khó khăn, tôi nhất định sẽ hết sức giúp đỡ.” Chung Tình còn nói tên Mạnh Dịch Nam và Lộ Hiểu Vụ, nói quan hệ của hai nhà Chung Mạnh không phải là ít, nếu Mạnh Tường có việc, cô sẽ không bằng quan đứng nhìn.

Giám đốc Vu do dự một lúc rồi mở miệng. Anh nói đại khái tình hình công ty gần đây, nói thứ hai này công ty phải trả hồi phiếu hai ngàn vạn, nhưng tài chính bị hồng mất năm trăm vạn, thật ra nếu một khách hàng là công ty Tự Thành có thể hoàn khoản đúng hạn, việc này không thành vấn đề. Nhưng do xảy ra chút việc, đến chiều thứ sáu hồi phiếu mới tới tay Tự Thành, khi đến ngân hàng thì đã muộn. Chỉ có thể đợi đến thứ hai tuần sau nữa. Tuy nhiên, trước mười giờ ngày thứ hai, ngân hàng sẽ tự động khấu trừ tiền hồi phiếu. Vì vậy, anh đang lo lắng suy nghĩ cách vay được năm trăm vạn bù vào.

Chung Tình đại khái hiểu được, kỳ quái hỏi: “Bác Mạnh Dịch Nam không biết việc này sao?” Theo lý thuyết, bố nuôi là chủ tịch của công ty, chắc chắn sẽ có biện pháp. Giám đốc Vu lắc đầu, “Mạnh tổng không cho quấy rầy chủ tịch.”

Chung Tình thở dài, Mạnh Tường thật là cật lực. Cô hỏi giám đốc Vu, có cách nào để giải quyết không? Giám đốc Vu nói chỉ cần đến thứ hai có đủ năm trăm vạn để bù vào tài khoản công ty, cam đoan sẽ khấu trừ hồi phiếu đúng thời hạn.

Chung Tình nghĩ nghĩ, nói: “Anh cũng đừng gấp, nói không chừng bạn bè của Mạnh Tường sẽ có cách.” Giám đốc Vu lắc đầu, “Chủ yếu là thời gian khẩn cấp, một vài người bạn của Mạnh tổng có nói, nếu hoãn lại vài ngày thì sẽ không có vấn đề.” Họ cũng đã thử qua, nhưng nếu có thể hoãn lại vài ngày, họ cũng không cần người khác giúp, trực tiếp dùng tiền của Tự Thành là được.

Chung Tình an ủi giám đốc Vu, “Anh đừng lo, việc này để tôi nghĩ cách. Nhưng giám đốc Vu, hai ngày tới phiền anh chăm sóc cho Mạnh Tường, đừng để anh ấy suy nghĩ nữa.”

Giám đốc Vu nhìn cô, “Cô Chung?” Trong mắt vừa sợ vừa lo, cô gái này thật sự có tới năm trăm vạn, hơn nữa chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi? Chẳng lẽ cô cũng mở công ty?

Chung Tình biết anh hoài nghi, “Tôi không buôn bán, nhưng tôi sẽ nghĩ cách, xin anh cứ yên tâm. Có tin tức gì tôi sẽ liên lạc với anh, anh cho tôi số điện thoại.”

Giám đốc Vu bán tín bán nghi trao đổi số điện thoại với Chung Tình, sau đó hỏi cô có cách nào. Chung Tình lạnh nhạt cười, “Cứ có tiền đúng hạn là được đúng không? Anh chỉ cần chăm sóc Mạnh Tường cho tốt, người nhà anh ấy không có ở đây, tôi chỉ lo lắng điều này thôi.”

Giám đốc Vu rất cực vui mừng liên tục gật đầu, “Cô Chung, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ chăm sóc Mạnh tổng thật tốt. Chỉ cần giải quyết được việc này, công ty có thể vượt qua cửa ải khó khăn.”

Chung Tình cũng gật đầu, lại yêu cầu giám đốc Vu tạm thời giữ bí mật.

Nói xong, cô lái xe rời khỏi bệnh viện.

Trên đường đi, cô bắt đầu gọi điện. Một cuộc gọi ra nước ngoài, tuy cô không muốn làm phiền Alex, nhưng cô cũng không còn cách nào nữa.

Điện thoại reo vang khoảng ba giây, rốt cuộc cũng kết nối được, Alex vừa nghe thấy giọng cô, kinh hỉ kêu lên: “Chichi?”

Chung Tình hàn huyên hai câu, sau đó hỏi anh có ở Mỹ không? Alex nói có, Chung Tình cho biết cô sẽ sang tìm anh có việc, Alex hưng phấn, “Thật chứ, bao giờ?” Chung Tình nói: “Ngay bây giờ, có lẽ buổi tối sẽ đi.”

Alex ngạc nhiên hỏi cô tại sao, cô bảo gấp mặt rồi nói. Cô lập tức gọi điện hẹn trước vé máy bay, thành phố W không có máy bay đến New York, cô chỉ có thể đến thành phố S rồi chuyển

Chung Tình vội vã lái xe về nhà, lấy hộ chiếu và hành lý, mang theo mấy bộ đồ đơn giản rồi ra ngoài.

Chung Bình thấy cô gấp gáp như vậy, liên tục hỏi cô có việc gì, Chung Tình nói có việc phải ra ngoài, sẽ trở về ngay. Chung Bình ngăn cô, hỏi có phải đã xảy ra chuyện không, có phải vì vết thương trên trán không, Chung Tình mỉm cười trấn an họ, không sao, chỉ là công việc thôi. Cô hứa với bố mẹ sẽ trở về sau hai ngày. Chung Bình lo lắng nhìn cô, rốt cuộc đồng ý.

Chung Tình ra ngoài, gọi taxi đến thẳng sân bay. Sau khi xác nhận vé máy bay xong, cô ngồi đợi ở phòng chờ.

Di động đột nhiên kêu vang, là của Chu Minh. Chung Tình hít sâu một hơi, trấn định tiếp máy.

“Em ở đâu vậy?” Anh nghe thấy tiếng ồn ào trong điện thoại.

“Em đang ở sân bay.” Chung Tình biết không thể nói dối anh.

“Đi đâu?” Giọng Chu Minh như cao lên n lần.

“Có chút việc phải đến New York.” Chung Tình biết anh lo lắng cho cô, trong lòng cảm thấy áy náy.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Chu Minh thấy chuyện có vẻ lớn, giọng lại cao hơn rất nhiều.

Chung Tình trầm mặc vài giây, mỉm cười nói: “Không có gì, bạn em ở Mỹ có chút chuyện, em sang xem thử.”

Giọng Chu Minh thấp xuống, “Thật sự không sao chứ? Có cần anh cùng đi không?”

Chung Tình nói không cần, hơn nữa nếu anh đi thì sẽ phải làm visa rất lằng nhằng, visa của cô vẫn còn thời hạn, có thể đi luôn. Chu Minh dặn cô cẩn thận, mới lưu luyến không rời ngắt điện.

Chung Tình ngồi trong sân bay, trong lòng không khỏi nhớ tới Mạnh Tường, vẫn có chút lo lắng, cô lại thử gọi cho Luyến Kinh, lần này rốt cuộc cũng gọi được.

Luyến Kinh vừa nghe nói Mạnh Tường nằm viện, kinh ngạc la lên. Chung Tình an ủi cô, nói anh không sao, chỉ hỏi khi nào cô về, bây giờ Mạnh Tường rất cần người chăm sóc, trong giọng nói lộ ra vẻ lo lắng.

Luyến Kinh dừng một chút, đột nhiên kỳ quái hỏi: “Mạnh Tường không nói với cô sao?”

Chung Tình giật mình thất thần, “Nói cái gì?”

“Bọn tôi đã chia tay rồi.” Luyến Kinh nói xong, ở đầu bên này Chung Tình ngẩn ngơ không nói gì.

“Aizz, cái tên Mạnh Tường này.” Luyến Kinh thở dài, rồi nói với Chung Tình, cô và bạn trai trước quay lại với nhau, đã chia tay với Mạnh Tường. Chung Tình sững sốt hồi lâu mới thì thào hỏi: “Vậy Mạnh Tường phải làm sao bây giờ?” Cô vẫn nghĩ Luyến Kinh và Mạnh Tường sẽ kết hôn, tại sao bây giờ lại như vậy, cô hoàn toàn ngây dại. Chẳng lẽ Mạnh Tường đợi ba ngày, để nói với cô việc này? Nhưng cuối cùng anh lại không nói gì cả.

“Chung Tình, người Mạnh Tường thích là cô, anh ấy luôn luôn chờ cô, sao cô lại không hiểu chứ? Hai người thật sự khiến người ta không thể không quan tâm.” Lời nói của Luyến Kinh như một quả bom nổ tung trong đầu Chung Tình, đình tai nhức óc, kinh ngạc không thể phát ra tiếng nào.

Luyến Kinh còn nói gì đó nữa, cô căn bản không nghe thấy, cho đến khi điện thoại vang lên tiếng tút tút dài, cô mới nhận ra Luyến Kinh đã ngắt máy.

Chung Tình ngồi ngẩn người trên ghế, biểu tình dờ dẩn. Trên loa vang lên tiếng gọi hành khách đến đăng ký, Chung Tình nhảy dựng, kéo hành lý đi đăng ký.

Mạnh Tường luôn chờ cô. Trong lòng cô lặp đi lặp lại những lời này, hốc mắt chậm rãi đỏ lên. Vì sao anh lại ngốc như vậy, vì sao phải đợi cô, cô.... Căn bản không đáng.

Chung Tình đứng ở cửa kiểm vé, người soát vé nhìn bộ dạng cô, chú ý đến đôi mắt đỏ lên của cô, ánh nhìn như muốn nói, lại là một cô nàng thất tình. Chung Tình cũng không để ý, chỉ cầm vé đi vào.

Bây giờ cô không thể suy nghĩ nhiều, trước tiên phải giúp Mạnh Tường giải quyết vấn đề khó khăn này đã.

Chung Tình lên máy bay đi New York.

45. Chương 45: Nói Chuyện

Ngày hôm sau, Mạnh Tường nằm trên giường, liên tục gọi vào di động cho Chung Tình. Nhưng di động vẫn tắt máy, anh lo lắng gọi đến Chung gia, khi biết là anh Chung Bình mới nói, Chung Tình đi New York. Mạnh Tường rung động, vội vàng hỏi, cô ấy đi làm gì? Chung Bình không biết, miệng còn cắn nhẫn, con gái lớn rồi, khiến người ta không hiểu được.

Mạnh Tường ngắt điện thoại, nằm trên giường, mãi một lúc lâu không thể bình tĩnh lại. Sao Chung Tình lại đột nhiên quay lại Mỹ? Chẳng lẽ có vấn đề với Chu Minh, cô lại muốn chạy trốn? Trong lòng quặn lên, anh định xuống giường, người y tá chăm sóc cho anh bước vào, vội chạy lại ép anh nằm xuống. Mạnh Tường bắt đầu sốt ruột, bối rối quay cuồng, không thể tìm được những suy nghĩ miên.

Đột nhiên điện thoại vang lên, anh vội vàng cầm lấy, tâm trạng chùng xuống một chút, là của Luyến Kinh.

“Alo?” Anh cao giọng nhằm nâng tinh thần.

“Anh làm sao vậy hả? Sao lại bị thủng dạ dày?” Luyến Kinh vừa mở miệng đã chất vấn, Mạnh Tường cười khổ, không nói nhiều.

Luyến Kinh ở phía bên kia quở trách anh một lúc, mới nói với anh, hôm qua cô và Chung Tình có nói chuyện điện thoại.

Mạnh Tường vừa nghe thấy Chung Tình, tinh thần cũng được nâng ột chút, “Hai người nói chuyện gì?”

Luyến Kinh kể lại đại khái cuộc nói chuyện với Chung Tình, Mạnh Tường căng thẳng, phản ứng của Chung Tình khiến anh bất an.

Luyến Kinh nghe Mạnh Tường nói mới biết, bạn trai của Chung Tình đã đến giai đoạn gặp mặt bố mẹ, cô kinh ngạc, “Em nói ra là để giúp anh, nếu không cô ấy sẽ kết hôn với người khác. Mạnh Tường, anh làm gì vậy, đến bây giờ vẫn còn chưa nói cho cô ấy biết?”

Mạnh Tường cười khổ, “Trái tim cô ấy căn bản là không có anh.” Cho dù cô ấy biết, cũng không chấp nhận anh.

Anh nói vậy khiến Luyến Kinh khinh bỉ, “Nếu anh mà không tranh thủ, thì cứ giữ lấy cái giấc mộng của anh đi.”

Luyến Kinh khuyên anh chủ động một chút, Chung Tình nhất định cũng có tình cảm với anh. Mạnh Tường cười cười không nói, không chừng Chung Tình cũng có cảm tình với Chu Minh.

Nói thêm một lát nữa, Luyến Kinh ngắt máy.

Mạnh Tường nằm trên giường, lại tiếp tục suy nghĩ, sau khi Chung Tình biết, sẽ phản ứng thế nào? Cô ấy có bất ngờ không? Chẳng lẽ lần này, cô ấy lại cố tình trốn sang Mỹ? Trong lòng anh cứ phập phồng như vậy, không thể bình tĩnh.

Khi Vu Hâm đến bệnh viện đã là giữa trưa, Mạnh Tường vừa thấy anh đã hỏi tình hình hồi phiếu. Vu Hâm nói vấn đề tài chính đã được giải quyết. Vu Hâm lấy trong cặp ra một tấm chi phiếu đưa cho Mạnh Tường, Mạnh Tường ngây dại – Năm trăm vạn. Mạnh Tường kinh ngạc trừng mắt, sao lại thế này?

Vu Hâm đem chuyện Chung Tình giúp đỡ nói với anh.

Thật ra, ba giờ sáng nay, Chung Tình gọi điện cho Vu Hâm, nói chuyện tài chính đã được giải quyết, muốn anh gửi số tài khoản của công ty đến email cho cô, cũng cho anh số điện thoại của một người tên là Trần Bản để anh liên lạc.

Tám giờ, anh gọi được cho Trần Bản, đối phương vừa biết anh là bạn của Chung Tình, vội vàng nói đã biết, hẹn gặp anh.

Khi Vu Hâm đến điểm hẹn, đối phương đưa ra một tờ chi phiếu năm trăm vạn, muốn Vu Hâm điền số tài khoản công ty, sau đó đóng dấu, yêu cầu anh chuyển vào tài khoản ngân hàng, như vậy có thể cam đoan tiền sẽ đến trước trưa thứ hai. Vu Hâm viết chi phiếu vay nợ, cảm ơn rồi rời khỏi công ty của Trần Bản.

Vừa ra đến đại sảnh, Chung Tình gọi điện đến, biết Vu Hâm đã lấy được chi phiếu, cô dặn Vu Hâm bảo quản tốt và chăm sóc Mạnh Tường cẩn thận.

Mạnh Tường nghe xong, sắc mặt phức tạp. Anh đưa chi phiếu cho Vu Hâm, dặn phải làm cho tốt. Trước khi đi Vu Hâm còn nói với Mạnh Tường: “Lần này cô Chung thật sự là đại ân nhân của chúng ta.

Mạnh Tường nhìn chằm chằm lên trần nhà, cảm xúc không thể bình tĩnh lại. Anh vốn tưởng Chung Tình vì trốn anh mà đi Mỹ, không ngờ cô lại vội vàng như vậy là vì muốn giúp đỡ mình. Nghĩ kỹ mọi chuyện, trong lòng anh vô cùng kích động. Chung Tình đối với anh cũng không hằn lạnh lùng như vẻ ngoài, nếu vậy, có lẽ họ vẫn còn cơ hội.

Mạnh Tường mang theo tâm tình lo lắng và chờ mong mà sống qua một ngày.

Đến giữa trưa thứ hai, Vu Hâm thông báo cho anh biết việc hồi phiếu đã thuận lợi, tảng đá trong lòng anh rốt cuộc cũng hạ xuống. Trong lòng buông lỏng, sự nhớ thương Chung Tình lại nảy lên, anh thật sự rất muốn gặp Chung Tình, cảm thấy mình có rất nhiều chuyện muốn nói với cô.

Một ngày sau, Mạnh Tường đã có thể xuống giường đi lại.

Anh gọi vào di động của Chung Tình, nhưng vẫn không có người bắt, anh lại gọi đến Chung gia, Chung Bình nói Chung Tình vẫn chưa về.

Mạnh Tường lo lắng ở lại bệnh viện đợi thêm một ngày.

Thứ ba, Mạnh Tường ra viện. Nhưng vẫn không có tin tức của Chung Tình, trong lòng anh vô cùng lo lắng, có một giọng nói vang lên từ trong lòng, có lẽ nào Tiểu Tình lại không về nữa? Mạnh Tường cố gắng tập trung vào làm việc, nhưng chỉ cần không có việc gì, đầu óc lại nghĩ đến vấn đề này, Tiểu Tình, em mau trở về đi.

Thứ tư, rốt cuộc Chung Tình đã trở lại.

Khi anh gọi cho Chung Tình, điện thoại có người bắt máy. Nghe thấy giọng nói buồn ngủ ở đầu bên kia truyền đến, trái tim Mạnh Tường như bị bóp nghẹt, anh cẩn thận hỏi: “Tiểu Tình, em v

Chung Tình ừ một tiếng rồi nói: “Mạnh Tường, có gì tối nay nói sau, để em ngủ một chút đã.” Nói xong, lại ngắt điện.

Mạnh Tường cầm di động, tâm tình phập phồng. Phải nỗ lực rất lớn anh mới giữ ình ngồi yên bất động trên ghế, không chạy thẳng đến Chung gia, xem cô thế nào. Nhớ đến giọng nói mệt mỏi của cô, trái tim lại đau đớn. Để cho cô ngủ một chút, chờ cô ngủ dậy, họ có rất nhiều thời gian để từ từ nói chuyện. Mạnh Tường tập trung tâm tình, chuyên tâm vui đầu làm việc.

Hết giờ làm, Mạnh Tường lái xe đi thẳng đến Chung gia.

Ra mở cửa là Tiêu Tổ Tâm, vừa thấy Mạnh Tường, bà sợ run mấy giây, rồi cho anh vào nhà.

Mạnh Tường lễ phép chào hỏi Chung Bình, sau đó nhìn về phía cửa phòng Chung Tình vẫn đóng chặt, “Tiểu Tình có nhà không ạ?” Trong lòng muốn lập tức gặp Chung Tình.

Chung Bình nói: “Tiểu Tình ra ngoài với Chu Minh rồi.”

Mạnh Tường chỉ cảm thấy cả người như bị dội một thùng nước đá, mọi vui mừng và chờ đợi đều không còn lại chút gì. Anh bước chậm lại, trấn định nói, “VẬY Ạ? Con có chút việc tìm cô ấy, lúc nào cô ấy trở lại bố dặn cô ấy gọi điện cho con ạ.” Nói xong, không nói gì nữa rồi đi.

Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm liếc nhìn nhau, Mạnh Tường sao vậy? Tiểu Tình cũng cổ cổ quái quái. Mạnh Tường ngồi trong xe, đợi ở dưới nhà Chung Tình, bình tĩnh chờ cô. Sao Chu Minh biết hôm nay cô về? Chẳng lẽ cô lại chủ động nói với Chu Minh? Trong lòng Mạnh Tường, thiên sứ và ma quỷ không ngừng đánh nhau, một kẻ lên án Tiểu Tình vô tình, còn một luôn kể với anh sự vất vả của Mạnh Tường cảm thấy thời gian trở nên vô cùng đáng sợ, giống như đang lắng trì anh, khiến trái tim đau đớn. Anh vẫn nghĩ Chung Tình đối với anh ngoài sự đậm đặc, có lẽ còn cả chút hận. Chuyện của Chu Đồng, vẫn luôn là một tòa núi băng không thể tan rã chắn ngang trước họ. Tuy cô không nói gì, nhưng anh biết cô vẫn để ý, nên anh chỉ có thể lùi lại phía sau cô.

Nhưng bây giờ, anh không thể để cô lùi lại nữa. Anh muốn nói với cô, mình đã chờ rất lâu rồi, nếu trái tim của cô có anh, anh quyết sẽ không buông cô ra.

Rốt cuộc có hai luồng sáng xuất hiện trong tiểu khu. Chu Minh lái xe đưa Chung Tình về.

Mạnh Tường ngồi trong xe nhìn Chu Minh cởi dây an toàn cho Chung Tình, sau đó nhẹ nhàng hôn nhẹ lên trán cô, Chung Tình mỉm cười, mở cửa xe bước ra.

Chu Minh nhìn cô đi vào trong, rồi lái xe rời đi.

Mạnh Tường xuống xe, đi vào trong khu nhà. Chung Tình đã lên thang máy, Mạnh Tường chờ thang máy khác, sau đó đến trước cửa nhà Chung Tình.

Khi cửa mở ra, Chung Tình nhìn thấy Mạnh Tường, có chút kinh ngạc, nhưng nhanh chóng trở lại vẻ lạnh nhạt. Mạnh Tường nói: “Tiểu Tình, anh có việc muốn hỏi em.”

Chung Tình cho anh vào nhà, sau đó hai người đi ngang qua Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm để vào phòng.

Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm lại ngạc nhiên, Chung Bình nói: “Em thấy vẻ mặt của chúng không? Rất quý dị, bọn chúng đang làm gì vậy?” Tiêu Tổ Tâm đưa hai tay ra, lắc đầu.

Chung Tình đặt túi lên bàn, mời Mạnh Tường ngồi. Mở miệng hỏi: “Muốn uống gì không

Mạnh Tường ngồi trên ghế, “Không uống.”

Chung Tình cởi áo khoác ngồi bên giường nhìn anh, “Khỏe rồi chứ?”

Mạnh Tường gật gật đầu, “Rất khỏe.”

“Về sau đừng có mà không ăn cơm, biết rõ bị bệnh dạ dày còn như vậy.” Chung Tình thản nhiên trách, cũng không nhìn anh.

Mạnh Tường không nói gì, trên mặt cô lại xuất hiện vẻ đậm đặc, giống như anh là một người bạn có cũng được không có cũng không sao.

Rốt cuộc Chung Tình cũng nhìn về phía anh, “Có chuyện gì vậy?”

Mạnh Tường căng thẳng, “Cám ơn em. Số tiền đó ở đâu vậy?”

“....Mượn bạn.”

“Ngày mai anh có thể trả lại cho em, giúp anh cảm ơn bạn em.” Mạnh Tường nhìn thẳng vào cô, cô nhất định rất mệt, sắc mặt khó coi, trắng bệch như vừa bị bệnh mới khỏi.

“Được.” Chung Tình hạ ánh mắt nhìn xuống sàn.

“Tiểu Tình, anh và Luyến Kinh đã chia tay.” Mạnh Tường rút cuộc nói.

“Em biết.” Chung Tình vẫn nhìn xuống sàn, bình thản, “Thật đáng tiếc. Mạnh Tường nhìn về bình tĩnh vô tình của cô, trong nháy mắt đột nhiên có suy nghĩ muốn xông lên bóp cổ cô, hỏi cô tiếc cái gì? Nhưng anh lại chỉ cười khổ mà nói: “Anh và Luyến Kinh có một ước định, giao hẹn năm năm sau, nếu bọn anh không đợi được người trong lòng, thì sẽ kết hôn.”

Chung Tình chỉ nhìn chằm chằm xuống dưới, mặt không chút thay đổi.

“Cô ấy đã đợi được đến khi bạn trai cũ trở lại tìm, họ lại ở bên nhau.” Mạnh Tường nhìn cô, không bỏ qua một cảm xúc nào, nhưng cô chỉ trầm tĩnh như một con rối gỗ. “Còn anh vẫn chưa đợi được người kia. Cô ấy đã từng đi đến một nơi rất xa, cô ấy hận anh, thề sẽ quên anh. Anh cũng từng thử hận cô ấy, thử quên cô ấy. Nhưng có một ngày, anh nhìn thấy cô ấy trong những đoạn phim cô ấy gửi về, mới nhận ra anh căn bản không thể quên được. Anh không dám đi tìm cô ấy, chỉ có thể ở chỗ cũ chờ, chờ cô ấy trở về, nói với anh cô ấy không hề quên anh.”

Ánh mắt Chung Tình đại ra, ngón tay nắm chặt.

“Rốt cuộc, cô ấy đã trở về. Nhưng giữa hai người lại có một thứ gì đó ngăn cách, anh không thể nhìn thấy hình bóng của mình trong mắt cô ấy. Tiểu Tình, em nói xem, cô ấy có tha thứ cho anh không?” Mạnh Tường vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, chăm chú nhìn vào mắt cô.

Chung Tình sợ run một lúc, chậm rãi buông tay, nhìn anh, “Cô ấy đã tha thứ cho anh từ lâu rồi, cô ấy chỉ không thể tha thứ cho chính mình thôi.”

“Vì sao?” Mạnh Tường thâm tình nhìn cô, giống như muốn tìm đáp án trên mặt cô.

“Cô ấy là một cô gái không tốt, làm rất nhiều chuyện sai, vẫn luôn muốn nói với anh một câu xin lỗi.” Chung Tình nhìn anh, chậm rãi mỉm cười, “Cô ấy rất vui vì vẫn có thể làm bạn tốt với anh, thật đấy.”

“Em biết không, anh không muốn làm bạn tốt, anh muốn cô ấy ở bên cạnh anh.” Mạnh Tường kéo tay cô, ép cô ngẩng đầu nhìn anh, “Tiểu Tình, anh tìm Mike là vì muốn biết ở Mỹ em sống thế nào, anh biết em sống không tốt.”

Chung Tình hạ tầm mắt, vẫn không nói gì.

“Lý do em tìm Mike có liên quan đến Chu Đồng, đúng không?” Mạnh Tường chậm rãi mở miệng, anh không muốn kích thích cô. Sau khi về nước cô có rất nhiều biểu hiện, cô vẫn luôn che dấu nội tâm không hề vui vẻ của mình, anh muốn biết lý do làm cô không vui.

Chung Tình chậm rãi nâng ánh mắt, nhìn anh, nhợt nhạt cười, nhưng nụ cười ấy lại khiến người ta cảm thấy bi thương, “Khi đó em còn trẻ, có nhiều chuyện không nghĩ ra, dễ rơi vào trạng thái cực đoan, nên bị bệnh. Em tìm Mike, vì muốn tìm một người để thổ lộ.”

Mạnh Tường nhìn nụ cười của cô, trái tim chùng xuống, cô vẫn nói dối.

“Chuyện của Chu Đồng chỉ là tai nạn, đó là sự thật, em không nên tự trách.” Mạnh Tường nhớ lại lời của Mike, máu chột vẫn là ở chỗ Chu Đồng.

“Đã chết thì là đã chết, không thể thay đổi được, còn chúng ta vẫn sống.” Nụ cười trên mặt cô càng tươi hơn, nhưng hốc mắt lại đỏ lên, một giọt lệ rơi xuống, lăn xuống cằm cô.

Trái tim Mạnh Tường căng thẳng, anh cúi người về phía trước, đưa hai tay ôm chặt cô vào ngực.

“Đồ ngốc, bởi vì chúng ta vẫn còn sống, nên càng phải quý trọng hơn, sống cho thật tốt.” Mạnh Tường áp mặt vào tóc cô, dịu dàng an ủi.

Chung Tình nhẹ giọng nói, “Ngày ấy, em nghĩ Chu Minh cũng sẽ chết, đột nhiên nghĩ tới Chu Đồng, cảm giác lúc ấy

Mạnh Tường nhẹ nhàng vỗ lưng cô, rồi chậm rãi buông ra, “Tiểu Tình, chuyện của Chu Minh cũng không liên quan đến em, đó là tai nạn.”

Chung Tình gật gật đầu, sâu kín nói: “Con người thật sự rất yếu ớt, trải qua không biết bao nhiêu tai nạn.”

“Tiểu Tình, anh....” Mạnh Tường nâng mặt cô, ngón cái khẽ lau nước mắt cho cô, ánh mắt sâu thẳm, ngực Chung Tình căng thẳng, mở miệng trước, “Chu Minh cầu hôn em.”

Tay Mạnh Tường khựng lại một chút, sắc mặt trắng xanh, mở to mắt nhìn cô. Chung Tình chậm rãi rời ra, “Ngày mai bố mẹ hai bên sẽ gặp nhau.”

Mạnh Tường cảm thấy dạ dày quặn lên, câu nói ấy như vang vọng trong đầu. Anh nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi một câu, “Em đồng ý?”

Chung Tình không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu.

Mạnh Tường nghe thấy tiếng răng bị cắn đến nghiền nghiền, “Em yêu anh ta chứ?”

Chung Tình không gật cũng không lắc, “Anh ấy rất tốt, trong thời khắc nguy hiểm như vậy lại che trước mặt em, em nên thấy đủ.”

“Nhưng hôn nhân không phải là báo đáp, nếu em không yêu anh ta, sau này sẽ không hạnh phúc.” Mạnh Tường cảm thấy mình có chút đáng sợ, lúc này còn phần nộ đến cực điểm, bây giờ nháy mắt đã trở nên lạnh băng, giống như một người đã mất tất cả, có thể sử dụng giọng điệu bình tĩnh để thảo luận vấn đề này.

“Tình yêu có thể từ từ bồi dưỡng.” Chung Tình nhẹ nhàng nói.

“Vậy vì sao lúc trước không chịu chấp nhận anh?”

“....”

“Em tình nguyện thương tổn anh, cũng không nguyện ý tin là anh yêu em.”

“Mạnh Tường, lúc ấy chúng ta đều còn nhỏ.”

“Còn bây giờ? Chúng ta đều đã trưởng thành rồi, nếu anh nói, anh vẫn còn yêu em, em có thể chấp nhận anh không?”

“....”

“Vẫn không được à?”

“Chúng ta không thể.”

“Vì Chu Đồng à? Hay vì lời hứa hẹn của em với cậu ấy?” Giọng Mạnh Tường lạnh như băng, nghiêm khắc chất vấn.

Chung Tình cắn môi, không nói gì.

“Em cảm thấy chuyện của Chu Đồng là do chúng ta mà ra, cho nên, em không tha thứ cho anh, cũng không tha thứ cho chính mình. Em trực xuất chính bản thân mình, để mình bị thương và tự trách, cho đến khi không thể không tìm Mike để điều trị.” Mạnh Tường lạnh lùng nhìn cô, vạch trần mọi bí mật trong lòng cô, không cho cô tránh né.

Chung Tình chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh, “Mạnh Tường, chúng ta đều đã thay đổi, không còn là những đứa trẻ không hiểu chuyện nữa. Có một số việc, đã xảy ra thì nhất định phải chấp nhận gánh vác hậu quả. Chu Minh đối xử với em rất tốt, em cũng không muốn tiếp tục sống cô đơn nữa.”

Mạnh Tường im lặng nhìn cô, chậm rãi ngồi xuống ghế, bộ dáng ủ rũ khiến người ta nhìn cũng cảm thấy đau đớn, nhưng Chung Tình vẫn thờ ơ.

“Vậy vì sao em lại đi Mĩ, vì sao phải giúp anh?” Anh không tin cô vất vả bên ba như vậy chỉ vì coi anh là bạn tốt.

“Mạnh Tường, em nợ anh rất nhiều. Bao năm qua, anh vẫn luôn chăm sóc cho hai bác Chu, còn.... Năm ấy em tổn thương anh như vậy, em thật sự rất muốn nói với anh một câu xin lỗi.” Chung Tình khó khăn nói.

Mạnh Tường nhìn vẻ áy náy trên mặt cô, trái tim như bị dao cứa một nhát thật sâu, dòng máu trào ra, cảm thấy đầu óc mơ màng, mọi cảm giác phần hận đâm thẳng vào đầu. Cô đối với anh chỉ như vậy thôi sao? Sự chờ đợi của anh đối lại chỉ là một câu xin lỗi của cô sao?

Mạnh Tường cắn chặt răng, nhìn thẳng vào cô. Khi Chung Tình nghĩ anh sẽ nổi giận, thì anh lại chậm rãi, lạnh lùng mở miệng: “Giờ đây em còn tổn thương anh tàn nhẫn hơn năm đó.”

Thân thể Chung Tình run lên, “Mạnh Tường, em không đáng để anh phải như vậy.”

Mạnh Tường chậm rãi đứng dậy, xoay người, nhưng không rời đi ngay, giọng nói vô lực vang lên, “Đối với em.... Tất cả đều đáng.” Nói xong, anh đi thẳng ra khỏi phòng.

46. Chương 46: Tâm Sự

Khi cửa phòng rầm một tiếng khép lại rồi cuộc trào ra khỏi khóe mắt Chung Tình.

Cô đã không còn là Chung Tình ở trong lòng anh nữa.

Đêm hôm ấy, Chung Tình run rẩy ngồi trong bóng tối. Sau khi về nước, đây là lần đầu tiên cô tắt đèn, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, mở to mắt ngồi trên giường không ngủ.

Mọi ký ức giống như đoạn phim quay chậm hiện lên trong đầu, sự kinh hãi và ác ma dưới đáy lòng sống lại, cô lại nhìn thấy một Chung tình dữ tợn và đáng ghét năm đó.

Năm ấy, sau khi Chu Đồng xảy ra tai nạn, mọi phần nộ, đau đớn, tức giận, Chung Tình đều chuyển lên người Mạnh Tường. Cho rằng vì anh công kích và cố ý lừa gạt nên mới hại Chu Đồng xảy ra chuyện. Vì vậy, cô oán hận Mạnh Tường, thậm chí cố ý câu dẫn anh, để anh bị người lớn hai nhà trách phạt. Sau đó lại trở nên lạnh nhạt với anh.

Cho đến một ngày, khi cô lật lại nhật ký của Chu Đồng, mới nhận ra sau mấy trang trắng có một đoạn nhật ký khác. Tối bây giờ, cô vẫn còn nhớ rõ những dòng chữ ấy.

Nhìn vẻ thẹn thùng của cậu, lòng mình đau như dao cắt. Cậu hỏi mình từng có cảm giác này chưa, mình trầm mặc, nhưng trong lòng lại muốn gào lên, mình đã có cảm giác này từ rất lâu rồi. Khi cậu tới gần mình, mình cảm thấy khó thở, tim đập nhanh, trong đầu óc đều là mùi hương của cậu. Mà hôm nay, cậu lại nói với mình, cậu có cảm giác này đối với anh ta. Chỉ cần anh ta nhìn cậu hoặc tới gần, cậu lại cảm thấy không bình thường, trái tim không nghe lời đập nhanh như cảnh báo cậu phải cẩn thận, đúng, nó đang cảnh báo cậu, không được thích anh ta, không được say mê anh ta. Dù cậu không nói, nhưng mình biết cậu đang nhắc đến Mạnh Tường, người mà ngày nào cậu cũng kêu là bá đạo. Rốt cuộc chuyện mình lo lắng nhất cũng đã xảy ra, cậu bắt đầu ý thức được lực hấp dẫn của anh ta đối với cậu, cậu có chút thích anh ta, đúng không?

Có trời mới biết, khi nhìn cậu đỏ mặt nói ra cảm giác trong lòng, trái tim mình giống như bị một con thú cắn nuốt, tên của nó là đổ kỵ. Trước đây, mỗi lần thấy hai người cãi nhau, nghe cậu oán giận, chán ghét anh ta, thật ra mình rất vui, bởi vì trong lòng cậu, anh ta không hoàn mỹ, có thể làm cho cậu bỏ qua anh ta.

Cậu nói ngày mai sẽ đi leo núi, mình rất chờ mong, nếu mình bày tỏ với cậu trước, liệu có thể làm cậu suy nghĩ lại không? Mình chưa bao giờ nói với cậu, thật ra, mình rất sợ leo núi, vì mình có chứng sợ độ cao, mỗi lần leo núi, hai chân không tự chủ được mà run rẩy, nhưng lại không muốn để cậu coi thường. Hơn nữa, mỗi lần nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại của cậu, mình sẽ không sợ hãi nữa. Mình rất thích cảm giác nắm tay cậu chậm rãi đi lên trên cao, cảm giác này giống như nắm một viên kẹo đường trong tay.

Mình hy vọng cậu có thể vĩnh viễn nắm tay mình, ở bên cạnh mình, quên đi cái tên Mạnh Tường đáng ghét kia.

Sau khi đọc xong, cả người Chung Tình như rét run, Chu Đồng có chứng sợ độ cao. Thì ra ngày đó, Chu Đồng vốn định nhân dịp leo núi bày tỏ với Chung Tình, ít nhất cũng sẽ cạnh tranh công bằng với Mạnh Tường, nhưng không ngờ, vì muốn đi xem phim với Mạnh Tường mà Chung Tình quên mất lời hẹn. Trong thời khắc ấy, nhất định cậu ấy sẽ cho rằng Chung Tình đã lựa chọn Mạnh Tường. Vì vậy, Chu Đồng mất mát đi lên núi. Kết quả là, bi kịch đã xảy ra.

Chung Tình giật mình, người chịu trách nhiệm lớn nhất với tai nạn của Chu Đồng không phải Mạnh Tường mà chính là mình! Cô mới là hung thủ hại chết Chu Đồng! Vì cô kiên quyết muốn Chu Đồng đi leo núi giảm béo, nhưng lại nói với cậu ấy mình có tình cảm với Mạnh Tường. Tuy ngày ấy cô không nói rõ là Mạnh Tường, nhưng Chu Đồng hiểu cô như vậy, nhất định sẽ đoán ra.

Mỗi lần Chung Tình nhìn thấy Mạnh Tường lại cảm thấy sợ hãi và hối hận, rồi né tránh. Từ sau ngày đó, đêm nào cô cũng nằm mơ, nhưng dù cô cố gắng thế nào cũng không thể mơ thấy Chu Đồng. Ngược lại luôn mơ thấy Mạnh Tường, mơ thấy anh từ nhỏ đến lớn đều bắt nạt cô, sau đó lại yêu thương chiều chuộng cô, ở trong mơ, cô luôn miệng gọi anh Tường Tường. Cô còn liên tục mơ thấy cảnh tượng buổi chiều ấy. Ngày hôm đó, không biết Mạnh Tường và cô nói chuyện gì ở phòng giáo viên, đột nhiên có người đi vào. Họ vội trốn sau vách ngăn, thì thấy hai người bên ngoài hành vi ám muội. Mặt cô và Mạnh Tường đều đỏ ửng. Sau khi hai người đó rời đi, họ vẫn không nói gì. Lúc khuôn mặt Mạnh Tường từ từ đưa lại gần, tim cô đập mạnh, quên cả hô hấp, nhưng Mạnh Tường còn chưa kịp chạm vào cô, thì bên ngoài vang bống lên tiếng gọi lớn, khiến cả hai bình tĩnh. Chờ người ngoài cửa đi xa, họ vội vàng rời khỏi phòng học. Đêm đó, Chung Tình mất ngủ. Cô cẩn thận hỏi Chu Đồng phản ứng đó của cô nghĩa là sao, Chu Đồng nói, trái tim cô đã rung động.

Hồi ấy, chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt bị thương của bác Chu, dì Chu, cô lại cảm thấy tội nghiệt của mình thật nặng nề. Nếu cô phát hiện tâm ý của Chu Đồng sớm hơn, sẽ không nói những lời này với anh, sẽ giấu cảm giác ấy thật kỹ ở đáy lòng, để duy trì mối quan hệ cân bằng giữa ba người. Nhưng mọi thứ đều không thể cứu vãn nữa, Chu Đồng đã chết, một người còn trẻ như vậy đã không còn trên đời nữa.

Ngày nào Chung Tình cũng sống trong sự tự trách, lại không dám nói cho ai biết, lúc đầu chỉ có vòng ôm của Mạnh Tường mới có thể khiến cô cảm thấy ấm áp. Cô rất muốn xin Chu Đồng tha thứ, nhưng từ sau khi chuyện ấy xảy ra, Chu Đồng chưa bao giờ xuất hiện trong mơ của cô, Chung Tình cảm thấy Chu Đồng đang muốn trừng phạt cô, anh từng nói không muốn thấy cô và Mạnh Tường ở bên nhau. Chính cô hại chết Chu Đồng, lại còn nằm trong vòng tay của Mạnh Tường, nhất định Chu Đồng sẽ không tha thứ cho cô!

Vì muốn né tránh Mạnh Tường, chạy trốn những giấc mơ ấy, cô đòi xuất ngoại. Cô nghĩ chỉ cần rời khỏi Mạnh Tường, cô sẽ có thể mơ thấy Chu Đồng. Nhưng không ngờ, ra nước ngoài, sự cô độc lại nhấn chìm cô vào bóng đêm vô tận. Không có người quan tâm, chứng mất ngủ của cô càng ngày càng nghiêm trọng, bắt đầu học hút thuốc, uống rượu, thậm chí vì muốn trị chứng mất ngủ, cô bắt đầu theo đám thanh niên nước ngoài hít thuốc. Cuối cùng, cô còn hút cả ma túy, mỗi ngày đều sống mơ mơ màng màng.

Khi Mạnh Tường đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, cô bị sự phẫn nộ của anh làm chấn động, nhìn thấy ánh mắt đau lòng ấy, cô biết rằng kẻ hư hỏng hiện giờ, đã không còn là thiên sứ trong lòng anh nữa. Cô cố ý nói những lời tàn nhẫn, để dập tắt mọi hy vọng trong lòng anh.

Quả nhiên, Mạnh Tường kiên quyết rời đi. Chung Tình giam lỏng tối, tự dần vặt bản thân, vì không dám cho bố mẹ biết, nên trong mấy ngày bố mẹ ở Mỹ cô trở nên ngoan ngoãn. Nhưng họ vừa đi, cô lại bắt đầu phóng túng.

Cô cứ như vậy mà vượt qua nửa năm đen tối, cho đến sáng sớm một ngày kia, khi cô tỉnh lại, nhìn thấy người bạn cùng phòng Jessica sùi bọt mép nằm trên ghế sofa, cô choáng váng. Jessica cũng giống cô, mơ mơ màng màng, lại hút ma túy quá liều. Chung Tình vô cùng sợ hãi, cô sợ mình cũng sẽ chết giống Jessica.

Cô đến gặp Mike. Dưới sự giúp đỡ của Mike, sự đau đớn, áy náy, những rối rắm nằm tận sâu đáy lòng dần dần được gỡ bỏ. Mike nói với cô, mơ thấy Mạnh Tường, chứng tỏ trong lòng cô, anh có vị trí rất quan trọng, có lẽ bởi vì anh vẫn tồn tại trong cuộc sống của cô. Mà không mơ thấy Chu Đồng, là vì sự áy náy trong nội tâm của cô, càng muốn gặp càng không được. Khi Mike thôi miên cô, Chung Tình lần nào cũng khóc mà tỉnh lại. Sau đó, bắt đầu yên bình ngủ.

Vì giúp cô từ bỏ thuốc phiện, Mike đã đưa cô đến tham dự các lớp học ở Trung tâm cai nghiện. Ở trong lớp,

cô được chia sẻ và giúp đỡ. Cô chia sẻ những chuyện mình đã trải qua với mọi người, cùng nhau cố gắng cai nghiện. Nửa năm sau, cô rút cuộc cũng hồi phục.

Mike biết dù ở bên ngoài cô đã hồi phục, nhưng trong lòng cô vẫn còn gánh nặng rất lớn. Anh giới thiệu cho cô rất nhiều công tác tình nguyện, lôi kéo cô đi du lịch khắp nơi, giúp đỡ ở các trung tâm cai nghiện. Alex là một trong số những công tử nhà giàu Chung Tình từng giúp đỡ. Bố mẹ Alex li dị, bố anh làm việc ột công ty bất động sản, công việc bận rộn nên không có thời gian quản lý Alex, mới mười bốn tuổi, anh đã cùng đám bạn sa vào ma túy. Chung Tình cùng Mike giúp đỡ, đưa anh trở lại với xã hội.

Chung Tình dần trở nên tích cực hơn, nhưng vẫn tránh chuyện của Chu Đồng, không nhắc đến Mạnh Tường. Mỗi khi Mike muốn cùng cô tâm sự, cô luôn lảng tránh. Cô cũng có một vài cuộc tình, nhưng người yêu của cô đều giống Chu Đồng, mập mạp, thành thật. Mike biết cô muốn tìm cách tha thứ cho bản thân, vì chính mình, và cũng vì Mạnh Tường.

Sau khi Mike kết hôn, anh khuyên Chung Tình nên trở về đối mặt. Suốt mười năm Chung Tình không dám hỏi đến Mạnh Tường, người nhà cũng cố ý không đề cập đến, nên cô không biết gì về tình hình gần đây của Mạnh Tường. Mike nói, nếu Mạnh Tường vẫn chưa kết hôn, cô nên thử xem, không nên tiếp tục đóng kín trái tim mình. Nhưng Chung Tình biết, mình không xứng với Mạnh Tường, cô chỉ muốn nhìn anh một chút thôi, được không?

Khi Chung Tình gặp Luyến Kinh, cô thật sự thấy yên tâm. Mỗi lần nhìn thấy Mạnh Tường, trong lòng cô lại không yên tâm như vậy, từng ánh mắt, nụ cười của anh vẫn ảnh hưởng đến cô. Nhưng nghĩ đến Chu Đồng, cô sẽ quay đầu, cô không thể tiếp tục ôm ảo tưởng. Cô và Mạnh Tường vĩnh viễn không thể ở bên nhau.

Chung Tình nhắc lại với chính mình, không được quay đầu. Cô chỉ có thể đi tiếp cùng với Chu Minh mà thôi.

Đêm nay, Chu Minh hẹn ở khách sạn Tụy Giang Nguyệt, lần đầu tiên cha mẹ hai bên chính thức gặp mặt.

Sau khi tan tầm, Chu Minh lái xe đến đón Chung Tình, rồi lại đến Chung gia đón Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm. Chung Tình nhìn bố mẹ, trong lòng chợt thấy cảm động, họ có vẻ hơi lo lắng.

Thật ra Chung Tình cũng có lo lắng, cô biết Phương Thục Anh không thích cô, cô cũng nói với Chu Minh sự lo lắng của mình. Chu Minh cười nói, tuy mẹ anh rất lợi hại, nhưng anh còn lợi hại hơn. Anh nói với mẹ, nếu không gặp mặt, anh sẽ giống như Chu Hoàn, cả đời sống độc thân. Phương Thục Anh đành thỏa hiệp, đồng ý gặp mặt.

Nghe xong Chung Tình chỉ có thể cười khổ, miễn cưỡng sẽ không vui vẻ gì. Chu Minh nắm tay cô an ủi, chỉ là mẹ chưa hiểu cô, ẹ anh một chút thời gian, sau sẽ tốt thôi.

Quả nhiên, sự lo lắng của Chung Tình không hề dư thừa. Trong phòng ăn, vẻ mặt của Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm rất thân thiện, luôn khen ngợi Chu Minh, ông Chu Hải Đào nhiều lắm, nhưng đối xử với Chung Tình rất hòa nhã. Chỉ có Phương Thục Anh, lời nói sắc bén, lại còn hỏi tuổi tác, cảm tình, thậm chí hỏi cả ngày sinh tháng đẻ của Chung Tình. Tiêu Tổ Tâm tuy không vui, nhưng vẫn thành thật trả lời. Phương Thục Anh ghi nhớ tất cả những điều này, còn cố ý nói, chuyện này rất quan trọng, về sau phải xem bất tự[7] có hợp không.

Rốt cuộc Chu Minh cũng lên tiếng, Phương Thục Anh phải ngừng lại. Sau đó, mọi người nói một chút chuyện linh tinh. Chung Tình nhìn vẻ mặt của bố mẹ, biết họ không thoải mái. May mà cuối cùng Phương Thục Anh cũng im lặng, mọi người đã bình an vô sự ăn xong bữa cơm.

Cơm nước xong, Chu Minh nói muốn đưa Chung Tình và bố mẹ cô về trước. Phương Thục Anh không vui, nói con trai quan tâm người khác, bố mẹ mình lại ném sang một bên. Chung Tình bảo Chu Minh không cần, cô và bố mẹ sẽ bắt taxi về.

Ra đến cửa khách sạn, họ chia tay nhau ra về.

Lên taxi, Chung Bình mở miệng nói: “Tiểu Tình, mẹ Chu Minh hình như không thích con lắm?”

Chung Tình cười khẽ, “Có lẽ bác ấy có chút hiểu lầm.”

“VẬY về sau sẽ có chút khó khăn, dù sao cũng là trường bối.” Chung Bình than nhỏ, mặc dù vậy, Tiểu Tình vẫn quyết tâm đến với Chu Minh, họ có chút không hiểu.

“Con biết.” Chung Tình gật gật đầu. Thật ra Phương Thục Anh cũng không xấu, chỉ là vì quá yêu thương con trai, hơn nữa cách nói chuyện cũng có chút không tốt. Chỉ cần Chung Tình và Chu Minh sống thật tốt, chắc bà cũng sẽ không can thiệp nhiều.

Vừa về đến nhà, đã nhận được điện thoại của Chu Minh. “Không giận

Chung Tình vừa vuốt tóc vừa nhận điện thoại, “Không giận.”

“Mẹ anh... thật ra bình thường không như vậy.” Chu Minh có chút áy náy.

“Không sao.” Cô không sao, dù sao giao tiếp với trường bối cũng không phải điểm mạnh của cô, cô không giận.

“Đừng lo, sau này chúng ta ở riêng, bình thường cũng ít gặp mặt.” Chu Minh lên kế hoạch.

Chung Tình lẳng lặng nghe anh nói, thỉnh thoảng đáp lại vài câu. Thật ra, khi ở Mĩ trở về, Chu Minh hỏi cô tại sao vội vã đi Mĩ, tuy cô nói bạn bên Mĩ xảy ra chuyện, nhưng cô biết Chu Minh không tin, chỉ là anh không hỏi thêm.

Chung Tình vốn tưởng rằng, sau đêm nói chuyện ấy, Mạnh Tường sẽ không để ý đến cô nữa. Nhưng không ngờ hai ngày sau, Mạnh Tường chủ động gọi cho cô nhắc tới chuyện tiền. Chung Tình bảo họ gửi tài khoản cho Alex, xác nhận tài khoản xong, Alex gọi điện báo cho cô. Chung Tình gọi điện thoại nói với Mạnh Tường, đã nhận được tiền. Cuối cùng Mạnh Tường nói muốn cảm ơn cô, mời cô và Chu Minh đi ăn cơm, cũng là để chúc mừng họ.

Chung Tình ngừng một chút, nói gần đây hơi bận, chờ rảnh rồi tính. Mạnh Tường trầm mặc vài giây rồi hỏi: “Tiểu Tình, chẳng lẽ chúng ta bây giờ ngay cả là bạn cũng không được sao?”

Chung Tình kiên quyết: “Thật sự là em hơi bận, tối nay phải đi gặp bạn của Chu Minh.” Chu Minh hẹn đồng nghiệp liên hoan, cũng coi như cảm tạ mọi người đến thăm anh, thuận tiện chính thức giới thiệu cô.

Mạnh Tường đành phải ảm đạm trả lời, “Vậy để lần sau đi.” Nói xong, ngắt điện thoại

Vài ngày sau đó, Mạnh Tường không gọi điện thoại tới nữa. Chung Tình nghĩ, vậy cũng tốt, cô thật sự không biết phải đối mặt với anh thế nào. Chờ một thời gian nữa, mọi người sẽ quên dần.

47. Chương 47: Buông Tay

Mấy ngày nay Chung Tình thật sự nhiều việc, tháng này phải xin nghỉ phép liên tục. May mà lãnh đạo cũng không làm khó cô, chỉ là công việc chất đầy như núi, suốt mấy ngày cô đều ở lại công ty tăng ca, đuổi kịp hạng mục. Mấy lần Chu Minh hẹn gặp, cô đều nói phải tăng ca, Chu Minh dị nghị, nói phụ nữ vất vả như vậy làm gì? Sau khi kết hôn, cô không cần đi làm, ở nhà hoàn thành chức vụ làm vợ là được. Chung Tình cười nói, ở nhà sẽ rất buồn. Chu Minh không chấp nhận, sau khi sinh con sẽ rất bận rộn. Cô cũng không còn trẻ nữa, kết hôn xong, anh muốn lập tức có con. Chung Tình không ngờ Chu Minh đã chuẩn bị kế hoạch như vậy, thật ra cô cảm thấy mình vẫn chưa chuẩn bị tốt để làm mẹ. Nhưng nghĩ đến Chung Duệ, họ kết hôn một năm đã có con. Có lẽ mọi gia đình bình thường đều như vậy, hơn nữa ông bà Chu có lẽ cũng muốn ôm cháu nội rồi.

Lại một buổi tối tăng ca, khi Chung Tình tắt máy tính, day day thái dương đau nhức, dọn ghế, nhìn qua văn phòng một lần nữa, xác nhận nguồn điện đã ngắt hết mới đóng cửa. Cô cầm túi xách, đến cạnh cửa, tắt điện, rồi khóa trái cửa ở phía ngoài ban công, còn kéo nhẹ để đảm bảo cửa đã được khóa chặt. Đêm nay, Chu Minh phải đi gặp khách hàng, dặn cô lái xe về cẩn thận, bên ngoài trời mưa.

Chung Tình chậm rãi ra ngoài, nhìn không gian toàn một màu đen, chỉ có ánh đèn le lói. Cô dò dẫm đi đến cửa lớn, sau đó cho thẻ vào ổ khóa. Cô đi về phía thang máy, nhấn nút xuống, nhìn thang máy chậm rãi đi lên.

Cô ôm túi xách vào ngực, cảm thấy đầu óc hỗn loạn, đang ngẩn người, di động vang lên.

Chung Tình lấy điện thoại ra, trờng mắt nhìn tên hiển thị trên màn hình, trái tim lại đập loạn xạ.

Điện thoại thông, giọng Mạnh Tường truyền đến, “Tiểu Tình, có ở nhà không?”

“Em còn ở công ty.” Đang nói, thang máy đến, Mạnh Tường nghe thấy tiếng Chung Tình đi vào thang máy.

“Sao lại muộn như vậy?” Anh có chút trách cứ.

“Vì xin nghỉ mấy ngày nên phải làm bù. Có việc gì à?” Giọng Chung Tình thản nhiên, trầm thấp.

“Tuần này có đến Chu gia không? Lâu rồi không đến.” Mạnh Tường áp chế lo lắng trong lòng, nói ra mục đích. Đột nhiên nghe thấy tiếng vang, Mạnh Tường kỳ quái hỏi, “Sao vậy?”

“Không có gì, di động báo hết pin. Thứ bảy này nếu rảnh, em sẽ đi.” Chung Tình nhìn lượng pin đã gần hết, tối qua quên không nạp.

Ở đầu bên kia, Mạnh Tường trầm mặc trong chốc lát rồi tiếp tục hỏi: “Em ăn cơm chưa?” Sự quan tâm đơn giản lại lộ ra ấm áp.

“Có ăn một chút.” Chung Tình dựa vào thang máy, nhìn biển báo chậm rãi thay đổi.

Từ giọng nói suy yếu của cô, Mạnh Tường nhận thấy sự mệt mỏi, “Tiểu Tình, đừng vất vả quá, thân thể sẽ không chịu nổi.”

Chung Tình hơi nhắm mắt lại, trái tim nhảy lên, “Em biết.” Anh vẫn luôn dùng sự chăm sóc đơn giản lặng lẽ quan tâm cô, cô biết, nhưng không có cách nào đáp lại.

Bên tai Chung Tình không ngừng vang lên tiếng nói của Mạnh Tường.

Đột nhiên một tiếng nổ “Ầm” vang lên, khiến thân thể cô chấn động. Thang máy đột nhiên tối đen, Chung Tình cầm di động, choáng váng.

Bên tai truyền đến tiếng nói lo lắng của Mạnh Tường, “Tiểu Tình, sao vậy? Tiếng gì vậy?”

Chung Tình nhìn ánh sáng duy nhất trong thang máy phát ra từ màn hình di động, cô cố gắng ngăn chặn sự sợ hãi, muốn làm cho giọng nói của mình bình thường một chút, nhưng khi phát ra lại yếu ớt như tiếng muỗi kêu, “Thang máy.... Ngừng...”

Mạnh Tường căng thẳng, vội bảo cô gọi cứu hộ, Chung Tình dùng điện thoại soi để tìm kiếm số điện thoại cứu hộ trên tường thang máy, tiếng bàn phím điện thoại liên tục vang lên, khiến cô cảm thấy sợ hãi, giọng Mạnh Tường cũng không ngừng truyền đến, “Tìm thấy chưa?”

Chung Tình không tìm được số điện thoại cứu hộ, chỉ nhìn thấy nút “Khẩn cấp” trên tường, cô ấn vào, nhưng không có phản ứng. Cô lại tiếp tục ấn, vẫn không có gì xảy ra, Chung Tình sợ hãi nói, “Không có phản ứng.” Đèn di động vụt tắt, Chung Tình sợ hãi kêu lên, “Mạnh Tường.”

“Tình Tình...” Tiếng kêu to của Mạnh Tường biến mất trong bóng tối, di động tắt nguồn.

Chung Tình rơi vào trong bóng đêm, giống như bị ai che mất ánh sáng, bối rối sờ lên tường thang máy, ấn nút khẩn cấp, nhưng không hề có phản ứng. Cô hoảng sợ đập lên cửa thang máy, “Có ai không? Cứu mạng, cứu mạng...” Cô không muốn bị nhốt ở đây, không muốn bị nhốt một mình trong bóng tối, làm ơn có ai đến đi! Mau lên! Cô khàn giọng gào lên, nhưng không gian vẫn tối om, không có

Chung Tình đập mạnh vào cửa thang máy, nhưng càng đập, lại càng cảm thấy sợ hãi, như có ma quỷ từ bốn phương tám hướng lao ra, lòng bàn tay co rút đau đớn, mồ hôi lạnh băng không ngừng chảy ra. Chung Tình run run sờ soạng di động, muốn khởi động lại máy. Ấn phím khởi động ba giây, di động sáng lên, Chung Tình vui mừng, cầu nguyện nó có thể bật lên được, nhưng tiếng chuông khởi động đầu tiên vừa vang lên, di động lại đen ngòm.

Chung Tình tiếp tục nhấn điện thoại, nhưng dù ấn như thế nào, nó cũng không sáng lên nữa. Cô yếu ớt trượt trên tường thang máy ngồi xuống sàn, cắn chặt tay, liều mạng muốn xua đi sự sợ hãi trong lòng, nhưng thân thể lại càng run rẩy lạnh lẽo.

Chung Tình nắm chặt điện thoại trong tay, lùi vào góc tường, nhắm hai mắt, không dám nhìn màn đêm trước mặt. Miệng không ngừng lẩm bẩm nhắc nhở, không sao, sẽ có điện nhanh thôi, không sao, nhưng chút dừng khí cuối cùng cũng bị bóng đen cướp mất, cho dù cô nguy trang thế nào, cô vẫn sợ bóng tối, chỉ cần ở một mình trong bóng tối, lỗ chân lông sẽ dựng thẳng lên như có cơn gió lạnh thổi qua, sự sợ hãi ẩn sâu trong lòng lại tự động thức tỉnh.

Chung Tình run run co người lại, liên tục thì thầm với chính mình, nhưng trong khối kim loại lạnh băng chỉ có tiếng cô vang lên. Trong đầu hiện lên một giấc mơ, người trong mơ không ngừng cười nhạo sự hèn mọn của cô. Cô nhìn thấy Chu Đồng cười quái dị ngoắc ngoắc cô, còn có gương mặt trắng bệch của Jessica, và chiếc đầu đầy máu của Chu Minh lao thẳng về phía cô. Cô kinh hoàng hét chói tai, nhưng chỉ phát ra giọng khàn khàn, trước mặt vẫn toàn là huyết nhục. Thân thể lại run rẩy, những chiếc răng nanh dường như phát ra tiếng cười khanh khách. Cô vùi đầu trong đầu gối, không ngừng thì thầm để tự an ủi chính mình. Trong ý thức, chỉ có khuôn mặt của Mạnh Tường vẫn ấm áp như vậy, đứng ở phía xa nhìn cô, cô gọi Mạnh Tường đừng đi, đừng rời khỏi cô. Không biết đã bao lâu, chỉ cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn, ý thức cũng trở nên mơ hồ, rốt cuộc cô hoàn toàn rơi vào bóng tối.

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, Âm ầm ầm.... Chung Tình hoảng hốt nghe thấy tiếng động, dần dần tỉnh lại, tiếng đập lớn vang lên bên cạnh, mơ hồ nghe thấy tiếng gọi, “Tình Tình, Tình Tình....” Chung Tình thanh cổ họng đáp lại, nhưng giọng nói chỉ yếu ớt như tiếng muỗi kêu, “Cứu mạng.”

Tiếng đập vẫn tiếp tục vang lên bên ngoài, “Tình Tình, trả lời anh đi, Tình Tình.” Ý thức của Chung Tình ngày càng mạnh hơn, Mạnh Tường, nhất định là Mạnh Tường, cô cố gắng đưa tay đập vào cửa, “Mạnh Tường, Mạnh Tường, em ở đây.” Cả người run run không có chút sức lực, cô chỉ có thể liên tục kêu lên, hy vọng anh nghe thấy.

Mạnh Tường nghe thấy tiếng cô đáp lại, “Cô ấy ở bên trong, nhanh lên, mau mở cửa đi. Tình Tình, đừng sợ, cửa sẽ mở ra ngay.” Mạnh Tường vừa an ủi cô, vừa giục người mở cửa.

Chung Tình cắn ngón tay, thì thầm gọi tên Mạnh Tường.

Rốt cuộc, khi ánh đèn chiếu vào, Chung Tình cảm thấy toàn bộ phổi như được thổi vào một luồng khí, sự sợ hãi cũng dần tan đi.

Tiếng Mạnh Tường truyền đến trở nên rõ ràng hơn, “Tình Tình, em ở đâu?” Mạnh Tường không nhìn thấy cô, Chung Tình khóc gọi: “Mạnh Tường.”

Mạnh Tường dùng hai tay mở toang cửa. Khi ánh đèn pin của bảo vệ dừng lại ở góc thang máy Chung Tình ngồi, Mạnh Tường mới buông lỏng một chút, anh kích động kêu to: “Tình Tình.” Vì thang máy kẹt giữa hai tầng, Mạnh Tường chỉ có thể cúi xuống, vươn tay về phía cô, “Tình Tình, nắm lấy tay anh.”

Chung Tình cố gắng đứng lên, nhưng hai chân mềm nhũn, căn bản không thể đứng được, cô khóc nói: “Em.... Em không động đậy được.”

Mạnh Tường lo lắng, xoay người chen vào trong thang máy. Sau đó vọt tới góc, ôm cô vào lòng, “Đừng sợ, đừng sợ, anh ở đây.” Trời ạ, cả người cô lạnh như băng, tay chân lạnh cóng, cả mặt toàn nước mắt. Mạnh Tường ôm cô, đi đến cạnh cửa, sau đó dùng sức nâng cô, để bảo vệ ở trên kéo

Bảo vệ nắm tay Chung Tình, dùng sức kéo cô ra ngoài. Mạnh Tường liên tục nói: “Cẩn thận.” Nhìn Chung Tình bình yên đi ra ngoài, anh mới xoay người nhặt túi xách và di động của cô, để bảo vệ kéo anh ra khỏi thang máy.

Bảo vệ cầm đèn pin soi vào thang máy, báo cáo tình huống về trung tâm.

Mạnh Tường ôm chặt Chung Tình đang hoảng sợ, đau lòng vỗ vỗ lưng cô, “Ổn rồi, không sao đâu.” Chung Tình vừa khôi phục lại từ trong hoảng sợ, òa khóc giống như một đứa trẻ. Mạnh Tường vẫn tiếp tục an ủi cô.

Bảo vệ đưa họ đến một thang máy khác để đi xuống tầng, Chung Tình vẫn nắm chặt áo Mạnh Tường, nhất quyết không chịu vào thang máy. Mạnh Tường đành phải ôm cô đi lối cầu thang thoát hiểm.

May mà thang máy dừng ở khoảng giữa tầng sáu và tầng năm. Mạnh Tường ôm cô đi xuống bằng lối cầu thang thoát hiểm, đến mỗi tầng anh lại bật đèn cầu thang, để ánh sáng lan tỏa khắp nơi. Chung Tình vui mặt trong lòng anh, nhẹ nhàng thở ra.

Mạnh Tường liên tục nói chuyện với cô, muốn giảm bớt sự sợ hãi của cô. Chung Tình nghe thấy giọng Mạnh Tường, dần cảm thấy an tâm.

Hai người nhanh chóng đến đại sảnh ở tầng một. Bảo vệ ở dưới tầng nhìn thấy họ đi xuống, vội vàng hỏi tình trạng của Chung Tình. Chung Tình cảm môi không nói gì, Mạnh Tường lớn tiếng chỉ trích họ không làm tốt công tác bảo vệ. Vì sao thang máy kẹt ở trên, báo động không có tác dụng, lại cũng không có ai biết. Anh tức giận nói nhất định sẽ kiến nghị lên ban quản lý trung tâm.

Bảo vệ vội vàng nhận lỗi, đây thật sự là sơ sót của nhân viên. Lần này họ nhất định sẽ xử lý thật nghiêm, đối với chuyện Chung Tình không khỏe, họ sẽ chịu trách nhiệm tiền thuốc m

Mạnh Tường lạnh lùng trừng mắt nhìn họ, nói đương nhiên họ phải chịu tất cả trách nhiệm, sau đó ôm Chung Tình đi ra.

Mạnh Tường cho Chung Tình vào trong xe, thắt dây an toàn rồi đóng cửa.

Nhìn trên mặt Chung Tình còn vệt nước mắt, anh đau lòng lấy khăn giấy lau cho cô. Chung Tình mở to đôi mắt trống rỗng, thở mạnh, Mạnh Tường vươn tay kéo cô vào ngực, “Đừng sợ, không sao đâu.” Anh biết cô sợ tối, nhưng không ngờ lại sợ đến vậy.

Lúc anh biết thang máy xảy ra chuyện, theo bản năng chạy ra khỏi văn phòng. Bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới công ty cô, sợ cô ở bên trong không thở được, anh cũng lo cô sẽ sợ hãi. Anh không biết mình đã vượt bao nhiêu đèn đỏ, chỉ biết anh đã chạy rất nhanh. Khi anh rống giận bảo vệ của tòa nhà có biết thang máy hỏng hay không, bảo vệ bị sự giận dữ của anh làm cho ngầy ngời. Họ vội đi xem hệ thống theo dõi thang máy, phát hiện có một máy theo dõi ngừng hoạt động, ần ần nửa ngày mới lấy lại được hình ảnh, sau khi xem xác định thang máy dừng ở tầng sáu. Họ vội vã chạy lên, gõ cửa nửa ngày mới nghe thấy tiếng đáp lại. Khi Mạnh Tường nghe thấy tiếng nói suy yếu của cô vang lên, trái tim bóp chặt mới buông ra một chút, Tiểu Tình vẫn còn ở bên trong.

Mạnh Tường buông Chung Tình ra, khởi động xe, rời đi.

Mạnh Tường biết Chung Tình cần thời gian để bình phục, anh cho xe chạy đến bờ sông. Anh xuống xe mua hai chai nước chanh nóng, nhét một chai vào tay cô, Chung Tình run run không cầm được, Mạnh Tường dùng tay bao lấy tay cô, nhẹ giọng nói: “Uống một chút đi.”

Chung Tình run rẩy đưa lên môi, cảm giác ấm áp tràn vào lòng, lại tiếp tục uống thêm một ngụm. Hơi nóng phủ lên mắt, hốc mắt lại đỏ lên.

Mạnh Tường vuốt vuốt những sợi tóc hỗn loạn của cô, giọng nói nhẹ nhàng, “Bà vẫn còn sợ bóng tối sao?”

Chung Tình theo bản năng gật đầu, tay cầm chặt lon nước, cảm thụ hơi ấm xuyên qua lòng bàn tay đến các nơi trong cơ thể. Lúc này cô thật sự cảm thấy rất lạnh, lạnh từ trong lòng đến đầu ngón tay, run run không ngừng được.

Mạnh Tường vươn tay ôm cô vào ngực, cô hơi lùi lại, trên đỉnh đầu truyền đến giọng anh, “Đừng động đấy.” Chung Tình nhắm mắt, dựa vào lòng anh, cảm nhận hơi ấm của anh truyền đến.

Mạnh Tường ôm cô, vẫn không nhúc nhích. Trong xe tràn ngập mùi hương nước chanh, còn có sự an bình thần nhiên.

Không biết qua bao lâu, Chung Tình mở mắt ra, chậm rãi tránh khỏi vòng tay anh, ngồi thẳng lên. Vẻ mặt hối hận, càng muốn tạo khoảng cách với anh, lại càng dấy dưng không rõ, cô nên làm sao bây giờ?

Mạnh Tường nhìn khuôn mặt đầy vẻ xấu hổ của cô. Anh than nhẹ, “Em không cần phải lo lắng. Anh không muốn những lời của anh làm em rời xa anh, chúng ta vẫn là bạn, đúng không?”

Chung Tình cúi đầu, gật gật.

Mạnh Tường dùng tay xoa xoa đầu cô, cười nói: “Lúc này em im lặng, làm anh thật sự rất lo lắng, anh sợ em đã xảy ra chuyện, nhưng cũng rất vui khi nghe thấy em gọi tên anh. Tiểu Tình, anh hy vọng em có gì khó khăn sẽ nhớ đến anh.”

Chung Tình vẫn cúi đầu, không dám ngẩng mặt, bởi vì lời nói của anh khiến trái tim cô nhảy lên, chớp mũi và hốc mắt đều đau đớn. Cô cúi đầu nói một câu, “Em xin lỗi.” Em xin lỗi, Mạnh Tường, không nên tốt với em như vậy, sẽ càng làm em khó xử.

Mạnh Tường nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cô, rồi buông tay, giọng nói trầm trầm, chậm rãi vang lên, “Tiểu Tình, thật ra đêm nay tìm em, là có chuyện muốn nói. Mấy ngày nay anh đã nghĩ rất nhiều, nghĩ đến mười năm qua em đã gặp biết bao chuyện không vui, là vì em không thể rũ bỏ quá khứ, anh cũng vậy. Anh vẫn luôn tin rằng chúng ta nhất định là một đôi, tin tưởng chắc chắn một ngày nào đó em sẽ quay đầu tìm anh. Nhưng anh đã không nghĩ đến, tình cảm của anh là nguồn gốc những nỗi đau khổ của em. Nếu năm đó chúng ta không ngang bướng, có lẽ nhiều chuyện đã không xảy ra.” Anh thật sự suy nghĩ rất nhiều, nếu tình yêu của anh làm cô đau khổ, anh tình nguyện tự mình gánh chịu. Chỉ cần cô hạnh phúc, chỉ cần cô có thể quên đi mọi thứ, anh nguyện ý buông tay.

Mạnh Tường nhìn vai cô co rúm, anh vươn tay giữ lại, “Tiểu Tình, đừng tự trách về chuyện của Chu Đồng nữa, anh tin rằng cậu ấy cũng hy vọng em hạnh phúc, mọi người đều hy vọng em hạnh phúc.” Chu Đồng, đây là người vĩnh viễn không thể thay thế trong lòng Tình Tình, rốt cuộc anh cũng chịu thua.

Chung Tình cúi đầu không nói, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, ướt đầm.

Mạnh Tường nhìn cô thật lâu, giọng nói có chút nghẹn ngào, “Nếu Chu Minh bắt nạt em, nhất định phải nói với anh, anh ta không cao bằng anh, nhất định không đánh lại được anh.” Chung Tình chỉ cảm thấy đầu vai đau nhức, trái tim cũng đau đến mức không thở được. Mạnh Tường, em xin lỗi, nếu anh không yêu em, anh sẽ hạnh phúc hơn.

Mạnh Tường thương xót hôn nhẹ ở thái dương cô, động tác nhẹ nhàng này lại khiến lòng cô chấn động, rốt cuộc cô cũng không kìm nén nổi, khóc thành tiếng, “Mạnh Tường.” Mọi áy náy và cảm động theo nước mắt tràn ra.

Mạnh Tường nhắm mắt lại, dùng sức ôm lấy cô. Có lẽ đây là lần cuối cùng anh có thể ôm Tình Tình, cứ để anh ôm thật chặt một lần. Tình Tình, cho dù về sau người ở bên cạnh em là ai, xin hãy để cho anh một vị trí thật nhỏ, để anh có thể im lặng bảo vệ cho em. Anh vĩnh viễn sẽ là Tường Tường của em.

Thở sâu một hơi, anh nhẹ nhàng buông cô ra. Đợi lâu như vậy, nhớ lâu như vậy, cuối cùng vẫn là nhẹ nhàng buông tay. Có lẽ đây là vận mệnh của anh và Chung Tình. Từng tin tưởng vững chắc, không chút nghi ngờ, sau khi nhìn thấy Chung Tình khổ sở như vậy, rốt cuộc anh cũng hiểu ra, mọi thứ đều chỉ vì anh nhất quyết làm theo ý mình mà thôi. Chu Đồng, Chung Tình và anh, mối quan hệ của ba người đã dừng lại từ mười năm trước. Từ khi Chu Đồng chết, họ đã không thể quay đầu lại, anh cũng mất đi quyền yêu thương cô. Nếu chỉ có thể làm bạn, vì sao không mỉm cười để cô hạnh phúc? Anh không nghĩ đến sự rối rắm thống khổ của cô, đã quen với việc một mình hoài niệm, thì cứ tiếp tục hoài niệm như vậy đi. Tình Tình, anh yêu em, nên không muốn quên em.

Đêm đó, Mạnh Tường và Chung Tình ở trong xe nói chuyện rất lâu, không có tình yêu, chỉ có tình bạn.

48. Chương 48: Ăn Cơm

Chung Tình và Chu Minh đã bắt đầu chuẩn bị cho hôn lễ, chụp ảnh áo cưới, lên kế hoạch tổ chức tiệc. Nhưng gần đây Chu Minh có chút phiền não, mẹ luôn luôn lải nhải bên tai anh, nói anh nên tìm người khác, Chung Tình không hợp với anh, khiến anh rất lo lắng. Chu Minh không cho là đúng, nói không tin. Phương Thục Anh không cam lòng, bà nghe thầy tướng số nói nếu Chu Minh lấy Chung Tình, sẽ không tốt cho Chu Minh. Bà nghĩ đến chuyện vì đi đón Chung Tình mà Chu Minh xảy ra tai nạn, lại tin không chút nghi ngờ vào điều này. Bà âm thầm đến hàng xóm Chu gia hỏi thăm về Chung Tình, hàng xóm lại nói không biết nhiều, chỉ biết cô ta luôn ở nước ngoài, mới về nước năm ngoái. Phương Thục Anh đi tìm Chu Minh xác nhận, Chu Minh nói đúng vậy.

Phương Thục Anh càng cảm thấy kỳ quái, đi du học sao lại lâu như vậy? Nếu ở nước ngoài phát triển tốt, thì về nước làm gì? Bà quyết định phải điều tra Chung Tình thật kỹ, bà không tin Chung Tình ở nước ngoài sống tử tế, bà không muốn con mình phải chịu thiệt.

Mạnh Tường giải quyết xong vấn đề tài chính của công ty, bắt đầu xử lý đến đám người Dương Bản Vũ. Đối với việc Lâm Xa và Phương Phương sử dụng con dấu của công ty để sửa hợp đồng, anh đã phớt lờ cho luật sư Chu. Hai người kia vì sợ hãi nên cũng khai ra chủ mưu là Dương Bản Vũ. Công ty Tự Thành tra ra việc Dương Bản Vũ muốn nuốt khoản ông ta hoàn lại, nếu không sẽ báo lên cảnh sát. Rất nhanh, hai phía đều hướng vào Dương Bản Vũ, ông ta không chạy thoát được.

Mạch Dịch Nam về biết được việc này, cũng chỉ lắc đầu, thật không ngờ chỉ vì một chút lợi mà Dương Bản Vũ làm đến bước này. Mạch Dịch Nam để Mạnh Tường toàn quyền xử lý, quét thật sạch, phòng ngừa những chuyện như vậy lại xảy ra.

Luyến Kinh và bạn trai từ Bắc Kinh về, biết Chung Tình sẽ kết hôn, Luyến Kinh giật mình hỏi Mạnh Tường chuyện gì xảy ra. Mạnh Tường thản nhiên nói, “Anh không may mắn như em.” Luyến Kinh nói muốn đi tìm Chung Tình, bị Mạnh Tường giữ lại, “Chỉ cần cô ấy vui là được rồi.” Luyến Kinh trừng mắt nhìn Mạnh Tường, nửa ngày không nói gì. Cô chưa bao giờ thấy ai ngốc nghếch như anh, Mạnh Tường lại chỉ mỉm cười.

Luyến Kinh đau lòng dùng sức ôm Mạnh Tường, cho người đàn ông ngốc này một cái ôm là việc duy nhất cô có thể làm. Không đến mười giây, cô đã bị một người kéo ra, vừa quay đầu lại đã thấy một hũ dấm chua tối tăm trừng mắt nhìn cô, “Anh ta không cần sự an ủi của em.” Luyến Kinh tức giận đến giơ chân, Mạnh Tường lại nở nụ cười. Người đàn ông này đối với Luyến Kinh có dự vọng chiếm giữ rất mạnh.

Bạn trai Luyến Kinh vươn tay ra, “Kì Viễn” Mạnh Tường cười cầm lấy, “Mạnh Tường.” Hai người đàn ông chính thức gặp mặt.

Luyến Kinh đề nghị hẹn Chung Tình và bạn trai cô đi ăn tối, Mạnh Tường gật đầu đồng ý. Luyến Kinh gọi điện cho Chung Tình, Chung Tình nghe nói bạn trai của cô đã trở lại, vội vàng đồng ý.

Buổi tối, năm người gặp mặt. Sau khi giới thiệu, hai đôi tình nhân ngồi ở hai bên bàn, Mạnh Tường ngồi ở giữa.

Lúc đầu, ba người đàn ông tán gẫu chuyện công việc, Luyến Kinh và Chung Tình nói chuyện về tình hình gần đây. Đến giữa bữa ăn, Luyến Kinh muốn đi toilet, kéo Chung Tình

Hai người vào toilet, lúc trở lại nơi rửa tay ở khoảng giữa nhà vệ sinh nam và nữ, Luyến Kinh nhìn Chung Tình qua gương, mở miệng, “Vì sao không cho Mạnh Tường một cơ hội?”

Chung Tình giật mình, khoe miệng mỉm cười, “Chúng tôi làm bạn cũng rất tốt.”

“Tôi còn nghĩ rằng hai người có thể ở bên nhau. Cô vì anh ấy mà bay đến Mỹ, vì sao lại không chịu chấp nhận anh ấy?” Luyến Kinh vừa lau tay vừa nhìn Chung Tình, đôi khi cô thật sự không hiểu, Mạnh Tường đã đủ khổ sở rồi, thì ra Chung Tình cũng ngốc giống như anh.

Chung Tình nhận khăn tay Luyến Kinh đưa, “Luyến Kinh, có rất nhiều chuyện cô không hiểu.” Cô và Mạnh Tường, giữa hai người có rất nhiều chuyện ngăn cách.

“Đúng, tôi không hiểu. Tôi không hiểu tại sao Mạnh Tường đợi đến mười năm, lại nhận được kết quả này!” Luyến Kinh trừng mắt nhìn cô, vẻ mặt không thể tin. Nếu có một người đàn ông chờ mình như vậy, cô nhất định sẽ quay đầu trở lại bên anh ta. Hạnh phúc lớn nhất của phụ nữ không phải là tìm được một người đàn ông yêu mình sao?

Chung Tình đi lại, kéo tay Luyến Kinh, mỉm cười, “Tôi vốn nghĩ rằng cô có thể mang lại hạnh phúc cho anh ấy.” Nếu Luyến Kinh có thể ở bên Mạnh Tường, cô sẽ yên tâm hơn.

Luyến Kinh nhìn vẻ đau thương thản nhiên trong mắt Chung Tình, lời nói đến bên miệng, rốt cuộc không thể thoát ra ngoài. Cô nắm lại tay Chung Tình, hạnh phúc của Mạnh Tường, ngoài người con gái này ra có lẽ không ai có thể làm được.

Chung Tình cùng Luyến Kinh đi về phòng ăn. Chu Minh không có ở đây, Chung Tình kỳ quái hỏi, “Chu Minh đâu?”

“Đi toilet.” Mạnh Tường

Chung Tình và Luyến Kinh nhìn nhau, sắc mặt thay đổi. Chung Tình nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, tiếp tục ăn.

Chỉ chốc lát sau, Chu Minh đã trở lại, ngồi vào bàn.

Chung Tình mỉm cười với anh, Chu Minh mỉm cười đáp lại.

Mọi người tiếp tục vừa nói chuyện phiếm vừa dùng cơm. Luyến Kinh có chút cổ quái, liên tục nhìn về phía Chu Minh, Chu Minh thì không ngừng nâng chén mời rượu Mạnh Tường và Kỳ Viễn, Chung Tình khuyên anh uống ít một chút, Chu Minh nói hôm nay rất vui, không sao. Nói xong, lại nâng chén muốn mời Mạnh Tường. Chung Tình giữ chặt tay anh, “Chu Minh.” Chu Minh nhìn cô, dùng tay kéo cô đứng lên, giơ chén rượu về phía Mạnh Tường, “Mạnh Tường, tôi biết cậu và Chung Tình là bạn tốt, chúng tôi mời cậu một chén.” Chung Tình nhìn Mạnh Tường lo lắng, bệnh dạ dày của anh mới khỏi, không thể uống rượu.

Mạnh Tường cũng đứng dậy, giơ chén rượu, cười nói: “Tôi cũng chúc hai người hạnh phúc.” Nói xong, uống hết chén rượu trước.

Chu Minh nâng khoe miệng cười, uống một hơi cạn sạch, “Cảm ơn lời chúc phúc của cậu.” Mạnh Tường mỉm cười gật đầu, buông chén định ngồi xuống.

Chung Tình nhìn hai người đã uống xong, muốn ngồi xuống, nhưng bên hông bỗng bị giữ chặt, cô nhìn về phía Chu Minh. Anh đột nhiên cúi mình, tự nhiên hôn cô!

Chung Tình trừng mắt, theo bản năng đẩy anh ra, lại nhìn thấy sự tối tăm chột lóe lên trong mắt anh. Chung Tình dùng tay cào cào tóc, ba người ở đây đều nhìn hai người đến ngây ngẩn. Sắc mặt Luyến Kinh biến đổi, mở to mắt nhìn Chu Minh, Chu Minh lại nở nụ cười, nhìn về phía Mạnh Tường, “Tôi rất vui.” không nhìn anh, chỉ nhìn Chung Tình, sắc mặt không chút thay đổi.

Chung Tình và Chu Minh ngồi xuống ghế, Chu Minh cầm tay cô, “Chung Tình là một cô gái tốt.” Trên mặt lộ vẻ đắc ý. Mạnh Tường khẽ nâng mắt, cầm chén rượu uống một hơi cạn sạch. Mọi người đều trầm mặc, vẫn là Chung Tình cười nhẹ, bảo mọi người tiếp tục ăn, không nên uống quá nhiều.

Chu Minh nắm tay, nhìn thẳng vào mắt cô, “Anh rất tỉnh táo.” Chung Tình gật gù đầu, rút khăn tay đưa cho anh để anh lau vết son môi của cô trên môi anh. Chu Minh chậm rãi chà xát lên môi, buồn bực uống rượu.

Sau đó, không khí có chút quái dị. Chỉ trong chốc lát, mọi người đều nói đã no. Thanh toán xong, Chung Tình giúp Chu Minh đi trước.

Luyến Kinh nhìn gương mặt tối tăm của Mạnh Tường, nói với anh đoạn đối thoại với Chung Tình trong toilet, có lẽ Chu Minh đã nghe được. Mạnh Tường thay đổi sắc mặt, đi ra ngoài trước. Kỳ Viễn khẽ trách cô, sao lại nói cái đó với Chung Tình, Luyến Kinh chu miệng, chỉ là cảm thấy cô ấy và Chu Minh không hợp.

49. Chương 49: Đối Mặt

Chung Tình không cho Chu Minh lái xe, mà để anh ngồi ghế bên cạnh ghế lái. Chu Minh vừa lên xe đã bắt đầu than thở. Chung Tình không để ý đến anh, kệ cho anh nói.

Chu Minh đột nhiên ngồi thẳng lên, phụng phịu nhìn cô, “Em đi Mĩ làm gì?”

Chung Tình trầm mặc một chút, “Giúp bạn.”

“Bạn nào? Mạnh Tường là người bạn Mĩ đó sao?” Ngực khí của Chu Minh đầy vẻ châm chọc, anh cười lạnh một tiếng.

Chung Tình biết nhất định anh đã nghe được đoạn đối thoại của cô và Luyến Kinh, không biết nên nói thế nào, chỉ có thể trầm mặc.

“Quan hệ của em và Mạnh Tường là thế nào? Tại sao cậu ta lại đợi em mười năm?” Chu Minh cảm thấy trong ngực buồn bực, khi anh nghe thấy hai người nói những lời này, phổi anh dường như muốn nổ tung. Thì ra, Chung Tình và Mạnh Tường mới là xứng đôi vừa lứa trong mắt mọi người, mà ở trước mặt mình, họ lại giả vờ là bạn tốt.

“Nhà bọn em là thế giao, từ nhỏ đã quen biết, trước đây anh ấy thích em.” Chung Tình bình thản nói.

“Không chỉ trước kia, bây giờ cậu ta chẳng phải đối với em vẫn là nhớ mãi không quên sao? Vừa rồi lúc anh hôn em, sắc mặt cậu ta khó coi như vậy, em đẩy anh ra, cũng là vì cậu ta.” Chu Minh càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, vốn tưởng rằng tình cảm của Mạnh Tường với Chung Tình chỉ là đơn phương, nhưng không ngờ quan hệ của họ lại nhiều khúc mắc như vậy. Mười năm, phải như thế nào thì mới có thể chờ một người suốt mười năm?

“Chu Minh, bây giờ em và Mạnh Tường chỉ là bạn tốt, tin hay không tùy anh.” Chung Tình biết Chu Minh tức giận, nhưng anh mới là bạn trai hiện tại của cô, sao lại đi so đo với Mạnh Tường.

“Em đi Mĩ làm gì?” Chu Minh lạnh lùng hỏi.

“Công ty Mạnh Tường xảy ra vấn đề, em đi Mĩ tìm bạn giúp đỡ.” Chung Tình trả lời chi tiết.

“Giúp cái gì?” Chu Minh nhớ cô không nói câu gì đã bay thẳng đến Mĩ, nhất định là vì chuyện khẩn cấp nên cô mới kích động như vậy.

“Vay tiền, Mạnh Tường cần gấp năm trăm vạn.” Chung Tình lạnh nhạt nói.

“Em tại sao không tìm anh?” Lửa giận trong lòng Chu Minh càng cháy mạnh, cô không coi anh là bạn trai sao, khi xảy ra chuyện gì, anh cũng đều bị vất ở bên ngoài. Nhớ lúc này ở nhà hàng, Chung Tình và Mạnh Tường trao đổi ánh mắt, càng nghĩ càng giận. Chắc chắn họ không chỉ đơn giản là bạn tốt như vậy.

“Em không muốn làm phiền anh.” Thực ra Chung Tình không biết Chu Minh liệu có số tiền này không, hơn nữa cô cũng không muốn anh đoán mò, giống như bây giờ.

“Chung Tình, là em không đủ tin tưởng anh, hay là vì em căn bản không muốn tin? Em dùng thái độ gì để ở bên cạnh anh?” Chu Minh tức giận nói, mình đã sắp kết hôn với cô, mà cô vẫn luôn dùng bộ dáng lạnh lùng này để đối phó với anh.

“Chu Minh, em không muốn cãi nhau với anh, nếu không muốn kết hôn với anh, em sẽ không đồng ý lời cầu hôn của anh. Chuyện của em và Mạnh Tường chỉ là quá khứ, anh truy cứu tiếp thì có ích gì?” Chung Tình cứng rắn nói.

“Trước đến giờ em luôn giữ bộ dạng không liên quan đến mình, tại sao vừa nhắc đến Mạnh Tường em lại nóng nảy? Chột dạ à?” Chu Minh cười lạnh.

Chung Tình hung hăng trừng mắt nhìn anh, không nói gì.

Cứ như vậy, hai người trầm mặc đi đến Chu gia. Chung Tình dừng lại, mở cửa xuống xe, đi thẳng ra ngoài.

Chu Minh đuổi theo, kéo cô đối mặt với mình, “Chung Tình, anh chỉ không thích em đối xử với anh như vậy, dù anh cố gắng thế nào, em vẫn lạnh như băng. Anh vốn tưởng rằng em vẫn luôn như vậy, nhưng khi đối mặt với Mạnh Tường, em lại không còn bình tĩnh nữa. Em bảo anh phải nghĩ thế nào

Chung Tình nhìn anh rống lên, cuối cùng cũng đã hiểu, thở sâu, chậm rãi mở miệng, “Em xin lỗi, chuyện của em và Mạnh Tường là quá khứ rồi, nếu anh muốn biết, em sẽ nói với anh.”

Chu Minh dang hai tay, dùng sức ôm cô vào ngực, “Anh chỉ muốn trong mắt em có anh, chỉ có anh thôi.”

Chung Tình nhắm mắt, đưa tay ôm lại anh. Cô làm người thật sự thất bại, luôn luôn khiến người khác đau khổ.

Sau đêm đó, Chu Minh cũng không truy hỏi vấn đề của Chung Tình và Mạnh Tường nữa. Chu Minh là một người sống có mục tiêu, một khi anh đã xác định cái gì, sẽ không bao giờ buông tay. Anh còn thật sự suy

xét mối quan hệ giữa Mạnh Tường và Chung Tình, nếu giữa họ thật sự có chuyện gì, Chung Tình sẽ không đồng ý lời cầu hôn của anh, anh quyết định không tự tìm phiền não nữa, cho dù thế nào thì bây giờ Chung Tình cũng là người của anh, Mạnh Tường chỉ là kẻ thất bại. Chu Minh nghĩ như vậy, trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, lại đẩy nhanh hơn công tác chuẩn bị hôn sự.

Nhưng người tính không bằng trời tính, Chu Minh không ngờ rằng, một trở ngại lớn đang chờ anh và Chung Tình.

Lúc Phương Thục Anh hẹn Chung Tình ra ngoài, Chung Tình đã có dự cảm không tốt. Quả nhiên, khi cô mở phong thư Phương Thục Anh đưa, lòng cô suy sụp, sắc mặt trắng bệch.

“Rời khỏi Chu Minh đi.” Giọng nói lạnh như băng của Phương Thục Anh giống như lưỡi dao xẹt qua thủy tinh, bén nhọn, đâm vào màng tai của Chung Tình đau đớn.

Chung Tình chậm rãi đặt những tấm ảnh chụp xuống, thở sâu, “Vì sao?”

Phương Thục Anh cười lạnh một tiếng, “Tôi vốn nghĩ hai đứa không phù hợp, nhưng lại rằng, quá khứ của cô phong phú như vậy. Cô cảm thấy nếu Chu Minh nhìn thấy những thứ này, nó còn yêu cô không?”

Chung Tình nhìn vẻ chán ghét trên mặt Phương Thục Anh, chậm rãi nở nụ cười, “Khi cháu bắt đầu hẹn hò với Chu Minh cũng đã nói cháu không phải một đứa con gái thuần khiết.”

“Cho dù Chu Minh nói thế nào, tôi cũng không đồng ý. Điều kiện của Chu Minh tốt như vậy, tìm ai mà chẳng được!” Nụ cười trên mặt Phương Thục Anh đột nhiên trở nên âm trầm, “Tôi biết cô sẽ không dễ dàng bỏ qua, nên đã trực tiếp gửi cho bố mẹ cô, những tấm ảnh chụp này họ cũng có. Họ hẳn sẽ có biện pháp quản giáo cô.”

Chung Tình vừa nghe thấy vậy, chỉ cảm thấy đầu óc vang lên, không ngờ bà ta lại dùng thủ đoạn ti bỉ này. Đây là chuyện cô không muốn cho người khác biết đến nhất.

Phương Thục Anh nhìn sắc mặt cô biến đổi, biết mưu kế của mình thành công, liền cầm túi xách xách đắc ý rời đi.

Chung Tình chậm rãi cầm những tấm ảnh chụp, cho vào túi xách, thất thần rời đi.

Cô không ngờ Phương Thục Anh lại thuê thám tử điều tra cô, không chỉ tra ra chuyện của Mạnh Tường và Chu Đồng, còn đào ra được những tấm ảnh chụp lúc cô say rượu và hít thuốc phiện, thậm chí ngay cả ảnh cô phải đến trung tâm cai nghiện cũng được đưa ra.

Chung Tình trở về nhà, đầu óc trống rỗng.

Vừa vào đến cửa, đã thấy Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm ngồi trên sofa, vẻ mặt lạnh lùng.

Chung Tình chậm rãi đi qua, ngồi đối diện với họ.

Chung Bình thở sâu chỉ vào những tấm ảnh trên bàn trà, hỏi cô chuyện gì xảy ra.

Chung Tình kể chi tiết. Cô nói cô đã mất ngủ như thế nào, sống mơ mơ màng màng, rồi hít ma túy. Cô hiểu, sẽ có một ngày cô phải đối mặt với những chuyện này, chỉ là cô hy vọng càng muộn càng tốt.

Tiêu Tổ Tâm vừa nghe vừa khóc, Chung Bình ôm lấy bà, vô cùng đau lòng nhìn Chung Tình, “Tại sao con không nói với bố mẹ?” Họ căn bản không biết một mình Chung Tình ở nước ngoài lại đau đớn như vậy, nghĩ rằng cho cô tự do chính là tôn trọng cô, nhưng lại xem nhẹ việc cô chỉ vừa trưởng thành, hoàn toàn chưa có đủ năng lực nhận biết. Hơn nữa họ không nghĩ chuyện của Chu Đồng lại gây cho cô tổn thương to lớn đến vậy, khiến cô càng ngày càng lún sâu vào đau khổ, cho đến khi không thể tự kiểm soát được. Họ nhìn những tấm ảnh này, hoàn toàn rung động, con gái rốt cuộc đã phải trải qua khoảng thời gian tăm tối đến thế nào?

Chung Tình nói xong khoảng thời gian mười năm ở nước ngoài, buồn bã cười, “Bố mẹ, con xin lỗi, khiến bố mẹ mất mặt.” Nói xong, cuối cùng thở dài một hơi. Cô đã không chịu nổi nữa rồi, thì còn quan tâm đến vấn đề ấy làm gì?

Chung Bình nhìn nụ cười nhạt trên mặt con, trong lòng quặn đau, “Tiểu Tình, con làm như vậy, có từng nghĩ đến bố mẹ không? Nếu con xảy ra chuyện, thì bố và mẹ con phải làm sao bây giờ?”

Chung Tình cắn chặt môi, không nói gì. Cô vẫn không dám đối mặt với thời kỳ này, cô vẫn cố gắng giấu diếm cũng là vì không muốn người nhà lo lắng. Cô hiểu, một khi họ biết được những gì cô trải qua, nhất định sẽ rất đau lòng. Nhưng mà, đoạn đường cô đi nhằm không thể lau đi, chỉ có thể cố gắng chôn dấu, bí mật này đặt ở trong lòng khiến cô không thể hô hấp, cô hy vọng bố mẹ vĩnh viễn không biết, sẽ không phải khổ sở như bây giờ.

Tiêu Tổ Tâm khóc ôm lấy Chung Tình, “Tiểu Tình, bố mẹ không nên để con ra nước ngoài.” Nếu năm đó họ quan tâm cô nhiều một chút, sẽ phát hiện ra sự khác thường của cô, họ đã hiểu con gái quá ít. Tiêu Tổ Tâm vỗ về đầu Chung Tình, khẽ hôn lên thái dương cô, sự dịu dàng của mẹ làm mọi sự áy náy trong lòng Chung Tình trào ra.

Chung Tình nhào vào lòng Tiêu Tổ Tâm, vùi mặt trong lòng mẹ, nước mắt tràn ra. Điều cô không muốn nhất chính là để bố mẹ biết được khoảng thời gian đó, nhưng chung quy giấy vẫn không thể gói được lửa, cô thật sự rất bất hiểu! Bố, mẹ, con xin lỗi! Chung Tình nhớ, nhiều năm như vậy, mỗi lần bố mẹ nhìn cô qua những đoạn video, cũng chưa từng thúc giục cô về nhà. Chỉ là thỉnh thoảng Chung Duệ gọi điện để lộ ra bố mẹ rất nhớ cô. Mà cô vẫn không chịu trở về, chính là sợ một ngày sẽ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của họ. Cô sợ mọi người quan tâm đến cô, chỉ có thể giả bộ mọi thứ đều tốt, tiếp tục ngụy trang mà sống.

Chung Bình đau lòng vỗ về đầu Chung Tình, là họ sai rồi. Năm đó họ nên đưa cô về nhà, chứ không nên vì lo lắng chuyện của cô và Mạnh Tường mà để cô một mình ở nước ngoài.

Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm không khiển trách Chung Tình, chỉ hỏi lại mọi chuyện đã xảy ra khi ở nước ngoài, Chung Tình chậm rãi kể cho họ nghe. Khi cô nói đến lúc mình bị thuốc phiện hành hạ, mắt Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm đỏ lên. Con mắc lỗi là tội của bố mẹ. Từ nhỏ, họ đã luôn cung cấp cho Chung Tình, Chung Duệ cuộc sống tốt nhất, để chúng luôn nhận được sự chăm sóc tốt nhất. Hơn nữa, trong cảm nhận của họ, Chung Tình và Mạnh Tường vẫn luôn là một đôi thích hợp, nên họ rất yên tâm để Mạnh Tường chăm sóc cho Chung Tình. Không ngờ rằng, họ đã tạo cho Chung Tình tính ỷ lại, nên khi Chu Đồng xảy ra chuyện, thế giới của cô đã sụp đổ. Hai người mà cô tin tưởng nhất đều không thể ỷ lại được nữa, cô mất phương hướng, mới rơi vào tình trạng ấy. Tiêu Tổ Tâm biết Chung Tình là một người mẫn cảm tinh tế, lại xem nhẹ sự bị thương luôn giấu trong đáy lòng của cô.

Nếu khi đó họ quan tâm Chung Tình hơn một chút, có lẽ những chuyện ấy sẽ không xảy ra. Chung Bình nhìn Tiêu Tổ Tâm, hiểu rằng cả hai người đều đang tự trách như nhau.

Chung Bình rút một phong thư trong phong bì đặt trên bàn trà, “Đây là thư của mẹ Chu Minh, bà ấy nói muốn hủy bỏ hôn lễ.” Chung Tình nhận thư, đặt sang một bên, “Hôm nay bác ấy có tìm con.

Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm nhìn nhau, sau đó mở miệng, “Chu Minh biết không?”

“Mẹ anh ấy sẽ nói với anh ấy.” Chung Tình xé tấm ảnh ra làm hai, nở nụ cười khổ, “Bố, bọn con sẽ không kết hôn. Ngại quá, làm phiền bố nói với khách mời một tiếng.” Tam cô nhị bà trong nhà, bố đều có mời đến, bây giờ chỉ có thể làm thành một truyện cười.

Tiêu Tổ Tâm lo lắng kéo tay Chung Tình, “Tiểu Tình, Chu Minh cũng nói vậy sao?” Bà thấy Chu Minh đối với Tiểu Tình rất tốt, việc này có lẽ chỉ là ý của mẹ cậu ta.

Chung Tình lắc đầu, “Mẹ, nếu thái độ của mẹ anh ấy như vậy, bọn con về sau cũng sẽ không lâu dài được.” Cô cố gắng bài trừ một tia cười, “Bố mẹ, con về phòng trước. Ngại quá, làm cho bố mẹ phải phiền lòng rồi.”

Chung Bình vỗ vỗ đầu cô, “Con bé ngốc, sau này có chuyện gì nhất định phải nói cho bố mẹ biết.” Chung Tình nhìn đôi mắt vẫn còn ẩm của bố, chớp mũi lại đau xót, cô liu lạt mỉm cười gật đầu, cầm thư đi vào phòng ngủ.

Khi cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, cô rút cuộc cảm thấy khí lực bị rút đi hết, mệt mỏi dựa vào cửa, cúi đầu cắn môi, nước mắt chậm rãi lăn trên má. Hai chân mềm nhũn, cô ngồi xổm cạnh cửa, vùi mặt trong đầu gối, để tất cả tiếng khóc đều vùi vào thân thể.

50. Chương 50: Từ Hôn

Không biết khóc bao lâu, cô chỉ cảm thấy toàn thân uể oải, mũi tắc nghẹt, đầu óc đau đớn. Trong túi xách truyền đến tiếng điện thoại, cô ngẩng đầu, dùng sức lau nước mắt trên mặt, dựa vào cửa đứng lên. Tiếng chuông kéo dài, cô xuống giường, lấy di động ra. Vừa thấy tên hiển thị trên màn hình, miệng cô bất giác lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, Chu Minh.

Cô lau lau mũi, rồi nhấn phím nghe.

“Chung Tình, xuống dưới, tôi muốn gặp em, ngay lập tức!” Ở đầu bên kia, Chu Minh rít gào, giọng nói chỉ kém mức làm cho Chung Tình điếc luôn tai. Chung Tình hơi cười, “Em đang ở nhà!”

Chu Minh thở hổn hển nói: “Tôi ở dưới nhà em, có việc muốn hỏi em.” Nghe thấy anh đang cố gắng ngăn chặn lửa giận, nhưng cơn giận thật sự quá lớn, giọng nói vẫn rất thô bạo.

Chung Tình vừa nói được, điện thoại đã bị ngắt.

Chung Tình dùng khăn tay xoa xoa mặt, nhìn hai mắt sưng đỏ trong gương, cô dùng sức day day, chải lại tóc, rồi ra khỏi phòng.

Tiêu Tố Tâm vừa thấy cô, lập tức hỏi cô muốn đi đâu? Chung Tình nói Chu Minh tìm cô, Tiêu Tố Tâm vội giữ chặt cô, có việc gì thì để cậu ta lên đây rồi nói, không cần Chung Tình ra ngoài.

Chung Tình cười an ủi mẹ, chuyện của họ thì họ nên tự giải quyết, cô không sao.

Tiêu Tố Tâm lo lắng, cầm tay con không buông, xoay mặt cầu cứu Chung Bình. Chung Bình nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Chung Tình, nửa ngày mới gật đầu, “Con cẩn thận một chút.” Chung Tình gật đầu rồi đi ra cửa.

Tiêu Tố Tâm vẫn muốn giữ Chung Tình, lại bị Chung Bình kéo ra, “Tố Tố, để Chung Tình tự giải quyết đi. Con bé chắc chắn có đủ năng lực giải quyết vấn đề của mình, ngay cả những ngày đáng sợ như vậy nó cũng đã sống qua, nó đã lớn rồi.”

Tiêu Tố Tâm nghe vậy, trong lòng lại nhịn không được nắm vạt áo của chồng, “Chung Bình, em.... Thật sự hối hận đã để nó ra nước ngoài.” Chung Bình ôm bà vào lòng, nhẹ nhàng nói, “Anh cũng vậy.”

Chung Tình đi xuống dưới, đã thấy Chu Minh đang đứng bên ngoài xe.

Cô đi qua, Chu Minh mở cửa xe, cô bước lên. Chu Minh không thèm liếc mắt một cái, khởi động xe, “Chúng ta ra ngoài nói.” Chung Tình không phản đối.

Chu Minh cho xe chạy đến chân cầu, đứng ở một nơi thoáng đãng. Dọc đường đi, hai người đều trầm mặc không nói.

Chu Minh tắt máy, tắt đèn xe. Hai người ngồi trong xe, chỉ có ngọn đèn đường mờ mờ từ xa chiếu đến.

Chu Minh mở miệng, “Những tấm ảnh này nghĩa là sao? Là thật?”

Chung Tình khẽ nháy mắt, mở miệng, “Anh cảm thấy là PS[8] sao?”

“Chung Tình!” Chu Minh rống giận trừng mắt nhìn cô, cô lại còn cười được, “Có phải là thật không?”

“Thật.” Chung Tình ngừng cười, nhìn thẳng anh.

“Ở nước ngoài em hút thuốc phiện? Say rượu?” Những lời này từng chữ từng chữ thoát ra khỏi miệng Chu Minh.

“Đã từng.” Chung Tình lạnh lùng trả lời, nếu Phương Thục Anh đã đưa ảnh cho Chu Minh xem, nhất định cũng đã thêm mắm thêm muối đối với hành vi của cô ở Mỹ.

“Em cho rằng những chuyện này cũng không cần nói với tôi sao?” Chu Minh nhìn vẻ mặt bình tĩnh của cô, trong lòng lại phát hỏa. Anh rốt cuộc đang làm gì? Cô và Mạnh Tường qua lại suốt mười năm, anh làm

như không thấy, cô ở Mĩ sa đọa, anh cũng không cần biết. Anh và cô rốt cuộc là cái gì, buồn cười là, họ đã bàn đến chuyện hôn nhân.

Chung Tình khẽ nhấp nháy mắt, “Chu Minh, em xin lỗi, em lừa gạt anh. Nếu có thể, em hy vọng anh mãi mãi không bao giờ biết. Em nói rồi, quá khứ của em không đơn giản, cũng không có cách nào xóa đi những chuyện đã xảy ra, lúc quen biết với anh, là hy vọng tương lai có thể làm một người phụ nữ khiến anh vừa lòng.” Cô không hề lảng tránh ánh mắt anh, cô đã thật sự cố gắng để làm một người phụ nữ như anh muốn.

Khuôn mặt Chu Minh tối tăm, đầy khinh miệt, “Quá khứ của em có bao nhiêu phần là về Mạnh Tường? Hồi trung học em và cậu ta xảy ra chuyện này, vì sao em cũng chưa từng nói?”

Chung Tình nhìn vẻ khinh miệt trên mặt anh, trái tim nặng nề, những gì Phương Thục Anh biết tuyệt đối không chỉ có những tấm ảnh này. Có lẽ cả chuyện tai nạn của Chu Đồng bà ta cũng đào ra được.

“Nói bọn em là thanh mai trúc mã? Tâm đầu ý hợp?” Chung Tình tự giấu hỏi lại, nhìn Chu Minh phần nộ không nói, cô nở nụ cười, “Chu Minh, việc này không liên quan đến Mạnh Tường. Con đường em đi là do em tự mình lựa chọn, chuyện của chúng ta như vậy coi như hết, mẹ anh hẳn đã báo cho người nhà anh. Ngại quá, làm cho nhà anh mất mặt.”

Chu Minh nắm cổ tay cô, sức mạnh khiến Chung Tình không thể phản kháng, ngã về phía anh, “Chung Tình, em rốt cuộc là người thế nào? Mặt mũi? Việc này chính là mất mặt sao? Em không phải vẫn coi tôi là trò cười, cảm thấy tôi là một kẻ ngốc nhất thiên hạ sao?” Anh phần nộ trực tiếp phun ra.

Chung Tình ho nhẹ, “Xin lỗi, một người như em không nên đi ra hại người khác. Em căn bản không nên nghĩ đến việc kết hôn, kẻ ích kỷ như em chỉ có thể sống một mình thôi.” Thân thể bị anh đè chặt, nhin không được ho khan vài tiếng.

Chu Minh đẩy cô ra, cô nặng nề dựa vào lưng ghế, sau đầu đau đớn khiến cô nhắm mắt lại. Cô mỉm cười mở mắt ra, “Chu Minh, may mà chúng ta vẫn chưa đi đăng ký, cũng chưa mời bạn bè, nếu không còn phải mang trên lưng cái giấy chứng thực ly hôn.” Chu Minh bị nụ cười của cô làm ất đỏ lên, gân xanh ở thái dương nổi dậy, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm, anh nở nụ cười, cười đến quỷ dị, “Mạnh Tường đã biết chuyện này chưa?” Nhìn thấy vẻ mặt Chung Tình cổ quái, anh cười càng vui vẻ, “Cậu ta nhất định không biết, bằng không sao cậu ta có thể chờ cô mười năm?” Không có người đàn ông nào chịu được người phụ nữ mình thích lại sa đọa như vậy! Sắc mặt Chung Tình dần trở nên lạnh lùng, chỉ im lặng nhìn anh.

Chu Minh cười khê, “Cô sợ cậu ta biết. Thật ra, cô đối với cậu ta không thờ ơ như vẻ bề ngoài, người họ Du kia nói đúng, nếu cô không cần cậu ta, sao lại có thể vì cậu ta mà chạy sang Mĩ. Bây giờ tôi mới hiểu được, người ngu ngốc là tôi. Hai người giả trò ám muội, lại dùng tôi làm vật che chắn, tốt nhất là hai người nên cút đi với nhau, dựa vào cái gì mà giả bộ trước mặt tôi!” Chu Minh phần nộ đập mạnh tay vào tay lái, khiến cả chiếc xe chấn động.

Chung Tình không nói một lời, nhìn bộ dáng nổi giận của Chu Minh, anh đã bị phần nộ chiếm cứ tư duy, cô nói gì nữa cũng vô dụng.

Chu Minh rút ra một phong bì, nắm chặt trong tay đến méo biến dạng, “Tôi thật muốn xem khi nhìn thấy những tấm ảnh này, Mạnh Tường liệu có phần nộ giống tôi hay không?” Anh ta cười đến mức dữ tợn, mặt mày cũng như biến dạng.

Chung Tình chậm rãi ngồi thẳng lên, lấy di động, mở khóa màn hình, bấm bấm.

Chu Minh quát lạnh, “Cô

“Giúp anh gọi Mạnh Tường ra, không phải anh muốn cho anh ấy xem sao?” Chung Tình nhếch khóe miệng, nếu anh muốn như vậy, cô sẽ giúp anh.

Chu Minh cướp điện thoại của cô, trợn mắt nhìn, cặp mắt kia giống như có người banh ra, trừng thật lớn, vẻ mặt bị lửa giận thiêu rụi.

Chu Minh trả điện thoại cho cô, “Cút!” Anh rống giận, gục đầu vào tay lái. Toàn bộ thân thể vì phần nộ cực độ mà run run. Chung Tình sờ soạn cầm điện thoại trong tay, sau đó mở cửa xuống xe.

“Cạch” một tiếng, chiếc xe phóng đi.

Chung Tình vẫn đứng ở chỗ cũ, không nhúc nhích, gió lạnh bao vây quanh cô, từ cổ, cổ tay rồi tràn lên người. Cô nhắm chặt hai mắt, hai chân lại không có cách nào nhúc nhích. Chỉ có thể đứng đó chờ sự kích động lắng xuống, trong lòng không ngừng nhắc nhở, mình không lạnh, một chút cũng không lạnh, không lạnh. Nhưng mà, cảm giác lạnh lẽo từ tứ chi lan ra cơ thể, khó chịu làm bụng quặn đau, nước mắt lặng yên trào ra khỏi hốc mắt nhắm chặt, cô cảm thấy có chút lạnh giá.

Lúc Chung Tình về nhà, Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm còn đang ngủ, vừa nghe tiếng động thì lập tức chạy ra. Nhìn khuôn mặt trắng bệch của Chung Tình, Tiêu Tổ Tâm ôm chặt lấy cô, mới phát hiện cả người cô đông lạnh như một cây kem, “Tiểu Tình, con sao vậy?” Chung Tình cười, “Con về rồi.” Chung Bình vội sờ lên mặt cô, rất lạnh, ông và Tiêu Tổ Tâm đưa Tiểu Tình về phòng. Sau đó tự mình đi đun nước ấm. Tiểu Tình nhất định sẽ cảm lạnh.

Đêm đó, Chung Tình bị sốt, Tiêu Tổ Tâm và Chung Bình ở bên cô, cho cô uống thuốc, sau đó cô bắt đầu ngủ. Nhưng giấc ngủ không an ổn, luôn chìm trong mộng, Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm lo lắng một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau, Chung Bình gọi cho Chu gia, nói muốn hủy hôn, Chu gia không được đến quấy rầy nữa. Phương Thục Anh nhận điện, vừa nghe vội vàng vỗ tay, nói cầu còn không được.

Chung Tình nằm ở nhà một ngày thì hạ sốt. Cô giả vờ muốn đến công ty, Chung Bình lại xin nghỉ phép giúp cô. Chung Tình nói muốn đến công ty nói một tiếng, Chung Bình ấn cô nằm xuống giường, “Tiểu Tình, bố mẹ đã bàn bạc rồi, bố mẹ và con sẽ ra ngoài giải sầu.”

Chung Tình sưng sốt, nhìn về mỗi một cửa sổ bố mẹ, lòng cô càng khó chịu, cô luôn làm họ lo lắng. Chung Tình nghĩ nghĩ, gật gật đầu, “Bố mẹ không cần đi cùng con, con tự đi ra ngoài một chút.” Tiêu Tổ Tâm lắc đầu không đồng ý, “Con đi một mình, bố mẹ sẽ lo lắng.”

Chung Tình mỉm cười kéo tay mẹ, “Mẹ, đừng lo cho con, bây giờ con sẽ không tự hành hạ mình nữa đâu, tin con đi.” Tiêu Tổ Tâm nhìn cô, lại nhìn Chung Bình, vẻ mặt do dự. Cuối cùng, vẫn là Chung Bình ôm lấy cô, “Tiểu Tình, con chỉ cần nhớ, bố mẹ mãi mãi ở bên cạnh con.” Chung Tình dùng sức gật đầu. Cô còn có bố mẹ yêu thương cô, còn có Tiểu Duệ quan tâm cô, cô sẽ không làm những việc khiến bản thân mình hối hận nữa.

Chung Bình gật gật đầu, “Nghỉ ngơi cho tốt, nếu công ty không cho nghỉ phép, thì xin nghỉ việc đi.” Chung Tình nằm xuống giường, chậm rãi nhắm mắt lại.

Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm ra khỏi phòng.

51. Chương 51: Quay Đầu

Sau khi khỏi bệnh, Chung Tình đến công ty xin nghỉ việc. Quản lý vừa nghe nói cô muốn nghỉ việc thì vô cùng kinh ngạc, liên tục giữ cô lại. Chung Tình nói muốn đi nghỉ, nên sẽ phải mất một thời gian. Quản lý đành đồng ý, nói nếu cô muốn trở lại công ty thì lúc nào cũng có thể, ông không muốn lãng phí nhân tài cảm kích đi ra, đến phòng nhân sự làm thủ tục nghỉ việc.

Chu Cần nghe được tin tức này, vội vã chạy tới. Chung Tình vừa từ bộ phận nhân sự đi ra, thấy Chu Cần, cô nở nụ cười.

“Vì sao phải nghỉ việc?” Chu Cần nhìn bộ dáng tiêu tụy của cô, trong lòng lo lắng.

“Tôi muốn nghỉ ngơi một chút, gần đây cảm thấy hơi mệt.” Chung Tình cười nói.

“Vì sao? Chuyện tình cảm?” Chu Cần tiếp tục hỏi.

Chung Tình cười cười, “Chu Cần, nhanh tìm bạn gái đi, nếu không mấy cô gái tốt đều bị người ta lấy mất hết.” Đối mặt với Chu Cần, Chung Tình không cần gồng mình nữa, mà thoải mái hơn nhiều.

“Người tôi thích thì lại không thích tôi.” Chu Cần bĩu môi, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Chung Tình xoa xoa đầu cậu, “Tìm một người phù hợp và thực tế đi.” Họ không có khả năng.

Chu Cần nhìn đồ đạc trên tay cô, biết cô đã quyết tâm, ai oán nói: “Còn trở lại không?” Chung Tình lắc đầu, “Không biết.”

Chu Cần cầm đồ trong tay cô, “Tôi đưa em xuống.” Cuối cùng, Chu Cần vẫn đưa cô đến bãi đỗ xe.

Vẫy tay tạm biệt xong, Chung Tình lái xe rời đi, qua kính chiếu hậu, cô thấy Chu Cần vẫn đứng đó nhìn theo cô.

Chung Tình mỉm cười, Chu Cần giống như một Chu Đồng khác, ấm áp, thân thiện, lại người ta hoài niệm.

Chung Tình đứng ở dưới chân núi Tuyết Sơn[9], nhìn màu trắng xóa của tuyết phủ lên không gian, lòng cô đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Cô đến đây đã nửa tháng, mỗi ngày, ngoài việc ngủ thì cô chỉ đi du ngoạn. Cô mang theo notebook, luôn lên mạng tìm kiếm những địa điểm du lịch đẹp nhất, những đồ ăn ngon nhất.

Ban ngày, lưng đeo balo, cô đi xuyên qua những ngõ nhỏ trong thị trấn cổ; Buổi tối, cô vào mạng post ảnh chụp, video lên blog của mình. Đây là không gian tư mật nhất của cô, cô cắt đứt mọi liên lạc, chỉ có lúc mới đến đây gọi về cho bố mẹ báo tin bình an.

Sau đó, cô bắt đầu cuộc sống ẩn cư của mình.

Cô thích cây cối, tuy ở nơi cao nguyên, nhưng vẫn có thể nhìn thấy màu xanh biếc dưới chân dãy Tuyết Sơn. Khi hòa mình vào thiên nhiên, mới thấy con người thật nhỏ bé.

Cô đặc biệt thích đến núi Tuyết Sơn, hôm nay là lần thứ tư cô đứng dưới chân núi. Lúc đưa máy ảnh về phía dòng sông băng hùng vĩ, thế giới trong mắt cô chỉ còn lại màu trắng.

Cô đổi sang chức năng camera, chậm rãi di chuyển, thu hết lại cảnh đẹp trước mắt, những tấm ảnh mang theo tâm trạng của cô. Hình ảnh trong máy quay chuyển động, cô cũng di chuyển.

Khi trong máy ảnh đột nhiên xuất hiện một bóng người, Chung Tình ngừng lại. Cô chậm rãi zoom ảnh lên, thấy bóng người đó đang từ từ đi về phía cô. Áo khoác dài màu bạc, mũ đen sang trọng, găng tay đen tương xứng với chiếc quần Tây đen. Chung Tình chậm rãi ngừng thở, nâng máy ảnh hướng về phía khuôn mặt của người đó, chiếc kính to che khuất hơn nửa khuôn mặt. Nhưng khóe môi cong cong, chiếc mũi cao và chiếc cằm góc cạnh, khiến trái tim cô nhảy dựng lên. Cô chậm rãi buông máy ảnh, nhìn người đó từ xa đi lại.

Anh từng bước đi về phía cô, dáng người đi trên tuyết trắng có vẻ cao ngất lồi lạc, hình dáng chậm rãi phóng đại. Nhưng càng rõ ràng, Chung Tình lại càng thấy sợ hãi, cô rất muốn chạy trốn, lại phát hiện hai chân không thể động đậy, ngược lại giống như hai cây cột bị chôn chặt trên mặt đất.

Cuối cùng anh cũng dừng lại cách cô khoảng năm bước. Anh tháo kính mắt, gài vào cổ áo, chậm rãi nở nụ cười hoàn mỹ: “Tiểu Tình, đã lâu không gặp.”

Chung Tình kinh ngạc cầm máy ảnh trong tay, gương cười, “Đã lâu không gặp, Mạnh Tường.”

Mạnh Tường nhìn bốn phía, “Em tới đây sao không gọi cho anh? Đã mấy năm rồi anh không nghỉ phép, lần nào em cũng vậy, lại bỏ anh ở lại.” Nói xong, cúi người nắm một nắm tuyết, dùng hai tay vo lại thành quả cầu nhỏ. Sau đó nhìn cô vẫn ngây ngốc, anh mỉm cười, ném quả cầu tuyết về phía cô, “Em nói phải phạt em như thế nào đây?”

Chung Tình bị quả cầu tuyết ném trúng, hơi chấn động, giương mắt nhìn anh, giọng nói đột nhiên trở nên suy yếu, “Sao anh lại biết em ở đây?” Cô không nói cho ai biết, thậm chí cả bố mẹ cũng không biết cô đi đâu. Cô sợ có người tìm được cô, nên đã cắt đứt mọi liên hệ, ngoài việc báo cho bố mẹ yên tâm. Mạnh Tường không thể biết cô ở đâu được, nhưng sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Mạnh Tường chậm rãi đi về phía cô, “Là anh hỏi em trước, em nên nói phải phạt em thế nào đây?”

Chung Tình lắc đầu, ngây người, “Không biết.” Cô vẫn ngẩn ngơ vì anh từ trên trời rơi xuống, không ngờ anh lại xuất hiện ở đây.

Mạnh Tường đến trước mặt cô, cầm máy ảnh trong tay cô, nhấn nút chụp, vừa chụp vừa nói: “Lúc nào em cũng đột ngột rời đi, trốn đến nơi cách xa anh nhất. Nhưng anh sẽ luôn có cách tìm được em, giống như bây giờ vậy.” Nói xong anh thả máy ảnh xuống, nhìn thật sâu vào cô.

Khi anh nhìn thấy những tấm ảnh của Chu Minh, ngoài việc đau lòng và khiếp sợ, anh còn phần nộ đánh Chu Minh ngã xuống đất. Rốt cuộc anh đã hiểu tại sao Tiểu Tình lại trốn tránh anh, cô sợ nếu đoạn quá khứ này bị phát hiện cô sẽ bị anh ghét bỏ. Đúng, một người đàn ông bình thường sẽ phần nộ và ghét bỏ, nhưng không phải anh! Sao anh lại có thể làm như vậy? Năm đó, anh luôn miệng nói người anh yêu nhất là cô, nhưng khi cô rơi vào tình trạng khốn khổ tự tra tấn mình, anh lại bị sự tức giận làm mờ mắt, không thể đối diện với cô, hận cô không biết tự ái, hận cô kéo thiên sứ trong lòng anh vào địa ngục. Đến mấy năm nay anh mới hiểu, nếu lúc ấy anh bao dung hơn một chút, có lẽ sẽ nhận ra sự thống khổ trong lòng cô, có thể tìm được cách cứu cô ra. Nhưng anh đã không làm vậy, anh cũng giống như những người khác, cảm thấy cô gieo gió gặt bão, anh hận cô, rời khỏi cô, tiếp tục đẩy cô vào bóng đen mịt mờ.

Khi anh nói lời chúc phúc cho cô và Chu Minh, anh đã thật sự buông tay, trong lòng cảm thấy yên tâm. Cho dù Chung Tình không yêu anh, thì chỉ cần anh yêu cô là đủ. Chờ đợi nhiều năm như vậy, đã thành thói quen giấu kín tình cảm trong lòng, vụng trộm hoài niệm. Giống như lời một bài hát “Học cách nhân nhượng vì lợi ích toàn cục là đã thành người lớn, học cách cười buông tay nghĩa là đã trưởng thành...” Anh quyết định để cô hạnh phúc, người con gái khiến anh đau lòng một đời này, anh không muốn nhìn thấy cô có dù chỉ một chút không hạnh phúc. Nếu thứ cô muốn là sự bảo vệ của Chu Minh, anh sẽ an tĩnh chúc phúc, lặng yên nhìn cô đi xa.

Nhưng chỉ một khắc sau, Chu Minh lại dùng giọng điệu vô cùng hèn mọn nói với anh: “Một người phụ nữ như vậy cậu còn cần sao?” Anh điên cuồng đánh Chu Minh. Chu Minh có thể không yêu Chung Tình, nhưng tuyệt đối không được miệt thị cô. Đúng, cô không đáng yêu, không thuần khiết, nhưng cô lại dùng phương thức tàn nhẫn nhất để trừng phạt chính mình đã cướp đi tuổi thanh xuân của Chu Đồng. Trong lòng anh, cô mãi mãi là một thiên sứ thuần khiết!

Anh gọi điện cho Chung Tình, nhưng tắt máy. Anh đến Chung gia, Chung Bình và Tiêu Tố Tâm lại kín miệng như bưng, không tiết lộ nửa tiếng về Chung Tình. Anh đau khổ cầu xin, họ lại muốn anh đừng làm phiền cô nữa, bây giờ Chung Tình cần yên tĩnh. Anh chỉ có thể đi tìm cô, nhưng mà, tất cả những người anh hỏi đều không biết cô đang ở đâu.

Đang lúc anh không biết xoay sở thế nào, anh lại nhìn thấy trên blog của cô có bài viết mới.

Nhìn tấm ảnh chụp núi Tuyết Sơn, trái tim rốt cuộc không thể giữ bình tĩnh nữa. Nhưng Chung Tình không để lại vị trí chính xác, anh chỉ có thể tìm kiếm dấu vết của cô qua những bức ảnh. Tên quán ăn nhanh, dấu hiệu đường phố, anh dùng baidu tra; Rốt cuộc cũng xác định được cô đang ở trấn Vân Nam.

Anh sắp xếp chuyện công ty, lập tức mua vé máy bay.

Anh không biết cô ở khách sạn nào, đành phải tìm từng nơi, nhưng như vậy giống như mò kim đáy bể. Anh nghĩ trong những bức ảnh của cô có rất nhiều ảnh chụp núi Tuyết Sơn, nhất định cô sẽ lại đến Tuyết Sơn. Vì vậy, anh ở chân núi chờ cô.

Cuối cùng, anh đã đợi được cô xuất hiện.

Mạnh Tường tiến lên từng bước, nhẹ nhàng ôm lấy Chung Tình, đặt đầu cô ở hõm vai mình. Người cô dính tuyết lạnh như băng, có hương thơm thảo nhiên toát ra từ tóc, sưởi ấm trái tim anh. Mạnh Tường chậm rãi siết chặt tay, ôm cô trong lòng. Trái tim giống như con ngựa đang chạy chồm lên, nhưng anh chỉ muốn lặng lẽ ôm cô, cảm nhận sự chân thật có cô trong vòng tay.

Rất lâu sau, anh xoa xoa mặt cô, cúi đầu nói: “Tình Tình, đừng chạy nữa, anh thật sự rất sợ một ngày nào đó sẽ không tìm thấy em.” Anh luôn sợ giây tiếp theo cô lại biến mất, Tình Tình, bây giờ có thể đừng trốn nữa không? Anh dùng sức siết chặt tay, cho đến khi cả người cô dính chặt vào ngực mình, mới khiến anh có chút cảm giác chân thật.

Chung Tình chậm rãi mở mắt, hơi ngửa đầu, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của anh. Lông mi đen dày, chiếc mũi cao, còn cả đôi môi khêu gợi, khiến tầm mắt cô bắt đầu trở nên mơ hồ. Cho tới bây giờ, cô mới

xác định không phải mình đang nằm mơ, không phải ảo giác. Da anh chạm vào mặt cô, trong cái lạnh giá lại ẩn chứa ấm áp, anh là Mạnh Tường.

Mạnh Tường thâm tình nhìn cô, “Em đã mất Chu Đồng, vì sao còn muốn trừng phạt chính mình? Để cho những bi thương đó chấm dứt từ thời khắc này đi, chúng ta sẽ bắt đầu lại một lần nữa, được không....”

“Mạnh Tường, anh thật ngốc.” Nước mắt tràn ra, cô kìm nén tiếng nức nở, trái tim phập phồng. Ai coi thường cô cũng được, chỉ có anh, cô sợ nhất là nhìn thấy trong mắt anh có một chút chán ghét. Cô đã không còn là Chung Tình trong lòng anh, làm sao có thể hy vọng xa vời anh sẽ cần cô. Nhưng anh lại xuất hiện một lần nữa, dùng ánh mắt thâm tình nói cho cô biết, anh vẫn cần, vẫn luôn luôn phải là cô. Chung Tình khóc không thành tiếng, Mạnh Tường nhất định là đồ đại ngốc!

Mạnh Tường chậm rãi hôn lên mắt cô, hôn lên nước mắt của cô, hôn lên nỗi bi thương của cô, nhẹ nhàng nói bên tai cô, “Xin lỗi, anh không quên được em, Xin lỗi, anh yêu em; Cả đời này, chỉ cần một người là em.”

Giọng nói dịu dàng ấy khiến mọi sự phòng bị trong lòng Chung Tình đều biến mất, cô dùng sức ôm cổ anh, để tất cả nước mắt chảy vào lòng anh. Cô thì thầm gọi, Mạnh Tường, Mạnh Tường của em....

Nếu anh có thể lựa chọn, anh thật sự không muốn đợi nữa, nhưng anh không thể; Nếu anh có thể quên đi, anh thật sự không muốn đau khổ, nhưng anh lại không quên được; Từ rất lâu trước kia, trong lòng anh đã in sâu hình bóng của Chung Tình, cả một đời.

52. Chương 52: Ngoại Truyện: Yêu Em Là Hạnh Phúc Lớn Nhất Đời Anh

Cẩn thận

Chung Tình từng vô số lần tưởng tượng, nếu có một ngày cô và Mạnh Tường có thể trở lại như xưa, vậy sẽ thế nào? Cô nghĩ tới rất nhiều tình huống mở đầu, nhưng chưa lần nào nghĩ đến kết thúc, vì sẽ không bao giờ có kết thúc. Cô không dám nghĩ, vì chỉ cần nghĩ tới, sự áy náy sẽ trào ra, cô còn xứng với anh sao? Rất nhiều lần, khi cô mở mắt tỉnh dậy từ trong mộng, trần nhà đen ngòm sẽ nhắc cho cô nhớ, đó chỉ là một giấc mộng xa vời. Cô chỉ có thể nhìn vào ánh sáng mờ nhạt trên đầu giường, khẽ cười khổ, cô thật sự không xứng.

Nhưng giờ phút này, ngồi trong căn nhà bị bao phủ bởi một tầng khói mỏng, cô tự hỏi đây thật sự không phải chỉ là một giấc mộng? Anh ưu nhã ngồi ở đối diện, toàn thân được bao quanh trong làn khói nhàn nhạt, động tác chậm chạp. Một chất lỏng màu xanh biếc chảy từ bình vào chén, phát ra âm thanh khe khẽ. Sau đó, làn khói nhẹ nhàng bay lên, gương mặt anh càng trở nên mơ hồ.

Ngoài tiếng nước chảy, trong nhà vô cùng yên tĩnh, cô nghe thấy cả hơi thở của mình, phảng phất như không phải từ mũi mà là từ trong lòng phát ra. Cô có thể cảm nhận được tiếng trái tim đập mạnh trong lồng ngực.

“Tình Tình.” Một giọng nói dịu dàng vang lên, mắt cô đột nhiên mở lớn khi nhìn thấy bàn tay anh vươn qua.

Mạnh Tường đưa chiếc chén nhỏ tới trước mặt cô, trong chén vẫn tỏa ra khói trắng nhạt màu.

Khóe miệng Chung Tình khẽ nhúc nhích, đưa tay nhận lấy. Cái chén quá nhỏ, đầu ngón tay chạm vào nhau, tay cô lạnh như băng, tay anh ấm áp. Sự ấm áp ấy từ ngón tay truyền vào tận trong tim, mắt khẽ hạ xuống, đây là nhiệt độ của chén không phải của anh, nhưng trái tim đột nhiên cảm thấy êm ái, phảng phất nóng lên.

Cô cầm chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, vị ngọt của trà tràn vào khoang miệng, dường như còn có một vị khác.

Còn anh chỉ lặng lẽ nhìn cô qua làn khói mỏng.

Tóc cô rất dài, trong trí nhớ của anh thì nó vẫn còn cách eo một khoảng, giờ đã dài qua eo. Khuôn mặt trong sáng, có vẻ điềm tĩnh. Có lẽ, trốn đến đây, cô đã có thể quên hết tất cả những chuyện không vui, khi

sắc cũng tốt hơn rất nhiều, hai gò má ửng hồng. Anh vui mừng nhấp nháy mắt, anh thích bộ dáng cô bây giờ, cô đã có thể bỏ qua quá khứ.

Cô để chén xuống, nhẹ giọng mở miệng, “Mạnh Tường...”

Anh mỉm cười, im lặng nhìn cô.

Cô đột nhiên không biết nói gì, có quá nhiều điều muốn nói, nhưng lúc muốn nói lại không có dũng khí. Chỉ có thể nhìn thẳng vào anh.

Anh chậm rãi mỉm cười, ánh mắt trở nên dịu dàng, “Đừng vội, chúng ta có thời gian cả đời từ từ nói.” Sự chờ đợi đã rèn luyện cho anh tính nhẫn nại, cô đã ở bên cạnh anh, anh không vội.

Chung Tình nhìn nụ cười của anh, bình tĩnh thông dong, phảng phất như đã biết cô muốn nói gì. Đây là một Mạnh Tường cô không hề quen thuộc, thâm trầm đến mức khó đoán biết.

Tay anh vươn qua bàn, nhẹ nhàng cầm tay cô, nhiệt độ từ lòng bàn tay anh truyền thẳng vào tim, khiến cô khẽ run lên. Anh nắm tay cô, vuốt nhẹ, giống như đang đùa giỡn.

Cô bị động tác làm cho bối rối, cô do dự, có nên rút tay về không? Nhưng trong lòng lại không muốn buông ra, không thể từ bỏ nhiệt độ từ bàn tay anh.

Mạnh Tường lên tiếng, “Còn muốn chơi bao lâu nữa?” Cô muốn tiếp tục ở lại, anh sẽ ở lại làm bạn với cô, nhưng cần phải sắp xếp chút chuyện ở công ty.

Chung Tình nhăn mặt, “Chưa nghĩ ra.” Anh vẫn trêu chọc bàn tay cô, khiến suy nghĩ của cô có chút rối loạn.

Anh cười nhẹ, đảo mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Nơi này thật sự rất đẹp.”

Chung Tình nhìn anh, dần dần trở nên mê mẩn, gò má anh thật sự rất tuấn nhã.

Mạnh Tường ở lại thị trấn M, đối diện với phòng Chung Tình.

Mỗi ngày, anh dắt cô đi dạo trên phố, tận hưởng từng khoảnh khắc bên nhau. Nơi đây không khí thoáng đãng, đồ ăn rất ngon, ngay cả con chó nhỏ ở đây cũng rất dễ thương. Họ giống như một đôi tình nhân bình thường, thoát nhìn rất ngọt ngào.

Họ không nói về quá khứ, không nói đến tương lai, chỉ chia sẻ từng thời khắc trong hiện tại.

Mỗi đêm, lúc anh đưa cô về phòng, sẽ nhẹ nhàng hôn lên trán cô. Ngoài việc đó ra, giữa họ ngay cả một nụ hôn cũng không có, cô không dám nghĩ, anh không dám làm, hai người đều giữ gìn thật cẩn thận.

Có lần, cô vào phòng anh tìm tạp chí, lại nhìn thấy điện thoại di động của anh bị nhét vào góc tận cùng trong ngăn kéo. Cô kinh ngạc lấy ra, anh tắt máy? Anh vì cô, lại cắt đứt mọi liên lạc với

Nghe thấy tiếng động, anh từ phòng vệ sinh đi ra, cô xoay người lại.

Anh nhìn điện thoại trong tay cô, ánh mắt lóe lên, khẽ mỉm cười.

Chung Tình trầm giọng nói: “Anh không nên tắt máy.” Cứ như vậy biến mất, công ty phải làm sao?

Mạnh Tường đi lại gần, cầm điện thoại trong tay cô, thả vào ngăn kéo, “Như vậy không phải rất tốt sao? Thật sự rất an tĩnh.”

Chung Tình nhìn lên tóc anh, từng sợi đen nhánh, đột nhiên trong lòng có một cảm xúc không nói nên lời. “Chúng ta trở về đi.”

Anh ngừng lại, khẽ nghiêng mình nhìn cô, mùi thơm nhàn nhạt của nước cạo râu xộc vào mũi.

Anh nhẹ nhàng mơn trớn mái tóc dài của cô, “Anh vẫn chưa muốn về.”

Nói dối, ánh mắt cô chợt lóe lên, cô biết công ty hoàn toàn phải dựa vào anh, sao anh có thể nói bỏ là bỏ.

Cô khẽ cầm lấy tay anh, “Chơi thêm hai ngày nữa, rồi chúng ta trở về.”

Cô nhìn thấy trong mắt anh thoáng qua một tia kinh ngạc, nhưng nhanh chóng biến mất, anh gật đầu đồng ý. Chỉ cần cô thích, tất cả anh đều đồng ý.

Sáng sớm ngày hôm ấy, anh và cô ngồi thành phố W.

Bàn tay giao nhau, cảm nhận nhiệt độ từ lòng bàn tay anh, Chung Tình từ từ dời mắt khỏi khuôn mặt đang ngủ của anh, nhìn về phía ngoài cửa sổ. Biển mây trời nổi, nổi tiếp nhau, nhất định sẽ có điểm cuối.

Cô không cần chạy trốn nữa, bởi vì, anh vẫn luôn ở bên cạnh cô.

Công khai quan hệ

Khi họ tay trong tay xuất hiện ở Chung gia, Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm đều ngây dại.

“Bố mẹ, bọn con về rồi.” Chung Tình cười nhẹ, ôm lấy mẹ.

Chung Bình đứng bên cạnh, vẻ mặt quái dị nhìn Mạnh Tường. Trên vai anh đeo túi của Chung Tình, hơn nửa lúc này họ nắm tay nhau, chẳng lẽ...

Mạnh Tường nhẹ nhàng gật đầu, “Bố nuôi.”

Chung Bình dù sao cũng là người từng trải, ông nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, khẽ vuốt cằm, nghiêng người ý bảo họ vào nhà.

Chung Tình ôm lấy mẹ, quay đầu nhìn Mạnh Tường, vẻ mặt anh vẫn rất thông dong.

Nhìn Mạnh Tường và Chung Tình vào phòng, Tiêu Tổ Tâm không khỏi lo lắng kéo áo chồng, “Ông xã....” Ánh mắt Chung Bình trầm xuống, ý nói ông hiểu. Tiêu Tổ Tâm muốn nói lại thôi, nhìn về cánh cửa khép hờ, Mạnh Tường và Chung Tình, không thể nào.

Mạnh Tường giúp Chung Tình cất đồ, ngẩng đầu lên, thấy Chung Tình đang dựa vào tường nhìn anh.

Mạnh Tường khẽ mỉm cười, đi lại vuốt vuốt tóc cô, “Em đi rửa mặt trước đi, họ nhất định rất tò mò.”

Chung Tình ngẩng đầu nói với anh, “Mạnh Tường, gọi điện cho bố nuôi trước đã nhé.” Điện thoại di động của anh có lẽ vẫn tắt máy, cô sợ Mạnh gia lo lắng.

Mạnh Tường gật đầu, lấy điện thoại di động, ấn mở máy.

Chung Tình lẳng lặng nhìn anh, ánh mắt anh chuyên chú thật mê người, khuôn mặt góc cạnh, lộ ra vẻ cương nghị nam tính. Cô chăm chú nhìn anh, phảng phất như ngắm nhìn anh cũng là một loại hưởng thụ, đã rất lâu rồi cô không thể quang minh chính đại nhìn anh như vậy.

Mạnh Tường kết nối được điện thoại, ngẩng đầu lên vừa lúc chạm vào ánh mắt cô, mắt anh sáng lên, khóe miệng cong thành một đường vòng cung.

Mắt Chung Tình nóng lên, vội dời mắt sang chỗ khác. Khi không nhìn vào mặt anh, giọng anh dường như lại trở nên rõ ràng hơn, giọng nói chậm rãi khiến người ta say mê. Mắt Chung Tình hơi hồng, tại sao đột nhiên lại cảm thấy anh hoàn mỹ như vậy, hoàn mỹ đến mức khiến cô không thể kháng cự. Ngón tay anh khẽ vuốt nhẹ lên cằm cô, kéo mặt cô quay lại nhìn anh, nói tiếp, “Bây giờ con đang ở Chung gia.”

Chung Tình không dám nhìn thẳng vào mặt anh, ánh mắt anh còn nóng bỏng hơn giọng nói gấp trăm lần, rất khó cưỡng lại.

Anh nói thêm mấy câu nữa rồi cúp máy, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn cô mấy giây. Lúc Chung Tình nghĩ mặt sẽ bị thiêu cháy, anh lại nhẹ nhàng vuốt cằm cô, “Ra ngoài thôi, họ đang đợi.”

Sau đó nắm tay cô, mở cửa đi ra ngoài.

Chung Tình nói với bố mẹ, là Mạnh Tường đến tìm cô, đưa cô về. Nhìn vẻ nghi vấn trên mặt bố mẹ, trong lòng Chung Tình quyết định, chậm rãi nói, “Con quyết định sẽ ở bên Mạnh Tường.”

Mạnh Tường cầm chặt tay cô, ánh mắt kiên nghị.

Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm thật lâu không trả lời, chỉ im lặng nhìn Mạnh Tường.

Chung Tình và Mạnh Tường liếc mắt nhìn nhau, mỉm cười nói, “Bố mẹ, mong bố mẹ ủng hộ bọn con.”

Tiêu Tổ Tâm dồn dập nói, “Tiểu Tình, con không phải là vì... vì việc kia, nên vội vàng quyết định chứ?” Bà không biết Mạnh Tường có biết quá khứ của Tiểu Tình không, giữa họ không phải có rất nhiều vấn đề sao? Thậm chí trong khoảng thời gian Chung Tình về nước, cô và Mạnh Tường cũng chỉ là bạn bè bình thường, sao lại đột nhiên nói muốn ở bên nhau?

Chung Bình nhẹ giọng ngăn lại, “Tổ Tâm.”

Mạnh Tường vừa định lên tiếng, Chung Tình đã kéo tay anh, “Quyết định của con không phải là do nhất thời, bọn con cũng không còn trẻ nữa, không muốn lãng phí thời gian chờ đợi.” Nói xong, mỉm cười nhìn Mạnh Tường. Mạnh Tường cười nhẹ, nắm tay cô chặt hơn.

Chung Bình nhìn hai đứa trẻ, dù trong lòng có bao nhiêu nghi ngờ, giờ phút này cũng chỉ có thể kiềm chế. Tiêu Tổ Tâm vẫn muốn nói cái gì, Chung Bình ngăn bà lại, chậm rãi lên tiếng, “Mạnh Tường, nếu Tiểu Tình muốn ở bên cạnh con, bố mẹ không phản đối. Nhưng bố hy vọng con có thể bảo vệ, chăm sóc cho nó.” Đây là cuộc nói chuyện giữa đàn ông với

Mạnh Tường trịnh trọng gật đầu, “Con sẽ không bao giờ để cô ấy chịu bất kỳ thương tổn nào, con đảm bảo.”

Chung Bình đánh giá Mạnh Tường, ánh mắt anh không hề né tránh, vẻ mặt thông dong bình tĩnh, dường như lời hứa này là bí mật từ tận sâu trong lòng, giờ đây rốt cuộc cũng có thể công khai.

Chung Bình nhìn về phía Chung Tình, trên mặt cô vẫn là nụ cười thản nhiên, trong mắt ánh lên sự bình thản đã lâu không thấy. Ở bên cạnh Mạnh Tường, cô đã có thể thả lỏng.

Rốt cuộc Chung Bình gật đầu, “Tiểu Tình, chỉ cần con vui vẻ, bố mẹ cũng an tâm.” Tiêu Tổ Tâm nhìn chồng, tay nắm chặt, Chung Bình nắm tay bà, không hề buông tay.

Thái độ của bố mẹ làm Chung Tình thở phào nhẹ nhõm, cô biết gần đây có nhiều biến cố. Lúc trên máy bay, cô bắt đầu thấp thỏm lo lắng, khi bố mẹ thấy họ cùng xuất hiện sẽ phản ứng như thế nào. May mà mọi người đều bình tĩnh.

Cô đưa Mạnh Tường xuống dưới lầu, Mạnh Tường cầm tay cô, vẫn không muốn buông ra.

Chung Tình tiễn anh đến cửa tiểu khu, mới nhẹ nhàng nói, “Anh về sớm một chút, ngày mai còn có việc ở công ty nữa.” Mạnh Tường hẹn bố mẹ tối mai đến nhà cô ăn cơm, muốn chính thức công khai quan hệ của họ.

Mạnh Tường nhìn cô, ánh mắt dịu dàng, không thể rời đi. Cuối cùng đã không cần phải ngắt cô qua video, lưu luyến má núm đồng tiền của cô, nhớ thương mùi hương của cô, bây giờ đã có thể trực tiếp cảm nhận nhiệt độ cơ thể cô, anh muốn lập tức lấp đầy nỗi tương tư suốt mười năm. Nhưng không được, anh vẫn phải về, đã có thể dắt tay cô, sau này có thể hôn cô đến lúc trời sáng. Anh không thể gấp, anh nguyện ý chờ đợi hạnh phúc sau

Chung Tình bị anh nhìn đến nỗi gương mặt ửng đỏ, nhẹn không được ho nhẹ hai tiếng, định thúc giục anh rời đi.

Tay anh đột nhiên thu lại, kéo cô vào ngực, dùng sức ôm chặt lấy cô.

Chung Tình bị hơi thở ấm áp của anh vây quanh, lại bắt đầu cảm thấy choáng váng, không muốn buông ra. Mới mấy ngày sống chung, cô lại không thể rời xa anh như vậy, khiến cô cũng cảm thấy sợ.

“Tình Tình, Tình Tình...” Hơi ấm từ môi anh phủ vào tai cô, tê tê.

Đến khi xe anh gào thét rời đi, giọng nói của anh vẫn quanh quẩn bên tai, trái tim đập mạnh, chỉ vì anh mà đập, cô vẫn là Tình Tình của anh.

Chấp nhất cả đời

Buổi tối ngày thứ hai, khi hai nhà Chung Mạnh tề tụ, tất cả sự chú ý của mọi người đều đặt trên người Mạnh Tường và Chung Tình.

Hai người vô cùng bình tĩnh, khoe miệng thủy chung là nụ cười nhàn nhạt, thỉnh thoảng ánh mắt nhìn nhau dịu dàng. Trong lòng mọi người tuy nghi ngờ, nhưng phối hợp không hỏi nhiều, vui mừng hưởng thụ thời khắc gặp nhau.

“Tiểu Tình, nghe nói con đến Vân Nam chơi một chuyến, cảm giác thế nào?” Lộ Hiểu Vụ vẫn rất quan tâm Chung Tình.

Chung Tình cười yếu ớt nói, “Rất thoải mái ạ, con còn không muốn về nữa.” Đây là lời nói thật tâm, dãy núi Tuyết Sơn quả thật có thể khiến mọi phiền não đều biến mất. Nếu không phải vì Mạnh Tường, nghĩ đến a trong tim lại ảm áp, anh còn tinh khiết hơn cả Tuyết Sơn.

Mạnh Tường nhìn Chung Tình, chậm rãi nói, “Con cũng suýt nữa đã không muốn trở về.” Chỉ cần nơi nào có cô, anh sẽ nguyện ý đi theo.

Mọi người nhìn họ, cũng cảm thấy hơi rung động. Trên mặt hai người không lộ ra quá nhiều tâm tình, mọi thứ đều có vẻ bình thường, nhưng tất cả mọi người lại cảm nhận được giữa họ có một sự mập mờ không thể che giấu, giống như hai luồng khí chảy hội tụ với nhau, không nhìn không chạm được, nhưng lại đi thẳng vào tim. Ánh mắt họ có vẻ nhu hòa như thường, nhưng trong mắt lại không thể tìm thấy hình bóng những người khác nữa.

Chung Duệ là người không chịu nổi đầu tiên, ho nhẹ mấy tiếng phá vỡ sự trầm mặc trên bàn, cười hài hước, “Anh Tường, anh không thể học chị em được, anh là ông chủ mà nghĩ việc thì công nhân viên chẳng phải sẽ loạn sao?”

Mạnh Tường đảo mắt nhìn về phía Chung Duệ, “Vì vậy nên chị của em mới giục anh trở về.”

Chung Duệ cứng họng, lời nói của anh Tường đầy ám muội khiến anh không biết nên nói gì nữa. Anh vẫn có chút không thích ứng được, anh Tường chẳng phải đã có chị Du sao? Anh ấy đối với chị có thật lòng không?

Chung Tình khẽ cười làm hòa hoãn không khí, đổi đề tài, nói cô có mang quà cho cháu, nhắc Tiểu Duệ sau khi ăn cơm nhớ mở quà.

Mọi người bắt đầu tán gẫu về đề tài này, không khí dần trở nên vui vẻ.

Cơm nước xong, Mạnh Tường giúp Chung Tình dọn dẹp bàn, mọi người thức thoir đi ra phòng khách.

Trong bếp, Chung Tình nhận lấy chiếc bát trong tay anh, “Để em rửa là được rồi.” M cười ý bảo anh ra ngoài cùng mọi người.

Mạnh Tường chỉ cười, lấy tạp dề mặc lên giúp cô, anh muốn ở bên cạnh cô.

Chung Tình cười trộm trong lòng, anh không muốn ra ngoài thì tùy anh, bắt đầu rửa bát.

Mạnh Tường yên lặng ở bên cạnh Chung Tình, nhìn động tác thành thục của cô, bát đĩa nhanh chóng nổi đầy bọt xà phòng. Cô rửa xong một lượt, anh lấy nước tráng lại sạch sẽ. Trong căn bếp chật hẹp, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy và tiếng bát đĩa chạm vào nhau, hình ảnh hai người đứng sóng vai bên nhau thật ảm áp.

Chờ Chung Tình lau khô bát, Mạnh Tường nhận lấy xếp vào tủ, hai người rốt cuộc nhìn nhau cười một tiếng. Mạnh Tường nhìn nụ cười xinh đẹp của cô, trong lòng ảm áp, Tiểu Tình, nhất định phải mãi mãi cười vui vẻ như vậy.

Anh nhẹ nhàng lau giọt nước bắn trên mặt cô, ánh mắt dịu dàng, “Tiểu Tình, chúng ta kết hôn đi.”

Trái tim Chung Tình cứng lại, ngây ngô nhìn anh, vẻ mặt của anh trịnh trọng, ánh mắt thành khẩn, anh rất nghiêm túc. Nhưng... anh đã suy nghĩ kỹ rồi chứ? Thích là một chuyện, nhưng ở chung với nhau lại là chuyện khác, anh thật sự đã quyết định sao? Trong mắt cô thoáng qua vẻ do dự, còn có cả sợ hãi, cô sợ sẽ không thể mang lại hạnh phúc cho anh.

Đường như có thể đọc được nỗi lòng cô, giọng nói của anh mềm nhẹ, “Anh còn rất nhiều chuyện muốn làm cùng em, cùng nhau nấu cơm, cùng nhau rửa bát, cùng nhau sống suốt nửa cuộc đời còn lại.” Rất nhiều, rất nhiều, từ thời khắc anh ôm cô ở dưới chân núi Tuyết Sơn, trong lòng anh đã lên kế hoạch cho tương lai, mà phần quan trọng nhất trong tương lai ấy chính là cô.

Chung Tình mơ hồ cắn môi, kiềm chế kích động, khẽ vuốt mặt anh, “Mạnh Tường.” Cô đã để anh chờ đợi mười năm, sao còn có thể bắt anh đợi thêm nữa xin lỗi, để anh chờ lâu. “Được, chúng ta cùng nhau sống nửa cuộc đời còn lại.” Tiếng nói run run, nghẹn ngào nói lên sự cảm động của cô, nước mắt chậm rãi chảy xuống.

Mạnh Tường ôm cô, cảm nhận hơi ấm tràn vào ngực, trong lòng lẩm bẩm, đừng khóc, anh đã nói sẽ không bao giờ để em khóc, xin em đừng khóc.

Khi họ nói quyết định của mình với người nhà, mọi người lại lần nữa bị dọa đến ngu ngơ. Hai ngày nay, họ mang đến hết chấn động này đến chấn động khác, hôn lễ của Tiểu Tình mới bị hủy bỏ không bao lâu, bây giờ lại kết hôn với Mạnh Tường, đối với người nhà cũng là một loại khiếp sợ.

Kích động nhất là Chung Duệ, “Chị, chị..... chị đừng bốc đồng như vậy.” Anh không tin Mạnh Tường và Chung Tình sẽ ở bên nhau.

Chung Tình cười nhẹ, “Bố mẹ, địa điểm tổ chức hôn lễ lần trước, con sẽ gọi điện liên lạc lại với họ.” Hôn lễ với Chu Minh mới hủy bỏ không bao lâu, có lẽ nơi đó vẫn còn trống.

Mạnh Tường không có ý kiến, mọi việc cứ theo ý cô. Cô cũng không muốn phiền phức, vốn lần trước đã thông báo với họ hàng, bây giờ thông báo thêm lần nữa, địa điểm tổ chức vẫn như cũ.

Chung Bình và Tiêu Tố Tâm nhìn nụ cười trên mặt Chung Tình, mọi lo lắng trong lòng đều chỉ có thể nuốt trở lại, tâm nguyện duy nhất của họ là cô có thể vui vẻ.

Bố mẹ Mạnh Tường cũng không phản đối, chẳng qua chỉ trịnh trọng hỏi anh, “Mạnh Tường, con thật sự đã quyết định?”

Mạnh Tường gật mạnh đầu, “Vâng ạ.” Mạnh Dịch Nam và Lộ Hiểu Vụ liếc mắt nhìn nhau, không nói nữa.

Hôn sự của Mạnh Tường cứ như vậy quyết định, mọi thứ đều sắp xếp như hôn lễ trước, chỉ khác là chú rể đổi thành Mạnh Tường.

Sau khi hai nhà đã bàn bạc chuyện hôn lễ, Mạnh Tường theo bố mẹ rời đi.

Chung Duệ chờ anh Tường đi, vọt vào phòng Chung Tình, lo lắng kéo cô, “Chị, chị không thể hồ đồ như thế được.”

Chung Tình cười khẽ, “Tiểu Duệ, em muốn nói gì?”

“Chị mới bị tổn thương, nhanh như vậy đã chạy đến với anh Tường, hơn nữa anh Tường còn có người khác nữa, chị không ngại sao?”

Chung Tình nhìn vẻ mặt lo lắng của Tiểu Duệ, vỗ nhẹ đầu em trai, “Em nghĩ nhiều quá, anh ấy và Luyến Kinh đã chia tay lâu rồi.” Cô để ý cái gì? Mạnh Tường không để ý quá khứ của cô, không để ý đến chuyện của cô và Chu Minh, cô sao có thể để ý chuyện của anh và Luyến Kinh.

Chung Duệ nhìn vẻ mặt coi thường của chị, càng thêm gấp gáp, “Nhưng mà.... Nhưng mà anh chị chia tay lâu như vậy, liệu chị có thể đảm bảo anh ấy vẫn yêu chị như trước không?”

Trong mắt Chung Tình hiện lên tia ấm áp, là Mạnh Tường đã dùng hành động chứng minh, tình yêu của anh sâu đậm như vậy, sâu đến mức khi cô không còn dám ôm hy vọng xa vời nữa, anh lại vẫn đứng yên tại chỗ, yên lặng chờ cô quay đầu.

Ánh mắt Chung Tình êm ái, chậm rãi cười, “Tiểu Duệ, em không cần lo lắng, cho tới bây giờ chị chưa từng chắc chắn như vậy, Mạnh Tường chính là người mà chị đang tìm kiếm.” Trước kia cô quá nhất gan, mắt Chu Đồng, lại đẩy Mạnh Tường ra, cho rằng mình đã mất tư cách được yêu thương. Nhưng Mạnh Tường dùng tình yêu kiên định của anh để cho cô dũng khí, cô đã không còn lý do gì để tiếp tục hèn yếu nữa, sao

không dùng cảm tiếp nhận tình yêu của anh. Cô nợ anh sự chờ đợi, sẽ dùng nửa đời còn lại để làm cho anh hạnh phúc

Về đến nhà, Mạnh Tường biết bố mẹ sẽ có nhiều chuyện muốn hỏi mình.

Quả nhiên, bố mẹ gọi anh vào phòng khách, nghiêm túc hỏi, “Luyến Kinh đâu?”

Mạnh Tường thành thực trả lời, “Luyến Kinh và con đã chia tay lâu rồi, cô ấy và bạn trai cũ quay trở lại với nhau.”

Về mặt Lộ Hiểu Vụ căng thẳng, “Có phải là vì con bé bỏ đi, nên con mới quyết định đến với Chung Tình?” Như vậy không phải là bất công với Tiểu Tình sao?

Mạnh Tường cười khê lắc đầu, nói ra lời ước định năm năm của mình và Luyến Kinh, thẳng thắn nói bao năm nay vẫn đang đợi Chung Tình.

Mạnh Dịch Nam và Lộ Hiểu Vụ nghe con nói ra những tâm sự bí mật, mới giật mình nhận ra con trai chưa bao giờ quên Chung Tình, nhưng suốt những năm qua, ngay cả họ cũng không phát hiện ra.

Lộ Hiểu Vụ đau lòng nói, “Mạnh Tường, con và Tiểu Tình đã xa nhau nhiều năm như vậy, nói không chừng con bé cũng không còn là Chung Tình như trước nữa. Sao con phải khổ sở như vậy chứ?” Mặc dù Tiểu Tình là con gái nuôi của họ, nhưng việc cô làm với Mạnh Tường năm đó, họ sao lại không có một chút oán hận nào được? Trong lòng bố mẹ, con cái vẫn luôn là trên hết.

Mạnh Tường trấn an mẹ, “Mẹ, con đối với Tiểu Tình rất cố chấp, giống như bố đối với mẹ vậy, đây là thiên tính, không thay đổi được. Chỉ cần đã nhận định, cho dù bị tách ra, vẫn không thể ngừng lại. Chẳng con qua chỉ nghe theo sự lựa chọn của lòng mình, đời này con đã nhận định cô ấy.” Mỗi lần thấy tình cảm nồng đậm của bố mẹ, anh vẫn luôn rất hâm mộ. Anh biết rõ, nếu tương lai phải ở bên cạnh một người nào khác không phải Chung Tình, anh cũng không bao giờ có thể yêu ai sâu đậm như vậy nữa.

Lộ Hiểu Vụ nắm tay con trai, không ngừng lắc đầu, “Đồ ngốc, đồ ngốc.”

Mạnh Dịch Nam chỉ thở dài thật sâu, vỗ vỗ vai Mạnh Tường, “Nghe con nói, có lẽ đàn ông nhà chúng ta đều là dạng cố chấp như vậy.” Người mà ông chấp nhất là Hiểu Vụ, còn người khiến con trai chấp nhất chính là Chung Tình, đây đều là số mệnh, trốn không thoát. Ông có thể hiểu được Mạnh Tường.

Mạnh Tường cảm kích nhìn bố, “Bố, mẹ, bố mẹ yên tâm, con và Tiểu Tình đã bỏ lỡ quá nhiều, sau này nhất định sẽ quý trọng đối phương hơn.”

Mạnh Dịch Nam an ủi Lộ Hiểu Vụ, vui mừng gật đầu. Thật ra thì Mạnh Tường cũng không cần họ phải quan tâm, sự thâm trầm của thằng bé này có lúc còn vượt qua cả bố.

Yêu em thật nhiều

Mạnh Tường cũng nghĩ hôn sự của mình và Chung Tình sẽ bị người nhà phản đối, nhưng không ngờ rằng sự phản đối không phải từ bố mẹ hai bên mà là từ Chung Duệ.

Mạnh Tường về mặt bình tĩnh nhìn Chung Duệ ở đối diện, không nói gì.

Chung Duệ rốt cuộc không chịu được không khí trầm lắng, cúi kính hỏi, “Anh Tường, anh thành tâm muốn kết hôn với chị em sao?”

Chuyện Chung Tình, Chung Duệ biết được sau khi nghe bố mẹ giải quyết việc hôn lễ với Chu gia, anh không ngờ rằng ở nước ngoài chị lại chịu nhiều khổ sở như vậy. Trong lòng anh, vẫn luôn cảm thấy một người kiên cường độc lập, vì mỗi lần nói chuyện phiếm qua mạng, chị luôn không ngừng khích lệ anh, mỉm cười nói chị rất khỏe. Nhưng khi anh thấy những tấm hình kia, trái tim đau đớn, chị thật là ngốc, tại sao đau khổ, mệt mỏi như vậy lại không chịu quay về nhà.

Năm đó xảy ra tai nạn của Chu Đồng, Chung Duệ vẫn còn nhỏ, nhìn sự rối loạn của chị, anh không biết làm sao, chỉ có thể nhờ anh Tường giúp đỡ, trong lòng anh, chỉ có anh Tường mới có thể an ủi nỗi đau trong lòng chị. Không ngờ rằng, sau khi chị ra nước ngoài, quan hệ của họ tan rã. Trong lòng anh thủy chung

không hiểu, tại sao hai người có quan hệ tốt như vậy lại trở thành kẻ thù, nhiều lần muốn hỏi chị, nhưng bố mẹ không cho hỏi, chỉ nói anh còn nhỏ, đợi lớn lên một chút sẽ hiểu. Sau đó, Chung Duệ nghe chuyện của anh Tường ở trường học, trong lòng nghiêng về phía chị, anh cảm thấy vì anh Tường làm việc có lỗi với chị, họ mới chia tay.

Cho nên, khi Chung Tình trở lại, anh vẫn luôn muốn bảo vệ chị, sợ chị nhìn thấy anh Tường sẽ chạm vào vết thương lòng. Hơn nữa anh biết bên cạnh anh Tường đã có Du Luyện Kinh. Lần đó, sau khi ăn cơm với nhau, thậm chí anh còn có chút oán hận anh Tường, cảm thấy anh ấy đang cố ý muốn khoe với chị nên mới hẹn bốn người cùng ăn cơm. Anh cảm thấy không công bằng, chị vẫn độc thân, trong khi chuyện tốt của anh Tường đang đến gần.

Nhưng bây giờ, chỉ mới một thời gian ngắn sau khi chị và Chu Minh hủy bỏ hôn ước, lại đột nhiên tuyên bố muốn kết hôn với anh Tường, anh có chút không tiếp nhận được. Anh cảm thấy anh Tường đối với chị không phải thật tâm.

Mạnh Tường nhìn thẳng Chung Duệ nghiêm túc nói, “Đúng.”

Chung Duệ cau mày, “Vậy chị Du đâu?” Anh ấy không phải nói sẽ kết hôn với Du Luyện Kinh sao?

Mạnh Tường chậm rãi nói, “Bọn anh chia tay rồi.” Anh biết Tiểu Duệ đang hoài nghi, hoài nghi sự thật tâm của anh.

Về mặt của Chung Duệ lạnh đi, “Anh vì bị đá nên đến chị em?” Mặc dù chuyện của chị và Chu Minh khiến anh rất tức giận, nhưng không muốn anh Tường lại coi chị như một cái lốp xe dự phòng.

Mạnh Tường nhìn Chung Duệ, dừng một chút, giọng nói trầm trầm, “Anh vẫn luôn chỉ cần mỗi cô ấy.” Từ rất lâu anh đã muốn làm như vậy, nhưng không ai tin, ngay cả anh cũng đã bị sự chờ đợi mãi mòn niềm tin. Hàng năm vào ngày sinh nhật cô, anh luôn lặng yên nhìn cô trong những đoạn video, lòng hạ quyết tâm, nếu năm sau cô vẫn không trở lại, anh phải đi tìm một người khác, hoàn toàn quên cô. Nhưng đến sinh nhật tiếp theo của cô, anh lại quên đi tìm, vì anh bề bộn nhiều việc, vội vàng làm việc, vội vàng chăm sóc ông bà Chu, vội vàng xem blog của cô, vội vàng vội vàng, anh lại tiếp tục chờ năm sau. Một năm lại một năm trôi qua, mọi thứ đã trở thành thói quen, dù sau khi gặp Luyện Kinh, cũng chỉ có thể thổ lộ sự phiền não trong công việc với cô, bí mật chôn sâu trong lòng anh nhất quyết không chia sẻ với ai. Anh cô độc hy vọng, bởi vì anh biết cô vẫn chưa kết hôn.

Chung Duệ nhìn chằm chằm Mạnh Tường, không chịu tin, hừ lạnh nói, “Vậy sao nhiều năm qua anh lại không chịu đi tìm chị ấy?” Nếu anh ấy vẫn yêu chị, sao lại không chủ động đoạt lấy chị.

Mạnh Tường bất đắc dĩ nhếch miệng, “Anh cũng rất hối hận, nếu anh đi tìm cô ấy sớm hơn một chút, có lẽ bọn anh sẽ không lãng phí nhiều năm như vậy.” Có một lần, lúc anh mơ hồ say, nhìn khuôn mặt thân quen trên màn hình vi tính, xúc động lời hành lý, nhét quần áo vào. Nhưng khi anh kéo túi xách lão đạo chạy ra cửa, anh chợt ngừng lại. Anh đi làm gì? Tìm được cô, nói cho cô biết anh vẫn yêu cô? Cô sẽ thế nào? Cô có thể nào sẽ giống như trước, cười trào phúng, dùng lời nói lạnh lùng khiến anh đau lòng không? Anh khiếp sợ, anh sợ cô sẽ cười nhạo tình yêu của anh, sợ niềm hy vọng nhỏ bé trong lòng anh sẽ vỡ tan khi nhìn cô và bạn trai cô ôm nhau. Năm ấy cô hận anh như vậy, hận đến mức không tiếc dùng cách tàn nhẫn nhất để bóp nát trái tim anh, anh vẫn không chắc chắn, nếu phải nhìn về mặt lạnh lùng của cô liệu có thể tiếp tục kiên trì yêu cô không. Cuối cùng, anh từ bỏ việc đi tìm cô, chỉ có thể si ngốc đợi cô. Nếu như cô kết hôn, anh sẽ buông tay. Nếu không, anh sẽ tiếp tục đợi.

Bây giờ anh mới thật sự hối hận, chờ đợi thì ra không phải chỉ có một người đau, mà sẽ khiến cả hai người bị thương. Vì vậy lần này, cho dù thế nào, anh cũng không buông tay, không muốn phải nhìn cô một mình chịu đựng nữa.

Chung Duệ nhìn về mặt kiên định của anh Tường, nhất thời im lặng, sự kiên trì của anh Tường, anh đã biết từ khi còn nhỏ, nhưng khi đó chị và anh Tường vẫn là một đôi trời sinh trong mắt mọi người, bây giờ đã thay đổi, anh ấy thật sự vẫn sẽ yêu thương chị sao?

Chung Duệ chần chờ, chậm rãi nói, “Chị đã đau khổ nhiều rồi, em hy vọng sẽ có một ai đó yêu thương chị. Anh Tường, anh thật sự sẽ không.... Coi thường chị ấy chứ?” Anh nhớ năm đó, đến anh cũng cảm nhận

được ý muốn chiếm đoạt của anh Tường đối với chị. Mấy năm nay chị không chỉ trải qua những chuyện kia, mà còn thay đến mấy bạn trai, anh Tường không ngại sao?

Mạnh Tường cười, “Em có coi thường cô ấy không?” Chung Duệ nhanh chóng lắc đầu, anh chẳng qua chỉ đau lòng cho chị.

“Tiểu Duệ, tình yêu của anh đối với Tiểu Tình không hề ít hơn so với em.” Mạnh Tường nghĩ đến việc Chung Tình giấu kín nỗi đau, mỉm cười với mọi người, cô thật ngốc, anh còn ngốc hơn, lại không nhận ra sự bị thương trong mắt cô.

Chung Duệ còn muốn nói gì, Mạnh Tường đã mở miệng, “Tiểu Duệ, em yên tâm, anh sẽ làm cho cô ấy vui vẻ, tuyệt đối không bao giờ để cô ấy khóc.” Đáy lòng Mạnh Tường lặng đi, mỗi lần thấy cô khóc, trái tim anh giống như bị nứt ra, phảng phất như thứ đang chảy ra không phải nước mắt cô, mà là máu của anh. Anh đã luôn tự trách mình, có phải sự xuất hiện của anh khiến cô nhớ tới Chu Đồng, mới làm cô ấy náy và đau khổ như vậy. Bây giờ anh đã biết, cô luôn cần một người có thể xóa đi những giọt nước mắt ấy, anh hối hận vì đến bây giờ mới hiểu được điều ấy.

Chung Duệ trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc mở miệng, “Hãy yêu chị ấy thật nhiều.”

Mạnh Tường gật đầu, cả đời này anh chỉ muốn yêu cô thật nhiều.

Hạnh phúc rất dài

Sau khi hôn lễ được quyết định, hai người chọn một ngày để đi đăng ký. Cảm chứng minh, Chung Tình kéo tay Mạnh Tường đi ra Sở Dân sự, lại có cảm giác hoảng hốt. Khi nhân viên ở Sở Dân sự đóng dấu lên tờ giấy đăng ký, trái tim cô như ngừng lại, cô và Mạnh Tường rốt cuộc đã kết hôn, từ giờ sẽ trở thành vợ chồng chính thức. Đi một vòng lớn, họ lại ở bên nhau.

Mạnh Tường vẽ mặt trấn định, nhận tờ giấy đăng ký, lạnh nhạt nói cảm ơn.

Ngồi vào xe, Mạnh Tường giúp cô gài dây an toàn, điều chỉnh độ chặt để cô ngồi thoải mái. Cô ngồi yên, nhìn trán anh gần trong gang tấc, có lắm tấm giọt mồ hôi. Cô hơi ngạc nhiên, tự nhiên đưa tay, nhẹ nhàng lau đi. Anh giương mắt nhìn lên, bất gặp ánh mắt dịu dàng của cô, khóe miệng cong lên, nhẹ nhàng hôn trán cô rồi chậm rãi ngồi xuống chỗ. Chung Tình thở ra thật chậm, nhịp tim dần trở nên vững vàng, nghe tiếng khởi động xe mới lên liếc nhìn anh, khóe miệng anh thủy chung vẫn là nụ cười nhàn nhạt, cô cúi đầu, khóe miệng hơi cong lên.

Đăng ký xong, Chung Tình bắt đầu cùng Tiêu Tổ Tâm chuẩn bị cho hôn lễ. Bố mẹ cảm thấy cô vẫn cần phải nghỉ ngơi, khuyên cô không nên làm quá nhiều.

Mạnh Tường mua một căn nhà mới ở gần bờ sông làm phòng cưới cho họ. Chung Tình vốn không muốn lãng phí như thế, nơi anh ở bây giờ có một phòng ngủ và một phòng cho khách, cô cảm thấy như vậy là đủ rồi. Nhưng Mạnh Tường lại nói, hai người thì không sao, tương lai có con thì sẽ không đủ. Chung Tình đỏ mặt, không phản đối nữa. Chung Tình nhìn khuôn mặt góc cạnh của anh, trong đầu hiện lên hình ảnh một bản sao thu nhỏ của anh, trái tim ấm áp, con của họ, nhất định sẽ đẹp trai giống như anh.

Mỗi tối, sau khi tan tầm Mạnh Tường sẽ trực tiếp đến Chung gia. Có lúc ngồi ăn cơm với bố mẹ Chung Tình, có lúc cùng Chung Tình ra ngoài, hai người mới bắt đầu chính

Anh thích lái xe đưa cô đi hóng gió, mỗi lần nhìn ánh đèn neon trong thành phố quen thuộc, khóe mắt thấy cô an tĩnh ngồi bên cạnh, sự cảm động lại tràn ra như thủy triều, anh chỉ cần có cô bên cạnh.

Thỉnh thoảng cô sẽ hỏi thăm công việc của anh, anh nói chi tiết cho cô biết, anh muốn nói với cô tất cả về anh. Chung Tình cũng sẽ nói cho anh biết buổi sáng cô làm gì, hôn lễ phải tổ chức như thế nào.

Có lúc anh đưa cô về nơi ở của anh. Anh cho cô xem những đoạn video của cô mà anh có được, cô chỉ xem một lúc là mắt đã đỏ lên, mỗi khi ấy, anh sẽ tắt video, ôm cô thật chặt từ phía sau, “Anh vẫn luôn cảm thấy em đang ở bên cạnh anh.” Anh may mắn có tiếng cười của cô làm bạn, cho dù chỉ ở trong màn hình lạnh băng, nhưng thấy cô cười, anh rất vui.

Chung Tình xoay người, vùi mặt vào ngực anh, khẽ nói, “Mạnh Tường, anh nên gọi là Mạnh Ngốc mới đúng.” Nghĩ đến anh trong đêm tối, xem đi xem lại những đoạn video này, trái tim cô lại đau. Thì ra cho

dù cách nhau một bờ đại dương, họ vẫn có những đêm cô đơn như nhau.

Anh liên tục hôn lên tóc cô, “Chúng ta đều gốc như nhau.” Sau này sẽ không như vậy nữa, không bao giờ, cho dù tương lai thế nào, anh cũng sẽ không bao giờ buông cô ra nữa. Vừa nghĩ đến từ nay về sau, cuộc sống của anh vì có cô mà trở nên đầy đủ, trong lòng lại thấy cảm kích, cảm kích vì họ chỉ lãng phí mười năm, họ vẫn còn mười năm nữa, hai mươi năm nữa, vậy là đủ rồi.

Anh thích tắt đèn, ôm cô ngồi dựa vào cửa sổ ở phòng khách nghe nhạc. Nghe bản nhạc mà họ cùng thích, nói những chuyện mà họ đã bỏ sót trong suốt mười năm. Anh hy vọng cô nói với anh tất cả bí mật trong lòng, cho dù vui vẻ hay bi thương, anh cũng muốn biết. Ban đầu Chung Tình có hơi do dự, nhưng khi nghe anh thành khẩn thỉnh cầu, cô bắt đầu buông lỏng. Nghe cô kể lại khoảng quá khứ khổ sở ấy, anh sẽ dùng sức ôm cô, nhẹ giọng an ủi, liên tiếp hôn lên má cô, cho đến khi cô ngừng run rẩy. Khi ở trong ngực anh, cô không còn sợ bóng tối, thậm chí đã bắt đầu quen dần. Cô biết anh đang dùng tình cảm của mình để chữa lành vết thương lòng của cô

Cô nói thật là một khi phải nghe chuyện của anh. Nghe những gì anh trải qua trong những năm này, cô cười nhẹ, cuộc sống của anh rất khô khan, ngoài công việc thì chỉ có gia đình, thậm chí không có thú vui cuộc sống nào. Nghĩ đến chuyện anh tự giam mình trong nhà tù của sự chờ đợi, cô không khỏi đau lòng, nghiêng đầu nhẹ nhàng vuốt mặt anh, “Anh không sợ chờ thêm nữa sẽ già sao?” Khóe mắt anh đã xuất hiện những nếp nhăn nhạt, đây là chứng cứ sự tàn nhẫn của cô.

Anh thâm tình nhìn cô, khóe miệng hơi cười, “May mà trước khi anh già thì em đã về.” Ông trời vẫn chưa bỏ rơi họ.

Trong ngực Chung Tình như có một tảng đá lớn, khẽ vuốt những sợi tóc trên trán anh, lẩm bẩm, “Đồ ngốc, đồ ngốc, càng nghĩ càng thấy thật là ngốc.” Nếu như cô vĩnh viễn không trở lại, anh phải làm sao bây giờ?

Anh mỉm cười vì động tác của cô, chỉ lẳng lặng nhìn cô, sự đau lòng trong mắt cô khiến anh thật vui vẻ, vẻ mặt lo lắng của cô làm anh thấy hạnh phúc. Trong con mắt đen của cô mơ hồ hiện lên một khuôn mặt, đó là anh. Thì ra chỉ cần trong mắt cô có anh, lại hạnh phúc và thỏa mãn như vậy.

Chung Tình nhìn anh chỉ cười không nói, trong lòng hơi bực, tay chà xát lên mặt anh, ngón tay chậm rãi vuốt ve ngũ quan của anh, tựa hồ như chỉ có tự mình mới có thể xác nhận được hình ảnh trong lòng.

Chung Tình vuốt ve môi anh, đường cong rõ ràng, ôn nhuận mềm mại, khóe miệng của anh khẽ động đậy. Cô ngẩng đầu nhìn anh, mắt anh tối lại, trong lòng vừa động, thân thể đã ngã về phía trước, môi bị một bờ môi khác phủ lên. Môi chạm vào nhau, ẩm ướt lại ẩm áp, môi anh khẽ di chuyển, cô nhắm mắt lại, dựa vào bản năng khẽ liếm nhẹ, cơ thể anh cứng ngắc, tay ôm cô chặt hơn.

Cô nghĩ đến sự chờ đợi của anh, trái tim lại đau, môi càng thêm dịu dàng, lúc anh sắp lùi lại, cô đưa lưỡi liếm lên lần ranh giữa môi anh. Anh chấn động, môi áp mạnh vào môi cô, tay ôm chặt. Lửa nóng bùng cháy, anh cạy răng cô, khoan thai đi vào. Anh từ từ dùng sức, giống như muốn hút lấy toàn bộ hô hấp của cô, khiến cả người cô nóng bừng. Tay anh không ngừng ôm chặt lấy cô, cả người cô dính vào anh, chặt chẽ không một khe hở, thậm chí ngay cả hô hấp cũng bị nghẹt lại. Cô yên lặng đón nhận sự cuồng nhiệt của anh, giống như nếu anh dừng lại sẽ mất đi cái gì. Cô cảm thấy đầu lưỡi anh di chuyển trong miệng có chút đau, nhưng sự ẩm áp lại khiến cô khát vọng nhiều hơn, cổ họng khô khốc. Tay cô không tự chủ ôm đầu anh, dùng sức tiến sát lại gần anh hơn.

Khi lửa nóng của nụ hôn kết thúc, họ cũng cảm thấy hô hấp không còn thuộc về mình nữa, hỗn hển hít thở. Tiếng hít thở trong bóng tối lại đặc biệt có tác dụng kích thích, anh nghe thấy tiếng thở gấp của cô, trái tim lại đập mạnh.

Anh ôm lấy cô, áp mặt vào cổ cô, thâm thì trên môi cô, “Tình Tình, Tình Tình...” Giọng nói khàn khàn, trái tim Chung Tình nóng lên, máu trong người chảy cuộn cuộn, tay cô ôm đầu anh, những sợi tóc của anh đâm vào tay, có cảm giác tê dại không nói lên lời.

Anh nhẹ nhàng ôm cô vào ngực, khuôn mặt nóng ran của cô qua một lớp áo chạm vào trái tim anh, Tình Tình, anh hạnh phúc đến phát cuồng. Tình Tình, đừng vội, hạnh phúc của chúng ta còn rất dài.

Anh ôm cô, từ từ kiềm chế kích động trong lòng, càng quý trọng lại càng không dám chạm vào.

Đột nhiên nhớ anh

Hôm lễ ngày một gần, việc mua sắm đồ đạc cũng đã chuẩn bị gần xong, mấy ngày nay Chung Tình có chút rỗi rãi.

Ban ngày, cô ở nhà ngây ngô buồn bực, nên muốn ra ngoài đi dạo một chút. Xe đã đưa đi bảo dưỡng, cô đành phải bắt taxi ra ngoài

Đi dạo suốt buổi chiều, cô cũng không có gì cần mua, nên mua cho Mạnh Tường hai chiếc áo sơ mi. Vốn cô đang định bắt taxi về nhà, nhưng đợi nửa ngày cũng không có chiếc xe nào, cô không thể làm gì khác hơn là đi xe buýt.

May mà trên xe có chỗ ngồi, cô xách túi giấy ngồi xuống ghế ở gần cuối xe. Chỉ chốc lát sau, có một cậu nhóc nam sinh cũng lên xe, ngồi bên cạnh cô. Chung Tình vẫn nhìn ra ngoài cửa, chẳng qua chỉ liếc một cái, không để ý lắm.

Xe chậm rãi khởi động, rời bến.

Chung Tình nhìn đường phố ngoài cửa sổ, từng đôi tình nhân tay trong tay đi dạo phố, khoe miệng cười nhẹ, tuổi trẻ thật tốt.

Đột nhiên có tiếng di động vang lên, là tiếng điện thoại của nam sinh bên cạnh.

Chung Tình thu tầm mắt nhìn về phía trước.

Nam sinh bên cạnh bắt đầu nói chuyện, giọng nói không vui lắm, có vẻ lạnh lùng.

“Anh lên xe rồi.”

“Không có gì, không muốn đi.”

Chung Tình lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn nghe lén người khác nói chuyện, nhưng giọng của cậu ta vang bên tai khó mà không nghe được.

“Không có gì, hơi mệt. Được rồi, không nói nữa.” Nam sinh lãnh đạm ngắt điện thoại.

Chung Tình suy đi có lẽ là cãi nhau với bạn gái.

Nhưng không quá một phút sau, điện thoại của nam sinh lại réo vang.

Nam sinh không muốn nhận điện, tiếng chuông vẫn vang lên. Tiếng chuông kéo dài không ngừng khiến hành khách trên xe quay lại nhìn, nam sinh có chút lúng túng, không thể làm gì khác ngoài việc nghe điện, khó chịu nói, “Có việc gì?”

“Về rồi nói tiếp, bây giờ rất ồn.... Anh không muốn nói, không có gì để nói.”

“Rất nhàm chán, bây giờ anh cảm thấy rất thất vọng. Là tự em nói muốn đi dạo phố, anh phải đi cả một quãng đường xa, mới đi dạo chưa được nửa giờ, em lại nói là không đi dạo nữa, được, không đi thì không đi, không đi dạo thì đi về, em lại không vui. Anh không biết em muốn cái gì nữa?”

Chung Tình thấy nam sinh trầm mặc nghe điện thoại, trong lòng suy đoán, đây là do cô bạn gái kia không nghe mà khó chịu.

Nam sinh nghe nửa ngày lại mở miệng lần nữa, “Mệt chết được, anh không muốn đi, muốn đi thì em tự đi đi.”

“Không phải vậy, anh không nói như vậy. Anh chỉ cảm thấy khó mà làm em hài lòng được, em vốn là như vậy, khi vui thì rất tốt, khi không vui thì quay đầu đi luôn, không thêm có lý do, hỏi em em lại không nói, anh thật sự cảm thấy rất mệt mỏi. Hôm nay anh không muốn nói nữa, hôm nào rồi nói sau.”

Nam sinh muốn ngắt điện thoại, nhưng đối phương không chịu, cậu ta không thể làm gì khác nên phải nói tiếp, “Đợi lúc về rồi nói.... Đã bảo đợi lúc về rồi nói tiếp!” Câu cuối cùng nói rất gắt gỏng, rõ ràng là tâm

tình đã không chịu được. Nam sinh nói xong, giận dữ nhét điện thoại vào túi quần, tay không cẩn thận đụng vào Chung Tình, Chung Tình quay lại, nam sinh áy náy xin lỗi, Chung Tình mỉm cười nói

Chỉ chốc lát sau, điện thoại của nam sinh lại vang lên, cậu lấy điện thoại ra để im lặng, chỉ còn những tiếng rung rung phát ra, không còn gây ồn ào nữa.

Chung Tình suy nghĩ miên man, nghe nội dung cãi nhau của nam sinh này và bạn gái, cô bất giác nghĩ, họ chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy mà cãi nhau, nam sinh cảm thấy nữ sinh quá khó chiều, không chịu nổi, nữ sinh cảm thấy nam sinh không để ý đến mình, đây đưa hỏi có phải cậu muốn chia tay không. Tình yêu, thật sự là một phép tính phức tạp, rất ít người có thể hiểu được ý nghĩa thật sự của nó.

Chung Tình suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, bất giác nghĩ tới Mạnh Tường, nghĩ đến sự bao dung và yêu thương của anh dành mình, trong lòng vô cùng cảm động, bây giờ không còn mấy người có thể giống như anh.

Chung Tình nhìn túi giấy trong tay, trái tim mềm mại, đột nhiên xuống xe trước.

Cô gọi taxi, đi thẳng tới công ty của Mạnh Tường.

Nhưng khi đứng ở dưới lầu công ty Mạnh Tường, cô lại do dự. Bây giờ anh nhất định đang rất bận, cô đi lên như vậy có làm phiền anh không, hay là nên ở dưới lầu chờ anh, đợi khi anh xong việc cùng nhau về nhà.

Cô xách túi giấy, đi tới đi lui trong đại sảnh, một lát lại lấy điện thoại di động ra định gọi cho anh, nhưng do dự nửa ngày lại nhét vào túi. Chỉ chốc lát sau, lại lấy ra, mở điện thoại, gửi cho Mạnh Tường một tin nhắn.

“Anh đang làm gì vậy?”

Rất nhanh, đã có tin nhắn hồi âm.

“Đang họp.”

Chung Tình cầm điện thoại di động, kinh ngạc nhìn hai chữ hiện lên trên màn hình, tâm tình có chút mất mát. Anh đang họp, cô có đi lên cũng không gặp được anh.

Chỉ một lát sau, lại nhận được một tin nhắn khác.

“Em đang làm gì?”

Chung Tình nhìn điện thoại di động mỉm cười, em đang ở dưới lầu, định lên gặp anh. Nhưng cô không dám gửi tin như vậy, suy nghĩ hồi lâu, trả lời lại, “Em đang đi dạo phố.”

Anh trả lời, “Muốn anh đi đón em không?”

Nụ cười của Chung Tình càng thêm mở rộng, anh thật sự đang họp sao? Không thể tưởng tượng được một ông chủ lớn lúc họp lại thản nhiên cầm điện thoại nhắn tin dưới gầm bàn?

“Không cần đâu, anh cứ họp đi. Đừng có nhắn lại nữa.” Chung Tình nhanh chóng quyết định sẽ đi lên chờ anh.

Rốt cuộc anh cũng không nhắn lại nữa.

Chung Tình đi vào công ty của Mạnh Tường, nhân viên tiếp tân nhìn thấy cô, kinh ngạc một chút, nhanh chóng đứng dậy nói, “Chị Mạnh, chào chị.”

Chung Tình mỉm cười, “Chào cô.” Sau khi họ đăng ký, Mạnh Tường đã đưa cô tới công ty giới thiệu, mọi người trong công ty đều biết cô.

Cô gái tiếp tân có chút lo lắng, “Mạnh tổng đang họp, chị...”

“Tôi biết, tôi vào chờ anh ấy một chút, cô cứ làm việc đi.” Chung Tình gạt đầu với cô gái, rồi đi vào phòng làm việc.

Thư ký Vương Lâm của Mạnh Tường vừa nhìn thấy cô, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, “Chị Mạnh, Mạnh tổng đang họp, có cần tôi giúp chị thông báo một tiếng không?” Cô không lạ Chung Tình, lần trước khi Mạnh

tổng bị bệnh, chính cô là người nhờ Chung Tình chăm sóc cho Mạnh tổng. Nhưng khi đó, Vương Lâm còn tưởng Du Luyến Kinh mới là bạn gái của Mạnh tổng, không ngờ rằng bây giờ Chung Tình lại là vợ anh.

Chung Tình mỉm cười lắc đầu, “Không cần đâu, tôi ở đây chờ anh ấy.” Cô không muốn quấy rầy anh.

Vương Lâm vội vàng dẫn cô vào phòng làm việc, nói Mạnh Tổng ra sẽ lập tức thông báo. Chung Tình gật gật đầu, ngồi trên ghế sofa, đặt túi xách ở bên cạnh.

Vương Lâm bưng trà vào, rồi đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, sợ cô nhàm chán, lại cầm mấy quyển tạp chí đi vào. Chung Tình thấy cô ấy ân cần như vậy, vội bảo cô ấy cứ đi làm việc của mình, không cần để ý đến cô.

Vương Lâm chỉ có thể mỉm cười đi ra khỏi phòng.

Chung Tình ngồi trên ghế sofa, quan sát phòng làm việc của Mạnh Tổng. Thật ra cô đã đến đây nhiều lần, nhưng chưa từng nhìn kỹ, phòng làm việc của anh được trang trí không tẻ, phía bên bàn làm việc là một khung cửa sổ lớn, nhìn qua cửa sổ có thể thấy cảnh hai bên sông. Cô chậm rãi đi đến bên bàn làm việc, khẽ vuốt ve mặt bàn, tưởng tượng đến hình ảnh anh ngồi bên bàn làm thêm giờ, tưởng tượng anh cúi đầu ngồi đó, ánh đèn vàng chiếu lên gò má anh, nhất định rất nhu hòa. Cô khẽ vuốt lên tờ lịch để trên bàn của anh, liếc nhìn qua mấy tờ, thấy phía trên có chữ anh viết, mạnh mẽ hữu lực. Cô lật qua một vài trang, hầu hết là những ghi nhớ chuyện công việc, thỉnh thoảng cũng có chuyện gia đình. Đột nhiên, cô nhìn thấy một ngày được khoanh tròn. Con số màu đen được bao quanh bằng mực đỏ vô cùng rõ ràng.

Ngày 18 tháng 3, sinh nhật cô.

Cô vươn tay, vuốt nhẹ lên con số ấy, chỉ riêng tờ này không có bất kỳ chữ gì của Mạnh Tổng, chỉ có vòng tròn màu đỏ bắt mắt. Anh từng nói, hàng năm đến sinh nhật cô, anh luôn rất cô đơn. Cô hỏi anh đã trải qua ngày ấy thế nào, anh chỉ cười nhẹ nói, uống rượu, xem video, chờ cô. Cô hỏi sinh nhật của anh thì sao? Cô nghĩ Luyến Kinh sẽ tổ chức sinh nhật cho anh. Anh lại cười, đã lâu rồi không để ý đến, nên cũng không còn nhớ nữa.

Cô chậm rãi đi đến cạnh cười số. Thật ra cô vẫn nhớ, sinh nhật anh vào mùa hè, hàng năm đến ngày đó, cô sẽ ngồi ngây ngô nhìn tờ lịch thật lâu, sau đó lại vội vã lật lịch đi, làm bộ như ngày ấy đã trôi qua.

Thật ra lúc ở nước ngoài, cô cũng từng nghĩ, có lẽ Mạnh Tổng đã kết hôn rồi. Cô không dám hỏi, cũng không dám tìm hiểu, chỉ có thể tự lừa gạt mình, bố mẹ và Tiểu Duệ chưa từng đề cập đến chuyện này, có thể anh vẫn chưa kết hôn. Anh chưa kết hôn, cô cũng không dám hạnh phúc. Năm đó cô làm tổn thương Mạnh Tổng như vậy, nếu anh không yêu cô nữa, anh sẽ sống tốt hơn. Vì vậy, nếu anh không hạnh phúc trước, cô không dám hy vọng xa vời mình sẽ hạnh phúc.

Nghĩ đến cuộc cãi nhau của đôi bạn trẻ lúc này, Chung Tình lại trầm tư. Họ chỉ vì chuyện nhỏ cũng âm ỉ đòi chia tay, mà Mạnh Tổng lại yên lặng đợi bao nhiêu năm như vậy, bỏ qua tất cả lỗi lầm của cô, cô càng nghĩ càng cảm thấy chua xót, nhất định anh đã trải qua nhiều đau khổ.

Đột nhiên bên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, là Mạnh Tổng, tim cô đập mạnh.

“Gọi điện thoại đến Liên Trung, bảo họ buổi chiều đến đây báo giá.” Anh chưa nói hết câu, tiếng bước chân đã vang lên bên ngoài cửa, không chỉ có một mình anh.

Chung Tình nghe thấy Vương Lâm vội vàng l tiếng, bổ sung thêm một câu, “Mạnh tổng...” Có lẽ cô ấy muốn nói cho Mạnh Tổng biết mình đến đây, nhưng cô ấy còn chưa kịp nói, cửa văn phòng của Mạnh Tổng đã mở ra. “Chị Mạnh tới.” Vương Lâm nhỏ giọng nói, đứng ở sau lưng Mạnh Tổng cùng một người khác.

Mạnh Tổng nhìn thấy Chung Tình đứng ở bên cạnh bàn làm việc, trong nháy mắt, vẻ mặt anh kinh ngạc, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. Anh ho nhẹ một tiếng, nói với người đàn ông đi theo sát sau lưng, “Cậu đi vào phòng họp trước, lát nữa tôi vào.” Người đàn ông khẽ gật đầu, trước khi đi còn liếc trộm Chung Tình một cái.

Mạnh Tổng đi vào phòng làm việc, Vương Lâm nhanh chóng khép cửa lại.

Mạnh Tổng nhìn Chung Tình, vẻ mặt rất muốn bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại tiết lộ sự kích động trong lòng.

“Không phải em đang đi dạo phố sao?” Giọng anh trầm trầm, lại ẩn chứa sự vui mừng.

Chung Tình nhìn thẳng anh, mỉm cười, “Em đi dạo xong rồi.”

Mạnh Tường đảo mắt nhìn túi giấy ở trên ghế sofa, “Mua được gì không?” Anh dùng cái đảo mắt ấy để đè nén sự kích động trong lòng, vừa nhìn thấy cô ở đây, nhịp tim không tự chủ đập cuồng loạn. Chung Tình chưa từng chủ động đi tìm anh, bất ngờ như vậy khiến anh rất vui. Nhưng trước mặt cấp dưới, anh không thể biểu hiện ra, chỉ có thể cố gắng đè nén, giữ bình tĩnh.

Chung Tình vòng qua bàn làm việc, đi về phía anh, “Mua được áo sơ mi cho anh.” Anh đang kích động, cô biết. Từ khi anh thấy cô, trong mắt anh lên sự kinh ngạc, cô biết, anh rất bất ngờ.

Mạnh Tường hít sâu một hơi, nhìn Chung Tình đã đi đến trước mặt mình, mỉm cười nói, “Cám ơn.” Thấy cô mỉm cười nhìn mình, anh đột nhiên không biết phải làm sao, “Em.... ở đây chờ một lát, anh.... Có chút chuyện, sẽ trở lại ng

Chung Tình nhìn ánh mắt tránh né của anh, bất giác trong lòng cười trộm, anh đang khẩn trương sao?

Cô đến gần mấy bước, chạm tay vào vai anh, kiễng chân, nhẹ nhàng hôn lên môi anh. Thân thể anh trở nên cứng ngắc.

Cô lùi lại một chút, mỉm cười nhìn anh, “Em chờ anh.”

Sự ấm áp tràn vào tim, Mạnh Tường nhìn nụ cười nhẹ nhàng của Chung Tình, trong lòng cảm động, khoe môi giật giật, lại không thể nói lên lời.

Anh đang đè nén kích động, cô thấy rất rõ. Cô cười nhẹ một tiếng, lại bước lên phía trước, đưa hai tay ôm lấy hông anh, áp mặt vào ngực anh, tận hưởng cảm giác ấm áp chân thực, “Em đột nhiên nhớ anh, nên tới đây.”

Bên hông đột nhiên bị giữ chặt, Mạnh Tường cũng ôm lấy eo cô, cọ xát lên mặt cô, “Tình Tình.” Sự nhiệt tình bất ngờ của cô khiến anh vô cùng cảm động. Tình Tình, mọi sự đau lòng của anh, đều vì niềm hạnh phúc này mà biến mất.

Một lúc lâu sau, Mạnh Tường từ từ rời lỏng tay ra, vẫn giữ lấy cô, về mặt cảm động nhìn cô, dò xét. Sau đó anh cúi đầu nhẹ nhàng cắn lên môi cô rồi mới buông ra. Chung Tình bị động tác êm ái của anh làm cho thân thể run rẩy, ánh mắt anh vẫn chăm chú như vậy, chăm chú đến mức khiến cô cảm thấy mình sẽ bị hòa tan.

Anh thâm tình nhìn cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve môi cô, cô cảm thấy mặt nóng bừng, trái tim đập mạnh, anh không sợ cấp dưới của anh chờ lâu sao?

Mạnh Tường rút cuộc cười nhẹ, nháy mắt, “Anh sẽ trở lại ngay.” Nói xong lại hôn lên môi cô lần nữa, mới vội vã rời khỏi

Chung Tình kinh ngạc vuốt môi, nhìn cánh cửa đóng chặt lại, chậm rãi nở nụ cười rạng rỡ. Lúc anh cười, thật là vô cùng đẹp trai, đẹp trai đến mức khiến cô suýt nữa quên cả thở.

Thật thích thấy dáng vẻ kích động của anh, Chung Tình hạ tầm mắt cười.

Kết hôn

Hôm tổ chức hôn lễ, họ hàng hai nhà Chung Mạnh cũng tới. Đồng nghiệp công ty Mạnh Tường cũng đến chúc mừng, Chung Tình chỉ mời một vài đồng nghiệp thân thiết ở công ty quảng cáo lúc trước làm việc, vợ chồng Mike và Alex. Họ vừa nghe thấy cô kết hôn, đều không ngại ngàn dặm xa xôi chạy tới. Luyến Kinh và Kỳ Viễn chia nhau làm phù dâu, phù rể. Hai cặp tuần nam mỹ nữ gây nên một trận ồn ào, mọi người đều rối rít khen môn đăng hộ đối.

Trên mặt Chung Tình cả ngày đều là nụ cười hạnh phúc, Mạnh Tường vẫn ở gần bên cạnh cô. Lúc Mạnh Tường mời thuốc Chu Cần, Chu Cần thành tâm chúc họ mãi mãi hạnh phúc.

Sau khi kết thúc nghi thức kết hôn, Luyến Kinh đưa Chung Tình vào phòng thay quần áo. Trên đường đi về phòng, hai người nghe thấy có tiếng nói chuyện.

“Nghe nói chú rể đáng lẽ là người khác, hình như họ Chu thì phải, không biết sao cuối cùng lại đổi người.”

Vừa nghe thấy thế, sắc mặt Chung Tình thay đổi, Luyến Kinh lo lắng nắm chặt tay cô.

Một giọng nữ khác vang lên, “Mình nghe nói cô dâu bị người ta từ hôn, chú rể hôm nay là người yêu cũ của cô ta.” Tiếng nói chuyện mỗi một nhỏ, còn lẫn cả tiếng cười.

Lưng Chung Tình cứng ngắc, tiếp tục đi về phía trước. Cô biết mình hủy bỏ hôn lễ, sau đó lại đổi người kết hôn, nhất định sẽ bị họ hàng nghị luận đàm tiếu. Tuy nhiên bố mẹ an ủi cô, họ hàng sẽ không nói gì cả, mà sự thật cũng không phải như vậy. Không chỉ có cô bị người ta chỉ trích, Mạnh Tường và người nhà họ Mạnh chắc chắn cũng bị bàn tán, thứ khiến cô khó chịu chính là, người ta nói Mạnh Tường trở thành kẻ phá đám. Những lời này cô không muốn để Mạnh Tường biết, không muốn làm anh đau lòng vì cô. Chỉ có điều, nghĩ đến chuyện Mạnh Tường vì cô mà phải chịu những lời chê trách ấy, trái tim vẫn nhói đau.

Luyến Kinh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Chung Tình, lo lắng hỏi, “Tiểu Tình, cô không sao chứ?”

Chung Tình khẽ cười, “Không sao.” Cô không sợ người khác nói gì về mình, chỉ sợ Mạnh Tường đau lòng. Cô không có gì không vui, miệng là của người ta, đâu thể cấm người ta nói, chỉ là cô không muốn Mạnh Tường nghe thấy. Hôm nay là ngày vui, cô muốn dùng nụ cười hạnh phúc nhất của mình để đáp lại tất cả sự nghi ngờ, ở bên cạnh Mạnh Tường là hạnh phúc lớn nhất của cô.

Luyến Kinh nhìn vẻ mặt tươi cười của Chung Tình, trong lòng thoáng buồn lòng, vội vã đưa cô vào phòng dành cho cô dâu.

Tiệc đã bắt đầu, mọi người vui vẻ động đũa. Mạnh Tường chu đáo ở ngoài phòng tiệc chào hỏi khách, thỉnh thoảng nhìn về phía phòng cô dâu, chờ Chung Tình thay đồ rồi ra cùng nhau mời rượu.

Rốt cuộc Chung Tình cũng đi ra. Cô mặc một bộ sườn xám dài màu đỏ, vai choàng một chiếc khăn nhiều màu sắc, dáng người mảnh như ẩn như hiện, tóc dài tào nhã búi lại sau gáy, uyển chuyển động lòng người. Mạnh Tường đã nhìn cô trang điểm kiểu này nhiều lần, nhưng hôm nay nhìn lại, lòng vẫn gợn sóng nhộn nhạo, cô thật sự rất xinh đẹp.

Mạnh Tường bước nhanh tới đón cô, Luyến Kinh khẽ đẩy Chung Tình vào người anh, anh thuận tay ôm cô vào ngực, nói nhỏ bên tai cô, “Vợ, em đẹp quá!”

Tim Chung Tình đập mạnh, hơi thở ấm áp của anh phả vào bên tai, nóng rực, khiến mặt cô đỏ ửng, càng thêm động lòng người. Cô khẽ cúi đầu, khoe miệng cười nhẹ, rất thích nghe giọng nói của anh, như có một dạng từ tính đặc biệt, khiến tim cô đập không tuân theo quy luật, giống như một mệnh lệnh hạnh phúc.

Mạnh Tường ngắm cô mấy giây, rốt cuộc thu tầm mắt, ôm eo cô, đi về phía khách khứa.

Luyến Kinh và Kỳ Viễn cùng họ đi từng bàn để mời rượu, hơn nữa cũng đỡ rượu thay họ. Mạnh Tường và Chung Tình cầm chén rượu nhỏ nở nụ cười kính tất cả khách khứa, tất cả mọi người cười chúc họ trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử.

Lúc họ đến một bàn mời rượu, Chung Tình nghe thấy một giọng nói quen quen, thì ra người bàn tán sau lưng chính là họ, họ hàng xa của Mạnh gia. Chung Tình mỉm cười theo sát Mạnh Tường chào hỏi, cũng nhiệt tình mời rượu, nói họ cứ ăn uống thoải mái. Những người họ hàng kia khen Mạnh Tường có phúc khí, cô dâu thật xinh đẹp. Mạnh Tường cười rất vui, Chung Tình cũng cười, ánh mắt lạnh đậm. Trong lòng họ không hề nghĩ như vậy, không sao cả, họ chỉ là người qua đường, chỉ cần Mạnh Tường vui là được rồi.

Kính rượu xong, tiệc cưới cũng kết thúc.

Mạnh Tường và Chung Tình một khắc cũng không được nghỉ ngơi, lại bắt đầu lục tục tiễn khách.

Đến khi tiễn hết những người khách cuối cùng, hai người đã vô cùng mệt.

Mạnh Tường ôm Chung Tình, thương tiếc hỏi, “Có mệt không?” Chung Tình cười lắc đầu, không, một chút cũng không mệt. Mạnh Tường cười khẽ, đưa tay vuốt nhẹ những sợi tóc bên tai cô, rõ ràng ánh mắt đầy mệt mỏi, cô còn nói

Mạnh Tường ôm Chung Tình đi đến bên dãy bàn cuối cùng, Luyến Kinh và Kỳ Viễn đã chuẩn bị một vài món ăn để họ cho vào bụng. Họ bận rộn suốt một ngày, tối nay gần như chưa ăn gì.

Bố mẹ hai nhà đã tiễn họ hàng xong, cũng bảo hai người nhanh ăn cái gì đó, không nên để bụng đói.

Tiểu Duệ và Lâm Tuyền thay họ đi tính tiền, Luyến Kinh và Kỳ Viễn giúp dọn dẹp.

Chung Tình thật sự rất đói, cầm đũa ăn, Mạnh Tường nhìn cô ăn, cười bảo cô ăn chậm một chút. Chung Tình thấy anh vẫn nhìn mình, cũng không thể nào ăn tiếp, đau lòng gấp một miếng thịt gà đưa lên miệng anh. Mạnh Tường há miệng cắn, ánh mắt vẫn không rời khỏi cô, Chung Tình bị nhìn đến nóng mặt, chỉ có thể vùi đầu tiếp tục ăn.

Sau khi hai người ăn no, mọi thứ cũng đã được dọn dẹp xong.

Kỳ Viễn và Luyến Kinh nói sẽ đưa họ về, Chung Tình cho rằng hai người cũng đã bận rộn một ngày, nhất định rất mệt, nên cứ về trước. Kỳ Viễn lại kiên trì nói sẽ đưa họ về, hôm nay người vất vả nhất chính là Chung Tình, Mạnh Tường.

Bố mẹ hai nhà tự lái xe về nhà mình, Chung Duệ và Lâm Tuyền cũng đưa con về, Kỳ Viễn lái xe đưa họ đến nhà tân hôn.

Đến dưới lầu Mạnh gia, Mạnh Tường và Chung Tình mời Kỳ Viễn và Luyến Kinh lên nhà ngồi một chút, họ cười thúc giục, xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng.

Chung Tình bị họ nói mặt đỏ tới mang tai, Mạnh Tường lại chỉ mỉm cười không nói, Kỳ Viễn chở Luyến Kinh

Hai người về đến nhà, Chung Tình vào phòng thay lễ phục. Ở phòng ngoài, Mạnh Tường ngồi dựa trên ghế sofa không nhúc nhích. Âu phục bị anh tùy tiện ném trên ghế, áo sơ mi để mở hai, ba cúc, lộ ra bộ ngực gợi cảm. Mạnh Tường tựa người vào ghế sofa, tóc rối lòa xòa trên trán, làm giảm đi sự trầm ổn thường ngày, nhưng lại tăng thêm sự tiêu sái không thể kiềm chế được. Chung Tình si ngốc nhìn anh, lồng ngực phồng, Mạnh Tường, chồng của cô.

Mạnh Tường đột nhiên quay đầu nhìn cô, Chung Tình ngượng ngùng vội hạ tầm mắt, mặt càng thêm đỏ, bị anh nhìn thấy bộ dáng si mê của mình, thật là mắc cỡ.

Mạnh Tường nhìn cô mặc bộ đồ ở nhà thoải mái, trong lòng không khỏi kích động, Tình Tình rốt cuộc đã trở thành vợ của anh.

Khóe miệng Mạnh Tường khẽ nhếch lên, ngồi dậy, hơi lắc đầu, những sợi tóc tán loạn trên trán. Chung Tình lặng lẽ giương mắt nhìn động tác của anh, nhịp tim càng trở nên cuồng loạn, tại sao mọi cử động của anh tối nay đều trở nên mỉa mai hoặc như vậy, dường như bất cứ lúc nào cũng thu hút cô, khiến cô không thể cưỡng lại.

Mạnh Tường đi về phía cô, “Nghỉ ngơi một chút đi, anh đi pha nước cho em tắm.”

Chung Tình nhắc tay, kéo anh lại, anh xoay người nhìn cô, ánh mắt nghi hoặc.

Chung Tình ôm tay anh, then thùng nói, “Để em đi.” Cô là vợ anh, những chuyện đó để cô làm.

Mạnh Tường ngẩn ra, nhìn Chung Tình xoay người đi vào phòng ngủ. Mạnh Tường đứng tại chỗ không động đậy, trong lòng vẫn mơ màng vì ánh mắt dịu dàng của cô.

Khó khăn đã qua đi. Tình Tình, Tình Tình, mọi thứ còn đẹp hơn so với tưởng tượng.

Anh chậm rãi đi vào phòng ngủ, phòng tắm trong phòng ngủ chính sáng đèn, cô đang ở bên trong. Anh đi vào.

Chung Tình đưa tay kiểm tra nhiệt độ của nước. Cô ngồi bên cạnh bồn tắm, cầm một chai tinh dầu thơm đổ vào nước, loại này có thể làm giảm mệt nhọc, rất có ích với Mạnh Tường. Cô cho tay vào nước, khuấy nhẹ để hòa tan tinh dầu, sau đó đặt một chiếc khăn tắm lên thành bồn để anh có thể lấy được dễ dàng. Lại kiểm tra nhiệt độ nước một lần nữa, rất thích hợp, cô mới hài lòng đứng lên.

Quay người lại, thấy Mạnh Tường dựa vào cạnh cửa, lẳng lặng nhìn cô.

Mặt Chung Tình đỏ ửng, “Nước pha xong rồi.” Nói xong không dám nhìn anh, đi thẳng ra ngoài cửa.

Lúc đi ngang qua người Mạnh Tường, anh nhẹ nhàng duỗi tay ôm cô vào ngực, nhịp tim cô thiếu chút nữa vang lên thành tiếng. Anh ôm rất nhẹ, hơi thở mãnh liệt bao vây cô, bây giờ cô chỉ cần nghe thấy hơi thở của anh thì bắt đầu chóng mặt.

Mạnh Tường chậm rãi ôm chặt lấy cô, hơi thở phảng phất bên tai, “Chúng ta cùng nhau tắm đi.”

Mặt Chung Tình đỏ đến tận cổ, thân thể vội vàng tránh khỏi vòng ôm của anh.

Mạnh Tường cười nhẹ buông cô ra, nhéo nhéo gò má hồng của cô, “Anh đùa thôi.” Chung Tình then thùng đẩy anh ra, vội vàng rời khỏi phòng tắm.

Mạnh Tường nhìn cửa phòng tắm khép lại, lắc đầu cười nhẹ, anh lại dọa cô sợ.

Chung Tình vỗ vỗ trái tim đang đập cuồng loạn, vội vàng ra phòng ngủ, treo bộ âu phục của anh vào tủ quần áo. Sau đó bắt đầu sửa sang lại giường. Nhìn chiếc giường màu đỏ, mặt cô lại đỏ lên. Cô không còn là một thiếu nữ chưa từng trải sự đời, nhưng đã lâu rồi không hề qua lại với bạn trai, hơn nữa, việc quen bạn trai trước đây của cô chỉ giới hạn trong ôm và hôn. Bởi vì những người bạn trai đó thường giống như Chu Đồng, trung hậu đáng hoàng, đối với chuyện quan hệ nam nữ, họ rất tôn trọng cô, không yêu cầu nhiều. Bạn trai cho rằng cô bảo thủ, nhưng không biết rằng cô không muốn cùng họ có quan hệ quá thân mật.

Nhưng bây giờ đột nhiên trở thành vợ của Mạnh Tường, cô vẫn chưa biết phải thích ứng thế nào. Trí nhớ của cô về anh vẫn dừng lại ở vòng ôm năm mười tám tuổi ấy. Cô kinh ngạc nhìn tấm đệm màu đỏ, nghĩ năm đó Mạnh Tường yêu thương cô như thế nào, cho dù cô muốn gì, anh cũng sẽ tìm cách làm cô thỏa mãn. Thậm chí khi cô chủ động câu dẫn anh, anh run run ôm cô, không dám hôn, nhưng cuối cùng lại vì cô mà mất đi lí trí. Khi đó mặc dù chỉ muốn trả thù, nhưng cô có thể cảm nhận được, lúc anh ôm cô thật sự rất vui.

Cô mơ hồ nghe thấy tiếng nước truyền ra từ phòng tắm, trái tim hơi co lại. Những chuyện của Mạnh Tường ở đại học, cô đã biết từ lâu, cô biết anh từng có mấy người bạn gái, anh cũng không phải chỉ thuộc về một mình cô. Nhưng mỗi khi nghĩ đến chuyện anh ôm người khác, trái tim vẫn không tránh khỏi có chút chua xót. Cô sao có thể ích kỷ như vậy, là cô tổn thương anh trước, cô làm sao có thể đòi hỏi chứ?

Chung Tình nhẹ nhàng vuốt ve tấm đệm, chậm rãi nhìn về phòng tắm. Nghĩ đến lời trêu đùa lúc nãy của anh, mặt lại nóng lên. Mạnh Tường, em phải làm gì để cho anh hạnh phúc đây?

Đêm hạnh phúc

Chung Tình ngồi ở mép giường ngây ngô một lúc lâu, trong phòng tắm đột nhiên vang lên tiếng nước chảy. Mạnh Tường đã tắm xong, anh xả nước vào bồn. Chung Tình căng thẳng, vội vàng đứng dậy, không cần thận va vào chiếc ghế ở cạnh giường, thốt lên tiếng rên khẽ. Cô lo lắng nghiêng đầu nhìn về phía phòng tắm, may mà Mạnh Tường chưa ra

Trong tình trạng bối rối, cô đi về phía tủ quần áo, đầu óc vẫn suy nghĩ lung tung. Cô vừa tìm quần áo thay, vừa có chút phiền muộn, không nên nghĩ nữa, không được nghĩ nữa. Mạnh Tường đã không để ý, mình để ý cái gì? Chỉ là, chọn tối chọn lui, cô vẫn không chọn được bộ đồ nào. Cô cũng không biết tại sao đột nhiên mình lại buồn bực như vậy, nhưng nghĩ đến những việc mình làm trong quá khứ, trong lòng lại hoảng hốt. Cô xoa xoa ngực, Mạnh Tường, Mạnh Tường, trong đầu lại hiện lên ánh mắt dịu dàng của anh.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng tắm mở ra, Mạnh Tường bước ra ngoài.

Chung Tình vội vàng đứng dậy đi về phía anh, nhưng vừa nhìn thấy anh, mặt lại đỏ lên.

Anh khóa thân, bên hông chỉ được bao quanh bởi một chiếc khăn tắm, tóc ướt rũ xuống, trên ngực vẫn còn mấy giọt nước, sáng lên trong ánh đèn phòng tắm. Cô nhất thời thất thần, nhìn chằm chằm vào ngực anh, mặt không tự chủ đỏ lên.

Mạnh Tường nhìn cô ngẩn người, ngực cũng phập phồng, nhưng anh vẫn cố gắng kiềm chế. Anh mỉm cười nói, “Nước pha xong rồi, nhanh đi tắm đi.”

Lúc này Chung Tình mới lấy lại tinh thần, đổ mặt xoay người, lấy một bộ đồ trong ngăn tủ, vội vã đi vào phòng tắm.

Mạnh Tường nhìn cánh cửa phòng tắm, cười.

Chung Tình cởi quần áo, để thân thể chìm vào làn nước ấm áp. Cảm giác ấm áp từ cơ thể truyền vào trong lòng, suy nghĩ bắt đầu trôi dạt, cô dùng tay đập đập nước, nhìn làn nước gợn sóng, cảm giác trong lòng rất cuộc trở nên rõ ràng. Thật ra thứ cô để ý không phải quá khứ của Mạnh Tường, mà là vì cô không phải một người hoàn mỹ. Nghĩ đến việc Mạnh Tường coi cô như một thứ trân bảo, cô lại tự tay phá nát tình cảm ấy, không chỉ tổn thương anh, còn tổn thương chính mình. Trong nội tâm tự ti và mặc cảm, cô đâu thể nào xứng với tình yêu của anh, xứng với s của anh? Cô khổ sở tự trách, mình phải làm sao mới bù đắp được những tổn thương đã gây ra cho anh.

Chung Tình ngồi trong nước hồi lâu, sự buồn bực vẫn chưa tiêu tan. Cho đến khi nước dần dần lạnh đi, cô mới đứng dậy. Thay bộ đồ sạch sẽ, cô không đi ra ngoài ngay. Cô cảm thấy sấy sấy khô tóc, tiếng động ồn ào khiến suy nghĩ của cô trở nên hỗn loạn. Cô biết mình không còn là Tình Tình thuần khiết trong lòng anh, cho dù cô giả vờ không để ý, trong đáy lòng vẫn sợ anh chán ghét cô.

Rốt cuộc, Chung Tình cũng đi ra khỏi phòng tắm.

Đèn phòng ngủ đã tắt, Mạnh Tường chỉ để đèn tường, ánh đèn u ám bao phủ căn phòng, nhàn nhạt ưu nhã. Chung Tình cố gắng mỉm cười đi về phía Mạnh Tường đang ngồi dựa vào đầu giường, từ khi cô bước ra khỏi cửa, anh vẫn nhìn theo cô không rời mắt.

Mạnh Tường cố gắng đè nén sự kích động trong ngực, làm bộ bình tĩnh nhìn cô. Cô mặc một bộ váy ngủ rất gợi cảm, sa tanh đen mỏng dính trên người, khiến cơ thể như ẩn như hiện. Anh không thể dời tầm mắt khỏi cô, nhưng cũng không dám nhúc nhích, chỉ có thể đè nén.

Chung Tình xoay người tắt đèn phòng tắm, trong phòng chỉ còn lại ánh sáng mờ mờ ảo ảo của ngọn đèn ngủ.

Trong ánh sáng u ám, Mạnh Tường lên tiếng, tiếng nói khàn khàn đè nén vang lên trong phòng lại đặc biệt quyến rũ, “Tình Tình.”

Nghe thấy giọng nói nam tính trầm thấp ấy, Chung Tình không tự chủ cả người khẽ run lên, trong lòng yên lặng đáp lại, Tường Tường. Nhưng cô không thể bước lên phía trước, trong lòng vẫn bị dày vò bởi sự áy náy.

Mạnh Tường không nhìn thấy vẻ mặt cô, thấy cô không động đậy, giật mình đứng dậy, vòng qua giường đi về phía cô

Chung Tình nhìn thân hình cao lớn của anh đến gần, trái tim lại đập cuồng loạn.

Mạnh Tường đứng trước mặt cô, ngắm nhìn cô, Chung Tình không dám động đậy, cũng không nói lên lời. Anh đột nhiên mỉm cười, trong mắt Chung Tình, nụ cười ấy vô cùng mê người, trái tim lại đập như điên.

Mạnh Tường dắt cô về phía giường, thân thể của cô hơi run rẩy.

Mạnh Tường để cô ngồi xuống mép giường, chậm rãi ngồi bên cạnh cô.

Chung Tình cố gắng nuốt xuống, thân thể cứng ngắc.

Mạnh Tường đỡ vai cô, để cô đối mặt với anh, ánh mắt sâu thẳm.

Chung Tình cắn môi, không dám nhìn thẳng vào anh.

Mạnh Tường không cho cô trốn tránh, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, anh chậm rãi hỏi, “Tình Tình, em lo lắng phải không?”

Chung Tình cắn môi, nhẹ nhàng lắc đầu, vẫn không dám nhìn anh.

Mạnh Tường chậm rãi hôn lên mặt cô, mí mắt cô rung rung, không dám đáp lại.

Mạnh Tường hôn cô một lát, rồi từ từ lùi ra, anh giữ mặt cô, ngắm nhìn. Trên mặt cô không có vẻ vui sướng, chẳng lẽ trong lòng cô vẫn lo lắng? Anh vuốt mặt cô, thương tiếc hỏi, “Tình Tình, em sao vậy?”

Chung Tình từ từ mở mắt, nhìn ánh mắt ân cần của anh trong lòng lại càng áy náy, cô nặn ra một nụ cười, khẽ lắc đầu.

Mạnh Tường vẫn giữ chặt mặt cô, không cho cô trốn tránh, “Nói cho anh biết, em đang nghĩ gì?” Anh từng nói sẽ khiến cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất, nhưng tại sao khuôn mặt cô vẫn toàn vẻ buồn bã.

Chung Tình không thể đối mặt với ánh mắt thâm tình của anh, trong lòng đau đớn, cô phải nói thế nào đây? Cô đau lòng cho anh, lại càng căm ghét bản thân mình hơn.

Mạnh Tường vẫn dịu dàng vuốt mặt cô, giọng nói nhu hòa, “Tình Tình, chúng ta đã là vợ chồng, cho dù là chuyện gì, xin em hãy nói cho anh biết.”

Chung Tình nhìn anh, trong đôi mắt sâu thẳm kia, vĩnh viễn chỉ có khuôn mặt của cô, cô rung động, nhẹ giọng nói, “Em xin lỗi.”

Chỉ ba chữ đơn giản, cũng là sự hối hận sâu sắc của cô.

Mạnh Tường nhìn khuôn mặt đấu tranh và do dự của cô, rút cuộc hiểu ra. Anh nhẹ nhàng cười, kéo mặt cô lại gần, dịu dàng hôn. Từ lông mày, khóe mắt, chóp mũi, cuối cùng là môi. Anh nhẹ nhàng động chạm đầy thương tiếc, cô run run cảm nhận sự dịu dàng của anh, trong lòng lại càng đau đớn.

Cuối cùng Mạnh Tường nhìn vào khuôn mặt cô, “Đồ ngốc.” Giọng nói bình thản không rõ yêu thương, trái tim cô quặn thắt, chua xót và đau lòng. Anh.... Mới là đồ ngốc.

Anh ôm cô, tiếp tục hôn lên mặt cô, “Có phải đang đau lòng cho anh không?” Chung Tình nhắm mắt, nhẹ nhàng gật đầu.

Anh lại hôn cô, “Tình Tình, em đừng đau lòng. Thật đấy, từ khi em đồng ý kết hôn với anh, mỗi ngày anh đều tự nhủ, anh lập tức sẽ trở thành người hạnh phúc nhất thế giới.” Cô hơi mở mắt, nhìn thẳng và mắt anh, ánh mắt anh đầy ấm áp.

Anh cười nói tiếp, “Bởi vì khi anh đã quyết định buông em ra, em lại quay trở về bên cạnh anh, đó là cảm giác hạnh phúc nhất, em biết không? Giống như một trái tim đã ngừng đập đột nhiên bị kích điện mà đập trở lại, loại cảm giác hạnh phúc đó giống như được bơm khí đến khi phình to lên, phình to đến mức mỗi ngày anh đều suy nghĩ xem nó có phải là một giấc mộng không, một giấc mộng anh tưởng tượng ra.”

Anh vuốt trán cô, “Nhưng đây không phải là mộng, em thật sự đã ở trước mặt anh, ôm được, hôn được. Mỗi lần ôm em, anh đều cảm thấy rất chân thật. Anh muốn cảm ơn em, đã để anh có thể yêu em như vậy.”

Trái tim Chung Tình quặn lại, chóp mũi chau xót, trong mắt có một thứ chất lỏng muốn trào ra ngoài.

Mạnh Tường nâng mặt cô, nhẹ nhàng cúi xuống, dịu dàng hôn lên khóe mắt cô, để những giọt nước mắt chảy vào miệng anh.

Chung Tình kích động ôm lấy anh, ôm thật chặt.

Mạnh Tường từng chút từng chút hôn khô nước mắt của cô, cô đâu hạnh phúc thì không thể khóc.

Chung Tình ôm anh, lẩm bẩm nói, “Mạnh Tường, em không tốt, em không xứng đáng với...”

Anh hôn lên môi cô, nuốt toàn bộ những lời đang nói dở của cô vào bụng, trên đời này cô là người duy nhất anh cần, chỉ có cô mới xứng.

Chung Tình mềm nhũn đón nhận nụ hôn của anh, chậm rãi, triền miên rồi nóng bỏng, rốt cuộc cô thấp giọng kêu lên, “Tường Tường.”

Mạnh Tường cắn vào môi cô, không ngừng ngậm nga, “Yêu anh, giống như anh yêu em.”

Trong lòng Chung Tình kích động, yêu anh, yêu anh nhiều hơn so với anh yêu em.

Cô không tránh né nữa, cùng anh cuốn vào lửa nóng.

Anh cắn vành tai cô, mơn trớn lưng cô.

Cô thở hổn hển, phát ra tiếng rên rĩ, tay anh vẫn tiếp tục vuốt ve cô.

Anh hôn lên cổ cô, đặt cô xuống giường, thân thể chậm rãi phủ lên người cô.

Cô cảm thấy thân thể bị đè ép, hô hấp khó khăn, nhưng trọng lượng của anh lại khiến cô có cảm giác an toàn.

Anh chậm rãi hôn cô, tay luồn vào trong váy, vuốt ve mông cô.

Cô đặt hai tay lên ngực anh, nhẹ nhàng tách ra một khoảng cách, quyến rũ nhìn anh.

Anh chấn động nhìn cô, có chút kinh ngạc, cô không thoải mái sao?

Cô ngưng ngừng cười một tiếng, khẽ đẩy anh ra, từ từ ngồi dậy. Anh nằm nghiêng một bên, lẳng lặng nhìn cô.

Chung Tình ngửa ra, kéo chiếc váy qua đỉnh đầu, Mạnh Tường nhìn vẻ đẹp của cô, hô hấp trở nên dồn dập.

TChung Tình hất ra phía sau, mái tóc đen dài khiến làn da trắng như tuyết càng trở nên rõ ràng. Mạnh Tường chỉ có thể cảm nhận thân thể đang từ từ biến hóa.

Chung Tình cúi người về phía anh, anh nuốt vào cổ họng khi nhìn thấy những đường cong của cô. Lưng cong tròn nhẵn, chiếc eo thon nhỏ duyên dáng, bộ ngực cao, cặp chân thon dài, hai bầu ngực đầy đặn thấp thoáng trước mặt, anh cảm thấy máu trong người chảy cuồn cuộn. Ôi, anh thật muốn dùng sức bóp chặt hai bầu ngực của cô.

Cô chậm rãi bò lên trên người anh, hai tay ôm cổ anh, anh cảm thấy mùi hương xộc vào mũi, ôn hương mềm mại trong ngực, hai tay tự động vòng ôm lấy cô.

Chung Tình hôn mặt anh, thân thể từ từ di động, bộ ngực cao vút ma sát lên ngực anh, làm khát vọng bùng cháy. Cô cảm thấy tay anh ôm càng lúc càng chặt, khiến hông cô hơi đau.

Cô không ngừng hôn lên mặt anh, giống như lúc nãy anh đã làm, dùng đầu lưỡi chạm vào ngũ quan của anh. Anh mở đùi, để cô nằm vào giữa hai chân, cảm thấy cơ thể cô chấn động, muốn lui về phía sau. Hai tay anh dùng sức giữ chặt cô trong ngực, đầu gối miết nhẹ từ bắp đùi cô lên phía trên, cô rung động muốn chạy trốn, nụ hôn cũng ngừng lại.

Anh từ bị động trở thành chủ động, bắt đầu hôn lên mặt cô, chân cũng không dừng lại, không ngừng ma sát, nghe thấy cô thở dốc, thân thể anh tiếp tục thỏa mãn.

Bàn tay to ôm lấy mông cô, lúc này nhìn cô cưỡi vẩy ngựa, để lộ ra chiếc quần lót màu đen, trong đầu chỉ có một ý niệm, anh muốn đi vào trong cô. Bây giờ rốt cuộc anh cũng có thể làm được chuyện ấy. Anh đưa tay vào trong quần lót, dùng sức vuốt ve mông cô. Chung Tình cảm thấy cả người tê dại, tiếng rên rĩ cũng trở nên lớn hơn.

Anh dường như rất thích cảm xúc này, lực vuốt càng mạnh, đầu gối thỉnh thoảng miết lên nơi mềm mại giữa đùi cô, khiến cả người cô nhũn ra, tay cũng không ý thức ôm lấy đầu a

Anh bắt đầu vuốt ve bằng cả hai tay, kéo mông cô lại gần, cúi xuống, đầu lưỡi chen vào phần ngực đầy đặn đang bị áo lót che giấu. Sự xâm nhập bất ngờ khiến cô thở gấp ngả đầu ra sau, cơ thể dậy sóng.

Giọng anh trầm khàn, “Cởi khuy áo ra.”

Cô run rẩy mở mắt, thấy anh đang nhìn xuống, ánh mắt cháy bỏng.

Cô đưa tay tháo khuy áo lót.

Ngực cô vừa được giải phóng, đầu lưỡi ướm át lập tức ma sát hai núm hoa mẫn cảm, cô khó chịu cử động thân thể, cố gắng tránh ra.

Hai tay anh dùng chút lực, giữ chặt mông cô, mở miệng ngậm lấy đầu ngực cô.

A... Cô bị cảm giác ướm át kích thích đến mức hét lên, thân thể run rẩy.

Anh mút vào rồi thả ra, khiến cô kịch liệt rung động. Cô chỉ có thể ôm chặt đầu anh, những sợi tóc bết lại với nhau.

Anh vô cùng kiên nhẫn gặm nhấm từng chút da thịt cô, giống như mỗi gang mỗi tấc đều là một thứ mỹ vị khiến anh khát vọng cực độ, cô chỉ có thể mặc cho đôi môi hùng hực lửa của anh du hành trên cơ thể mình.

Cô đã không thể suy nghĩ được gì nữa, thân thể bị anh ôm chặt, đè ép.

Cho đến khi anh ngừng lại ở giữa hai chân cô, thân thể cô bắt đầu căng thẳng, kịch liệt run rẩy.

Nhưng anh không để cô né tránh, tách đầu gối cô, để nơi bí mật nhất của cô từ từ mở ra. Cô bám tay vào vai anh, khần trương không biết phải làm sao.

Anh cúi người, chậm rãi hôn, nhẹ nhàng quỳ giữa thân thể cô, từ từ dời xuống phía dưới.

Ồi không.... Anh lại.... hôn ở nơi đó của cô. Không.... Chung Tình giãy dụa, cơ thể lại bị kích thích, vô cùng hưng phấn. Anh giữ chặt hai chân cô, không cho cô giãy dụa, đầu lưỡi tinh tế đưa vào nơi mềm mại ấy, cô cảm thấy tất cả thần kinh dường như đang nhảy điệu samba, máu cuồn cuồn trong người. Cô thở đứt quãng, gọi tên anh, nhưng thân thể không thể nào ngừng run rẩy.

Giọng nói của cô đã bắt đầu trở nên khản đặc, gọi tên anh cũng chỉ còn là một tiếng thăm thì. Anh bá đạo đùa nghịch nơi mẫn cảm nhất của cô, đầu lưỡi nóng bỏng không ngừng ra vào, cô cảm thấy bụng quặn lại, hơi nóng vẫn không ngừng tăng lên, càng ngày càng mãnh liệt, giọng nói của cô cũng mơ hồ hơn.

Cô không biết sự hành hạ này đến bao giờ mới kết thúc, nhưng thân thể càng lúc càng trở nên trống rỗng. Cô cắn môi gọi tên anh, liên tục, gấp gáp, tay bám chặt hơn vào vai anh.

Anh rút cuộc cũng ngừng đầu, hôn lên bụng cô, đầu lưỡi giống như con rắn liên tục vẽ những vòng tròn nhỏ. Cô thở dốc, cơ thể lại bắt đầu bùng lên, cô rên rỉ lắc lắc đầu, Tường Tường, Tường Tường.

Anh nâng chân cô lên, kẹp bên hông, thân thể nặng nề đè xuống.

Một khắc trước vẫn còn trống rỗng, giờ phút này lại lập tức được lấp đầy. Khi anh thật sự tiến vào, họ cùng phát ra tiếng thở dài thỏa mãn. Dường như đã chờ đợi cả thế kỷ, khát vọng chôn sâu trong đáy lòng rốt cuộc bộc phát.

Lúc đầu a dịu dàng, nhưng dần dần, anh không thể kiềm chế được nữa. Động tác trở nên cuồng dã và mạnh mẽ, mỗi lần đều khiến cô đau đến mức nhú mi, cô lại chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ theo từng động tác của anh. Anh chăm chú nhìn vẻ mặt cô, tay không ngừng xoa lên nơi mẫn cảm nhất ấy, dùng giọng nói mê hoặc gọi tên cô, “Tình Tình, Tình Tình.” Cô thở hổn hển, thân thể co lại, cặp mắt mê man nhìn khuôn mặt vì hưng phấn mà trở nên vô cùng yêu mỵ của anh, trong lòng lại càng thêm xúc động.

Anh cảm thấy cô đang dần dần thích ứng, bắt đầu gia tăng tốc độ. Thân thể cô rung động theo chuyển động của anh, anh kéo hai tay cô qua đầu.

Tình Tình, anh yêu em, yêu em rất nhiều. Bây giờ, rốt cuộc chúng ta đã có thể ở bên nhau. Anh gào thét tấn công, dường như muốn dồn tất cả tình yêu của mình vào cuộc xâm lược này. Chỉ có khivùi sâu vào trong cô mới khiến anh có cảm giác chắc chắn, cô đã hoàn toàn thuộc về anh.

Một tiếng gặm khê, thân thể anh kịch liệt run rẩy, cuối cùng bùng nổ trong người cô.

Cô suy yếu vô lực rên rỉ, thân thể anh đè trên người cô. Đôi môi ẩm ướt hôn lên những giọt mồ hôi trên mặt cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve eo cô.

Thật lâu sau, anh mới chậm chạp rời khỏi người cô, nằm xuống bên cạnh. Tay anh nhẹ nhàng vén những sợi tóc ướt đầm mồ hôi trên trán cô, cô dịu dàng nhìn anh, vô cùng quyến rũ. Nhịp tim tăng nhanh, anh hôn lên môi cô, hôn bao nhiêu cũng không đủ.

Hôn một hồi lâu, anh đứng dậy, đi vào phòng tắm. Đến khi anh ra ngoài, cô đã nghiêng người ngủ thiếp đi. Anh ngồi ở mép giường, ngón tay không nhịn được nhẹ nhàng xoa lên ngực cô, thân thể lại bắt đầu động đậy. Anh hít sâu một hơi, đè nén khát vọng trong người, ôm cô vào phòng tắm.

Đêm hôm ấy, Mạnh Tường ôm Chung Tình từ phía sau, thỏa mãn ngủ say.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-doi-chi-can-co-em>